

Kismet

Een roman die je meeneemt
naar Leiden, Parijs en New York.
Hoeveel dagen heb jij nodig
om ware liefde te herkennen?

Stefan Tetelepta

Korte inhoud:

De negenentwintigjarige Moira Singer kent de liefde alleen maar uit speelfilms en liedjes, lekker veilig en op afstand. Pas als ze op een feest de vijf jaar oudere Finn ontmoet leert ze te denken met haar hart.

Tijdens een warm weekend, midden in de zomer, voelt het alsof ze zijn voorbestemd, of zoals Finn het uitdrukt: het is kismet. Finn is innemend en charmant, maar verschuilt hij zich niet achter zijn nonchalante houding? En waarom weet hij al zoveel over haar, terwijl ze elkaar net achtenveertig uur kennen. Langzaam beseft Moira dat ze ook haar hoofd erbij moet houden.

Kismet is een roman over liefde, lotsbestemming en loslaten en neemt je mee naar Leiden, Parijs en New York

Colofon: NL 2018 versie:

Eerste editie 7 augustus 2018

Tweede editie 21 augustus 2018

Tweede editie e-pub update 30 augustus 2018

Derde editie 25 oktober 2018

Vierde editie oktober 2019

© Stefan Tetelepta. Alle rechten van Kismet, het verhaal en de personages liggen bij Stefan Tetelepta. Niets uit Kismet mag worden verveelvoudigd zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Voor je begint...

Je staat op het punt om Kismet te lezen. Het is mijn debuut waar ik twee jaar aan heb gewerkt. In de zomer van 2018 publiceerde ik Kismet en inmiddels is de derde editie uit. Ik gaf mijn boek weg, spoorde lezers aan het door te sturen naar vrienden en publiceerde Kismet op Bol.com en Amazon. Ik weet niet op welke manier jij aan Kismet bent gekomen, maar als je het boek uithebt hoop ik dat je Kismet aanbeveelt bij vrienden, familie en collega's.

Verder zou ik je willen vragen om na het lezen op www.hebban.nl/boeken/kismet-2 (en/of www.goodreads.com) een korte recensie te schrijven zodat nog meer mensen kennis kunnen maken met mijn roman.

Als je vragen hebt kun je ze stellen via www.stefanschrijft.nl of op www.facebook.nl/stefanschrijftkismet. Hier vind je ook het laatste nieuws rond het boek en ontmoet je andere lezers. Op mijn website vind je wat meer achtergrondinformatie over Kismet.

Ik wens je veel leesplezier en tot na de aftiteling!

Stefan, 2018

Kismet

Proloog

'Vertel eens over de anderen.'

'Wat valt er over ze te vertellen? Jij kent ze beter dan ik.'

'Natuurlijk ken ik ze niet. Jij kent ze, ik heb ze nooit ontmoet.'

Hij komt op me af, legt zijn hand op mijn voorhoofd en beweegt deze langzaam naar beneden, zodat ik mijn ogen sluit.

'Alles wat ik van ze weet, weet jij allang.'

'Er is geen morgen?'

'Voor mij niet. Voor jou hoop ik wel.'

'Je weet het niet eens zeker?'

'Hoe kan ik dat ook weten?'

Ik haal zijn hand weg en open mijn ogen. Hij kijkt me recht aan. Open.

'Je moet me wat beloven,' zeg ik.

'Nou?'

'De anderen die je nog gaat ontmoeten, vertel het ze. Vertel het... mij.'

'Ik beloof het.'

'Ze zullen het begrijpen. En geloven. Omdat ik jou geloof.'

'Oké.'

'Hoelang hebben we nog?'

'Niet lang meer...'

Moira

Hoofdstuk 1

Mijn benen trappen me dapper vooruit, maar echt van harte gaat het niet. Als het aan mij had gelegen was ik de deur niet uitgegaan, opgedoft in mijn zwarte linnen broek en witte blouse voor een tuinfeest met mensen die ik niet ken of niet per se hoef te kennen. Dan zou ik in mijn pyjama op de bank zitten, met een kop thee en reep chocolade binnen handbereik, om een paar romantische comedy's te kijken, en dan het liefst films die ik woord voor woord kon meezeggen.

Ik zou de gordijnen sluiten, de telefoon op stand-by zetten en een warme deken zou naast me liggen, voor als het kil zou worden of als ik de behoefte voelde iets zachts te strelen. Overigens huil ik niet bij films, dat wil ik hier even gezegd hebben, voordat het wel erg zoetsappig klinkt allemaal.

De zon is net ondergegaan en voor me, in de met plastic bloemen versierde fietsmand, ligt een schaal zelfgebakken brownies langzaam af te koelen. Ik hóéf natuurlijk niet naar het feest. Als ik mijn stuur de andere kant op duw fiets ik zo naar het park waar ik alle brownies zelf kan opeten.

Er was een tijd dat ik dat ook daadwerkelijk deed, voordat ik grip op mezelf en mijn gezondheid kreeg en ik het gebrek aan lichamelijke én geestelijke bevrediging compenseerde met het eten van zoetigheid.

Hoe mooi zou het zijn als deze avond de eindscène van mijn persoonlijke, romantische film zou inluiden. Moira Singer, nog geen dertig jaar en die gebroken heeft met alles wat haar afremt en neerhaalt. Een herboren vrouw die tegen een paarsblauwe avondlucht een veelbelovende nieuwe toekomst tegemoet fietst. Een tijdloos verhaal dat je met een zucht weglegt, opgelucht omdat alles goedkomt zolang je erin gelooft. En als de aftiteling begint met dat perfect uitgezochte liedje, dan hoop je dat er snel een vervolg komt omdat je meer, meer, meer wil zien van deze fanta –

Terwijl mijn hart zoekt naar een stroom aan bijvoeglijke naamwoorden en superlatieven verpest mijn hoofd de boel door braaf de route naar het feest te blijven volgen en fijntjes te benadrukken dat ik het al een poosje niet meer voor het zeggen heb.

Het klopt. Ja, ik leef veel gezonder en heb vele storende aspecten uit mijn leven gebannen, inclusief mijn ex, wiens naam ik weiger uit te spreken tenzij het écht niet anders kan.

De realiteit is dat mijn leven een chaos is. Over minder dan een week bijvoorbeeld bepaalt een rechtbank of ik verantwoordelijk en dus aansprakelijk ben voor geld dat mijn ex heeft verduisterd. Ik zie de bui al hangen, maar zolang er geen uitspraak is blijf ik strijdbaar.

Verder woon ik noodgedwongen in bij mijn zus en haar gezin. De hypotheek van het huis waar ik na de scheiding bleef wonen werd onbetaalbaar en op het moment dat de bank mijn rekening bevroor en mij daarna uit het inderdaad veel te dure huis gooide, trok ik zolang in de logeerkamer van Evelien. Voor een sociale huurwoning kom ik niet in aanmerking en in de vrije sector wil niemand mij een huurcontract geven. Oh de ironie, een dakloze makelaar, wie koopt daar nu een huis van. Mijn werkgever wachtte dát antwoord niet af en degradeerde me naar een kantoorbaan, uit het zicht van klanten, en omdat ik al mijn vakantiedagen al lang en breed heb opgenomen, moet ik elk voor de rechtszaak vrij genomen uur op zaterdag inhalen.

Vandaag nog zat ik de hele ochtend en middag andermans werk te doen op een vrijwel leeg kantoor, rapporten tikkend en archiverend.

Eef, amper twee jaar ouder dan ik, vond dat ik een verzetje nodig had op zaterdagavond en stuurde me weg. Om aan te geven dat ik geen keus had voegde ze eraan toe dat ze 'dingen' van plan was met Josh. Dat was een smoesje, tenzij ze het per se op de bank in de woonkamer hadden willen doen. Ze trekken zich doorgaans niet zoveel aan van hun intieme kroelgeluiden op zondagochtend als de meiden beneden zitten te gamen en ik nog wél in bed lig. Ik hou van mijn zus maar er zijn dingen die ik niet hoeft te horen.

Kortom, ondanks mijn verlangen naar een veel leukere besteding van mijn zaterdagavond ben ik braaf onderweg naar het Amerikaanse tuinfeest van de jarige Robert en zijn vrouw Margot. We raakten een jaar geleden bevriend. Ik nam ze mee om het huis waar ik nu naartoe fiets te bezichtigen, nogal op het laatste moment en meteen daarna moest ik naar de notaris in verband met de op handen zijnde scheiding. Mijn soon-to-be-ex haalde me op en wachtte in de voortuin waar hij gedachteloos een bloem plukte uit de magnoliaboom die net zo mooi in bloei stond. Robert zag dit en riep: 'Wie is die lul?' Ik barstte in lachen uit en zei dat hij precies

verwoordde wat ik al jaren dacht. Sindsdien drink ik regelmatig thee bij ze, al schiet dat er de laatste tijd wat bij in.

Als ik Roberts straat inrij hoor ik de muziek al voor ik de bocht om ben. De tuinen van de burens zijn bij het feest betrokken met als resultaat een wirwar van gekleurde lampjes die over bomen, heggen en struiken hangen. Overal staan of zitten mensen in het gras. In de borders branden fakkels en uit een ingenieus systeem van minstens tien aan elkaar geknoopte boxen schalt de muziek.

Terwijl ik de fiets tegen het hek parkeer gluurt een vrouw die ik vaag van gezicht ken in de fietsmand en tilt het deksel van de bak. In haar andere hand heeft ze tegelijk een brandende sigaret en een glas met blauwe likeur vast.

‘Mag ik?’ vraagt ze en pakt voordat ik überhaupt kan antwoorden een brownie. Ze neemt een hap en trekt er een gelukkig gezicht bij. Met haar mond nog halfvol neemt ze vervolgens ook nog een slok drank. ‘Dit is hemels, chocola en Blue Curaçao,’ mompelt ze met volle mond.

‘Dat is goed te horen,’ zeg ik kortaf, stiekem zwaar beledigd dat ze mijn met liefde gebakken lekkernij zo verpest met een vies drankje. Het klinkt misschien arrogant maar ik krijg voor mijn baksels altijd complimenten en vaak volgt de opmerking dat ik daar wat mee moet doen. Dan knik ik beleefd en vraag me tegelijk af waarom ik er eigenlijk nooit wat mee heb gedaan.

‘Daar moet je wat mee doen,’ zegt ook deze vrouw. ‘Misschien een goed idee om dit recept een keer te maken met Blue Curaçao erin,’ geeft ze nog als tip mee.

‘Misschien.’ Ik pak de brownies uit de mand en loop zonder haar nog een blik waardig te gunnen het feest tegemoet.

In de tuin staat een tafel voor het eten en drinken en ik zoek een plekje voor mijn brownies tussen de bakken chips, worstenbroodjes, quiches en blokjes kaas.

Robert komt net naar buiten met zijn armen vol flessen drank en we begroeten elkaar met drie zoenen. ‘Margot is binnen,’ zegt hij. ‘Ze dacht dat je niet zou komen.’

‘Nouja zeg, ik niet komen?’ antwoord ik. ‘Iedereen weet dat ik vooraan sta als er een feest is.’

Ik loop de woonkamer in en Margot zet me meteen aan het werk. Ze duwt mijn armen vol kussens en vraagt of ik ze in het gras wil gooien.

‘Ben je er klaar voor?’ informeert ze zodra ik weer terug ben, doelend op de rechtszaak.

‘Er ligt een verhaal klaar dat hopelijk duidelijk genoeg aangeeft dat ik feitelijk een slachtoffer ben,’ zeg ik met een grimas waaruit Margot terecht opmaakt dat ik doodsbang ben voor een slechte afloop.

‘Meer kan je niet doen,’ zegt ze bemoedigend. ‘Thee?’

‘Graag. En mijn toegewezen advocaat is een complete idioot, het zal van mij afhangen,’ verzucht ik moedeloos.

Margot zet de waterkoker aan. ‘Hoe is het op je werk?’

‘Slecht,’ zeg ik, ‘ze zwijgen de zaak dood, al voel ik dat iedereen aan mijn stoelpoten zaagt.’

Margot slaat haar arm om me heen. ‘Vergeet dat ik het ter sprake bracht. Vanavond ga je lol maken.’

‘Met thee,’ bevestig ik.

‘Liters!’

Even later sta ik buiten met een mok thee in mijn handen. Nu de lucht donkerblauw is en de fakkels, lichtslingers en de muziek voor sfeer zorgen komt het feest echt op gang. Maar nog steeds voel ik me een buitenstaander. Er hebben zich overal groepjes gevormd en zo op het eerste gezicht zie ik er geen waar ik bij wil staan. Na een kort rondje sta ik gewoon weer naast de tafel vol drank en eten.

Te laat realiseer ik me dat ik zo afgezonderd van de rest een makkelijke prooi ben voor iedereen die meer wil weten van mijn situatie. De op handen zijnde rechtszaak wordt breed uitgemeten in de lokale krant dus wat is er leuker om de laatste roddels van de bron zelf te horen.

Even later is het al zover. Twee vrouwen schenken giechelend drank in en dralen net zo lang tot een van hen me durft aan te spreken.

‘Volgende week?’ vraagt ze.

‘Wat is er met volgende week?’ antwoord ik liefjes.

‘Dan is de veroordeling toch?’

‘Dat valt nog te bezien,’ zeg ik.

Natuurlijk willen ze een heel andere vraag stellen.

‘Weet je écht niet waar hij is gebleven?’

Met het woord ‘echt’ impliceren ze dat ik het misschien wel weet. Ik overweeg een sterk verhaal op te hangen maar ik weet ook dat zulke dingen een eigen leven kunnen gaan leiden, dus ik hou me in. Wel buig ik mijn hoofd naar voren en zeg: ‘Echt niet. Echt, echt, echt, echt, écht niet.’

Dit antwoord is uiteraard teleurstellend en ze druipen af. 'Echt niet hoor!' roep ik nogmaals.

Misschien is eten een goede afleiding, want met volle mond is het moeilijk praten. Ik proef een stukje cheesecake. Ik merk meteen dat het gebak veel te zoet en te zompig is naar mijn smaak. De rest wikkel ik in een servetje dat ik wegmoffel onder een stapel gebruikte wegwerpbordjes. Wie dit heeft gebakken kan beter een andere hobby gaan zoeken.

Drie minuten later staat de volgende ramptoerist voor mijn neus. Een man van middelbare leeftijd komt zo nonchalant naar de tafel toe gelopen dat zelfs een blinde ziet dat hij voor mij komt. Met geveinsde interesse scant hij eerst het eten tot hij uiteindelijk contact durft te maken. 'Dat ziet er lekker uit allemaal,' zegt hij. 'Heb jij dat allemaal gemaakt?'

'Ja, alles.' Als hij stomme vragen wil stellen krijgt hij ook domme antwoorden. De man laat zijn blik over de tafel gaan en na een korte aarzeling pakt hij een muffin, ruikt eraan en legt hem weer terug, de viespeuk.

'Jij stond laatst in de krant, hè?' Hij schreeuwt bijna om boven de muziek uit te komen.

Ik knik, amper zichtbaar.

'Ga je winnen?'

Ik haal mijn schouders op. Ondertussen probeer ik met mijn gedachten een sinkhole te creëren om in te verdwijnen, of om hem in te werpen. Helaas beschik ik nog steeds niet over telekinetische krachten.

'En als je niet wint? En om hoeveel geld gaat het?' Mannen weten werkelijk nooit wanneer ze ongewenst zijn. Ik geef geen antwoord ook.

'Red je het wel? Alleen?'

'Wie zegt dat ik alleen ben?' bits ik. De man begint de hint van het eenzijdige gesprek te begrijpen, halleluja!

'Euh, ik bedoel,' stamelt hij. 'Nou, ik hoop dat je wint.'

'Dat is nog eens aardig van je.' Ik neem een slok thee en kijk weg. Na zestig seconden geeft hij zich eindelijk gewonnen en loopt weg.

Ik verplaats me een beetje naar de schaduw in de hoop onzichtbaar te worden, waarbij ik vergeet dat anderen mij juist vanuit diezelfde schaduw kunnen besluipen. Voor ik het weet slaat iemand een kleffe arm om me heen en ik spring automatisch weg. Het is een accountant die ik wel eens op kantoor heb zien rondlopen.

‘Hoe gaat het met je, meissie?’ Zijn gezicht is dicht bij het mijne en hij spuugt nog net niet op me. Ik draai ruw weg en de helft van zijn drankje klotst over zijn pak. Mooi zo, hopelijk gaan de vlekken er niet meer uit. Hij laat zich echter niet door mijn houding uit het veld slaan.

‘Ik had echt nooit gedacht dat hij je zo zou behandelen,’ zegt hij refererend aan mijn ex. ‘Als een stuk vuil. Ongelooflijk. Hoe kan hij jou dat nou aandoen.’ Zijn gezicht kijkt boos maar zijn ogen fonkelen, een jager die zijn prooi in het vizier heeft. Ik ben tenslotte een weerloos bedrogen vrouwtje. Maar niet heus.

Hij doet een stapje dichterbij, ik een stapje achteruit, zijn adem stinkt naar drank, het maakt me misselijk.

‘Heb je al een accountant?’ Hij wacht het antwoord niet af en haalt een kaartje uit zijn zak. ‘Ik kan je helpen met al je financiële problemen.’

Hij staat nu zo dichtbij dat ik bereid ben een scène te schoppen als hij me aanraakt. Ik heb nog nooit in mijn leven iemand geslagen, dus ik weet ook niet wat mijn krachten zijn. Misschien ben ik wel supersterk en sla ik hem bewusteloos. Dat zou pas het verhaal van de dag zijn, van het jaar misschien wel, en niemand zou me ooit nog uitnodigen voor feestjes. Eigenlijk een win-winsituatie als je erover nadenkt.

‘Bel je mij, mop? En wat mijn tarief betreft, daar komen we wel uit.’ Hij knipoogt. ‘Spreek je snel.’

Er was een gesprek met mij gevoerd waar ik geen woord aan had bijgedragen. Zijn visitekaartje stop ik in een halfleeg bierglas, daarna sluit ik mijn ogen en leun op de tafel om bij te komen. Ik adem diep in en hoop dat iedereen verdwijnt, of nog beter, dat ik verdwijn, terug in de tijd naar een prettiger moment.

Na vijf seconden laat ik de lucht langzaam ontsnappen.

De stem uit het niets klinkt veel te geamuseerd naar mijn smaak. ‘Nu al aangeschoten?’

Ik schud nijdig mijn hoofd. ‘Flikker toch op!’

Het is eruit voor ik er erg in heb, dit is zo niets voor mij. Maar ik wil hier weg, naar huis om Evelien eens goed de waarheid te vertellen over de rotavond waarnaar ze me verbannen heeft.

‘Oh sorry, dan laat ik je met rust,’ antwoordt de stem. De toon is onverwacht vriendelijk.

Nieuwsgierig kijk ik op en staar meteen in de mooiste ogen die ik ooit heb gezien. Pas dan zie ik de rest en hij is leuk, iets langer en ouder dan ik en vlot gekleed. Hij heeft zichzelf een glas witte wijn ingeschonken en kijkt me schuld bewust aan.

‘Sorry, stomme openingszin, dit was alles wat ik kon verzinnen,’ zegt hij.

Daarna knikt hij vriendelijk en loopt weg. Ik volg hem met mijn ogen en zie dat hij zich in de andere tuin bij een blonde vrouw voegt. Wat gebeurt er? Wie is die vrouw waar ik zonder aanleiding ineens jaloers op ben. En belangrijker nog; wie is die mán?

Ik schud mijn hoofd om deze verwarrende gedachte van me af te laten glijden, hier zit ik zó niet op te wachten. Toch blijf ik nu bewust bij de dranktafel staan in de hoop dat hij vanzelf weer mijn kant op komt.

Intussen blijven we oogcontact maken, zo onopvallend mogelijk en als ik hem betrap kijkt hij snel weg. Een andere keer betrapt hij mij en voel ik me vuurrood worden.

Aan de blondine die alsmaar om zijn nek hangt en die hij zichtbaar steeds van zich afduwt heb ik inmiddels een gloeiende hekel. Ze gedraagt zich als zijn accessoire en ik hoop dat ze naar de dranktafel komt zodat ik per ongeluk expres een glas Pisang Ambon over haar witte jurkje kan mikken.

Ik heb dit scenario nog niet bedacht of ze komt inderdaad mijn kant op. Ze kijkt me hooghartig aan en bestelt ijskoud een glas witte wijn en een wodka jus bij me. Als ik geen aanstalten maak om iets voor haar in te schenken herhaalt ze de bestelling.

‘Ik had je wel gehoord hoor,’ zeg ik harder dan nodig is. ‘Zie ik eruit als de bediening?’

De blondine priemt haar wijsvinger naar me: ‘Je staat al de hele avond hier, en ja, je ziet eruit als een barvrouw.’ Terwijl ze het zegt bekijkt ze mijn kleding van onder tot boven. Ik realiseer me dat mijn outfit inderdaad toepasselijk is.

‘Helaas, schenk je eigen drankjes maar in.’

‘Sorry hoor,’ hoor ik haar geïrriteerd mompelen. Ze pakt twee schone glazen, schenkt de drankjes in terwijl ze me een minachtende blik toewerpt en loopt met volle handen weg.

Na twee stappen draait ze zich om. ‘Je hoeft het niet op mij af te reageren dat er niemand met jou wil praten, iedereen weet wat voor een ordinaire dief je bent. En dat verhaal over je man, dat gelooft ook niemand hoor.’

Voor ik kan overwegen of ik een gevat antwoord terugvuur is ze al weg. Ik zie dat ze de man een glas wijn geeft en iets in zijn oor fluistert. Tot mijn verrassing loopt hij rood aan en mimet hij in mijn richting iets wat lijkt op "sorry".

Tien minuten later sta ik in een andere tuin, verder weg van deze intrigerende man en zijn vreselijke gezelschap, maar onze ogen vinden elkaar nog steeds.

Robert komt naast me staan en slaat broederlijk zijn arm om me heen. Hij ziet me kijken, volgt mijn blik en vraagt vervolgens of ik 'hem' al heb gesproken.

'We hebben twee zinnen gewisseld, telt dat ook?' zeg ik verlegen. 'Hij vroeg hoe het met me ging en ik zei dat hij moest oprotten.'

Robert gooit zijn hoofd naar achteren en houdt zijn buik vast om bulderend te lachen. 'Dat is de beste grap die ik tijden heb gehoord.'

'Ja, heeeeel grappig,' zeg ik nors. 'Wie is hij?'

'Hij kwam mee met een paar collega's van Margot en hij heet Finn Bastin.'

'Finn Bastin,' echo ik. 'Wat een aparte naam.' Daarna vraag ik zo onschuldig mogelijk: 'En waar woont hij?'

Robert denkt even na. 'In een herenhuis aan het Plantsoen als ik me niet vergis.'

'Serieus, het Plantsoen?' zeg ik oprecht verrast. 'De duurste straat van de stad, die aan dat park.'

'Yep, klopt helemaal,' antwoordt hij. 'Finn won ooit een pokertoernooi en nu vermaakt hij zich, zover ik weet, met feestjes en vakanties.'

Dat hij niet vermogend werd met oud geld verheugt me, in de basis is die Finn dus een doodnormaal persoon, net als ik.

'En dat is zeker zijn vriendin die er de hele avond al naast staat,' vis ik zo nonchalant mogelijk.

'Geen idee,' zegt Robert, 'zo goed ken ik hem nou ook weer niet. Zal ik je anders even voorstellen aan je toekomstige echtgenoot?'

Ik stoot hem quasiboos aan. 'Idioot. Bovendien wil hij me nu vast niet meer spreken.'

'Oh oh oh,' verzucht hij. 'Weet je dan niets van mannen? Hoe meer 'hard-to-get', hoe meer we ons best doen. Margot gaf pas na zes maanden toe dat ze met me wilde uitgaan. Ik zag niemand anders meer staan. Geloof me, als die Finn je leuk vond aan het begin van de avond is hij inmiddels jullie huwelijk aan het plannen.'

'Trouwen is voor sukkel als jij,' zeg ik plagend, 'laten we het houden op een picknick, dat is overzichtelijker.'

Hij kijkt geamuseerd. 'Met alleen staren kom je niet verder hè.'

'Laat mij lekker staren. Kom Rob, ga weer naar je gasten. Verveel ze met je flauwe grapjes.' Ik duw hem de tuin in. 'En geen gekoppel of dat soort gekkigheid hè. Mijn leven is al ingewikkeld genoeg.'

Robert steekt beide handen omhoog. 'Oké, oké. Zoals u wilt dame. Maar maak nog wat plezier vanavond hè, nu het nog kan.' Hij knipoogt en loopt verder, zich bij een ander groepje voegend.

Pas op het eind van het feest spreek ik Finn weer. Hij staat op het punt weg te gaan en glimlacht innemend.

'Dag Kismet, slaap lekker straks.'

Ik stamel. 'Kussen met..?'

Hij kijkt ondeugend en ik voel mij even heel erg dom. Gelukkig laat hij me niet onnodig lang bungelen.

'Kismet,' herhaalt hij. 'Als je daar ook in gelooft komen we elkaar vast weer tegen. Ik ben trouwens Finn.'

En weg is hij.

Thuis zoek ik de betekenis op en dan pas zie ik de woordspeling met mijn naam. Moira. Griekse godin van het lot. Kismet. Van ieder ander had ik het ongetwijfeld kinderachtig gevonden, nu kan ik niet stoppen met glimlachen.

Hoofdstuk 2

Een opkomende en nog verlegen zon laat zich voorzichtig zien achter de bomen waarlangs ik ren, als een vriend die op een afstandje een stukje meeloopt, zich klaarmakend voor de dag die voor ons ligt. Een dag die ik al ben begonnen, ook al is het nog maar net na zes uur.

Het gras in de berm is nat van de dauwdruppels, de lucht is ijl. Ik adem diep in, langzaam, tot drie tellend en dan adem ik langzaam uit. Ik ren ritmisch langs het water, waar flarden mist overheen zweven, en als ik oversteek naar de andere kant van de weg zie ik de laatste marktkooplui naar het centrum rijden, de meesten zijn er al, hun kraam opbouwend.

Ik verbaas me er steeds weer over hoeveel mensen al onderweg zijn in de vroege ochtend. Af en toe roept iemand me na en dan wijs ik naar de koptelefoonootjes die ik in heb en maak een gebaar van 'sorry ik versta je niet'. Ik heb lang niet altijd muziek aan, ik hoor dan mijn ademhaling beter en vind het prettig om het bloed in mijn hoofd te horen suizen.

In het uur dat ik ren sluit ik de wereld buiten. Het liefst doe ik dat de resterende drieëntwintig uur ook, maar dat staat Evelien niet toe. Zolang ik onder haar dak woon betreft ze me zoveel mogelijk in het ritme van haar gezin. Mijn overlevingsmodus is me terugtrekken, problemen zelf oplossen, angsten wegstoppen en koppig afwachten tot de zon weer schijnt.

De korte periode dat ik de hele dag in bed bleef ligt achter me, niet eens zo gek lang geleden. Niet na mijn scheiding, ik voelde me in die periode juist bevrijd. Ik kon doen wat ik wilde zonder verantwoording af te hoeven leggen, geen gezeur meer aan mijn hoofd. Ik werd ook niet apathisch op het moment dat de bank beslag legde op het huis en ik bij Evelien en haar gezin introk. Zelfs niet tijdens de rechtszaak waar ik de bui al zag hangen dankzij een mij toegewezen incapabele advocaat.

Pas op het moment dat de rechtbank de schuldeisers in het gelijk stelde en mij veroordeelde tot het terugbetalen van 180.000 euro en mijn werkgever me de volgende dag op straat zette, stortte ik in. Waarom zou ik nog opstaan. Ik maakte alle stadia van de Kübler-Ross-curve tegelijk door: woede, apathie, berusting. Ik kreeg alle emoties in een keer te verwerken. Het verlamde me. Na acht dagen sleepte mijn

zus me uit bed, gaf me haar loopoutfit en schopte me naar buiten. Ze kent me beter dan wie dan ook.

Ik loop drie tot vier keer per week hard, op verschillende tijden en via verschillende routes, de laatste week vroeg. Mijn zwager verklaart me voor gek. Ik heb geen werk, waarom zou ik zo vroeg opstaan als ik daarna nog een hele dag voor me heb waar ik niets hoeft te doen, al zegt hij dat alleen als Eef niet in de buurt is. Die is allang blij dat ik actief ben.

Het lopen is het enige waar ik de volledige controle over heb en daar hou ik me aan vast. Ik begin het zelfs leuk te vinden. Bovendien heb ik tegenwoordig extra motivatie om te rennen: Finn!

Finn was niet meer uit mijn hoofd gegaan sinds het feest, precies zes weken geleden. De run eindig ik standaard in het Plantsoen, een smal strookje stadspark in het hart van de stad met aan de ene kant herenhuizen en aan de andere kant een singel. Dat ik hier uitkom is natuurlijk geen toeval.

‘Kismet,’ had Finn gezegd, wat zoveel betekent als voorbestemd zijn. Om Finns kismet een handje te helpen speel ik een beetje vals en loop ik een paar keer per week bewust door het park, net zolang tot ik hem tegenkom. Ik loop in de ochtend, de middag, avond, gewoon op de gok. Alleen ‘s nachts loop ik hier niet. Ik ben niet bang uitgevallen maar je hoeft het gevaar natuurlijk ook niet op te zoeken.

Uiteraard weet ik inmiddels waar Finn woont en ik probeer een patroon te herkennen in verlichting, gordijnen of openstaande ramen. Dat patroon heb ik nog niet gevonden.

Over vijf minuten ben ik er weer, mijn routine zit er voor vandaag bijna op. Via de brug bij de watertoren ren ik langs het kanaal richting het centrum. Als ik om iets over half zeven het Plantsoen opdraai heb ik twee opties: door het park zelf of langs de huizen over de stoep, vanaf beide routes kan ik het huis zien. Ik wissel het af en vandaag ren ik door het park. Het is hier zo klein, dat ik er binnen vijf minuten doorheen ben gerend. Toch is dit het hoogtepunt van mijn dag, zelfs als ik nog een hele dag voor me heb.

Ter hoogte van zijn huis draait mijn hoofd automatisch een beetje die kant op, niet te veel, dat valt op als hij nu toevallig uit het raam naar buiten kijkt. Het hoeft niet overduidelijk te zijn dat ik hier voor hem rondloop. Wat dat betreft ben ik misschien een beetje ouderwets dat hij de eerste move had moeten maken en dat hij dat niet heeft gedaan maakt me een enigszins onzeker. Aan de andere kant, misschien heeft

hij wel door mijn straat gelopen in die week dat ik mijn bed niet uitkwam. Bovendien kunnen mannen soms zo suf zijn dat ze een duwtje nodig hebben.

In dit tempo heb ik ongeveer zes seconden om het grote herenhuis in me op te nemen om zo te proberen een patroon te herkennen.

Eén seconde: De rozenstruiken in de smalle voortuin bloeien volop. Dit is een goede zomer voor rozen. De voordeur in het portiekje is dicht.

Twee seconden: Er brandt zoals gewoonlijk geen licht in de woonkamer en ook niet op de eerste verdieping, waarbij ik er voor het gemak vanuit ga dat het wordt gebruikt als slaapkamer. Het kan natuurlijk ook een werkkamer zijn of een martelkamer, wie zal het zeggen.

Drie seconden: Voor de deur staat een Mini Cooper, waarvan ik vermoed dat die van Finn is, geduldig te wachten op zijn eigenaar.

Vier seconden: Nu zie ik pas dat de balkondeur op de eerste verdieping openstaat. Dat is voor het eerst.

Vijf seconden: Hij is dus thuis. Mijn hart slaat over en ik voel meteen mijn benen aan kracht verliezen. Ook voel ik een lichte paniek opkomen.

Zes seconden: Ik weet niet eens of hij wel alleen is. Ik weet ook bijna niets van hem.

Ik kijk langer dan normaal en vertraag.

Zeven seconden: Het gordijn achter de openstaande balkondeur beweegt. Ik wil niet die blonde vrouw zien, ik wil niet die blonde vrouw zien!

Acht seconden: Niemand te zien, het moet gewoon een windvlaag zijn. Want wie is er, behalve ik en de marktkooplui, nu al wakker?

Negen seconden: ik kijk nog steeds, het huis verdwijnt achter de bomen.

Tien seconden: Ik stap ergens op, struikel en val gestrekt voorover. Mijn handen breken de val, waarbij het grind zich in mijn handpalmen boort. Een pijnscheut volgt als ik nog een stukje doorschuif en mijn knie over de grond schraapt. Dankzij mijn reflexen ben ik gelukkig niet op mijn gezicht gevallen, dat is tenminste iets en als ik mijn armen en benen beweeg voel ik dat ik niets heb gebroken.

Dan hoor ik iemand aan komen rennen. Dit is echt gênant.

Ik kijk nog naar het grind onder me als ik zijn stem hoor.

‘Nu al aangeschoten?’

Finn ondersteunt me als we naar zijn huis lopen. Ik hang aan zijn schouder en voel zijn spieren aanspannen onder een fris ruikend zomershirt. Hij is zo vroeg wakker dat ik me afvraag welke afspraak ik in de war schop met mijn gestuntel.

Mijn lichaam trilt van de adrenaline en ik kijk even naar Finn. Als hij zijn hoofd bijna gelijktijdig ook naar mij draait, kijk ik snel weer vooruit en kan ik voor het eerst de gevel van zijn huis goed bekijken. Het is redelijk smal en hoog met vier verdiepingen inclusief souterrain.

Als we uit het parkje de smalle weg voor zijn huis willen oversteken houdt hij me even tegen, een elektrische auto schiet bijna geruisloos voorbij. Finn mompelt iets naar de bestuurder, iets onaardigs.

We lopen door het prachtige gietijzeren hek de smalle voortuin met rozenstruiken in en hij helpt me het marmeren bordes op. Finn houdt me goed vast en ik verzwijg dat mijn verwondingen er erger uitzien dan ze zijn. Ik zal spierpijn krijgen en ik kan even geen minirok dragen met goed fatsoen, verder valt het echt wel mee.

Zo dicht bij Finn bevalt me wel. Ik ruik zijn zoetige lichaamsgeur, hij heeft net gedoucht, zijn haren zijn nog nat. Meteen realiseer ik me dat ik ook nat ben, nat van het zweet. Ook heb ik nog niets gegeten. Ik heb er nooit bij stilgestaan dat ik, in mijn pogingen Finn te ontmoeten in de ochtend, al die keren geen make-up op heb gedaan en dat ik naar zweet ruik. Charmant hoor. Ik wil de tijd stopzetten zodat ik snel naar huis kan om me op te frissen om daarna weer aan zijn schouder te hangen zonder dat hij weet dat ik ben weggeweest. Maar goed, we leven niet in een sprookje en ik kan blunders zoals hem uitschelden op het feest of struikelen voor zijn deur nu eenmaal niet terugdraaien. Ik moet het er maar mee doen. En Finn ook. Bovendien is het nu te laat, hij helpt me zijn woning al binnen. Ik stap over de drempel en dan ben ik letterlijk in zijn leven.

Via de hal komen we direct in de grote woonkeuken. Er staat een fornuis met zes pitten, het aanrecht heeft ronde vormen en de muren zijn geverfd in groene pasteltinten. De eettafel in het midden van de keuken is rond en groot genoeg voor acht personen. Als ik op een keukenstoel zit pakt hij mijn handen, draait ze om en veegt het overgebleven grind weg. Dan loopt hij naar het aanrecht, pakt een doekje, houdt hem even onder de kraan en veegt daarna mijn handpalmen schoon.

Mijn knie bloedt een klein beetje. 'Wat doen we daaraan?' vraagt hij. Ik kijk hem even niet begrijpend aan tot ik me realiseer dat ik een strakke loopbroek aan heb waarvan ik de pijpen niet kan oprollen tot boven mijn knieën.

‘Stukknippen?’ vraagt Finn.

‘Dat is geen goed plan,’ zeg ik met het schaamrood op mijn kaken. ‘De broek is van mijn zus. En er zit slechts een klein gaatje in nu, dat is wel te herstellen.’

Ik zie hem denken dat hij ook uit kan. ‘Nee, en dat ook niet,’ zeg ik geamuseerd en probeer tegelijk te bedenken welke onderbroek ik überhaupt aanheb. Ik graaf in mijn geheugen welk exemplaar ik gisteren na het douchen uit de kast heb getrokken maar ik kom er niet op. Automatisch moet ik denken aan wijze raad van mijn oma: trek altijd schoon ondergoed zonder gaten aan want je weet nooit of je in het ziekenhuis terecht komt. Ik stel me gerust met de gedachte dat ik sowieso geen ondergoed met gaten heb.

Finn krult zijn lippen. ‘Dan laten we je broek aan. Glasje water?’

‘Perfect.’

Hij pakt een glas uit een kast en ik inspecteer verder. De keuken ziet er netjes uit en het ruikt naar schoonmaakmiddel. Het ziet er niet naar uit dat hij hier onlangs nog heeft gekookt wat erg jammer is want het is een heerlijke keuken om in te koken of iets te bakken. Het is rustgevend om ingrediënten samen te voegen tot het geheel heerlijk begint te ruiken. Ik kan me zo voor de geest halen hoe ik hier voor Finn hartige caprese muffins maak of een spinazie-fetaquiche.

‘Ik sta te weinig in de keuken,’ zegt Finn alsof hij mijn gedachten leest. ‘Volgens mij is het jouw favoriete plek in het huis. Niet om te eten, maar om muffins te maken of hartige taarten.’

Ik knik, verrukt omdat hij me zo goed inschat. ‘Ik heb het een tijd bijna dagelijks gedaan. Wat ik zelf niet opat gaf ik weg. Op een gegeven moment smeekte mijn omgeving me ermee te stoppen.’

‘Ik hoop dat je beter bakt dan hardloopt.’ Hij reikt mij een glas water aan. ‘Ik denk dat je bent gestruikeld over een leeg bierflesje of iets dergelijks. Het Plantsoen ligt vol met blikjes, peuken en andere rotzooi, de gemeente zou er wat aan moeten doen. Het is gezellig als er mensen in het park zijn, helaas ruimen ze niets op. Ik overdrijf een beetje, natuurlijk zijn er ook bezoekers bij die hun rommel wel weggooien, helaas een minderheid.’

‘Ik zie het niet eens, omdat ik altijd met een noodvaart door het park ren’, zeg ik.

‘Je loopt vaker door het park?’ vraagt Finn.

Ik voel me betrappt. 'Niet áltijd', lieg ik. 'Verderop staat dat huisje met zwerfparkieten, daar stop ik meestal om op adem te komen. Het is rustgevend, al die kwetterende vogels.'

Finn knikt begrijpend. 'Als de wind goed staat hoor ik ze in mijn slaapkamer. Je had trouwens beter morgen in het park kunnen rennen. In de middag is er een picknickfestival en dat betekent dat ze het vooraf eerst schoonmaken. Als je morgenvroeg had gerend was je vast niet gevallen.'

'Dan had ik ook je water niet gedronken.' Ik geef hem het lege glas terug.

Hij pakt het aan en zet het op het aanrecht. 'Ik heb helaas niet veel in huis om je aan te bieden, ik woon hier alleen en weet nooit wanneer ik thuis ben.'

Dat hij alleen woont maakt me blij. 'Ben je vaak weg? Op reis? Of voor een pokertoernooi?'

Finn kijkt verrast op. 'Ha, je kent mijn verleden.'

Ik bijt op mijn lip, ik moet intussen overkomen als een stalker. Met een stalen gezicht zeg ik: 'Een beetje, het toernooi staat online, je won een mooi bedrag.'

Hij maakt een gebaar met zijn armen. 'Dit alles dank ik aan een paar kaarten. Nu poker ik niet meer, het liep uit de hand'

'Oh ja?'

'Het werd meer gokken dan tactiek,' legt Finn uit. 'Ik verloor alleen nog maar en nu hou ik een lange sabbatical met één hobby: reizen.'

Alweer iets wat we gemeen hebben denk ik verheugd. 'Reizen is altijd fijn. Waar ga je zoal heen?'

'Je kan beter vragen waar niet heen.'

'Waar niet heen?'

'Luxemburg, Siberië, daar ben ik nog niet geweest.' Finn kijkt me aan met open, blije ogen. 'Ik wil alles zien, alles beleven. Vandaar dat ik niets in de koelkast heb. Zodra ik bedenk dat ik op reis wil, boek ik een vliegticket.'

'Dat lijkt me een geweldig leven,' zeg ik, en denk aan mijn eigen kleine wereldje. Het stemt me droevig, maar lang heb ik niet om hier bij stil te staan. Blijkbaar heeft Finn geen belangrijke afspraken vandaag want hij vraagt of ik zin heb om met hem in het centrum te ontbijten. 'Dan kunnen we kletsen over reizen bijvoorbeeld,' voegt hij eraan toe.

'Klinkt goed,' zeg ik zo neutraal mogelijk, ik wil niet té gretig overkomen.

Finn kijkt op de klok. 'Het is net zeven uur geweest. Laten we om half tien in de stad afspreken. Ken je brasserie Roos? Ze hebben een terrasboot voor de zaak.'

'Die weet ik te vinden', beaam ik en sta op. Finn vraagt of hij me naar huis moet brengen. Ik schud even met mijn benen en armen en zeg dat het best gaat.

Hij schrijft zijn telefoonnummer op een briefje. 'Voor als je me niet kunt vinden in de drukte.'

We nemen afscheid en hij zwaait me uit. Ik heb geen idee wat er zojuist allemaal is gebeurd, maar ik ben Finn tegengekomen en ga over twee uur met hem ontbijten. Ik kijk naar het papiertje en hou het de hele weg naar huis stevig vast alsof ik een waardevolle cheque in mijn handen heb.

Evelien en Josh liggen nog in bed, op zaterdag slapen ze altijd uit. In de woonkamer spelen Tessa en Marit een computerspel. Ze zitten in hun pyjama op de grond en naast hen staat een glas melk en een bord met een half opgegeten boterham. In het weekend maken ze hun eigen ontbijt.

Ik duik meteen de badkamer in en doe mijn sportbroek uit om de wond op mijn knie te inspecteren. Het valt mee. Ik peuter er nog een stukje grind uit en desinfecteer het wondje met samengeknepen lippen. Watje, denk ik bij mezelf. Straks even een pleister erop, meer is het niet.

Al mijn kleren belanden op de vloer en ik bekijk mezelf uitgebreid in de spiegel. Dat heb ik al een hele tijd niet meer gedaan, niet op deze manier, mijn eigen marktwaarde taxerend.

Het valt me niet tegen wat ik nu zie. Goed, onder mijn oksels mag ik wel weer even scheren en ook bij mijn bikinilijn is er achterstallig onderhoud, maar beide 'problemen' kan ik met een scherp mesje oplossen.

Ondanks dat ik de nodige kilo's ben afgevallen zien mijn borsten er pront en stevig uit. Ik draai me om en gluur naar mijn billen waar ik hetzelfde over kan zeggen.

Opmerkelijk hoe je zelfbeeld naar beneden wordt gehaald juist omdat je echtgenoot geen enkele moeite doet om naar je te kijken zoals het hoort, zoals ze wél doen in romcoms dus.

Natuurlijk is het naakte lichaam waar ik nu naar kijk alleen voor mij, Finn krijgt voornamelijk mijn hoofd te zien. Misschien kan ik hier en daar wat epilieren en mijn haar mag iets bijgepunt worden, al valt dat hem waarschijnlijk toch niet op.

Het tintelt in mijn buik, ik kan me niet herinneren dat ik me ooit eerder zo gevoeld heb. Misschien in de puberteit, in ieder geval nooit tijdens mijn huwelijk. Ik draai de kraan open en zodra het water op de juiste temperatuur is stap ik eronder.

De shampoo en de douchegel vullen de ruimte met zoete geuren, mijn lichaam zal straks weer lekker ruiken. Met een nieuw scheermesje werk ik de overbeharing bij. Als ik klaar ben is de hele douche gehuld in een dichte mist. Ik pak bodycrème van de plank, smeer mijn hele lichaam in en voel me zelfverzekerder dan ooit.

Een deel van mijn zomerkleding ligt nog opgeslagen in dozen op zolder en na even zoeken vind ik een blouse met korte pofmouwen die prima staat op een spijkerbroek. De kleren ruiken een beetje muf en ik gooi ze in de machine voor een ultrakort programma. Daarna in de droger, dat red ik net. Eigenlijk moet ik ook niet stipt half tien in de stad zijn. Een kwartier later opdagen is beter, besluit ik. Als ik naar beneden loop liggen Evelien en Josh nog steeds in bed. Mijn zus giechelt, hoor ik, dat wil ik ook, na jarenlang huwelijk nog giechelen in bed alsof je elkaar net kent. Ik zeg doeï tegen de meiden, pak mijn tas en trek de deur achter me dicht.

Hoofdstuk 3

Om iets over half tien parkeer ik mijn fiets aan de rand van de markt en loop het centrum in. Het is een paar minuten lopen naar de brasserie waar Finn al op de terrasboot wacht. Hij glimlacht meteen als hij me ziet en vouwt de krant die hij leest dicht. Hij staat op en geeft me een kus op mijn wang alsof hij dat al jaren doet.

‘Nog spannend nieuws?’ vraag ik luchtig.

‘Mwoah, valt wel mee,’ antwoordt hij. ‘De krant heeft sowieso altijd oud nieuws, voor actueel nieuws kijk ik gewoon op het internet. Vooralsnog is het rustig in de wereld, al kan dat natuurlijk zo weer veranderen. Voor je het weet stort er een vliegtuig neer in Italië. Ik heb liever positief nieuws en dat staat zelden in de krant. Hoe is het met je knie?’

Ik trek de broekspijp op tot boven mijn geblesseerde knie. ‘Pleister en een kus van de juffrouw.’

Hij knikt goedkeurend. ‘Je ziet er inderdaad bijna niets meer van. Dat bedoel ik dus met goed nieuws.’

Het is al druk op de markt met mensen die vóór het te heet is alle verse producten in huis willen hebben. Ook op het terras is het dringen om een plekje en de serveerster heeft het nu al zwaar.

Finn bestelt, zonder te vragen waar ik trek in heb, een mandje met croissantjes, diverse warme broodjes en zoetheid als beleg. Dat is mijn favoriete ontbijt! Hij vraagt er koffie en een potje thee bij en plaatst de bestelling met zo’n vanzelfsprekende toon alsof we al jaren samen ontbijten.

Intussen neem ik hem in me op. Zijn haar is korter dan op het feest, maar niet te kort of te glad, een beetje wild juist en hij heeft een ander shirt dan vanochtend aan, deze heeft een leuke bloemenprint. Verder draagt hij een zomerse katoenen broek en bordeauxrode gympen. Ik kan geen sieraden of tatoeages ontdekken. Op de tafel ligt een smartphone, zo te zien het nieuwste model.

‘Eet je altijd buiten de deur?’ vraag ik.

Finn knikt. ‘Schuldig. Het is goedkoper dan steeds de inhoud van de koelkast weggoaien. In mijn keuken zet ik doorgaans alleen koffie.’

‘Waarom heb je dan in hemelsnaam zo’n groot en duur huis?’ vraag ik. ‘Dat is toch zonde.’ Tegelijkertijd besef ik dat ik jarenlang in een groot en duur huis heb

gewoond, groot genoeg voor twee volwassen mensen om volkomen langs elkaar heen te leven.

‘Het is een goede investering, al voelt het ook alsof ik antikraak woon ofzo.’

‘Huh?’ zeg ik verbluft.

Finn gaat rechtop zitten. ‘Het voelt niet als mijn huis, snap je?’

‘Niet echt. Hoe lang woon je er al?’

Finn kijkt alsof hij zich er een beetje voor schaamt. ‘Twee jaar.’

Mijn beroepsdeformatie krijgt de overhand. ‘Je hebt het wel ingericht? Behalve de keuken die ik heb gezien?’

‘Natuurlijk,’ zegt Finn op een toontje alsof ik nu iets stoms zeg. ‘Een paar weken geleden heb ik nog nieuwe meubels gekocht. Je denkt toch niet dat ik op de grond leef, of in een tent in de woonkamer. Of alleen in de keuken.’

‘Tot nu toe kan alles nog en weet ik niets van je.’ Ik kijk hem uitdagend aan.

‘Dat is waar,’ zegt Finn toeschietelijk. ‘Je weet waar ik woon, dat is al heel wat. Als je het leuk vindt laat ik het je straks zien.’

‘Dat lijkt me leuk,’ zeg ik. ‘Ik wil dat nomadenbestaan van je wel eens nader aanschouwen.’

De serveerster brengt de bestelling en ik snij een croissantje open en smeer met hetzelfde mes roomboter en jam aan de binnenkant.

‘Waar ga je allemaal heen tijdens je reizen?’ vraag ik net voor ik een hap neem.

Finn breekt een chocoladebroodje in tweeën en doopt het in de koffie. ‘Vooral plekken waar niet iedereen komt. Je zult me niet vinden in een all-inclusive resort.’

‘Bah, nee, daar wil ik nog niet dood gevonden worden,’ beaam ik.

‘Voor mij is verveling killing,’ zegt Finn. In mijn pokerperiode verveelde ik me dood, zat alleen in pokerzaaltjes en hotelkamers. Na een toernooi nam ik deel aan cashgames en verloor ik duizenden euro’s omdat ik het risico opzocht. Ik stopte met poker, kocht het huis als investering en ging reizen.’

‘Een man die verstandig met geld omgaat dus,’ hoor ik mezelf zeggen. Het klinkt stom uit mijn mond vanwege mijn eigen geldproblemen en als Finn wil kan hij zo in open doel scoren.

Hij antwoordt echter bloedserieus. ‘Dat vond ik ook. Ik heb meer dan genoeg geld om nog even van mijn sabbatical te kunnen genieten, intussen hoop ik een nieuwe roeping te vinden.’

‘Zoals?’

‘Reizen uiteraard, erover schrijven misschien, alle opties zijn nog open.’ Hij pakt de tweede helft van het broodje dat hij ook weer in tweeën breekt.

‘En tot die tijd doe je niet veel.’ Het is geen vraag.

‘Vandaag ontbijt ik met jou,’ antwoordt Finn gevat. ‘En jij, hoe gaat het met jou?’

Nou, daar gaan we, denk ik. ‘Heb je het nog gevolgd, mijn rechtszaak?’

‘Een beetje maar,’ zegt Finn tot mijn verrassing. ‘Ik ben niet zo geïnteresseerd in roddels. Er is een veroordeling en zover ik weet moet je tweehonderdduizend euro terugbetalen.’

Omdat hij niet verder graaft laat ik mijn schild wat zakken. ‘Dat geld heb ik toevallig nog liggen in een oude sok,’ glimlach ik.

‘Gek,’ zegt hij. ‘Ik vind jou helemaal geen persoon voor oude sokken.’

Het is fijn hoe luchtig Finn met dit - voor mij - beladen onderwerp omgaat. ‘Oei, daar betrap je me,’ zeg ik. ‘Oké, ik heb geen oude sok, dus ook geen twee ton. Ik denk dat ik mijn lichaam maar verkoop aan de wetenschap. Of aan de hoogstbiedende sjeik.’

‘Geniaal idee,’ knikt Finn goedkeurend. ‘Alleen jammer van je knie, dat drukt de dagwaarde. Misschien eerst laten helen en dit weekend genieten van de zon en croissants.’

Ik pak mijn thee en hou het kopje omhoog. ‘Daar proost ik op. Daarbij ben ik pas negenentwintig, tijd genoeg om mijn leven nog minstens drie keer te verpesten. Dat zegt mijn zus altijd als ze mij met humor wil opbeuren.’

‘Herkenbaar, ik heb ook zo’n zus,’ zegt Finn. ‘Dat scheidt toch een band.’

De meeuwen boven het terras kijken verlekkerd naar de schaal met broodjes. Er ligt nog genoeg, we hebben allebei weinig trek. We praten liever over dingen waar we van houden of waar we een hekel aan hebben. Bij elk onderwerp hebben we raakvlakken. We houden allebei van reizen, maar niet van campings. We willen allebei naar een ander land emigreren om een nieuw leven op te bouwen. We kunnen ons voorstellen dat dat nieuwe leven in Amerika is, weg van de truttigheid in dit land.

Ik kom erachter dat Finn vijf jaar ouder is dan ik. Hij is miljonair, vrijgezel, ziet er goed uit.

En dan barst ik in lachen uit. Ik zit in een typische chicklit; een arm berooid meisje dat een miljonair aan de haak slaat.

Finn vraagt waarom ik lach en ik maak een gebaar dat ik het niet kan vertellen. Hij dringt aan en ik vertel hem over mijn chicklit-gedachte.

Finn trekt een wenkbrauw omhoog. 'Je bedoelt de rijke verveelde miljonair die aan het lunchen is met een arm meisje.'

Ik kijk verrast op. 'Precies dát.'

'Dan weet je ook al hoe dat verhaal afloopt natuurlijk.'

'Eerlijk gezegd niet,' geef ik toe. 'Ik heb nog nooit een chicklit gelezen. Hoe lopen ze af dan?'

Finn kleurt een beetje rood. 'Ik heb er wel ooit een gelezen. In het vliegtuig, ik vergat iets te lezen mee te nemen en mocht een chicklit lenen van mijn buurvrouw. Wat ik me herinner is dat het goed afliep, ze kregen elkaar op het eind. Vraag me geen details.'

'We maken gewoon ons eigen verhaal,' zeg ik vastberaden.

'Wat wordt de titel?'

Daar hoeft ik natuurlijk niet over na te denken. 'Kismet!'

Hoofdstuk 4

Het lot is een mooi onderwerp voor bioscoopfilms waarbij je heerlijk weg kunt dromen, voor een boek waar alles op de laatste bladzijde weer goed komt of voor een lied waar in drie minuten alle obstakels worden weggezongen.

Als je echter midden in het echte leven zit klinken woorden als lot en voorbestemd al snel gemaakt en overdreven. Alsof je iets probeert te duiden wat je niet kunt verklaren. En waarom zou je alles moeten verklaren. Dit is het hier en nu. De zon, het water in de gracht met de vele bootjes, de markt op de kades, de terrasboten, het geroezemoes van de kooplui die hun waar aanprijzen. Ik zit hier nu, onverwacht, ongepland.

Sinds ik Finn ontmoette op het tuinfeest begon ik langzaam na te denken over het begrip 'lot'. Het is een abstract begrip, net als het woord 'liefde'. Het is ongrijpbaar, niet onder controle te krijgen. En als je erdoor wordt gegrepen roept je hoofd 'controle, controle!' En je hart zegt 'laat het los, laat los'. Die twee wil je eigenlijk niet in conflict hebben.

'Heb je al plannen voor vanmiddag?' vraagt Finn.

'Nee, helemaal planloos. Jij wel?' Ik kijk hem verwachtingsvol aan, benieuwd met welk voorstel hij komt.

'Ken je het Fotomuseum in Den Haag? Er is een expositie van een kennis en ik ben daar wel benieuwd naar, we kunnen er samen heengaan.'

'Is hij goed, die kennis van je?' vraag ik alsof het talent van die kennis doorslaggevend is of ik met hem de rest van de middag wil doorbrengen.

Finn haalt zijn schouders op. 'Ik heb eigenlijk geen idee. Ik kom hem soms tegen en dan vraagt hij of ik het al heb gezien. Als het niets is zijn we zo weer buiten, dan gaan we op een terras zitten.'

'Dat is zo,' zeg ik, tevreden over het vooruitzicht. 'Laten we gaan.'

Finn wenkt de serveerster en vraagt de rekening. Vijf minuten later staan we voor een viskraam. Finn wil dit weekend sushi maken en koopt vijf soorten vis. Ik hou niet van vis maar hij vraagt er niet naar en ik zeg niets. Bij de groentekraam koopt hij vervolgens komkommer, mango en avocado en de rest van de ingrediënten zoals rijst, wasabi en norivellen haalt hij bij een kleine Indische toko aan de gracht. Bij een

oosterse kraam koopt hij brood, smeersels en tapas. Voor iemand die nooit iets in huis heeft omdat er toch nooit bezoek komt slaat hij enorm veel eten in.

Zijn zelfverzekerdheid is leuk en aantrekkelijk. Hij weet precies wat hij nodig heeft en na tien minuten heeft hij verschillende tasjes die hij omhooghoudt. 'Nu snel naar de koelkast. Ben je met de fiets of lopend?'

Ik wijs naar de brug waar mijn fiets staat geparkeerd. 'Daar staat hij, met dat mandje met bloemen voorop.'

'Aaaaahhh, schattig,' zegt hij op zo'n manier dat ik bloos omdat ik niet kan opmaken of hij de draak met me steekt of echt vertederd is door mijn meisjesachtige fiets.

We wandelen naar zijn huis, het is een kleine tien minuten lopen naar het park. Net als bij Finn zijn de andere herenhuizen aan het Plantsoen ook smal en hoog. Elk huis ziet er bovendien anders uit. Het ene heeft een balkon, het andere hoge marmeren steunpilaren, het ene huis is grijs, een ander weer wit. Desondanks is het geen allegaartje van woningen. Het huis van Finn ligt in het midden van de straat en vlak bij de fontein in het park.

Finn gaat me voor naar de keuken en legt de vis in de koelkast. De groente legt hij op het aanrecht. 'Wil je thee?' vraagt hij. 'Ik heb alleen koffie, thee en suiker in huis, ontdekte ik vanmorgen. De rest van de boodschappen haal ik straks op de terugweg wel even.'

'Nog meer boodschappen? Verwacht je veel bezoek?' Ik probeer niet té nieuwsgierig te klinken al ben ik razend benieuwd wie hij over de vloer verwacht.

'Je weet nooit,' zegt hij met een geheimzinnige ondertoon. 'Jij bent al honderd procent meer bezoek dan ik in de afgelopen maand had en met het picknickfestival morgen is het goed iets in huis te hebben. Thee dus? En een rondleiding door het huis?'

Finn zet de waterkoker aan en ik volg hem naar de woonkamer.

'Hier woon ik,' zegt hij met een weids gebaar.

'Als je thuis bent natuurlijk,' plaag ik.

De woonkamer is ruimer dan je vanaf de straat gezien zou denken. Er staat een comfortabele zachtblauwe bank tegenover het raam. Eronder staan twee dieprode stoelen bij een lage teakhouten salontafel met een dienblad vol kaarsen die nog nooit zijn aangestoken. Tegen de zijmuur staat een dressoir met daarboven een grote ingelijste foto. Het plafond is wit en heeft stijlvolle ornamenten en er hangt een

prachtige kristallen kroonluchter. Tegen de wand staan moderne lampen. Aan de andere kant van de kamer staan een tweezitter en twee bijpassende stoelen, gedraaid naar een televisie die verrassend klein en ouderwets is. Je zou een megagrote flatscreen verwachten in een huis als dit. Misschien is hij gewoon niet zo'n tv-kijker en leest hij liever, want tegen de wand bij de deur staat een goed gevulde boekenkast. Ik loop erlangs en zie behalve een plank vol reisboeken ook een plank met historische romans en moderne thrillers. Hiertussen staat een boek dat door zijn formaat nogal uit de toon valt. Ik kantel mijn hoofd zodat ik de titel op de rug kan lezen en zie dat het om een vroege druk van Alice in Wonderland gaat.

'Wie is je favoriete personage uit Alice?' vraag ik.

'De raadselachtige en onverwacht verdwijnende Cheshire Kat,' zegt Finn, waarna hij citeert: "'Ik ben niet gek, mijn realiteit is gewoon anders dan de jouwe.'"

'Oh, jij bent wel degelijk gek,' zeg ik terwijl ik hem met pretoogjes aankijk.

'Knettergek zelfs, maar ik zal je een geheim vertellen, dat zijn juist de boeiendste mensen!'

'Je kent je klassiekers,' zegt Finn opgetogen. Hij komt naast me staan en pakt het boek uit de kast. Zijn arm raakt de mijne even en ik voel een rilling door me heengaan. De rilling gaat over in een warme gloed die zich in mijn maag nestelt. Ik vraag me af of Finn het ook voelt, hij laat in ieder geval niets merken.

'Eigenlijk hoort dit boek veilig in een vitrine,' zegt hij. 'Het is een eerste druk. Ik won het ooit van een verzamelaar tijdens een nachtelijk potje poker.'

Finn bladert tot hij een illustratie vindt van het theefeestje waar Alice mokkend in een stoel zit. Hij tikt met zijn wijsvinger op de tekening en zegt plagend: 'Zo keek jij ook op het feest waar we elkaar voor het eerst zagen.'

'Vind je het gek, met al die idioten daar met hun flauwe woordgrapjes,' kaats ik terug. 'Mijn favoriete personage is natuurlijk Alice,' ga ik verder. 'Naast dat ze ook een thee-leut is, is Alice – net als ik uiteraard – avontuurlijk, slim en doortastend.'

Uit de keuken klinkt het geluid van een ouderwetse fluitketel. 'Geinig he, de techniek staat voor niets,' zegt Finn. 'Tijd voor ons eigen theefeestje.' Hij zet het boek terug en verdwijnt naar de keuken.

Ik laat mijn blik weer door de boekenkast dwalen en bestudeer de plank met reisboeken. De boeken over Bali, Vietnam, Afrika en Amerikaanse staten als Alabama en Georgia spreken me meteen aan.

Ik roep naar de keuken of hij in elk land waar hij een boek van heeft is geweest.

‘Soms wel vaker dan één keer,’ roept hij terug. Even later is hij er weer met de thee. Hij zegt erbij dat hij één smaak in huis heeft en dat hij hoopt dat ik het lekker vind. ‘Thee is thee,’ zeg ik, al meen ik dat niet. Er zijn genoeg smaken waar ik niet van hou. Van vanille krijg ik meteen hoofdpijn. Ik hoop dat het geen vanillethee is.

Hij reikt de mok aan en ik ruik een mix van zwarte bes en kers. Heerlijk.

‘Grappig dat je boeken hebt over Alabama en Georgia,’ zeg ik terwijl ik mijn vrije hand langs de kaften laat glijden. ‘Als kind al droomde ik ervan in een van de zuidelijke staten van Amerika te wonen. Op een ranch met veel land eromheen, niet om te bewerken, wel om de rest van de wereld op afstand te houden.’

‘Dat begrijp ik wel,’ zegt Finn alsof het de gewoonste zaak van de wereld is zo’n droom te hebben. ‘De streek, het klimaat, de uitgestrekte landschappen, de witte huizen met veranda’s, de lange oprijlanen.’

‘De rood bebladerde bomen in de herfst,’ vul ik aan.

‘De rode bomen in de herfst,’ zegt Finn.

We zeggen het tegelijk en lachen. Ik geef hem een speels stootje met mijn heup.

‘Na-aper.’

Finn zet zijn mok op de salontafel en pakt een boek over Alabama uit de kast. Hij toont de voorkant met een foto van een prachtig wit huis met veranda. ‘Hier wil ik wel wonen,’ zegt hij.

‘Wie niet,’ zeg ik retorisch. ‘Waarom heb je dan dit huis gekocht en niet een in Amerika?’

‘Omdat ik er niet in mijn eentje heen wil,’ verklaart hij. ‘Hier heb ik familie. Daar heb ik niets als ik alleen ga. Als ik ooit een vrouw vind die met me mee wil, is het een ander verhaal. En ik heb nog alle tijd én geduld.’

‘Ben je eenzaam hier?’ flap ik eruit.

Hij kantelt zijn hoofd alsof hij het afweegt. ‘Daarvoor ben ik hier eigenlijk te weinig. Of misschien wel expres. Juist om hier niet eenzaam te zijn.’

Ik bestudeer Finn en probeer te ontdekken wat er achter de woorden schuilgaat. Hij draait zijn hoofd naar zijn mok en blaast er zachtjes in. Hij mist iets, dat vermoed ik althans, iets in dit huis, in dit leven, misschien een vrouw én een vriend. Meteen neemt mijn verstand het weer over dat zegt dat ik mijn eigen onzekerheden op hem projecteer.

Het blijft even stil en we nemen kleine slokjes thee. Het is pas twaalf uur. Ik ken Finn nog geen zes uur maar weet al meer van hem dan hij denkt. En eigenlijk weet ik tegelijk nog niets.

Als ik me door de woonkamer beweeg voel ik dat hij me met zijn ogen volgt, elke stap in zich opnemend. Zodra ik het me realiseer ga ik anders lopen, als een model op een catwalk, rustig het ene been voor het andere been om aan te tonen dat ik me ook best gracieus kan voortbewegen. Ik vraag me af op welk lichaamsdeel Finn zich nu het meest concentreert: mijn benen, mijn loshangende haren of toch mijn billen. Het liefst kijk ik nu onverwacht om zodat ik hem kan betrappen. Toch doe ik het niet, want wat als hij niet kijkt en verveeld in zijn theekopje staart.

Het tafereel op de foto aan de muur heb ik al eens eerder gezien. Het is de ingang van een pretpark met een reuzenrad en achtbanen op de achtergrond. Op de voorgrond staat een klein kind met een suikerspin. De foto maakt me blij. Ik herken het van plaatjes uit een magazine of misschien van een televisieserie of een film. Finn ziet me staren en helpt me.

‘Coney Island, Brooklyn, de foto is van het Lunapark.’

‘Natuurlijk, wat stom van me,’ zeg ik, ‘een geliefd decor in romcoms, daar ken ik het van. Heb jij de foto zelf genomen?’

Finn schudt zijn hoofd. ‘Dat mocht ik willen. Ik ben er wel eens geweest, één keer, een middagje. Echt de moeite waard. Jij was...’ Hij pauzeert. ‘Jij bent er nog nooit geweest?’

‘Nee, überhaupt nog nooit in New York,’ zeg ik teleurgesteld. ‘Het lijkt me een geweldige nostalgische plek om eens te bezoeken.’

‘Je zal het er vast heerlijk vinden.’ Finn neemt een slok thee. ‘Wat zijn je plannen eigenlijk, wat de toekomst betreft? Zoek je nieuw werk, of ben je nu een paria omdat je bent veroordeeld voor de meest vreselijke dingen? Oplichting en zo.’

Ik trek een verontwaardigd gezicht naar Finn. ‘Veroordeeld en toch onschuldig.’

‘Uhuh, zoals elke crimineel.’

‘Precies,’ zeg ik, en maak een vuist om het woord kracht bij te zetten. ‘Eerlijk gezegd heb ik geen idee wat ik zou willen doen. Wel iets uitdagends graag, ik werd destijds alleen makelaar omdat dat op mijn pad kwam.’

‘Was je goed in je werk?’ vraagt Finn.

‘Dat dan weer wel,’ zeg ik. ‘Jij had zeker mijn vraagprijs betaald als ik je hier had rondgeleid.’

‘Denk je?’ vraagt hij. ‘Ik geloof er helemaal niks van.’

‘Tuurlijk.’ Ik kijk hem uitdagend aan

‘Wat denk je dat ik voor dit huis heb betaald?’

‘Een pak vla en een Fristi,’ antwoord ik terwijl ik nog een keer mijn blik door de woonkamer laat dwalen. ‘Ik kan op basis van de gevel, de eetkeuken en de woonkamer natuurlijk geen degelijke taxatie maken.’

Hij wenkt me. ‘Ik leid je rond.’

We zetten de kopjes op de salontafel en lopen naar beneden waar hij een deur openhoudt. ‘Dit is het souterrain, met een opslagruimte aan de achterkant, dit hier is mijn kantoor.’

De kamer is minimaal ingericht en heeft alleen het hoognodige. Een bureau met computer, een tweede scherm, een vaste telefoon. Op een ander tafeltje staat een printer. De computer staat aan en de screensaver maakt abstracte patronen. Aan de muur hangen planken waarop mappen staan en er hangen schilderijtjes met geschilderd fruit, bijzonder gedateerd en te oubollig naar mijn smaak. Een paar uitgeprinte selfies hangen boven het bureau en ik zie hem op het punt staan te abseilen naar de jungle ver beneden. Het is hier vrij donker, slechts twee kleine raampjes op stoephoogte laten daglicht naar binnen.

‘Hier hobby ik af en toe,’ zegt Finn. ‘Ik schrijf een beetje of doe een poging.’

‘Is dat je passie, naast het reizen?’ vraag ik belangstellend.

‘Een passie wil ik het nog niet noemen, meer een liefhebberij. Ik zoek naar een zinvolle invulling van mijn vrije tijd en de combinatie van schrijven en reizen lijkt me ideaal.’

‘Er zijn minder leuke bezigheden om je tijd mee te vullen,’ zeg ik met een klein beetje jaloezie in mijn stem.

Finn loopt naar de deur. ‘Ga je mee naar boven?’

‘Hoe lang geleden is het dat je dat tegen iemand hebt gezegd?’ Ik kijk hem aan met een opgetrokken wenkbrauw.

‘De laatste keer op mijn zeventiende,’ knipoogt hij.

De tweede verdieping heeft drie kamers en een badkamer. Hij laat eerst de logeerkamer zien, waar een bed staat dat niet is opgemaakt, de dekens liggen opgevouwen aan het voeteneind. Een andere kamer is omgebouwd tot een kleine sportzaal; er staat een hometrainer, roeimachine en een apparaat om arm-, borst- en

beenspieren te trainen. Op de grond liggen meerdere dumbbells en een boksbal hangt aan de zijkant, bij de muur.

‘Laat me raden, hier kom je nooit’, grijns ik.

‘Zelden, soms om mijn armen te trainen,’ geeft Finn toe. ‘Dat staat leuker in een T-shirt. Ik moet bekennen dat de rest er voor de sier staat.’

Hij gaat me voor naar de badkamer waar een bubbelbad, groot genoeg voor vier personen, meteen in het oog springt. Daarnaast staat de douche met een grote regenkop. Aan de muur hangen planken met handdoeken erop en diverse tubes crème en flessen shampoo. De tegels en de vloer zijn antracietgrijs.

De laatste kamer op deze verdieping heeft een balkon met uitzicht op het park. In deze kamer slaapt Finn, vanochtend keek ik naar dit balkon vanuit het park. Het bed is groot, het dekbed is wit met zwarte strepen en stippen. Op het nachtkastje ligt een reisboek met de honderd mooiste bestemmingen. Boven het bed hangt een schilderij van een zonsondergang. Het is imposant, met prachtige rode en oranje nuances.

De deur naar het balkon staat op een kier, ik zwaai hem helemaal open en stap naar buiten. Vanaf hier kun je een groot gedeelte van het park en de singel daarachter bekijken. Het park gonst van de uitgelaten stemmen en het gekwetter van de vogels in de bomen, honden blaffen, kinderen huilen of lachen. Hier en daar klinkt het gekletter van bestek op borden. Een gevoel van zomer en vrijheid overspoelt me.

De zon en het frisse groen van het park vermengd met het water van de singel en geur van mensen, dieren en eten, het geeft me een vakantiegevoel.

Finn komt naast me staan en leunt met beide handen op de balustrade. ‘Heerlijk hè, dat geroezemoes. Dat gaat in de zomer, als het warm is, ook ‘s nachts door. Ik slaap als het even kan met de balkondeur open. En als de wind goed staat hoor je het gekwetter uit de volière.’

‘Ik zou hier gewoon een stoel neerzetten en lezen of kletsen tot de zon ondergaat,’ zeg ik.

‘Precies wat ik doe,’ zegt hij. ‘Wie is er nu een na-aper? Wel goed insmeren, anders verbrand je hier levend,’ waarschuwt hij nog even.

Finn draait zich naar me toe. ‘Er is nog een zolder, die staat vol zoi. Je mag het zien of kun je zo ook al inschatten hoeveel ik betaald heb voor dit bescheiden optrekje?’

Ik hou mijn hoofd schuin en trek mijn lip omhoog. Het is belangrijk een echte schatting te maken, misschien kan ik hem van zijn sokken blazen. 'Even denken,' zeg ik om tijd te rekken. 'Had je veel werk om het huis op te knappen?'

'Valt mee,' zegt Finn, 'er woonde hiervoor een ouder echtpaar in dat alles goed had onderhouden.'

Finn kijkt me vol verwachting aan.

'Je hebt hier 920.000 euro voor betaald,' zeg ik zelfverzekerd. 'De vraagprijs zal 980.000 zijn geweest.'

Finn kijkt me met open mond aan. 'Zo, jij bent echt goed. Ze vroegen 968.000, ik heb er 900.000 voor betaald. Cash.'

'Cash?' Nu kijk ik hem met open mond aan.

'Ja, nou ja, niet cash cash, dat ik met een vrachtwagen met muntjes en briefpapier aan kwam zetten,' legt Finn uit. 'Gewoon zonder hypotheek.'

Ik grinnik om het beeld in mijn hoofd: Dagobert Duck die vanuit zijn pakhuis een vrachtwagen vol dubbeltjes vult.

'Hoeveel mensen hebben je gezegd dat je een dief van je eigen portemonnee bent?'

Finn maakt een wegwerpgebaar. 'Hou op, veel te veel. En ik heb ze allemaal vriendelijk bedankt voor hun goede raad. Wat had jij me geadviseerd?'

'Je hebt een prima keus gemaakt,' zeg ik. 'Je moet doen wat jou het prettigste gevoel geeft. Een huis zonder hypotheek geeft rust. Het is dan compleet van jou en waarom zou je geld op de bank laten staan waar het wordt belast. Wat jij hebt gedaan spreekt me wel aan. Het ligt er natuurlijk ook aan of je meerdere miljoenen hebt zodat je ook nog geld hebt als je dat nodig hebt. Niet jij, in het algemeen. Als je er weer vanaf wil zit je natuurlijk langer aan dit huis vast dan aan een simpel rijtjeshuis.'

We lopen weer naar beneden. 'Ik zing het nog wel even uit,' zegt Finn. 'Al ben ik dit leven dat ik nu leid wel zat, alle dagen lijken op elkaar als je altijd maar hetzelfde doet. En het kriebelt wel, om iets nuttigs te doen met mijn tijd.'

'Alles met een doel is leuker,' zeg ik, en vervolgens probeer ik te bedenken wat op dit moment mijn doel in het leven is. Dat ik er niet op kom stelt me niet gerust.

'Nu heb je alles gezien,' zegt Finn.

'Nog niet alles,' zeg ik om het weer wat luchtiger te maken 'Die spierballen die je in je sportkamer kweekt heb ik nog niet gezien.'

Nu is het zijn beurt om zijn wenkbrauwen op te trekken. 'Die laat ik altijd thuis.'

Finn pakt de auto- en huissleutels en daarna lopen we richting de Mini Cooper. Goed geraden dus. Hij opent de sloten van afstand. 'Welkom in De Finnmobiel.'

'Wow, die is wel heeeeeel slecht,' zeg ik met een vies gezicht. 'Voor straf rij ik wel.'

Finn gooit me de sleutels toe en loopt naar de passagierskant. 'Prima. Wanneer is de laatste keer dat je hebt gereden?'

'Hoe bedoel je, de laatste keer?' zeg ik met een stalen gezicht. 'Dit is mijn eerste keer dat ik achter het stuur kruip. Waar is dat ronde ding voor?'

We stappen in en Finn vraagt of hij de navigatie moet aanzetten. Ik laat mijn kin op mijn borst zakken en kijk hem streng aan. 'Wat denk je wel, ik ben jarenlang makelaar geweest in deze regio. Ik vind met een blinddoek om nog mijn weg. Bij wijze van spreken dan, voordat je er een tevoorschijn haalt.'

'Ik doe voor de zekerheid mijn gordel om,' zegt hij en voegt de daad bij het woord.

'Heel verstandig,' zeg ik, en start de motor die meteen weer afslaat omdat ik de koppeling te snel loslaat. Bij de tweede poging lukt het wel. Finn kijkt geamuseerd.

'Ik zal je iets grappigs vertellen,' ga ik onverstoord verder. 'Het museum waar we nu heengaan zit in dezelfde straat als de makelaar die me aan de kant heeft gezet. Ik wijs je wel aan welke het is. Vertel vooral al je vrienden wat voor klootzakken er werken.'

Er valt even een stilte, overigens geen vervelende. Finn zoekt wat leuke muziek op de radio. Dan drukt hij op een knop en de auto verandert in een cabrio. 'Zo nu kan de hele stad gaan speculeren waar je het geld vandaan hebt om in zo'n auto te rijden.'

'Ze denken vast dat ik hem gestolen heb. En jou erbij.'

En tegelijk zegt Finn: 'En mij erbij.'

Hoofdstuk 5

De wegen naar het strand lopen vol en wij moeten juist een stuk die kant op. Niet dat het erg is, want hoe langer de rit duurt, des te langer ik naast Finn kan zitten. Mijn haren wapperen in de wind en ik voel me ontspannen.

‘Waarom kwam je op het feest eigenlijk niet eerder met me praten?’ vraag ik. ‘Je komt niet echt over als een verlegen man.’

Finn kijkt me even niet begrijpend aan. ‘Het feest,’ zeg ik, ‘Robert. Tuin. Drank.’

Het kwartje valt. ‘Oh, dat bedoel je. Ik herinner me anders toch echt een briljante openingszin, maar ja, jij snauwde me keihard af.’

‘Ahhhh, zielig,’ zeg ik. ‘Jij geeft ook snel op.’

Finn gaat onverstoort verder: ‘Vroeger was ik wel verlegen. Of verlegen, onzeker is misschien een beter woord.’

‘Vroeger? Vroeger als in zes weken geleden?’ Ik lach hem een beetje uit, al kan ik niet opmaken of hij het nu serieus meent of niet. Finn pakt mijn kin en draait mijn gezicht weer naar de weg.

‘Kijk jij nou maar uit.’

Zonder dat ik het in de gaten heb rij ik met honderd kilometer per uur op een file af. Ik trap op de rem en de banden maken een gierend geluid. Finn houdt zich vast aan de deur en kijkt geamuseerd. Zo roekeloos ben ik normaal helemaal niet.

‘Sorry,’ stamel ik, en voel mijn hoofd kleuren. Het had niet veel gescheeld of we waren samen in het ziekenhuis beland. Gelukkig heb ik nu wel schoon ondergoed aan.

‘Ach, het is slechts rubber,’ sust Finn.

We rijden stapvoets verder. Ik zet de muziek iets harder zonder me te bekommeren om het verkeer om me heen.

‘Wat is de mooiste plek waar je ooit op vakantie bent geweest?’ vraagt Finn.

Dat is een makkelijke vraag. ‘Zuid-Afrika,’ zeg ik zonder nadenken. ‘Ik was achttien jaar en als thuiswonende student kon ik voor de reis sparen. Ik ging alleen en dat maakte de trip nog indrukwekkender. Je kunt dan alles volledig in je opnemen, je hoeft er met niemand over te praten als je dat niet wil of te overleggen over wat je wil doen en zien en zo. Ik vloog over de savanne in een luchtballon met een zonsopkomst als decor. Het is fantastisch om de dieren beneden je wakker te zien

worden en een stuk met je mee te zien rennen. Ik sliep drie dagen in een tent midden in het Krügerpark. En dan niet zo'n lullig canvas tentje, maar een die je kunt vergelijken met een luxe bungalow. 's Nachts bewaken ze de tent zodat je niet onverwacht lastiggevallen wordt door dieren. De nachten zijn geweldig, je weet niet wat je hoort. De savanne komt tot leven, je hoort elk geluid. Het was zo'n geweldige ervaring. Ik heb me voorgenomen dat als alle ellende achter de rug is, ik met mijn rugzak nog een keer die reis ga maken. En dan beleef ik het als een volwassen vrouw.'

'Klinkt goed,' complimenteert hij. 'Ben je dan weer van plan alleen te gaan?'

'Dat zie ik tegen die tijd wel,' zeg ik. 'Ik bedoel, ik ben pas over dertig jaar van alle schulden af, als ik tegen die tijd een fijne man heb waar ik tegenaan kan kruipen om samen in die tent naar de nachtelijke dierengeluiden te luisteren zie ik dat ook wel zitten.'

De file blijft aanhouden en de zon brandt hevig in de open auto. Finn voelt het ook en haalt zonnebrandspray uit het handschoenenvakje.

'Steek je arm eens uit,' zegt hij zorgzaam. Hij sprayt mijn rechterarm in en smeert het uit. Hij vraagt om mijn linkerarm en herhaalt de routine. Het is de tweede keer dat Finn mij bewust aanraakt en het tintelt tot in mijn tenen. Ik kan me niet heugen wanneer ik voor het laatst bewust door een man ben aangeraakt en alleen al deze niet seksuele manier van lichamelijk contact doet me hunkeren naar meer.

Omdat we stapvoets rijden gebiedt Finn dat ik mijn ogen en mond dicht moet doen en even later sprayt hij op mijn voorhoofd, neus en wangen. Daarna voel ik zijn vingers de zonnebrand uitsmeren. Zijn vingers zijn zacht en hij smeert teder. Dan sprayt hij op mijn decolleté en zegt erbij dat ik dit zelf mag uitsmeren. Dit is best een domper, hij zou het ook best mogen doen. Terwijl ik dat denk verbaas ik mezelf over mijn gedachten. Moira toch, denk ik bestraffend, soms kun je iets te graag willen.

Terwijl ik de zonnebrand met frisse tegenzin zelf uitsmeer sprayt Finn zichzelf vol.

Als ik hem naar zijn favoriete vakantie vraag denkt hij even na en noemt wat landen op waar hij is geweest. Aan zijn opdreunende toon te horen wil hij vertellen over een andere bestemming. Ik help hem een handje. 'Waar heb je je aller, állerbeste herinnering aan?'

'Aan Coney Island, van de foto,' zegt hij. 'Ook al was dat niet echt een vakantie, eerder een spontane weekendtrip.'

‘Met je ex?’ Ik wil eigenlijk niet eens het antwoord weten, maar het is eruit voordat ik er erg in heb.

‘Nope, niet met een ex,’ zegt Finn geruststellend. ‘Het was een impulsieve actie, gewoon beslissen, tickets boeken en op het vliegtuig stappen.’

Finn gaat er niet op in met wie hij er dan wel heenging en ik voel een soort van jaloezie opkomen. Ik kan me natuurlijk levendig voorstellen dat iemand met hem naar New York wil. Hij is rijk, ziet er goed uit en bovendien is hij ook erg leuk. En voor het eerst vraag ik me onzeker af of deze dag, de afgelopen acht uur, wel zo onbevangen is. Misschien doet Finn dit wel elk weekend, vrouwen versieren, inpakken met lunches en zijn imposante huis aan het park. Prima als het gewoon een spel is, al wil ik het dan graag weten, zodat ik mee kan spelen, zonder verwachtingen.

Finn doet in ieder geval zijn best het speciaal te laten lijken én voelen, al is het me dus onduidelijk of er intenties zijn en zo ja welke. Nu ik erover nadenk, als ik ook de zoveelste vrouw ben in een schakel van versierpogingen dan kom ik er wel bekaaid af met een tripje naar een fotomuseum. Waarom neemt Finn mij niet mee naar Parijs, Londen of naar welke stad dan ook?

‘Hallo, je mist de afslag,’ zegt Finn die met zijn handen voor mijn ogen zwaait. Ik geef een ruk aan het stuur, rij over het verdrijvingsvlak en prak de cabrio tussen twee auto’s.

‘Helemaal niet!’ Ik kijk mezelf even in de achteruitkijkspiegel aan en maan mezelf tot rust, dat klunzige gedrag ben ik niet gewend van mezelf.

‘Waarom was je in je eentje op het feest?’ vraagt Finn.

‘Hoezo alleen?’ vraag ik. ‘Er waren zeker tachtig andere mensen. Margot is een goede vriendin, daar heb ik nog een tijd mee gepraat.’

‘Je praatte niet met iedereen,’ houdt hij vol.

‘Heb je me soms in de gaten gehouden? Had je het daar niet te druk voor met die blonde...’

Ik zeg bijna sloerie, maar ik wil niet dat Finn me ordinair vindt en zeg: ‘vrouw bij je?’ Deze ingang om meer te weten te komen over haar status grijp ik met beide handen aan.

Finn trekt een onschuldig gezicht. ‘Ik kan me niemand meer herinneren buiten jou.’

‘Slijmbal,’ zeg ik. ‘Je gezelschap vond het vast niet leuk dat je geen aandacht meer voor haar had.’

Hij haalt zijn schouders op. 'Niet iedereen hoeft mij aardig te vinden en zeker zij niet. Ik heb weinig op met de gevestigde orde, dingen doen omdat van je verwacht wordt dat je ze doet. Waarom willen mensen toch altijd aardig gevonden worden. Wat een onzin.'

Daar ben ik het mee eens. 'Herkenbaar,' zeg ik. 'Ik draai niet om dingen heen en ik doe niets tegen mijn zin, tenzij het niet anders kan. Ik hou over het algemeen ook niet van verrassingen. En ik heb het niet over een onverwacht etentje of een bos bloemen of naar een museum. Dingen waar je over moet nadenken en die enige afweging nodig hebben, die weet ik graag van tevoren. Zodat ik ze kan afwegen. En dingen die móéten, daar kan ik ook slecht tegen.'

Finn vraagt om een voorbeeld.

'Mijn ex had wel eens belangrijke zakendiertjes. Nee, dat moet ik anders zeggen. In zijn ogen waren dat belangrijke zakendiertjes. Als ik om half zeven thuiskwam van mijn werk stond hij al in zijn pak op me te wachten. Hij had niet eens even gebeld of ik wel kon. Ja, zei hij dan, een onverwacht uitje en ik moest wel mee, want belangrijk blablaba. Nou, ik móét helemaal niets. Dan liep ik naar boven, deed mijn pyjama aan, liep zonder wat te zeggen naar de bank, pakte de telefoon en bestelde spareribs. Ik keek hem niet eens meer aan en voelde hem afdruipen.'

Finn lacht luid.

'Hij had ook eens een vakantie geboekt,' zeg ik. Ik ben op dreef en het lucht enorm op dat ik hem nu ongegeneerd kan afzeiken. 'Last minute naar Oostenrijk. Hij had zowel zijn als mijn koffer al ingepakt. Alleen had ik de volgende dag al afgesproken met mijn zus, dat had ik een week daarvoor al aangekondigd. Of hij het echt was vergeten of me wilde wegkapen deed er niet toe, ik ging niet met hem mee.'

'Je kunt wel voor jezelf opkomen,' zegt Finn trots.

'Tuurlijk,' knik ik driftig. 'Als ik iets moet doen dat me niet bevalt dan doe ik het ook niet, tenzij ik er niet onderuit kan.'

Ik rij de laan in waar het fotomuseum staat en wijs naar het makelaarskantoor.

'Daar zitten ze, het regent eikels ineens.'

'En ik dacht nog wel dat het droog zou blijven vandaag,' zegt Finn. 'We kunnen wel even tegen de gevel plassen.'

Zijn support doet me goed. 'Goed idee en dit helpt ook.' Ik steek mijn middelvinger op als ik langsrijd. 'Jammer dat het zaterdag is. De eigenaren laten vandaag alleen het voetvolk werken.'

Een paar honderd meter verder parkeer ik de auto en Finn doet het dak dicht. Het museum ziet er van buiten meer uit als een wijkcentrum, het heeft de vorm van een baksteen en we zijn het erover eens dat enige uitstraling ver te zoeken is. Finn koopt twee kaartjes.

‘Heb je niet eens vrijkaartjes gekregen van die vriend van je?’ vraag ik.

‘Kénnis,’ beklemtoont Finn. ‘En een heel vage ook.’

Via de entree komen we meteen in een zaal die zo groot is dat je er een zaalvoetbaltoernooi zou kunnen houden. De ruimte is helemaal leeg, er staan geen vitrines en er zijn geen andere bezoekers.

Alle foto’s - en het zijn er niet eens zo gek veel - zijn tegen de muren geplakt. Er hangen een paar uitvergrotingen en een stuk of zeven collages met kleine afdrukken.

We lopen naar de dichtstbijzijnde collage en zien op de foto’s een magere, stuurs, bijna chagrijnig kijkende vrouw van eind twintig, begin dertig. Ze is gekleed in een witte blouse, verder heeft ze niks aan, zelfs geen broekje. Haar haar is strak naar achter gekamd en op elke foto staat ze in praktisch dezelfde pose. Op haar neus zit een pleister en op de helft van de foto’s spreidt ze haar benen zodat er een flinke pluk schaamhaar is te zien.

‘Sja,’ zeg ik.

‘Sja,’ zegt Finn.

‘Je moet ervan houden.’

‘Het is kunst. Misschien begrijpen we het gewoon niet.’

‘Ik snap die cavia ook niet,’ zeg ik met een scheef lachje.

‘Cavia?’

Ik wijs naar het kruis van het model.

Finn doet een stapje dichterbij. ‘Oh. Da’s ook kunst. Denk ik.’

We lopen een stukje verder en zien een vrouw met precies dezelfde look en soortgelijke poses staan, alleen draagt ze nu een badpak. Halverwege de collage is dat badpak uit en zien we, hoera, nog meer schaamhaar. Ik vraag me af of het dezelfde vrouw is, ze lijkt erop, ze heeft nu alleen geen pleister op haar neus.

En zo gaat de hele expositie langs de wanden verder. Magere, halfnaakte en chagrijnig kijkende vrouwen met overbeharing.

We zijn de enige bezoekers en we vragen ons hardop af of er gedurende de expositie überhaupt meer bezoekers zijn geweest.

Een suppoost komt de zaal binnen en gaapt ongegeneerd. Hij heeft geen oog voor ons, wel voor de collectie want hij pakt zijn mobiele telefoon en neemt een foto van een naaktfoto. We grinniken hardop. De suppoost maakt er onverstoorbaar nog een en verdwijnt naar de entree.

‘Voor straks in de pauze wanneer hij een toiletbreak heeft,’ fluistert Finn. Ik grinnik.

We lopen een tweede zaal in. Hier is meer van hetzelfde te zien. We zien schoolbanken staan met boeken waarin nog meer foto’s van deze dames te zien zijn. Als je wil bladeren moet je witte, stoffen handschoentjes aan. Hier zijn we binnen een minuut klaar en zoeken naar de volgende zaal, maar als we door de klapdeuren gaan komen we weer in de grote zaal uit.

‘Is dit het hele museum?’ vraag ik verwonderd.

Finn haalt zijn schouders op. ‘Geen idee. Ik ben hier nog nooit geweest. Jij hebt hier tegenover gewerkt, jij zou het moeten weten.’

We lopen de zaal uit en vragen bij de balie waar de rest van het museum is. Er blijkt geen rest meer te zijn. Finn vraagt wat dit dan een museum maakt en niet een normale expositie. De baliemedewerker weet het ook niet. Dan schiet hem wat anders te binnen. ‘De expositie van Anton Corbijn is alle dagen drukbezocht. Een mooie verzameling kiekjes.’ Hij laat mooie extra lang doorklinken.

‘Die hebben we helaas gemist,’ zegt Finn.

We lopen het gebouw uit en Finn pakt zijn telefoon om een filmpje te maken. ‘Mevrouw, wat vond u van deze tentoonstelling?’

‘Fan-tás-tisch,’ zeg ik in de camera. ‘Echt ge-wél-dig. Ik had het voor geen goud willen missen.’

‘Wat zag je zoal?’

‘Cavia’s. Vooral cavia’s. Wilde cavia’s, gekookte cavia’s, geroosterde cavia’s aan het spit.’

‘Bah, hou op, ik word misselijk,’ zegt Finn.

‘Nee, hou je niet van cavia’s?’ vraag ik.

‘Niet om te eten. Wil je eens echt leuke dieren zien? Ik ken een plek waar we niet binnen een kwartier weer buiten staan.’

‘Serieus, zijn we hier een heel kwartier binnen geweest?’ vraag ik.

We lopen naar de auto. ‘Wat ga je trouwens zeggen tegen die vriend, als hij je vraagt of je bent geweest?’

‘Kennis, geen vriend.’ Finn zucht plagend. ‘Ik ga hem de waarheid zeggen. Dat mijn gezelschap het fantastisch vond en voor geen goud had willen missen.’

‘Waar rijden we heen?’ vraag ik. ‘Je gezelschap popelt van nieuwsgierigheid.’

‘Stap maar in, ik wijs je de weg.’

‘Hebben ze daar dieren die leuker zijn dan cavia’s? Dat kan ik me bijna niet voorstellen.’

Hoofdstuk 6

De rit de stad uit gaat een stuk sneller. De wegen richting het strand zijn nog steeds vol, maar wij gaan de andere kant op en zwaaien naar de file. Dertig minuten later rij ik de parkeerplaats van de dierentuin op. Het is extreem druk, de hoofdparkeerplaats is vol en we worden naar een terrein ergens achteraf doorverwezen. Finn koopt kaartjes en we gaan door de poortjes naar binnen.

Het lijkt of de ene helft van het land op het strand zit en de andere helft hier. Ik ben nog nooit in deze dierentuin geweest maar het bevalt me meteen. Het ligt midden in de stad al merk je daar niets van, het is hier een wereld op zich.

‘Het is blijkbaar de dierentuin of het strand vandaag,’ zegt Finn. ‘Dit is leuker, bakken op het strand is niets voor mij.’

‘Absoluut,’ beaam ik. ‘Als ik mensen spreek die verderop in het land wonen, denken ze altijd dat ik vaak naar het strand ga omdat ik er dichtbij woon. En dan moet ik ze teleurstellen en zeg dat ik dat zelden doe. Ja, hooguit om een hapje te eten aan de boulevard. Je zult mij ook niet op een handdoekje zien zitten.’

‘Ik denk dat je het eerder waardeert als je er niet zomaar kan komen,’ zegt Finn. ‘Als je bij de hunebedden woont ga je er ook niet elke dag heen.’

Ik grinnik. ‘En als je er niet dichtbij woont wel? Wie wil er nou überhaupt hunebedden bezoeken?’

Finn zegt dat we verkoeling gaan zoeken en hij stuurt me richting het Oceanium.

De route begint bij een tunnel van glas dwars door een aquarium. Het krioelt van de vissen, we zien haaien, roggen, barracuda's en zeeschildpadden harmonieus deze nagebouwde oceaan bewonen. Als ik vraag of ze elkaar niet opeten verzekert Finn me dat de collectie zo is samengesteld dat ze elkaar niet lastigvallen of opeten. Het is betoverend, maar als ik een schildpad zie die zich in een hoek tussen kleurig koraal heeft gemanoeuvreed krijg ik een naar gevoel. Hij zoekt een weg die er niet is en ik vraag me af of hij ooit doorkrijgt dat de enige weg achteruit en terug is. Ik voel me voor een seconde als deze schildpad, paniek om het ontbreken van perspectief welke weg je moet bewandelen. Het benauwt me en ik hap naar adem. Zullen verzorgers in het water duiken om hem te helpen als hij het zelf niet meer weet, ook al zwemmen er haaien?

Ik blijf staan en kijk alleen maar naar de schildpad. Dan ineens duwt hij zichzelf omhoog, zweeft door het water een stukje achteruit, draait zich langzaam op eigen kracht om en voegt hij zich weer bij zijn soortgenoten.

Finn legt een hand op mijn schouder. 'Wat zijn ze mooi he? En ze kunnen wel honderdvijftig jaar oud worden.'

De warmte van zijn hand brengt me terug in het heden. 'Dat is bijna net zo oud als jij nu bent,' zeg ik luchtig om te maskeren dat ik een moment ergens anders was. Ik loop verder en Finn volgt me.

Na het oceaangedeelte komen we langs wat vissen, vogels en pinguïns. Het echte leuke gedeelte komt daarna belooft Finn. Weer buiten steken we over naar een ander gebouw. Voor ik binnen sta hoor ik al blije en enthousiaste kreetjes. Achter het glas kan je een gedeelte van een verblijf onder water bekijken en al snel zie ik waarom deze mensen er met hun neus tegenaan gedrukt staan. Twee ijsberen spelen met de bezoekers aan de andere kant van het glas. Ze zetten zich af van de kant en duiken onder, bijten speels naar de handen en hoofden die tegen het glas zijn gedrukt om contact te maken. Ze buitelen en zwemmen naar de bodem en komen weer boven om naar lucht te happen. Het is ontzettend grappig en vertederend.

Het is druk voor het glas, mensen staan minstens drie rijen dik en iedereen probeert een glimp op te vangen van het tafereel. Finn staat achter me en langzaam komt hij dichterbij terwijl we wachten tot wij vooraan staan. Ik voel zijn lichaam tegen me aandrukken, alsof we in een drukke metro staan. Dan reikt zijn arm over mijn schouder om een selfie van ons te maken. Ik zie hem in het scherm breed lachen en ik lach mee.

Er gaan een paar mensen voor het raam weg en wij kunnen door naar voren. Nu sta ik tegen het glas. Finn staat achter me, ik voel zijn warmte. Het maakt me een beetje nerveus. Wel goed nerveus. Spannend nerveus.

De ijsbeer hapt naar me en kijkt me een seconde aan voor hij kopje duikelt in het water. Finn filmt het tafereel. 'Je hebt een nieuw vriendje,' zegt hij.

'Uhuh. Misschien wil hij met me mee naar huis. Of is dat te snel?'

Finn zegt heel serieus: 'Welnee, niet als dit liefde op het eerste gezicht is.'

Ik voel me blozen om de dubbelzinnige opmerking. Ik ben niet gewend dat iemand met me flirt en al helemaal niet dat ik ervan geniet. Ik verlies de controle en onderga

het tegelijkertijd met veel plezier. 'Mijn nieuwe vriendje ziet er in ieder geval erg knuffelig uit,' zeg ik snel.

'Heel erg knuffelig,' antwoordt Finn.

We lopen weer naar buiten waar de hitte meteen in ons gezicht slaat. Het is een goed excuus er een beetje rood aangelopen uit te zien.

De dierentuin is opgedeeld in diverse continenten. Via Noord-Amerika komen we in Afrika waar we zebra's, giraffen en dwergnijpaarden zien. Vooral de dwergnijpaarden zijn fantastisch. Ze zoeken verkoeling in het water en zwemmen rondjes. Na vijf minuten hebben ze honger en waggelen ze het bad uit op zoek naar voedsel.

Verderop is er wat bijzonders aan de hand. Twee neushoorns staan tegenover elkaar zoals ze in westerns duelleren; dichtbij, starend en dreigend. Van een verzorgster begrijpen we dat de twee, een mannetje en een vrouwtje, zo al twee uur bewegingloos staan. Het mannetje is in een hoek gedreven en durft niet het veld op te gaan, het vrouwtje is duidelijk de baas. Er is geen ontsnappen aan.

'Zou het een paringsdans zijn,' vraag ik me hardop af.

'Er is maar één manier om daarachter te komen,' zegt Finn en kijkt me aan. 'We moeten over anderhalf jaar terugkomen om te zien of er een kleintje is geboren.'

Als we verder lopen zien we de okapi's. Finn vertelt dat het een kruising is tussen een zebra en een giraffe. Hij heeft alleen niet de lange nek en ziet er sierlijk uit. Ik zeg dat ik er later ook een wil.

'Op je ranch in Amerika?' vraagt Finn.

'Waarom niet,' zeg ik, 'het zijn veredelde paarden, alleen veel mooier.'

'Je hebt gelijk,' zegt hij. 'Gewoon een kudde okapi's aan huis. Ruimte zat daar.'

En dan alsof het de gewoonste zaak van de wereld is en we het al jaren doen pakt Finn mijn hand en lopen we hand in hand verder.

Bij de flamingovijver koopt Finn een grote beker ijs met vers fruit en vraagt er twee lepels bij. De vlinders fladderen nu vrij rond in mijn buik en als dit een tekenfilm was geweest ongetwijfeld ook rond mijn hoofd.

We gaan op een van de bankjes zitten met onze voeten tegen een laag muurtje. Ik probeer de ingrediënten te raden die Finn heeft uitgekozen en herken kers, kiwi en chocolade.

Ondertussen kijken we naar ruziënde flamingo's. Helaas zijn ze niet zo felroze als in het wild. Daar eten ze garnalen die zorgen voor de opvallende kleur. Ik onthoud veel nutteloze feitjes die ik graag met anderen deel en nu doceer ik Finn over waarom deze flamingo's zo flets zijn qua kleur. Hij vraagt of ze groen worden als je ze augurken en sprinkhanen voert. Dat lijkt me sterk, toch zeg ik ja. 'En als je ze bananen geeft worden ze geel.'

Als ik hem vraag wat hij heeft gestudeerd kijkt Finn me triomfantelijk aan. 'Gestudeerd? Ik ben na school gelijk gaan werken. Baantjes als postbezorger, in de horeca en heftruckchauffeur in een fabriek. En jij? Heb jij wel gestudeerd?'

'Ergotherapie.'

'En je bent makelaar geworden? Dat kan ik even niet volgen.'

'Kwestie van een open dag bezoeken met een overenthousiaste klasgenoot die zich meteen inschreef,' leg ik uit. 'Solidair als ik ben deed ik hetzelfde. Die klasgenoot haakte nog voor de eerste schooldag af en ik volgde die studie helemaal alleen. 'In het tweede jaar haakte ik ook af.'

'Het klinkt ook niet echt boeiend,' zegt Finn.

'Dat klopt,' beaam ik, 'al was dat niet de voornaamste reden dat ik stopte. Ik heb wel veel medische kennis opgedaan, Latijnse namen voor lichaamsdelen en zo.'

Finn legt zijn hand op mijn knie zonder pleister en strijkt er voorzichtig over. 'En hoe heet dit lichaamsdeel?'

'Patella.' Mijn stem slaat over. Niet erg sexy besef ik.

'En dit?' Hij kust mijn wang zacht. Ik druk mijn wang tegen zijn mond.

'Bucca.'

Ik draai mijn hoofd naar hem toe en we zoenen, onze eerste kus. Het duurt lang en als we uiteindelijk stoppen om op adem te komen is het overgebleven ijs in de beker gesmolten. Ik probeer me te herinneren wanneer ik voor de laatste keer zo heb gezoend, de tijd vergetend en opgaand in elkaar.

Finn schudt met de beker. 'Slokje milkshake?' Ik schud nee en buig me weer naar hem. Het is alsof we het al jaren doen. Ik kijk om me heen of er iemand naar óns kijkt. Het is niemand opgevallen. Of niemand maakt het wat uit dat we klef doen, dat kan natuurlijk ook. En mij maakt het weer niets uit als iemand er al of geen moeite mee heeft.

'Welke studie zou je doen als je opnieuw kon beginnen?' vraagt Finn als we op adem zijn gekomen.

‘Archeologie,’ zeg ik zonder nadenken. ‘Ik snap nog steeds niet dat ik gekozen heb voor een suffe opleiding. Ik ga liever lekker graven in de grond, zoeken naar oude culturen. Misschien pak ik die studie nog eens op. Ooit.’

‘Je kunt het zelfs combineren met wonen in het buitenland,’ zegt Finn. ‘In Amerika kun je prima graven naar dinosaurussen bijvoorbeeld. Of in Italië naar Pompeï. En hier in Nederland heb je hunebedden waar je onderzoek naar kunt doen.’

‘Hou op met je hunebedden,’ lach ik.

‘Ik wil maar zeggen dat alles mogelijk is,’ vervolgt Finn. ‘Gewoon het avontuur aangaan. Je hoofd op een zijspoor zetten en je hart het laten overnemen.’

‘Dan ken je mijn hoofd nog niet.’ Ik steek mijn hand uit om me voor te stellen. ‘Aangenaam, ik ben Moira’s hoofd.’

Finn schudt mijn hand. ‘Aangenaam. En wat is het probleem, Hoofd van Moira?’

‘Zolang ik de controle heb niets natuurlijk.’

‘Misschien zullen er wat obstakels zijn, maar die zijn er om overheen te stappen. Heb je familie die je gaat missen? Last van heimwee?’

Voor ik van wal steek overweeg ik of mijn antwoord niet te zwaar op de hand is, zo net na onze eerste zoen. Maar het is misschien juist wel goed het er juist nu over te hebben, hier op het bankje bij de flamingo’s. ‘Mijn ouders zijn negen jaar terug overleden,’ zeg ik. ‘Mijn zus is de enige familie die ik heb, haar hele gezin natuurlijk. Die ga ik missen, al zijn er tegenwoordig voldoende manieren om overzees contact te houden, natuurlijk.’

‘Hoe zijn ze gestorven?’ vraagt Finn voorzichtig.

‘Nogal onverwacht,’ vervolg ik, gesteund door zijn oprechte belangstelling. ‘Voor zover ik kan beoordelen hadden ze geen fijn huwelijk en bleven ze veel te lang bij elkaar. Mijn zus zegt dat mijn moeder het plan had opgevat te scheiden. Alleen wist ze nog niet hoe ze dat aan mijn vader moest vertellen. Op een avond verongelukten ze en hoewel we dat nooit zeker kunnen weten, vermoeden Eef en ik dat het hoge woord er tijdens die rit uitkwam.’

Finn geeft me een kneepje in mijn hand. ‘Wat erg.’

‘Het is al lang geleden en gelukkig hebben Eef en ik veel steun aan elkaar en zijn we behalve zussen ook elkaars moeder, al is zij het meer dan ik.’ Ik leg mijn hoofd op Finns schouders.

‘Vertel je hoofd maar dat de toekomst wijd openligt,’ zegt hij, en kust mijn haar.

Deze dierentuin is dan misschien niet groot in oppervlakte, je kunt er uren lopen zonder hetzelfde tegen te komen. We wandelen hand in hand door het Azië-gedeelte en zien olifanten waarvan de jonkies in de gracht poedelen en met hun slurf water naar de bezoekers spuiten. De panters en leeuwen hebben er weinig zin in met dit weer. Ze liggen loom in het gras of lopen verveeld rondjes langs het hek. Een dood geitje dat als voedsel dient ligt onaangeroerd over een rots.

De begroeiing in dit gedeelte is dicht, soms lijkt het net een jungle. Ik hou van oerwouden, het groen, de dieren en de geborgenheid. Afgeschermd van iedereen. Het lijkt me heerlijk door een Amerikaans nationaal park een wandeltocht te lopen, op jezelf, alleen met de natuur. Ik wil eigenlijk nog zoveel.

We lopen via het Amerikagedeelte met bizons, poolvossen en prairiehonden terug richting de ingang. De prairiehonden zijn net gevoerd en twee vechten om een stuk rib. Degene die het onderspit moet delven ziet niet dat er vijf meter verderop nog een ligt, helemaal voor hem alleen. We bekijken het tafereel even.

‘Gek eigenlijk,’ zegt Finn. ‘Dieren, en ik schaar ons mensen daar ook even onder, willen altijd dat hebben wat ze niet kunnen krijgen. En meestal liggen er genoeg andere dingen op ze te wachten.’

‘Wat wil je hebben dat je niet kunt krijgen?’ vraag ik. Ik verwacht een voorspelbaar antwoord als jouw maagdelijkheid.

Finn overweegt zijn antwoord. ‘Overmorgen,’ zegt hij dan.

‘Overmorgen?’ reageer ik overrompeld, dit antwoord had ik niet verwacht. ‘Je bedoelt maandag? Die komt vanzelf dichterbij, hoor.’ Ik geef hem een bemoedigend duwtje.

‘En jij,’ vraagt Finn, ‘wat wil jij graag hebben dat je niet kunt krijgen?’

‘Gisteren,’ zeg ik plagend. ‘Omdat ik je dan al een dag langer had gekend.’

‘Goed antwoord,’ prijst Finn.

Het loopt tegen vijf uur en het park loopt langzaam leeg.

‘Wat doen we eigenlijk met eten?’ vraagt Finn.

‘Opeten,’ zeg ik. ‘Behalve als het over datum is, dan gooien we het weg.’

‘Ik weet een plek waar het én lekker is én niet over datum. Tenminste, dat laatste hoop ik.’

‘Lijkt me leuk, maar kan het later op de avond? Ik wil thuis nog even douchen en omkleden. Ik ruik nu naar gorilla’s, ben ik bang.’

Finn komt dichterbij en snufft even. 'Pfff. Hoe je nu ruikt is een belediging voor apen. Laat het ze maar niet horen.'

Het is half zeven als ik de auto weer in de straat parkeer. Ik ken Finn nu precies twaalf uur, al voelt het alsof het veel langer is. Zodra ik uitstap zie ik hoe druk het is in het park. Op het gras zitten groepen mensen die complete barbecues hebben meegenomen en ik hoor verschillende soorten muziek, van rap tot soul en van liefdesliedjes tot jazz.

'Dan zie ik je zo weer,' zegt Finn. Hij blijft nonchalant en ontspannen bij het hek wachten, hij ziet eruit zoals ik mijn droomman voor me zie. Jongensachtig en zelfverzekerd.

Ik pak mijn sleutels uit mijn tas en zie dat hij de sleutelhanger bewondert. Het is een Mickey Mouse, die ik ooit kocht in Disneyland. 'Leuk hè,' zeg ik, en draai Mickey's hoofd eraf. 'Compleet met ingebouwde USB-stick.'

'Wat ze tegenwoordig al niet kunnen,' zegt Finn. 'En wat staat daar allemaal op?'

'Héééél spannende dingen,' antwoord ik geheimzinnig. 'Brieven van en naar mijn advocaat, recente bankafschriften met nul mutaties en mijn huidige CV, dus mocht je overwegen om me een baan aan te bieden kan ik je die meteen geven.'

Finn schudt zijn hoofd overdreven heen en weer. 'Oh nee, geen denken aan, in de krant stond dat je niet te vertrouwen bent, en wat in de krant staat is altijd waar.'

Ik haal mijn fiets van het slot. 'Pas op hè. Want anders laat ik straks mijn hart thuis en moet je de hele avond alleen op stap met mijn hoofd.'

Finn slaat zijn armen over elkaar. 'Oei, dat is een behoorlijk dreigement. Hoe lang heb je nodig om je op te frissen?'

'Dat merk je vanzelf wel,' zeg ik gedecideerd en wijs streng met mijn vinger naar hem. 'Blijf jij braaf hier op je bordes wachten tot ik terug ben? Hoewel, jij mag ook wel eerst onder de douche, okapi.' Ik steek mijn hand rechttop in de lucht. 'Doei!'

Dan fiets ik snel weg, zodat Finn niet kan zien hoe breed mijn glimlach is.

Hoofdstuk 7

Eef zit in de tuin als ik thuiskom. Ze hebben net gegeten en Josh spoelt de borden schoon in de keuken. Tessa en Marit schommelen in de tuin. Eef weet niet waar ik ben geweest en ik zie aan haar gezicht dat ze razend nieuwsgierig is. Ik ben uit mijn routine, dat valt op.

Ik plof naast haar neer in een tuinstoel en gooi mijn voeten op de stoel voor ons. Als ik mijn telefoon pak om zogenaamd een spelletje te spelen roept ze uit: 'Vertel op!'

Lachend leg ik de telefoon weg en zeg luchtig: 'Oh ik ben gaan ontbijten in de stad.' 'Lekker ontbeten?' vraagt ze nieuwsgierig en ik knik.

'En meteen geluncht?'

'Niet eens,' zeg ik. 'Alleen een ijsje. Het was veel te warm om te eten.'

'We hebben avondeten voor je bewaard,' zegt Eef maar ik antwoord direct dat ik al plannen heb.

Ze kijkt me aan en vraagt zonder het uit te spreken met wie dan wel. 'Het is Finn,' verklap ik eindelijk.

Eef denkt even na en knikt dan. 'Oh ja, van dat feest waar je niet naartoe wilde en die je maar niet belde. Hoe ben je die tegengekomen dan?'

Ik vertel haar het hele verhaal in een beknopte versie. Ik hoor het mezelf vertellen en kan haast niet geloven dat het mij is overkomen.

'En waar gaan jullie zo eten?'

Ik haal mijn schouders op. 'Geen idee.'

'En wat trek je aan?'

Ik haal weer mijn schouders op. 'Geen idee. Suggesties?'

'Doe mijn gele katoenen jurk met witte stippen aan,' zegt Eef. 'Met daaronder die leuke ballerina's. Een mooie combinatie.'

Ik overweeg het. 'Die komt wel net boven mijn knieën.' Ik rol mijn broekspijp op en wijs naar de pleister.

Eef buigt naar mijn been en trekt de pleister er in een keer van af. Ik slaak een gillette, automatisch, niet omdat het pijn doet. 'Aansteller,' zegt ze rollend met haar ogen.

Josh komt de tuin in met thee en begroet me. Hij reikt me zijn kop aan, waarvoor ik bedank en zeg dat ik haast heb. Ik maak plaats voor hem en verdwijn naar boven.

In de badkamer bekijk ik mijn gezicht in de spiegel. Er zit kleur op mijn wangen. Van de zon én opwinding. Voor iemand die graag alles onder controle heeft is de dag zonder controle tot nu toe bijzonder goed bevallen. Ik trek mijn blouse en broek uit en sta in mijn ondergoed. Ik vraag me af wat ik straks onder de jurk moet dragen, een schattig setje of een sexy setje. Hoewel, schattig kan ook sexy zijn. In een doos op zolder heb ik écht sexy lingerie liggen, niet ordinair, wel smaakvol. Ik overweeg het, niet eens om Finn te verleiden, want ik ben niet van plan seks met hem te hebben, althans niet op dit moment. Misschien voel ik me er ook wel meer sexy door. Ik stel het besluit uit tot na de douche. Ik kleed me helemaal uit en stap onder het water. Ik was me met naar bloemen geurende zeep, spoel me af en stap uit de douche om me af te drogen. Daarna sla ik een handdoek om, loop naar de zolder en graai in een doos naar mijn lingerie.

In mijn slaapkamer doe ik het setje aan. Als ik in de spiegel kijk voelt het niet helemaal als mij. Ik trek alles weer uit en gooi het in de hoek. Ik zoek een broekje met zwarte stipjes uit en dit staat veel beter. Daarna pak ik de gele katoenen jurk uit Eefs kast. Hoe komen mijn borsten uit zo zonder bh? Ik besluit dat het té is, vooral als ik moet bukken. Ik trek er een leuke witte bh met een beetje kant onder aan en nu is het precies goed. Schattig én sexy, zoals ik me het liefst voel, misschien met een vleugje stoer. De laatste keer dat ik me zo voelde is meer dan tien jaar geleden, als tiener, tijdens een schoolfeest waar ik me opdofte voor iemand uit de bovenbouw. Hij zag me niet staan en ik denk met de kennis van nu dat het zijn verlies is. Dit is de Moira die ik leuk vind.

Ik hoor aan de manier van lopen dat Eef de trap op komt. Ze klopt aan en ik roep dat ze binnen mag komen. Zodra ze me ziet pakt ze me bij de armen en kijkt verheugd.

‘Moira Singer, daar was je dus al die tijd, verstopt, niet voorgoed verdwenen.’ Ze draait me rond. ‘Hoe is hij?’

‘De jurk?’

Eef kijkt me streng aan en het werkt nog steeds, ook nu ik volwassen ben, want ik zeg snel wat ik van Finn denk. ‘Lief, aardig én grappig,’ som ik op. ‘Af en toe een zeveraar.’

Ze gaat op bed zitten. ‘Alles wat jij nodig hebt.’

‘Ik heb een zeveraar nodig?’

‘Jij hebt óók een zeveraar nodig, ja.’

‘In ieder geval vandaag,’ zeg ik toegeeflijk, ‘maar ik heb geen idee wat dit is of wordt en of dit zijn wekelijks spelletje is, vrouwen in de luren leggen met zijn herenhuis, cabrio en dierentuinbezoekjes.’

‘Zo ken ik je weer,’ zegt Eef. ‘Altijd op je hoede.’

Ik steek mijn tong naar haar uit. ‘Iemand moet het zijn.’ Ze heeft natuurlijk gelijk, ik bèn altijd op mijn hoede en veel goeds heeft het me niet gebracht.

Eef slaat een arm om mij heen en ik leg mijn hoofd even op haar schouder. Nog altijd is ze mijn grote zus en past ze op me. Dan duwt ze me vijftig euro in mijn hand. ‘Josh en ik willen dat je dit aanneemt. Om niet afhankelijk te zijn van hem als je drankjes wil halen. Of als je een taxi nodig hebt of zo.’

‘Eef,’ protesteer ik. ‘Dat is echt–’

Ze laat me niet uitpraten. ‘Neem het aan, gebruik het en als je het niet gebruikt bewaar het dan voor later. Geen mitsen en maren, zeg gewoon ‘bedankt Eef’.

Ik geef haar een kus op haar wang. ‘Gewoon bedankt Eef.’

Ze staat op. ‘Als je zo klaar bent, breng ik je weg met de auto, dan hoef je niet in je dunne jurk op de fiets naar huis.’

Ik bedank haar nog een keer en blijf alleen achter in de slaapkamer.

Vanaf het bed spreek ik mezelf via de spiegel streng toe: ‘Je hebt het gehoord, jij blijft thuis.’ Mijn hoofd zegt oké, al weet ik dat het liegt en stiekem meegaat.

Vanavond mag het toekijken vanaf de achterste rij hoe mijn hart plezier gaat maken.

Als Eef mij voor het herenhuis afzet zit Finn op het bordes te wachten. Hij heeft gedoucht, zie ik aan zijn nog natte haren, en heeft een lange zomerbroek en een leuk shirt aangetrokken. Als ik uitstap, stapt Eef ook even uit en zwaait naar Finn. ‘Wel voor het donker thuis,’ roept ze. Finn knikt en steekt hand omhoog. ‘Natuurlijk Moira’s moeder, dat spreekt vanzelf.’

Eef zwaait terug, stapt weer in en rijdt weg. Ik draai een rondje en mijn jurk plooit mee in de wind als golven op zee. Als ik uitgedraaid ben landt de jurk weer net boven mijn knie. Dat er geen pleister meer op zit valt ook Finn op. Hij drinkt een glas wijn. Naast hem staat een aangebroken fles wit in een wijnkoeler en een nog dichte fles bronwater.

‘Bronwater zonder bubbels voor jou?’ raadt hij.

‘Graag,’ zeg ik verrast. ‘Ik drink namelijk nooit alcohol.’

Finn schenkt het water in een glas. ‘Dat is toch best apart. Ik heb je een hele avond bij de dranktafel zien staan en je drinkt zelf niet?’

Ik ga naast hem op het bordes zitten. Hij hoeft niet te weten dat ik alleen bij de tafel bleef staan in de hoop dat hij mijn kant op zou komen. Sommige dingen kunnen maar beter een mysterie blijven.

‘Alcohol is niet aan mij besteed, ik vind het gewoon vies,’ zeg ik naar waarheid. ‘Als tiener heb ik wel eens wat geprobeerd en op mijn bruiloft dronk ik een glas champagne voor de sier.’

‘Niet echt chicklit,’ zegt Finn. ‘In chicklits drinken vrouwelijke hoofdpersonen áltijd.’

‘Ons verhaal is een gezonde chicklit, we roken én drinken niet,’ kaats ik terug. ‘Nou ja, ik rook en drink niet. Rook jij wel?’

Finn schudt tot mijn opluchting zijn hoofd, er is niet veel viezer dan zoenen met een roker. ‘En ik drink ook niet bijzonder veel, tegenwoordig meer voor de gezelligheid.’

Ik geef hem een duwtje met mijn schouder. ‘Ben ik soms niet gezellig genoeg?’

Hij slaat zijn arm om me heen en trekt me tegen hem aan. ‘Jij bent het gezelligste wat me vandaag is overkomen.’

Eigenlijk wil ik met een kwinkslag zeggen dat als je niet veel meemaakt een zonsondergang al gezellig kan zijn. Het is bijna een tweede natuur om complimentjes te nuanceren met een grap en dat is iets wat ik af moet leren.

Dus ik zwijg en geniet van zijn lichaam tegen me aan terwijl we kijken naar de voorbijgangers in het park. Het is half negen en nog altijd druk. Even verderop barbecuet een groep studenten. De geur van gegrild vlees is heerlijk. Ik merk ineens dat ik enorme trek heb, zoveel heb ik vandaag niet gegeten. Finn leest mijn gedachten, staat op, brengt de wijn naar binnen en sluit de deur. Daarna lopen we hand in hand door het park richting het centrum.

Finn complimenteert me met mijn jurk.

‘Zal ik je eens wat verklappen,’ zeg ik. ‘Ik draag zelden jurkjes. Ik voel me het prettigst in een fijne spijkerbroek met een leuk topje. Vandaag ben ik in the mood voor een jurkje. Eef adviseerde me om deze vanavond aan te doen.’

‘Goede keus,’ zegt Finn. ‘Het doet me denken aan MacArthur Park.’

‘Dat liedje?’

‘Ja. *I recall the yellow cotton dress. Foaming like a wave on the ground beneath your knees.*’

‘Mooie tekst,’ zeg ik. ‘Laat hem straks nog maar eens horen, hij is een beetje weggezakt.’

Finn doet een poging om het te zingen en ik leg mijn wijsvinger op zijn lippen. ‘Ssst. Straks gaat het nog regenen.’

Na een korte wandeling langs de singel bereiken we een restaurant aan het water. Het is nog druk, maar Finn heeft een tafeltje in de tuin gereserveerd. Het ziet er prachtig uit hier, we hebben uitzicht over het water waar de ene sloep na de andere langsvaart en het terras is gezellig verlicht. Uit de speakers klinkt romantische muziek. Bij het bestellen van een drankje en het uitdelen van de menukaarten krijgen we een mandje brood met kruidenboter en tapenade.

‘Wat ik nog helemaal niet van jou weet,’ zegt Finn, ‘is wat voor eten je lekker vindt. Ik heb je hiermee naartoe genomen met het risico dat je misschien liever naar de snackbar gaat. Of een pizzeria. Of een all-you-can-eat restaurant.’

‘Er is weinig wat ik niet lekker vind, wat ik écht niet lust is vis,’ zeg ik, en trek er een vies gezicht bij. ‘Voor mij geen gebakken zalm of schol en geen zoute haring. Ook geen mosselen en sushi. Als er keus is neem ik graag een stuk varkensvlees of kip. En mijn bescheiden mening is dat ik lekkerder kook dan menig kok in restaurants.’

‘Zozo,’ zegt Finn, ‘dat is nogal een statement. En wat is je specialiteit?’

‘Een beenham uit de oven,’ zeg ik trots, ‘gmarineerd in een saus van honing en ketjap. Niet erg ingewikkeld, wel erg lekker. Verder bak ik killer brownies. Als ik echt zin heb om me uit te sloven dan maak ik een beenham én brownies. En de brownies serveer ik net uit de oven met een bolletje ijs en slagroom.’

Finn fluistert: ‘Ik kreeg zojuist een orgasme.’

Ik proest het uit en mensen kijken naar me en ik negeer ze met het grootste gemak. ‘Nu al? Ik dacht dat dit nog slechts voorspel was. Ik bedoel voorpret.’ Ik druk twee vingers tegen mijn lippen. ‘Voorpret bedoelde ik natuurlijk.’

Finn trekt een beteuterd gezicht. ‘Als ik dat had geweten had ik in de supermarkt ingrediënten gehaald voor beenham en brownies.’

‘En dan had ik me in je keuken mogen afbeulen zeker. En jij intussen lekker op je balkon wijntjes drinken. Dacht het niet meneertje. Bovendien had je mijn brownies al kunnen proeven op het feest. Helaas voor jou had je alleen oog voor blonde vrouwtjes om je heen en niet voor deze fantastische keukenprinses.’ Ik sla baldadig de menukaart open. ‘En wat is het aller-allerduurste hier?’

Finn daagt me uit. ‘Vast iets dat je niet lust.’

‘Kan me niets schelen,’ roep ik met mijn neus omhoog. ‘Ik wil het, ik wil het, ik wil het!’

Finn buigt naar mijn menukaart en wijst. ‘Dit is het duurste. Verse kreeft in een saus van garnalen en cognac. Meteen twee keer bestellen?’

Ik laat de kaart zakken en grinnik. ‘Misschien toch maar iets wat minder duur is dan.’

Hij smeert een broodje voor mij. ‘Ik weet allang wat je gaat bestellen.’

‘Oja? Denk je dat? Weet je wat... als je het raadt, dan...’

‘Dan?’

‘Zoen ik je hier ter plekke,’ beloof ik.

‘Wat voor zoen?’ onderhandelt Finn.

‘Een kus op je wang?’

‘Mwoah.’

‘Voorhoofd?’

‘Neh.’

‘Mond?’

‘Met of zonder tong?’

Ik trek beide wenkbrauwen hoog op. ‘Wat denk je, zullen we die andere mensen hier ook niet gewoon lekker laten eten?’

‘Oké, een discrete kus op de lippen,’ geeft Finn toe. ‘Let op. Ik schrijf vooraf jouw bestelling op een papiertje, zodra je het hebt besteld mag je het lezen.’

Finn vraagt aan de serveerster een stukje papier en leent haar pen even. Dan schrijft hij iets op, zorgvuldig het zicht blokkerend en dat is jammer want ik kan goed ondersteboven lezen. Als hij klaar is legt hij het papiertje onder mijn glas.

‘Dan nu het belangrijkste,’ zegt Finn. ‘Wat gaan we eten.’

We bestuderen de kaart. Finn weet het al snel en bestelt varkenshaas met champignonsaus. Ik besluit het extra ingewikkeld te maken en kies voor spareribs, een gepofte zoete aardappel met zure room, extra patat met truffelmayonaise en salade zonder tomaat. Zodra de bestelling is opgenomen pak ik het papiertje. Er staat: “spareribs, gepofte zoete aardappel, zure room, extra patat en geen tomaat in de sla.”

Mijn mond valt open. ‘Hoe doe je dat?’ vraag ik verbijsterd.

‘Dat doe ik goed,’ antwoordt hij triomfantelijk.

Ik sta op, buig over de tafel en kus hem.

Steeds als ik denk dat ik Finn doorheb verrast hij me weer, nu weer met goocheltrucjes. Ik zie ze het wel eens op tv doen en dan vermoed ik altijd trucage in de montage. Nu zit ik erbij en is er geen ruimte voor manipulatie. Hij heeft het servetje nadat hij het opschreef niet meer aangeraakt. Hij is er zelfs niet in de buurt geweest. Ik heb de menukaart bestudeerd door hem plat op tafel te leggen, zodat ik alles kon zien wat er gebeurde.

‘Welke trucjes kent u nog meer, meneer de goochelaar?’ vraag ik enthousiast.

‘Wie zegt dat het trucjes zijn?’ Finn maakt een hocus pocus-gebaar met zijn vingers. ‘Misschien kan ik wel toveren.’

‘Hmmm,’ mok ik.

‘Hmmm?’

‘Ik ben veel te nuchter voor dit soort dingen. En als ik het dan niet begrijp is het irritant.’ Ik trek er een quasiboos gezicht bij.

‘Je moet er nog even bij stampvoeten,’ zegt Finn en laat me lachen.

‘Het is een goede truc. Kun je hem mij niet leren?’

‘Net wat je zegt,’ zegt hij gemeen, ‘ik kan hem jou niet leren.’

Ik zwijg en kijk hem uitdagend aan.

‘Ik kan er nog wel een doen, dat wel,’ zegt Finn toeschietelijk.

‘Ben je helderziend?’ wil ik weten.

‘Nee joh, ik weet gewoon alles.’

‘Alles?’

‘Bijna alles.’

‘Waar ben ik geboren?’ vraag ik om hem te testen.

‘In een dorpje vlakbij zee.’

‘Ja, dat staat gewoon in mijn Facebookprofiel. Waar. Welk ziekenhuis?’

Finn denkt even na. ‘Jij bent niet in een ziekenhuis geboren. Omdat je er eerder klaar voor was besloot jij het ziekenhuis niet af te wachten en kwam je thuis ter wereld. Het verhaal gaat dat je eruit werd geworpen.’ Hij beweegt zijn hand omhoog. ‘Gelanceerd als een raket.’

Nu ben ik echt verbijsterd. Dat staat niet in mijn Facebookprofiel. Ik krijg koude rillingen. Wie is deze man.

‘Dit is eng.’ Ik fluister het.

‘Ja? Eng zelfs?’

‘Ja. Best wel.’ Ik wrijf over mijn armen, ik heb kippenvel.

‘Pak je telefoon eens,’ zegt Finn.

Ik pak met tegenzin mijn telefoon. ‘En nu?’

‘Scroll eens in de tijdlijn en ga naar je verjaardag vorig jaar.’

Ik doe dat en kijk Finn weer aan. ‘En nu?’

‘Lees eens wat je zus schreef.’

Ik zoek de gelukwensen op die Eef had gestuurd en dan zie ik het hele verhaal in geuren en kleuren verteld. Ik was helemaal vergeten dat ze dit had gezegd. Ik voel me meteen ontspannen.

‘Ik schrok echt,’ zeg ik.

‘Dat weet ik,’ zegt Finn. ‘Mooi geboorteverhaal.’

‘Mooie truc,’ zeg ik.

‘Nu even genoeg gegoocheld?’

Ik knik en herpak me. ‘Tijd voor spareribs. En nog een kus voor mij omdat je gemeen bent.’

Onder het eten zijn we stiller dan normaal, maar het zijn geen vervelende stiltes. Finn doet er alles aan om mij mezelf speciaal te laten voelen. Soms heb ik zelfs het idee dat hij zich juist een beetje inhoudt. ‘Waar denk je aan?’ vraag ik als hij even wegdroomt.

Finn kijkt me aan. ‘Aan jou. Hier. Nu. Ik wil het onthouden.’

‘Dat snap ik, je bent bijna halverwege de dertig, op weg naar dementie natuurlijk.’

‘Bovendien is er veel om te onthouden.’

‘Wat onthoud je van vandaag?’ vis ik.

‘Hopelijk alles,’ zegt hij. ‘Het ontbijt. De cavia. De ijsbeer. Jouw zoen hier op het terras.’

Ik knik tevreden, dat zijn de antwoorden die ik wil horen. Finn pakt zijn telefoon en maakt een foto van me.

‘Kun je het anders niet onthouden?’ vraag ik. ‘Ik hoef zelf namelijk geen foto’s te maken, ik heb een goed geheugen en zal me deze dag altijd voor de geest kunnen halen.’

‘Ook als je bejaard bent?’

‘Vooral als ik bejaard ben,’ poch ik.

‘Wat is volgens jou het allerbelangrijkste in het leven?’ vraagt Finn out of the blue. Hij klinkt ineens serieus.

‘Geld natuurlijk.’ Het is plagend bedoeld, al gaat hij er serieus op in.

‘Voor mij niet, al begrijp ik dat het makkelijk praten is voor iemand die voldoende heeft. Toch is het verre van belangrijk, althans volgens mijn bescheiden mening.’

‘Liefde dan?’ probeer ik.

‘Liefde is zeker belangrijk,’ beaamt Finn. ‘Maar liefde hou je alleen levendig als je nieuwe dingen blijft ondernemen. Daarom is,’ en hij pauzeert even om meer gewicht te geven aan zijn openbaring, ‘het maken van nieuwe herinneringen het belangrijkste in het leven.’

Daar denk ik even over na. ‘Als je geen geld hebt is dat al een stuk moeilijker,’ werp ik tegen.

‘Vind je dat? Je kunt ook nieuwe herinneringen maken tijdens een wandeling over het strand of door samen te verdwalen in een vreemde stad.’

Ik ben niet overtuigd en weet echt niet waar hij heen wil met zijn nieuwe herinneringen. ‘Wat wil je nou eigenlijk zeggen? Dat je je snel verveelt?’

‘Nee, dat is niet wat ik wil zeggen,’ zegt Finn snel. ‘En nee, ik verveel me niet nu. De hele dag niet. Hoe zal ik het zeggen. Mijn leven was heel lang hetzelfde van dag tot dag, de weken en maanden gingen op in een grote sleur. Pas sinds kort beseft ik dat elke dag ertoe doet, dat je elke dag iets verrassends moet ondernemen.’

‘Nieuwe herinneringen maken,’ vul ik aan.

‘Precies. Soms wil ik dat moment vasthouden en kan ik al droevig zijn dat het straks is afgelopen zelfs als het moment nog gaande is.’ Finn maakt een wegwerpgebaar en laat zich terug in zijn stoel zakken. ‘Oh ik klink nu echt debiel volgens mij.’

‘Een beetje,’ zeg ik met een lieve glimlach. ‘Als ik het goed begrijp kijk je vooral terug op hoe het was in plaats van hoe het zal zijn.’

Finn denkt na. ‘Niet altijd. Ik ben begin december al droevig dat de kerst drie weken later is afgelopen.’

‘Wat ik ga zeggen nu is niet lullig bedoeld,’ zeg ik.

Finn wacht af.

‘Je bent een ouwe zeveraar. Heb je nog ruimte voor een toetje?’ voeg ik eraan toe om het onderwerp af te sluiten. Als ik niet weet waar een gesprek heengaat ben ik er doorgaans snel klaar mee.

‘Altijd.’ Finn snapt de hint en wenkt de serveerster om één nagerecht en twee lepels te bestellen.

‘We moeten wel voldoen aan het cliché,’ zegt Finn als er een punt cheesecake voor ons staat.

‘En welk cliché is dat dan wel?’ vraag ik.

‘Dat van twee verliefde mensen die elkaar cheesecake voeren in een restaurant terwijl iedereen toekijkt.’

‘Oh zijn we al verliefd?’ Het klinkt harder dan ik bedoel al vraag ik me wel af of zijn opmerking serieus is bedoeld. Finn pakt het echter goed op en gaat onverstoort verder.

‘Nee, al denken die verveelde stelletjes die ons nu bekijken dat wel. Stikjaloers zijn ze. Natuurlijk zijn wij niet verliefd’

Nu heb ik hem beet. ‘Hoe-zo is dat natuurlijk?’ articuleer ik overdreven.

‘Eeuh.’ Ik heb Finn in een hoek gedreven en hij komt er niet meer uit, net als de mannetjes neushoorn vanmiddag in de dierentuin. Ik hou een stukje cake omhoog. ‘Je klinkt nu net als dit op mijn vork,’ plaag ik.

‘Klink ik als een gebakje?’

‘Nee,’ zeg ik en neem een hap. ‘Cheesy.’

En dan lach ik met volle mond om mijn eigen grap.

Als we al aan een cliché voldoen, dan is het dat we de tent worden uitgeveegd. Het personeel haalt de andere tafels alvast leeg, wij mogen nog even blijven zitten. De singel is helemaal ondergedompeld in de duisternis en de rood-groene lichtjes van de sloepen die langsvaren dansen als vuurvliegjes over het water.

‘Heb je zin om morgen wat leuks te gaan doen samen?’ vraagt Finn en ik veer verrukt op. Nog een dag samen, natuurlijk heb ik daar zin in.

‘Wat had je in gedachten?’ vraag ik zonder antwoord te geven.

‘Erop uit met mijn boot,’ zegt hij. ‘Picknickmand mee.’

‘Natuurlijk heb jij een boot’, zeg ik zonder verbazing.

Finn knikt. ‘Hij ligt weg te roesten, we kunnen er net zo goed gebruik van maken.’

‘Goed idee, ik ben van de partij. Hoe laat wil je weg?’

‘Zes uur?’ polst Finn. ‘Rond kwart voor zes bij mij.’

‘Prima, dat lukt me,’ zeg ik stoer. ‘Uitslapen is voor watjes.’

Finn vraagt om de rekening. Het is half twaalf, dat wordt een heel korte nacht. We slenteren naar huis. Hij slaat zijn arm om mijn schouders en ik een arm om zijn

middel. De kriebels die ik vanmiddag al voelde zijn heviger vanavond. Mijn hart is volop de baas vanavond.

We lopen onderweg naar mijn huis dwars door het Plantsoen en het is nog steeds druk. De meeste groepjes zitten in het donker, sommigen hebben lantaarns meegebracht. We passeren het huis van Finn en wandelen rustig door. We hebben geen haast. Het park slokt ons op en als Finn mij meeneemt naar een boom waar hij me zacht tegenaan drukt laat ik hem begaan. Hij kust mij teder, zijn mond gaat via mijn wang naar mijn hals. Ik zucht zacht. Mijn handen strelen zijn rug. Ik voel zijn handen over mijn zij, mijn buik, en dan weer op mijn rug. Hij komt steeds dichterbij mijn billen en borsten maar raakt ze net niet aan. Net niet. We zoenen steeds heviger. Het is alsof tien jaar onderdrukte passie ineens opborrelt, het overweldigt me, ik heb dit nooit in mijn huwelijk gevoeld. Misschien heb ik het niet eerder toegelaten, maar waarschijnlijker is dat er nooit iemand is geweest die me zo wist te beroeren. Ik heb het in honderden films gezien, in duizenden liedjes gehoord, hoe vrouwen in vervoering raken door de aanraking van een man. Zo voelt het dus. We kunnen binnen drie minuten bij hem thuis zijn. Binnen drieënhalve minuut naakt op zijn bed liggen. We lijken wel twee verliefde pubers in het fietsenhok hier in het donker.

‘Moir,’ fluistert Finn.

‘Dat ben ik.’ Ik fluister ook. Op alles wat hij nu gaat voorstellen zeg ik ja. Ergens hoor ik mijn hoofd protesteren. Alles? Echt niet. We gaan niet akkoord met gekke dingen. Trouwen in Vegas. Satanisme. Elkaar onderspuiten met slagroom en dan aflikken.

Finn zegt nu op zijn meest serieuze toon: ‘Ik heb je niet vóór het donker thuisgebracht. Kom ik nu in de problemen?’

‘In hele erge problemen,’ mompel ik. Ik druk mijn mond weer op de zijne.

‘Moir?’

‘Nog steeds ik.’ Mijn hart wil nog steeds alles en hij blijft de actie heel gemeen onderbreken.

‘Ik breng je thuis. Over vijf uur zie ik je alweer. Ik heb als semi bejaarde mijn rust hard nodig.’

‘Hoe bedoel je, semi,’ zeg ik, mezelf herpakkend. Ik knijp hem in zijn bil. Plagend. Finn pakt mijn hand en we lopen nu in een redelijke vlotte pas en rechte lijn naar mijn huis. Bij de deur kust hij me nog een keer.

‘Bedankt voor deze leuke dag,’ zeg ik.

‘Jij bedankt,’ antwoordt hij. ‘Tot zo.’

‘Tot zo.’

Finn verdwijnt in het donker. Ik leun nog even tegen de deur en ga dan naar binnen. Eef en Josh zitten nog steeds in de achtertuin. Ze praten zacht en stoppen meteen als ze me zien.

‘We hadden niet gedacht dat je zo vroeg zou thuiskomen,’ zegt Eef. ‘Was het niet gezellig?’

‘Het was heel gezellig,’ zeg ik. ‘En het blijft gezellig, over vijf uur moet ik weer op, we gaan varen met zijn sloep. Om zes uur.’

Josh fluit en kijkt op zijn horloge. ‘Dat is wel een heel korte nacht dan. Gelukkig heb je geen school morgen.’

‘Is dat boffen, ik duik er meteen in,’ zeg ik, wens ze goedenacht en ga naar mijn kamer. Ik hoor Josh nog roepen of ik het nieuws over een vliegtuig nog heb gevolgd en ik roep terug ‘welk nieuws’. Vandaag heb ik geen aandacht voor nieuws, alleen voor leuke, nieuwe herinneringen.

De warmte in mijn kamer is nog goed te voelen ondanks dat het raam op een kier staat. Ik doe het raam wat verder open en stel het alarm in op mijn telefoon. Vervolgens leg ik hem aan de lader en haal mijn make-up eraf. Het is één uur. Vier hopelijk goede uren nachtrust voor de boeg. Zodra mijn hoofd het kussen raakt slaap ik.

Hoofdstuk 8

Het alarm gaat al even als ik wakker word. Ik tast naar de telefoon en druk op de snooze knop zodat ik nog heel even kan blijven liggen. Ik rek me uit en zet alle gebeurtenissen van gisteren op een rij, het is een wervelstorm van indrukken. Ik heb vast gedroomd al kan ik me er geen herinneren. Bovendien heb ik al dertig jaar gedroomd, de realiteit is veel leuker.

Het alarm gaat een tweede keer en nu gooi ik de lakens van me af. Zou Finn al wakker zijn of is hij een persoon die zolang mogelijk in bed blijft liggen tot hij er wel uit móet? Door een kier in het gordijn zie ik dat de zon al op is. Ik kan niet wachten om hem nog beter te leren kennen. Dat hij grappig en aardig is en lekker zoent weet ik al. Nu de rest nog.

Er is dit keer geen tijd om uitgebreid te douchen. Zodra het water over me heen stroomt, was ik me en drie minuten later sta ik te twijfelen over wat ik aan zal trekken. Een strakke jeans of een korte broek, er is voor allebei wat te zeggen, al vermoed ik dat het nu nog te koud is voor blote benen in een sloep. Ik trek de lange broek aan en stop de korte in mijn tas. Een topje met een heerlijk oversized bretons shirt erover past goed bij de gelegenheid. Het shirt kan uit als het te warm wordt.

Om vijf voor zes parkeer ik mijn fiets tegen het hek en zie ik dat de voordeur al openstaat. In de keuken staat thee klaar en op een briefje lees ik dat hij de sloep gereedmaakt. Met de mok in mijn handen ga ik op het koude bordes zitten. Finn is verderop bezig en als hij me ziet steekt hij zijn hand op. Ik zwaai terug. Gelijk weer die kriebels.

Nog geen vierentwintig uur geleden viel ik letterlijk zijn leven binnen. Of het nu voorbestemd is of niet, het was zeker de moeite waard er wat blauwe plekken voor op te lopen.

De voortuin is klein, al zie ik meteen dat er wel iets van te maken valt. De rozen moeten hoognodig gesnoeid worden, dat zal de struik ten goede komen. Er is bovendien ook nog plek voor een mooie magnolia of amandelboom en met een bankje tegen het raam van het souterrain hoef je ook niet meer op het koude bordes te zitten.

Ik reik naar een roos en trek hem voorzichtig naar me toe om te ruiken. De geur is zoet en nog fris van de ochtenddauw.

Vijf minuten later komt Finn terug en ik zie een brede grijns op zijn gezicht. Voor ik kan vragen wat er te lachen valt buigt hij zich naar me toe voor een goedemorgen kus. Ik raak zijn gezicht aan dat warm is van het zwoegen op zijn boot.

‘Ben je er klaar voor?’ vraagt hij.

‘Helemaal,’ zeg ik opgewekt, wijzend op mijn shirt en bootschoenen.

‘Geen last van zeeziekte?’ informeert Finn.

Ik haal mijn schouders op. ‘Niet dat ik weet. Hou jij mijn haar vast als ik moet overgeven?’

Finn schudt zijn hoofd. ‘Ben je gek, ik gooi je overboord natuurlijk. Mijn boot moet wel schoon blijven.’

‘Vandaar dat je hem nooit gebruikt zeker,’ antwoord ik.

Hij kust me nog een keer op mijn kruin en loopt dan naar binnen, de keuken in. Ik sta op, volg hem en zet mijn lege mok in de gootsteen. Op het aanrecht staan twee thermosflessen klaar en de koelbox vult hij met broodjes, beleg, voorgegaarde kip, een fles appelsap en bakjes voorgesneden fruit.

Met opgetrokken wenkbrauw vraag ik: ‘Wanneer heb je dit allemaal gekocht, je had toch niets in huis?’

‘Tussen de dierentuin en het diner gister, tijdens de douchepauze,’ zegt Finn zonder op te kijken.

‘Dat is behoorlijk zelfverzekerd,’ zeg ik. ‘Je dacht dat ik wel ja zou zeggen op dit boottochtje?’

Finn laat zich niet uit het veld slaan. ‘Je staat nu toch in mijn keuken? Ik hou het dus op mensenkennis.’

‘Mensenkennis?’ vraag ik verwonderd.

‘Yep, je bent tenslotte een “*damsel in distress*”, ik een rijke, verveelde playboy met te veel geld en vrije tijd. Je kijkt toch zo graag romantische films? Zo gaat het altijd.’

‘In romantische films ja,’ snuif ik, ‘maar dit kan nog altijd een thriller zijn waarin je elk weekend een andere vrouw verleidt om haar op zondagavond levend te villen en op te eten. Ik mocht je zolder niet zien, misschien bewaar je daar wel je martelwerktuigen en een souvenir van elk slachtoffer. Een kettinkje, een schoen, een slipje, een afgesneden oor.’ Ik trek met mijn vrije hand aan mijn eigen oor.

‘Jouw oren zijn echt veel te mooi om af te snijden,’ zegt Finn terwijl hij kort in mijn andere oorlel knijpt met duim en wijsvinger. Ik bloos ervan.

Finn sluit de koelbox af en pakt twee plaids uit een kast. 'Zal ik je eens iets vertellen,' vraagt hij.

'Nou?'

'Jij bent degene met te veel vrije tijd. En te veel fantasie.'

Finn inspecteert of we alles hebben. 'Koelbox, thermosfles maal twee en dekens. Voor als het weer onverwacht omslaat natuurlijk,' benadrukt hij nog even.

'Tuurlijk,' zeg ik en pak de dekens en thermosflessen van tafel.

'Moet je nog plassen?'

'Pardon?' Deze vraag zag ik niet aankomen.

'We gaan de wildernis in. Daar zijn geen wc's. Je kunt uiteraard wel met je blote billen buitenboord hangen bij hoge nood.'

'Goed punt,' zeg ik en leg de thermoskannen en dekens terug op de eettafel, 'dat is meer iets voor een derde date. Ik ben zo terug.'

Als ik zit bestudeer ik de deur die volhangt met ansichtkaarten uit verre landen. Het is grappig wat je van mensen te weten komt door het bestuderen van de inrichting van hun wc. De kaartjes zijn tegen de deur geprikt met punaises en ik haal er een los. Deze is uit Xi'an, China, gestempeld en opgestuurd door Finn, aan zichzelf. Er staan alleen een plaats en datum op, hij reisde hier zeventien maanden geleden rond. Ik hang de kaart terug en pak er een van Vietnam, dertien maanden geleden. Een ansichtkaart uit Birma stuurde hij vier weken geleden naar zichzelf.

Het is bijna jaloersmakend hoeveel hij reist. Al die landen die hij bezoekt zonder zich zorgen te hoeven maken over geld. Dan herinner ik me weer hoe eenzaam hij gisteren overkwam. Geld is leuk en reizen fantastisch, maar het is op den duur leuker zulke ervaringen met iemand te delen.

Ik probeer het aantal kaarten te schatten. Zeker een stuk of dertig. En ik mis er zo op het eerste gezicht een paar. Geen kaart vanuit Brooklyn bijvoorbeeld.

Als ik hem ernaar vraag, ondertussen mijn handen wassend in de keuken, vraagt hij of ik soms een privédetective ben.

'Wat een briljant idee voor een nieuwe carrière,' zeg ik harder dan nodig is omdat hij natuurlijk gelijk heeft dat ik soms te nieuwsgierig ben. 'Ik ben inderdaad opmerkzaam. 'Moira, private investigator'. Klinkt nu al goed.'

Finn kijkt me aan als ik mijn handen droog, de koelbox dragend in zijn ene hand, de huissleutels demonstratief omhoog in de andere. 'Ben je klaar, Sherlock?'

'Yep.' Ik schenk hem mijn allerliefste glimlach.

‘Mooi. De zon gaat namelijk alweer bijna onder.’

Ik steek mijn tong uit, pak de dekens en de thermosflessen en loop in een rechte lijn naar de sloep. Finn sluit het huis af en volgt. Ik stap in de boot, leg de dekens op de bank en ga zitten op de kussens die Finn zojuist heeft neergelegd.

‘Pffff ben je daar eindelijk, ik zit al uren te wachten,’ zeg ik op een zeurderige toon. Finn negeert mijn flauwe opmerking, knoopt het touw los van de waterkant, stapt op het achterdek en start de motor die meteen aanslaat en een zacht, snorrend geluid maakt.

Ik laat me achterover zakken en ontspan. Op het motorgeluid na en een paar eenden die verstoord worden in hun nachtrust en kwetterend uit het water opvliegen, is het nog heerlijk stil op deze zondagochtend, zelfs de parkieten in de volière slapen nog.

Hier en daar hangt nevel boven het water en ik sla snel de deken om me heen. Zo varen we bijna geruisloos over de singel, zwijgend, zonder dat het ongemakkelijk is, genietend van de ochtendzon.

Als ik mijn hand in het water laat zakken voel ik dat het al lekker op zwemtemperatuur is. Eigenlijk had ik een badpak moeten aantrekken, stom, niet aan gedacht. Dan ineens spetter ik een hand vol water naar achteren en roept Finn ‘Hey, spook!’

‘Huh, wat?’ zeg ik onschuldig terwijl ik mijn arm naar achteren strek waarna hij mijn hand vastpakt en mijn vingers streelt. Zo blijven we zitten tot ik kramp krijg.

Zodra we de stad uitvaren en op breder water komen ga ik naast Finn zitten. Hij hangt nonchalant naar achteren, het roer met één hand vasthoudend, de andere steunend op de rand. Ik pak de twee thermosflessen en schenk voor hem koffie en voor mij thee in. De zon is inmiddels al boven de bomen opgestegen en ik voel de warmte door mijn kleding heen.

‘Waar zijn al die reissouvenirs in je huis eigenlijk,’ vraag ik. ‘Je neemt hopelijk wel prullaria mee uit al die landen, dat hoort erbij.’

‘Die kaarten op de deur zijn mijn souvenirs,’ legt Finn uit. ‘Ik stuur ze op, scheelt weer ruimte in de rugzak.’ Hij neemt een slokje. ‘Wel neem ik uit elk land het meest wanstaltige souvenir mee dat ik kan vinden. Mijn advocaat spaart die zoi. Hij heeft tijd noch geduld om te reizen, dit is zijn oplossing. Topvent is het, hij had jouw zaak moeten doen. Ik zal hem binnenkort weer eens bellen.’

‘Dat is nog eens lief van je, dat je me nu al in je testament opneemt,’ plaag ik.

Finn trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Hoho, niet te hard van stapel lopen. Ik ga je eerst adopteren.’

Hij pakt zijn telefoon en maakt een foto van de ochtendzon en daarna een van ons.

Als hij klaar is ga ik iets naar achteren zitten om hem goed in de ogen te kunnen kijken. ‘Wat is jouw slechtste eigenschap?’ wil ik van hem weten.

Finn legt zijn wijsvinger op zijn mond en denkt na. ‘Mijn aller-, allerslechtste? Ik had er eentje maar die heb ik mezelf afgeleerd.’

‘Welke dan?’ vraag ik. ‘Plassen onder de douche? Duurdere appels afwegen in de supermarkt en goedkopere op het scherm aanklikken?’

‘Nee, deze is minder erg: mijmeren. Dat deed ik een hele tijd. Te lang ook.’

‘Verstandig, mijmeren is nergens goed voor,’ zeg ik. ‘Hoe heb je het afgeleerd?’

‘Iemand heeft me ooit gezegd dat dat heel irritant is,’ zegt Finn geheimzinnig.

‘Dat is het ook,’ knik ik, ‘die iemand klinkt als een wijs persoon.’

‘Klopt helemaal,’ beaamt Finn.

Ik laat een pauze vallen zodat hij meer over die persoon kan vertellen, maar hij weidt er verder niet over uit. ‘En je huidige slechtste eigenschap?’ vraag ik uiteindelijk.

‘Die is makkelijk,’ glundert Finn. ‘Ik ben hopeloos romantisch.’

‘Oh ja, mee eens, reuze slecht,’ zeg ik met één opgetrokken wenkbrauw. ‘En wat is je beste eigenschap?’

‘Ik ben hopeloos romantisch.’ Hij zegt het op zo’n manier dat de vlinders in mijn buik een extra rondje vliegen.

Finn stelt alleen de negatieve vraag: ‘En wat is jouw slechtste eigenschap?’

Ik wijs naar mezelf. ‘Haha! We hebben het over mij, hè. Ik heb uiteraard geen slechte eigenschappen,’ bluf ik. ‘Of wacht, toch eentje! Een kleintje hoor.’

‘Nou?’

‘Mijn enige slechte eigenschap is dat ik duurdere appels afweeg en stiekem een goedkopere soort aantik voor het bonnetje.’ Ik knijp mijn ogen tot spleetjes om zijn reactie te peilen.

Finn trekt een gezicht alsof hij enorm geschokt is. ‘Ik wist het,’ roept hij uit terwijl hij met zijn wijsvinger richting mijn gezicht wijst. ‘Dan heb je die twee ton natuurlijk ook gewoon zelf gestolen en Jesper ergens levend begraven zodat die arme man de zondebok werd.’

‘Bah, jij hebt ook alles door.’ Ik sla mijn ogen neer en steek mijn polsen vooruit. ‘Ik ben er gloeiend bij. Wees genadig alstublieft.’

Finn houdt zijn beker omhoog. ‘Schenk voor straf nog maar wat koffie voor me in.’

‘Pardon?’ zeg ik, weer opkijkend. ‘Zie ik eruit als een serveerster?’ Ik duw hem zacht en liefjes van het roer weg. ‘Het is mijn beurt om te varen. En ja, ik lust nog graag wat thee.’

Finn maakt plaats en ik stuur. ‘Is Birma je laatste verre, lange reis?’ vraag ik zodra ik de sloep onder controle heb.

Finn geeft me een beker thee aan. ‘Birma inderdaad, speurneusje, de reis was al geboekt.’ Hij schenkt thee voor me in. ‘Alleen met een paspoort, ticket en rugzak op pad. Even weg van alles, dingen op een rij zetten.’

‘Wat wilde je op een rij zetten,’ vraag ik.

Finn graaft in zijn geheugen. ‘Mijn leven beviel me niet meer zo.’

‘Ondanks de verre reizen en de blonde vrouwen om je heen?’ graaf ik door.

‘Misschien wel dankzij de verre reizen en blonde vrouwen in rijen van twee die me allemaal niets meer deden.’

‘Wat veranderde er precies,’ vraag ik enigszins naar de bekende weg.

‘Onze ontmoeting,’ zegt Finn. ‘Die klik die in de lucht hing had ik nog nooit gevoeld.’

Finns bevestiging is fijn, zelfs nu ik er naar vis. Ik plaag hem nog een beetje verder. ‘Als je het nog nooit had gevoeld, hoe weet je dan wat het was? Het kan ook een oprisping van een bedorven stukje vlees op je pizza zijn.’

‘Voedselvergiftiging duurt hooguit een dag of vier,’ zegt Finn zelfverzekerd. ‘Ik spreek uit ervaring, jaren geleden na het eten van kip. Enfin, ik bespaar je de details. Dit ging maar niet over.’

‘En Finn,’ zeg ik overdreven om de draak te steken met zijn oubollige woordgebruik, ‘als ik het goed begrijp vertrok je naar de andere kant van de wereld in plaats van me op te zoeken en me mee uit te vragen.’ Ik laat een pauze vallen en zeg dan heel overdreven: ‘En Finn. Klinkt logisch.’

Finn haalt zijn schouders op. ‘Ik heb nooit beweerd dat ik logisch in elkaar zit. Ik ben per slot van rekening een man.’

‘Enfin, je ging daarom natuurlijk niet in je uppie naar Brooklyn,’ zeg ik. ‘Je was er klaar mee alleen te reizen.’

‘Stedentripjes zijn geen reizen,’ werpt hij tegen.

‘Het is de beste herinnering van al je reizen bij elkaar zei je, en als het meer losmaakte dan al die duizenden andere reizen moet het wel erg speciaal zijn geweest.’

‘Jij onthoudt ook alles,’ zegt Finn, volgens mij is hij onder de indruk.

‘Conclusie: vandaar in plaats van een ansichtkaart van Brooklyn op je wc een megagrote poster aan je muur. De grootte van belangrijkheid van je reizen.’

Finn schudt zijn hoofd. ‘Fout Sherlock. Die poster kocht ik vóór de reis naar Brooklyn. Na Birma wilde ik mijn huis wat opfleuren en in de stad heb je een galerie waar ze ingelijste foto’s verkopen, deze sprak me meteen aan.’

‘Ging je er met dat blonde vriendinnetje van het feest heen?’ vraag ik, en beseft dat het nu wel heel erg een ondervraging is, een lamp in zijn gezicht ontbreekt er nog aan. Ik ben te nieuwsgierig, zo ken ik mezelf niet, zo doordrammend.

Finn slaat defensief zijn armen over elkaar, hij voelt het ook. ‘Weer fout, het was samen met mijn zus, die blonde was al uit beeld.’

‘Oh ja?’ zeg ik te gretig.

‘Weet je nog dat ik afscheid kwam nemen die avond? Op het feest?’

‘Natuurlijk.’

‘Stond die blonde naast me?’

Ik denk terug aan de avond. ‘Niet dat ik me herinner, nee.’

‘Daar heb je je antwoord.’

‘Je had haar daar gedumpt?’ vraag ik ongelovig.

‘Min of meer. Het liep al op zijn einde omdat ze niet mee mocht op reis, het kwam voor haar vast niet als een verrassing dat ik geen zin meer had om het te laten voortslepen.’

‘De relatie met haar?’

‘Als je het al een relatie kon noemen. Volgens mij is ze, nadat ik vertelde dat ik niet meer wilde afspreken, met een ander mee naar huis gegaan.’

‘Ga je zo gemakzuchtig om met andermans gevoelens? Een feest is niet echt een plek voor zo’n serieus gesprek.’ Eigenlijk zou ik blij moeten zijn met deze ontboezemingen maar het zit me ook best een beetje dwars. Misschien is het de achteloze toon die hij aanslaat.

‘Dat zie ik anders,’ zegt Finn nog steeds achteloos.

‘Hoe anders?’ Ik hou mijn hoofd een beetje schuin.

‘Als je met iemand bent en de hele tijd iemand anders in je hoofd hebt, dan ga je juist gemakzuchtig om met andermans gevoelens als je bij die ander blijft. Maar wat maakt jou dat uit, volgens mij was ze op het feest niet eens aardig tegen je.’

‘Daar heb je een punt,’ geef ik toe. Zijn antwoord klinkt goed, vanaf onze eerste blik zit ik blijkbaar al in zijn hoofd. Bovendien vond ik haar inderdaad direct al een trut. Ik begin te stralen.

‘Weet je nog dat ze drank voor je had gehaald,’ vraag ik. ‘Ze zei iets waar jij ‘sorry’ op zei tegen me. Wat vertelde ze je?’

Finn denkt even na. Dan lacht hij als hij het zich weer herinnert. ‘Ze zei: “Wat doet die crimineel hier. Ze heeft geld gestolen en haar man vermoord en ze verpest de sfeer.” Ze voegde eraan toe dat ze jou goed de waarheid had verteld.’

Mijn mond valt open en dan lach ik mee. ‘Ik overwoog om drank over haar jurkje te gooien’, beken ik.

‘Had het maar gedaan,’ zegt Finn.

Ik kus hem op zijn wang. ‘Vond je in Birma wat je zocht?’

‘Min of meer, ik vond er rust maar wat ik zocht kwam ik tegen voor mijn deur, gewoon op de grond.’

‘En je raapte het op.’

‘Precies. Een gewonde puppy.’

‘Terwijl je niet eens wist of het mormel wel was ingeënt, ontvlood en ontwormd.’

‘Klopt. Waarschijnlijk is ze hondsdol.’

Ik bijt Finn zacht in zijn nek, zonder op het roer te letten, zodat we bijna tegen de kant rammen. Als ik de sloep weer op koers krijg besef ik ineens iets. De tijdlijn is raar. Zes weken geleden ontmoetten we elkaar op het feest, daarna ging Finn bijna drie weken op reis, de poster kocht hij pas na Birma, maar vóór de stedentrip naar New York. Hij moet dus in de afgelopen veertien dagen in New York zijn geweest. Ik kijk hoe Finn bij de boeg staat en wijst welke kant we op moeten. Ik schud de gedachte dat er iets niet klopt van me af. Er is slechts één tijdlijn echt belangrijk en dat is de tijdlijn van Finn en mij die gisteren begon. Ik moet écht mijn hoofd leren om niet altijd alles te willen doorgronden.

Hoofdstuk 9

We komen aan bij de Kagerplassen, waar het water iets onstuimiger is en ik geef het roer weer terug aan Finn. We steken een meer over en zoeken beschutting tussen de vele natuureilandjes. Zodra we uit het zicht van open water zijn zet Finn de motor uit en pakt de koelbox. Het is al bijna negen uur en we hebben allebei trek.

Als ik de bekers nog eens vul met koffie en thee pakt Finn een zak met broodjes en het beleg en legt ze op een tafelkleedje. Behalve hartig beleg heeft hij schattige minipotjes met jam en minidoosjes met hagelslag ingepakt. Ik wil bekennen dat ik ze wel eens meegenomen heb uit de ontbijtzaal van een hotel, tot ik bedenk dat het dan misschien lijkt alsof ik inderdaad van alles steel.

‘Schattig hè,’ zegt Finn, wijzend naar de zoetheid. ‘Ik jat ze altijd mee uit hotels.’

‘Crimineel!’ roep ik, en sla mijn handen voor mijn mond.

Finn kijkt me met pretoogjes aan. ‘Als jij nou een broodje jam eet, ben je medeplichtig en zijn we samen crimineel...’ Hij smeert ondertussen al een broodje voor me.

Ik glimlach en zeg ‘vooruit dan maar.’

‘Eigenlijk ben je een heel goedkope date,’ zegt Finn. Het klinkt onhandiger dan hij bedoelt en ik zie wederom een kans hem op de kast te jagen. Het is heerlijk om te doen, vooral omdat hij mijn humor begrijpt. Dat is in een ander leven wel eens anders geweest.

‘Oh ja?’ stotter ik. ‘Goedkoop hoe? Als een sloerie, een meiske dat zich laat lijmen met een natte vinger?’ Ik kijk hem aan, knijp met mijn ogen alsof ik moet huilen en laat mijn lip trillen. ‘Zie je me... zó?’

‘Nee, nee,’ zegt hij haastig. ‘Wat ik bedoel, je drinkt geen dure drankjes, eigenlijk alleen thee en water, lust geen kaviaar en eet liever een broodje jam. Op die manier goedkoop bedoel ik. Je bent tevreden met kleine dingen, zoals een theezakje in kokend water of een potje jam.’

‘Goede redding,’ zeg ik en prik hem met mijn vinger in zijn zij, ‘je vergeet alleen één ding.’

‘Wat?’

‘Als je had opgelet gisteren, wist je dat ik een heel dure hobby heb.’

‘Reizen.’

‘Precies. En inderdaad, ik hoef geen dure spullen vanwege status. Thee is thee, jam is jam. Een prachtige reis, een mooie kroonluchter voor in de slaapkamer en een goede, betrouwbare auto, daar geef ik graag geld aan uit. Nou ja, ooit, als ik weer geld heb.’

Finn smeert voor zichzelf een broodje kaas. ‘Wat is je meest recente verre reis eigenlijk?’

‘Die is niet echt recent en ook niet zo erg ver, vergeleken met die van jou althans.’ Ik denk terug aan die laatste vreselijke vakantie waar we in aparte kamers sliepen en ik alleen het hoognodige zei zoals ‘reken jij even af’ of ‘kun je in godsnaam de wc-deur sluiten als je erop zit.’

‘Het zal Bonaire zijn geweest met mijn ex, vier jaar terug,’ zeg ik. ‘Niet spannend in ieder geval.’

‘Zeker niet als je van verre bestemmingen en oude culturen houdt.’

‘Precies, jij snapt het.’ Finn begrijpt me zonder er moeite voor te hoeven doen.

Hij kijkt me aan en het voelt alsof hij me ziet zoals ik ben. Het is niet eens een eng gevoel. Hij vraagt: ‘Als je nu een reis zou boeken, zonder dat geld en tijd een rol speelt, waar zou je dan heen gaan?’

Ik neem een hap brood zodat ik even na kan denken. ‘Zonder restricties van tijd en geld ga ik een wereldreis maken en die begin ik in Vietnam. Mijn zus is daar op huwelijksreis geweest, en naar wat ik ervan gezien heb op foto's is het er fantastisch.’

Finn knikt. ‘Ze heeft gelijk, de krijtrotten in een baai bij Hanoi zijn sprookjesachtig. Zeker gaan bekijken, ik ben er een week geweest en dat is veel te kort, ik wil de tempels in Hué ook een keer zien. Sorry, we hebben het over jou. Na Vietnam, waar reis je dan heen?’

‘Dat bepaal ik tegen die tijd ter plekke wel,’ zeg ik dromerig. ‘Ik wil vooraf geen vastomlijnde plannen maken, gewoon daarheen gaan waar mijn hart zegt dat ik moet gaan.’

‘Waar eindig je?’

‘In Alabama natuurlijk. Of...’ Ik aarzel omdat ik wat liefs wil zeggen, wat in films altijd heel natuurlijk klinkt maar uit mijn mond onecht en geforceerd zou kunnen klinken.

‘Of?’ moedigt Finn aan.

‘Of in je armen.’ Ik durf Finn even niet aan te kijken en concentreer me op mijn broodje jam.

Dan zegt hij: ‘Dat kun je natuurlijk prima combineren met Alabama.’

‘Jij begrijpt me best, meneer de hopeloze dromer,’ zeg ik hees.

‘Hoho! Hopeloze romanticus.’

‘Dat is hetzelfde.’ Ik heb ineens geen trek meer en ik ben niet de enige.

Finn bergt het eten weer op in de koelbox en geeft mij een koud flesje water. ‘Om af te koelen,’ zegt hij.

‘Goed idee,’ beaam ik, en haal mijn korte broek uit mijn tas. Ik zie Finn met veel belangstelling kijken naar het stukje stof. Ik leg mijn hand op zijn hoofd en draai hem de andere kant op. ‘Niet gluren, want je moet afkoelen, niet warmer worden.’

Ik knoop mijn spijkerbroek los en ik zie dat Finn stiekem toch kijkt. ‘Wel naar me luisteren, he,’ plaag ik. Ik duw mijn broek van mijn billen en sta een moment in mijn onderbroek. Dan schop ik met een handige beweging de broek naar Finns gezicht. Hij onderschept hem net op tijd. Als Finn weer opkijkt heb ik mijn korte broek al aan.

‘Zo, ik kan er weer even tegen,’ zeg ik. ‘Jij ook?’ Hij tuurt naar mijn blote benen. ‘Kijk je niet al het moois eraf?’ Ik laat wat water uit mijn flesje over zijn hoofd lopen. ‘Om af te koelen.’

Finn grijpt me beet bij mijn middel alsof hij me wil straffen met een potje stoeien. Giechelend laat ik me in zijn armen zakken. We knuffelen nog een paar minuten en dan zegt Finn: ‘Tijd om verder te gaan.’

‘Geen bezwaar,’ mompel ik onhoorbaar, maar hij bedoelt met de sloep. Hij start de motor en vaart het doolhof van eilandjes in. Er staat bijna geen wind en ik voel het gras broeien en ruik de zomer. Ik leg mijn hoofd op zijn schouder en met zijn vrije hand streelt hij mijn blote been ter hoogte van mijn knie. Het voelt zo vertrouwd. Na een ondefinieerbare tijd van prettige stilte zet Finn de motor uit en drijven we geruisloos een stukje verder. Het kriebelt in mijn buik, en nog lager ook. Het verlangen om zijn handen hoger dan bij mijn knie te voelen groeit gestaag.

Als we stilliggen pakt hij mijn hand en verwacht ik dat het gaat gebeuren, zo teder voelt zijn aanraking. Hij staat op en ik volg hem vol verwachting en net als ik iets liefs wil zeggen, maakt hij een gebaar dat ik stil moet zijn. Oké dan.

Hij gaat iets over de rand hangen en gebaart dat ik hetzelfde moet doen. Ik doe het maar ergens is dit wel een soort van anticlimax. Dan wijst hij naar een zwerm muggen die boven het water danst.

‘Leuk zeg, muggen,’ fluister ik sarcastisch en Finn legt vermanend zijn hand op mijn mond. Ik zwijg. Dan komt er een vis boven die een mug te pakken krijgt en weer verdwijnt. Dit had ik dan weer niet verwacht. Even later verschijnt er nog een vis die zelfs bijna helemaal uit het water springt en met prooi en al weer verdwijnt. Het water kringelt en wordt weer rustig. De zwerm danst onverstoord boven dezelfde plek verder. Om ons heen is het helemaal stil.

‘Het zijn baarzen,’ fluistert Finn. ‘De muggen komen af op de glinstering van de zon op het water en omdat het hier windstil is, hangen ze stil boven het water.’

‘Waarom fluisteren wij eigenlijk?’ fluister ik terug. ‘Jagen we anders de muggen weg? Of de vissen?’

Finn haalt zijn schouders op. ‘Geen idee eigenlijk. Het maakt het spannender.’

Daar liggen we dan, op onze buik hangend over de reling, onze wangen tegen elkaar. Hoewel deze houding niet bijzonder comfortabel is, is het toch fijn.

We kussen kort en als we onze hoofden weer richting de muggen draaien zegt Finn, niet meer fluisterend: ‘De eerste keer dat ik zoiets zag was ik dertien. Mijn vader is een hobbyvisser en hij nam me mee in een roeibootje dat hij zelf had opgeknapt. Er zat geen motor in, we roeiden die ochtend twee uur de polder in om te vissen op plekken waar niemand anders kwam.’

‘Is hij nu met pensioen?’ vraag ik.

‘Al een jaar of vier,’ knikt Finn, ‘hij is ex-leraar, en hij vist nog steeds graag. Mijn zus en ik hebben hem een fluisterboot gegeven. Zo’n elektrische.’

‘Dat is een lief cadeau,’ zeg ik. ‘Bezoek je je ouders en je zus regelmatig?’

‘Te weinig. Zo gaat dat,’ geeft hij toe. ‘Je spreekt elkaar meer via de app of telefoon.’

‘Dat is óók contact,’ vind ik.

Er komen twee vissen tegelijk boven, happend naar dezelfde mug. Ze raken elkaar en missen doel.

‘Kijk eens, wat raar,’ wijs ik. ‘De muggen blijven dansen op dezelfde plek, ook als ze hun vriendjes één-voor-één zien verdwijnen. Je zou zeggen dat ze elkaar waarschuwen en zeggen “hey jongens, het is niet veilig hier, laten we verkassen.”’

‘Het is net een slechte horrorfilm,’ schetst Finn. ‘Het mooie, rondborstige en domme meisje rent niet naar buiten als er een gemaskerde moordenaar inbreekt, ze rent naar boven, waar alle ramen en deuren natuurlijk op slot zijn.’

‘Dierlijk instinct,’ concludeer ik, en laat mijn hand onder zijn shirt en over zijn rug glijden. ‘Je doet niets tegen dierlijk instinct.’

Onze lippen vinden elkaar en gaan verder waar we gisteravond in het park eindigden. Hij pakt mijn billen vast, ik streel zijn armen en voel de spieren spannen als hij kracht zet in zijn greep. Zijn lippen dwalen af naar mijn hals wat me de kans geeft naar adem te happen en zachte geluidjes van genot te maken. Als ik iets draai zodat hij er beter bij kan zit zijn arm klem. Hij kermt zacht en ik besef hoe ongemakkelijk we bezig zijn, half zittend en half liggend bij de boeg. Ik pak zijn hand leg hem op mijn linkerborst, ga languit op mijn rug op de bank liggen en trek hem op me. Het strelen over mijn topje verveelt hem snel en als hij op zoek gaat naar mijn blote huid rolt hij pardoos van me af en valt op de bodem van de sloep. Hij roept ‘auw’ en ik krijg de slappe lach.

Ik draai me op mijn zij en zie hem liggen met op zijn gezicht een pijnlijke grimas. Hij houdt zich in en ik zeg: ‘Gooi het eruit.’

‘Kut!’ roept hij. ‘Mijn rug.’

‘Arme jij. Je hebt vast van alles gebroken met je bejaarde, broze botten.’ Ik prik hem zachtjes in zijn voorhoofd. ‘Je armoedige bootje is gewoon te klein.’

‘Bel jij een traumahelikopter?’ Hij gaat rechtop zitten en ik wrijf over zijn rug.

‘Je hebt er in ieder geval weer een nieuwe herinnering bij,’ zeg ik bemoedigend.

‘Het waren vijf fantastische minuten,’ antwoordt Finn. ‘Laten we teruggaan, dan gaan we verder in een comfortabeler omgeving.’

‘Wat zeg je dat weer romántisch,’ plaag ik. ‘Hoe kan een vrouw daar nou ‘nee’ tegen zeggen.’

Finn staat op, rekt zich uit en gaat achter het roer zitten. Als ik naast hem kom zitten legt hij zijn hand weer op mijn been, nu niet meer ter hoogte van mijn knie, hij streelt het kleine stukje huid net onder mijn broekspijp, plagerig, verlangend. Ik haal vers fruit uit de koelbox en voer hem stukjes aardbei en meloen, waarbij hij zacht aan mijn vingers zuigt.

Zo rustig als we vanochtend de tijd namen, zo snel is de weg terug. Tegen de tijd dat we terug zijn is de opbouw van het picknickfestival al in volle gang.

Kraampjes worden opgebouwd onder de bomen en het podium bij de witte brug in het midden van het park is zelfs al klaar. Tientallen vrijwilligers hangen lampjes op of rapen troep op uit het gras.

Finn geeft me de voordeursleutel en ik loop alvast met de koelbox naar het huis, hij legt de sloep vast. Ik zet de box op het aanrecht en stop de bederfelijke levensmiddelen in de koelkast. Daarna pak ik een glas water en ga bij het keukenraam staan om naar het park te kijken. Ik voel me hier al aardig thuis, vreemd hoe snel iets zó eigen kan voelen.

Finn komt aanlopen en heeft de dekens meegenomen die hij, eenmaal binnen, op een stoel gooit. Hij komt achter me staan en slaat zijn armen om mijn middel. Ik voel zijn hoofd naast dat van mij, zacht ademend in mijn nek. Samen kijken we naar buiten en zien dat er een wagen met oplegger tegen een boom dreigt te rijden. We willen er allebei iets over zeggen. Ik draai mijn hoofd naar hem en hij naar mij en in dat proces botsen onze neuzen heel klunzig tegen elkaar. Finn pakt het waterglas van me over, neemt een slok en zet het op de keukentafel, mij met zijn andere hand nog steeds bij mijn middel vasthoudend.

‘Zo, welke nieuwe herinneringen gaan we nu maken?’ vraagt hij.

Ik tik met mijn wijsvinger tegen mijn kin. ‘Hmmm, spelletje doen? Cluedo? Risk? Monopoly? Solitaire? Oh wacht, solitaire speel je natuurlijk in je eentje,’ zeg ik dubbelzinnig. Het zijn de zenuwen. Hij staat zo dichtbij en ik weet wel wat hij wil. Wat ik ook wil. Al de hele ochtend wil.

Finn trekt me dicht tegen hem aan. ‘Ken je deze? Wie het eerst kust verliest.’ En hij houdt zijn mond vlak bij de mijne. Als we elkaar bijna raken trekt hij zijn hoofd terug. Dit gaat zo even door tot ik zeg ‘wat een stom spel’ en hem vol op zijn mond kus.

‘Jij hebt verloren’, zegt hij.

‘Lekker belangrijk’, kaats ik terug.

‘Je bent mooi,’ zegt Finn.

‘Slijmbal,’ antwoord ik. Ik zeg altijd zulke domme dingen als ik complimentjes krijg. Hij gaat er niet op in en kijkt mij aan, teder en indringend tegelijk. Hij is beter in lang in elkaars ogen staren dan ik. Ik sla mijn armen om zijn nek en begraaf mijn gezicht in zijn haar. Zo blijven we een tijd lang staan. We strelen elkaar, eerst de armen en rug. Dan steeds een stukje verder.

Na wat een eeuwigheid lijkt te zijn, verslapt Finn zijn greep, pakt mijn hand en leidt me naar de woonkamer. Hij gaat op de bank zitten en trekt mij dicht naast zich. Finn slaat één arm om me heen, ik lig heerlijk tegen hem aan. Dan streelt hij mijn buik die door het neerploffen op de bank wat ontbloot is. Zijn hand gaat onder mijn topje. Mijn

hand gaat onder zijn shirt. Ondertussen vinden onze lippen elkaar weer. We schuiven langzaam een beetje onderuit.

‘Dit ligt veel beter dan op de bodem van een sloep,’ zeg ik. ‘Hoe luxe die ook is.’

Ik voel zijn hand op mijn borst, de tepel zoekend door de bh heen. Als hij hem heeft gevonden knijpt hij er zacht in en ik slaak een ‘ah’. Ik streel zijn rug. Dan draait hij me een beetje zodat hij mijn topje uit kan doen. De gordijnen zijn nog open en ik richt mijn hoofd op om te controleren of we niet te kijk liggen. Dat liggen we niet, tenzij iemand via het bordes naar binnen gluurde.

Hij kust mijn buik en dan mijn borsten. Als hij in een tepel door de stof heen hapt, zeg ik dat het misschien lekkerder is als het kledingstuk uit is. Hij schuift de BH omhoog, likt en zegt dat hij het met me eens is. Als ik daarna zijn shirt over zijn hoofd trek liggen we allebei topless in elkaars armen. Ik knijp af en toe in zijn billen, plagerig.

Als hij op me komt liggen geniet ik van zijn gewicht op me. Ik voel door de stof heen hoe opgewonden hij al is en ik sla mijn benen om hem heen en druk hem nog dichtertegen me aan. We ademen steeds zwaarder. Hij richt zich een beetje op, nog steeds in de houdgreep van mijn benen en dan drukt hij zijn onderlichaam nog steviger tegen dat van mij. Hij geeft me een intense zoen en fluistert daarna in mijn oor: ‘Ga je mee naar boven?’ Ik knik alleen, niet in staat iets zinnigs te zeggen, genietend van zijn initiatief. Hij pakt mijn hand weer, helpt me overeind en neemt me mee de trap op, ik heb niet eens door dat we voor een volle tien seconden te kijk staan. Lekker belangrijk, het is het heetste weekend van het jaar, wie heeft er nu kleren aan vandaag. Als we naar boven lopen, zeg ik zacht: ‘Nieuwe herinneringen. Fijne herinneringen.’

Hoofdstuk 10

Ed Sheeran wekt me, althans een lied van hem dat door de balkondeur de kamer inschalt. Ik heb een moment nodig om me te oriënteren en dan besef ik waar ik ben. Finn slaapt nog naast me en ik streel hem door zijn haar.

De zanger zingt over foto's die het moment bevroren zodat je nooit meer alleen bent. Ik heb geen foto's nodig om me dit moment, dit weekend, te herinneren, er is niets mis met mijn geheugen.

Het is half twee, de middag is net begonnen. Ik trek mijn slipje en topje aan en neem een stoel mee naar het balkon, waar ik met mijn voeten tegen de balustrade ga zitten om naar het park te kijken.

Overal liggen kleedjes op het gras met mensen erop. Zonnend, lezend, spelend of gewoon kletsend. Hierboven zit ik anoniem en bijna onzichtbaar, niemand kijkt omhoog. Het geroezemoes van de mensen op het gras en bij de kraampjes verderop stijgt zacht boven de muziek uit. Mijn lichaam tintelt nog na, van mijn kruin tot in mijn tenen, als een voorzichtig oplaaiend vuurtje, nauwelijks beheersbaar.

Ik schrik op als ik iets kouds in mijn nek voel. Finn heeft een flesje water voor me gehaald en grijnst naar me. 'Je zult wel uitgedroogd zijn.'

Hij sleept ook een stoel het balkon op en komt naast me zitten. 'Ik heb even diep geslapen, snurkte ik?'

'Gelukkig niet,' stel ik hem gerust, 'en ik kan het weten, er lag jarenlang een snurker naast me, een behoorlijke afknapper kan ik je zeggen.'

Finn veegt met zijn hand langs zijn voorhoofd en zegt: 'Een hele opluchting. Waar knap je nog meer op af, behalve snurken?'

'Domme mensen die geen fatsoenlijke zinnen kunnen uitspreken bijvoorbeeld, met stomme grammaticale fouten. Mensen zonder humor, of die een goede grap niet begrijpen. En dronken mensen zijn standaard vervelend.'

'Dan kom jij de ware liefde vast niet tegen in de kroeg,' zegt Finn scherp.

'Dit is inderdaad een serieus probleem,' zeg ik. 'Stel dat de enige man die bij me past nachtenlang in de kroeg doorbrengt, met slechte dronkemansgrappen en zinnen als "wie heeft er aan *me* bier gezeten." Dan blijf ik altijd alleen.'

'Helaas, daar gaat je kans op liefde.'

'Ach,' zeg ik gelaten, 'ik weet toch niet wat het is, dus kan ik het ook niet missen.'

‘Pardon,’ zegt Finn alsof hij het niet goed heeft verstaan, ‘herhaal dat eens?’

‘Dat ik niet weet wat het is? Het is echt zo. Goed, mijn zus houdt van me, mijn ouders toen ze nog leefden op hun manier, ik heb het nu over romantische liefde. Romantische comedy-liefde.’

Finn kijkt me ongelovig aan. ‘Je bent nog nooit verliefd geweest?’

‘Dat vast wel. Verliefdheid is wat anders dan liefde, denk je niet?’

Daar moet Finn even over nadenken. ‘Ja.’

Er loopt een stel langs dat hand in hand loopt.

‘Zijn ze slechts verliefd of is het ook liefde?’ vraagt Finn.

Ik taxeer ze. Veertigers, vlot gekleed, elkaar vasthoudend. ‘Allebei,’ besluit ik.

‘Waar zie je dat aan?’

‘Ze lopen ontspannen, vingers verstrengeld, ze leunt een beetje naar hem toe.

Waarschijnlijk kennen ze elkaar al een tijd en zijn ze nog steeds gek op elkaar.’

Als een vrouw met een hond het verliefde stel passeert, pauzeren ze even en kust hij haar wang. Ze doet even haar ogen dicht.

‘Mag ik concluderen dat je niet verliefd was op Jesper,’ vraagt Finn.

‘Dat mag je,’ zeg ik.

‘Waarom ben je...’

‘Met hem getrouwd?’

‘Ja.’

‘Een kwestie van op de goede plek op het juiste moment zijn. Of met de kennis van nu op een slechte plek op het verkeerde moment. Hij woonde als kind in mijn straat, we waren geen vrienden en hadden ook geen gemeenschappelijke vrienden. Niet lang na mijn Afrikareis verongelukten mijn ouders dus. Eef was net getrouwd en zwanger van Tessa. Ze woonde met Josh op een flatje, bij hen intrekken was geen optie. In het ouderlijk huis blijven wonen ook niet en alsof de duivel er mee speelde kwam ik hem tegen. Hij luisterde naar mijn verhalen en al snel trok ik bij hem in. Ik wist niet beter dan dat dit liefde was. Het tweede jaar van mijn opleiding werd intussen een ramp en ik gaf mijn studie op. Rond die tijd begon hij een eigen bedrijfje. De belofte was dat ik deze studie, of een andere, kon oppikken zodra hij winst ging maken. Het bedrijf groeide inderdaad maar na ons huwelijk, twaalf maanden later, verdween het plan om te studeren naar de achtergrond. Hij kocht een garage met showroom aan de rand van de stad en ik werd mede-eigenaar. Al heb ik nooit een stap in dat pand gezet.’

‘Daarna werd je makelaar,’ vult Finn in. Ik heb zijn volle aandacht en ik zie dat hij niet weet of hij me moet knuffelen of alleen een bemoedigend klopje op mijn knie moet geven. Hij doet uiteindelijk geen van beide.

‘Als je dingen opnieuw zou mogen doen, of kunnen doen, wat zou dat dan zijn?’ vraagt Finn.

‘Zo denk ik nooit,’ zeg ik. ‘Het is niet mogelijk om dingen opnieuw te doen, ik concentreer me liever op wat ik ga doen en eventueel kan veranderen.’

‘Eigenlijk is het alleen maar positief,’ stelt Finn.

‘Wat bedoel je?’

‘Dat je nog niet eerder echte liefde hebt gekend betekent dat je iets hebt om naar uit te kijken.’

Hij verwoordt het goed, daarom vind ik Finn ook zo leuk. ‘Zo is dat,’ benadruk ik. ‘Hij loopt vast ergens daar beneden rond, met een bierbuik en slechte grappen.’

‘Met witte sokken in open sandalen,’ vult Finn aan.

‘Oeh, ik word er helemaal jippig van.’

‘Wát?’ Finn zet grote ogen op.

‘Zoek maar op,’ zeg ik vals. ‘Maar genoeg over mij. Ben je wel eens zó verliefd geweest dat je het tot in je diepste vezels voelde?’ Ik heb meteen spijt van de vraag want ik wil niet dat hij toegeeft dat hij ooit zo verliefd was en ik wil ook niet dat hij mijn naam noemt. Niet nu tenminste, ooit misschien, een andere keer.

Finn aarzelt even. Dan zegt hij, om de blijkbaar hete brij heen draaiend: ‘Dat ik alleen ben is een bewuste keuze. Dat wil zeggen, er is nog niemand geweest waar ik die ene klik mee had.’

‘Niemand?’ vraag ik. ‘Je had het eerder over een klik, op een vaag tuinfeest.’

Finn trekt plagerig een bedenkelijk gezicht. ‘Ik? Dan was ik vast dronken, of iemand heeft een pilletje in ‘me’ wijn gestopt. Iemand bij de dranktafel wellicht.’

‘Ik denk dat echte liefde wel bestaat,’ zeg ik. ‘Mijn zus en haar man zijn na honderd jaar huwelijk nog steeds verliefd. Ze hebben naast hun gezin samen allebei hun eigen bezigheden, hun werk en zijn altijd weer blij als ze samen zijn.’

‘Zo hoort het ook,’ vindt Finn. ‘Als je hecht bent vang je de mindere periodes makkelijk op. Zijn zij jouw referentiekader, als het om liefde gaat?’

‘Ja, en romcoms natuurlijk. En uiteraard zwijmelliedjes.’

‘Romcoms zijn geen referentiekader,’ zegt Finn streng. ‘Dat zijn sprookjes.’

‘Aldus meneer de hopeloze dromer,’ kaats ik terug.

‘Ik heb een goed idee,’ zegt Finn.

‘Oh ja joh?’

‘Vraag of je zus en haar gezin straks naar het festival komen. Houden ze van sushi?’

‘Ja, zij wel.’

‘Goed zo. Ik ben er een uurtje mee bezig, daarna nog even douchen en aankleden. Als ze er over twee uur zijn, hebben wij ook nog tijd over.’

‘Voor wat?’ vraag ik onnozel.

Een half uur later bel ik Eef of ze komen picknicken waar ze meteen ‘ja’ op zegt. Ik vraag of ze haar nieuwe, blauwe blouse, mijn zwarte clutch en schoon ondergoed meeneemt. Ze giechelt aan de andere kant van de lijn. ‘Is het vies geworden dan?’

‘Eef,’ zeg ik verlegen, ‘dat vraag je toch niet.’

In de keuken is Finn al druk bezig. Er staat een pan met rijst op het vuur en hij snijdt groente en vis.

‘Stukje tonijn?’ vraagt hij, een plakje op een mes omhooghoudend.

Ik trek een vies gezicht en trek de koelkast open om een kippenpoot te pakken. Hij stopt de vis in zijn mond.

‘We gaan nu niet zoenen, dat snap je zelf natuurlijk ook wel,’ zeg ik. ‘Heb je tuingereedschap, iets om te knippen en te snoeien? Dan ga ik intussen de rozen in de voortuin redden.’

Finn verdwijnt naar het souterrain en komt terug met een kistje vol werkgereedschap. Ik haal er handschoenen en een snoeischachtje uit en ga aan de slag.

De rozen zien ervan dichtbij een beetje zielig uit, ik denk dat de boel hier al zeker een paar jaar niet meer gefatsoeneerd is. Ik hou van tuinieren, het is erg rustgevend en levert veel op in de vorm van mooie bloemen en planten, waar je dan later weer van kan genieten op je terrasje met een kop thee erbij. Even hard werken geeft later veel plezier. Tijdens mijn huwelijk hadden we een grote tuin rondom het huis. In de loop van de jaren had ik er echt een paradijsje van gemaakt, met overal rododendrons, hortensia’s en natuurlijk rozen in vele kleuren.

Voordat ik begin met snoeien in Finns tuin, ruik ik eerst aan de rozen die volop in bloei staan. De geur is zalig, een mix van honing citroen. Ik begin met de te hoog doorgesloten toppen uit te knippen. Het voordeel met rozen is dat ze vanzelf en

ook vrij snel weer uitlopen. Bij hortensia's moet je voorzichtig zijn met snoeien, want voor je het weet heb je het jaar daarna geen bloemen, alleen bladgroen. Bij rozen heb je dat gevaar niet. Als alles weer op nette hoogte is, begin ik met uitdunnen. Er zitten veel oude en dode takken tussen het verse groen, die haal ik allemaal weg. Nu kunnen de struiken weer ademen. Ik knip een paar rozen af en leg ze apart, in de schaduw. Die kunnen zo in een vaasje binnen. Weggooien is zonde. Ik bedenk me dat ik tuinieren echt gemist heb. Eef en Josh hebben wel een tuin, maar die is grotendeels bestraat en wat er aan planten staat, is niet bijzonder, daar is geen eer aan te behalen.

Na flink knippen stap ik naar achter om het resultaat te bewonderen. Prachtig, het ziet er weer keurig uit. Eigenlijk zonde dat hier geen zitje is, zo dicht bij die heerlijke geuren en kleuren. Een hangbankje met vrolijke kussentjes erop, tafeltje ernaast, ik zie het helemaal voor me. Misschien moet ik het aan Finn voorstellen, ik zie ons er wel zitten op een zwoele zomeravond.

Als ik na drie kwartier snoeien licht bezweet de keuken binnenloop, is Finn bezig met het rollen van sushi, hij kauwt op een stukje komkommer.

'Heb je een klein vaasje?' vraag ik. Finn knikt naar een keukenkastje. Ik kies een leuke van glas en zet de vers geknipte rozen in het vaasje. Vervolgens vul ik een glas met koud water en knijp plagend in Finns billen als ik naar het bordes loop om mijn werk te bewonderen. De dag is nu op zijn warmst en iedereen beweegt zich loom en rustig voort. De band houdt pauze en nu hoor je het park gonzen. Als ik me uittrek voel ik Finn zijn handen en mond nog overal, zoals je strakke kleding nog voelt na het uittrekken. Hoewel ik tegen Finn zei dat ik nooit terugblik, vraag ik me af hoe mijn leven eruit had gezien als ik hém was tegengekomen tien jaar geleden. Waarschijnlijk waren we er toen nog niet klaar voor geweest om elkaar te ontmoeten. Kismet, het lot, lijkt te bestaan, het voelt alsof ik hem al mijn hele leven ken.

Hoofdstuk 11

Mijn dagdromen over Finn en mij worden onderbroken door Marit die aan komt rennen, ik herken het hoge enthousiaste gegiechel en de trappelende voetjes uit duizenden. Zodra ze me ziet zitten schreeuwt ze: 'Hier is het!'

Ze stort zich op me en geeft me een knuffel. Eef, Josh en Tessa volgen al snel en Josh kijkt goedkeurend naar de gevel. 'Dus hier woon je nu?'

Ik kijk hem streng aan. 'Je zet me niet voor schut, hè,' waarschuw ik hem. Daarna ga ik ze voor naar binnen. 'Bezoek!' roep ik.

Als Finn zijn handen heeft afgedroogd schudt hij handen. 'Ha, daar is Moira's moeder,' zegt hij tegen Eef.

Marit mokt verontwaardigd. 'Mama is helemaal niet tante Moira's moeder!'

'Oh echt? Weet je dat zeker?' vraagt Finn.

Ze knikt resoluut. 'Heel zeker!'

Josh heeft twee flessen witte wijn meegenomen en geeft ze aan Finn die ze meteen in de koelkast legt.

'Willen jullie wat drinken?' vraagt Finn gastvrij. 'Wijn? Of koffie of thee?' Tegen de meiden zegt hij: 'Ik heb alleen whisky in huis, willen jullie je drankje mét of zonder ijsblokjes?'

Nu ik zie dat ze met elkaar overweg kunnen laat ik ze achter en ga naar boven om te douchen en om te kleden. Tot mijn verrassing zit de gele jurk ook in de tas met meegebrachte spullen. Gewoon voor de zekerheid. Eef zorgt goed voor me.

Als ik weer beneden kom, verdwijnt Finn naar boven. 'Niet over me roddelen hè,' roept hij nog.

De meiden spelen aan de andere kant van de weg in het gras, Eef en Josh zitten op het bordes en drinken koffie.

'Volgens mij is hij aardig,' zegt Josh tegen me.

'Volgens mij ook,' zeg ik, en ga naast ze zitten. Eef bewondert de rozen.

'Helemaal je type ook,' vindt Eef.

'Gek,' zeg ik, 'jeweetwel was allesbehalve mijn type en toch heb je dat nooit gezegd. Niemand trouwens.'

Daar denkt Eef even over na. 'Je hebt gelijk. Mensen geven je complimenten als het goed met je gaat. Niemand geeft je adviezen als het slecht gaat. Ga je naar de

kapper, dan zegt iedereen dat je bent opgeknapt, niemand zegt vooraf dat je er nodig eens heen moet. Val je vijftig kilo af, dan zegt iedereen dat je er goed uitziet, niemand zegt op het moment dat je te dik bent dat er wel wat kilo's af mogen.'

'Mijn huwelijk was nog beroerder dan een slechte haardag of overgewicht,' zeg ik bedrukt. 'Het is een fout van zeven jaar met een kater die nog steeds voortduurt.'

'Zou het hebben uitgemaakt als ik tien jaar geleden had gezegd 'kap met die gast'?'

Ik haal mijn schouders op. 'Misschien. Ik weet het niet. Waarschijnlijk had ik het ter kennisgeving aangenomen. Het is niet jouw schuld. Bovendien hadden we allebei andere dingen aan ons hoofd in die periode.'

Eef slaat haar arm om me heen. 'Je hebt gelijk. We hebben niks aan 'wat-als' je niet was getrouwd, wat als papa en mama niet van de weg waren geraakt.'

Josh doet een poging ons gesprek wat luchtiger te maken. 'Misschien duikt Jesper nog een keer op en dwingen ze hem al het geld te betalen dat hij iedereen schuldig is.' Hij heeft nog steeds niet door dat die naam me juist alleen maar de gordijnen injaagt.

'Hopelijk duikt hij nooit meer op,' zeg ik zakelijk. 'Ik bouw nu een nieuw leven voor mezelf op. Als ik destijds meer naar mijn hart had geluisterd had ik mezelf al deze goede adviezen kunnen geven.'

'En wat voor advies zou jij jezelf nú geven?' informeert Eef.

'Met de kennis van nu is dat makkelijk,' zeg ik, en kijk hoe Tessa en Marit in het gras spelen met een gevonden frisbee. 'Ik kan makkelijk zeggen dat ik mijn hoofd niet meer alles wil laten bepalen, maar zo werkt het natuurlijk niet, het hoofd is net zo belangrijk en beslist net zo goed mee. Het moet in evenwicht zijn, alles doen vanuit gevoel leidt ook nergens toe.'

'En dan zijn er nog de dingen waar je sowieso geen zeggenschap over hebt,' zegt Josh. 'Neem al die mensen die gisteren in het vliegtuig hun vakantiebestemming tegemoet vlogen en zijn neergestort. Dan kun je nog zoveel plannen maken, met je hoofd of hart, of met allebei, je hebt er niets meer aan als je verongelukt.'

'Wat?' zeg ik geschokt. 'Welk vliegtuigongeluk?'

'Het ongeluk in Italië, gisteravond, van Duitsland onderweg naar Kenia. Heb je onder een steen gelegen?'

'Niet onder een steen,' giechelt Eef. Ik kan even niets zeggen en hoe warm het ook is, ik krijg het ineens ijskoud.

Josh geeft me zijn telefoon waarop het nieuwsbericht staat. Tweehonderd doden bij een vliegtuigcrash vlakbij Milaan. Natuurlijk hebben we dat gemist in onze bubbel de afgelopen vierentwintig uur. Wat zei Finn ook weer tussen neus en lippen door tijdens het ontbijt gisterochtend? 'Er kan uit het niets een trein ontsporen of een vliegtuig neerstorten in Italië.'

Ik sta op en storm met de telefoon in mijn handen de trap op. Finn droogt zich net af en ik zie zijn naakte lichaam bedekt met kleine waterdruppels. Ik heb er even geen aandacht voor en hou de telefoon voor zijn neus.

'Vertel me niet dat het toeval is,' zeg ik onzeker.

Finn leest even en droogt zich dan verder af alsof ik onzin loop te verkondigen. 'Oké, dat zal ik niet vertellen dan,' zegt hij met een besmuikt lachje.

'Hoe kan dat?'

'Waarom kan het geen toeval zijn?' vraagt Finn. 'Er storten vaker vliegtuigen neer.'

Dit antwoord bevalt me totaal niet. 'Die worden niet van tevoren aangekondigd tijdens een ontbijt aan het water. Tenzij...'

Finn kijkt me een beetje defensief aan. 'Tenzij wat? Tenzij ik een bom heb geplaatst? Wanneer dan? Je bent de hele dag bij me geweest.'

'Niet de hele dag. Ik heb thuis gedoucht.'

'Ha, ja, vergeten,' zegt hij. 'Net lang genoeg heen en weer naar het vliegveld in Duitsland te rijden, daar de bewaking te omzeilen en een bom in het bagageruim te plaatsen.'

Finn gooit de handdoek in de wasmand en staat nu naakt voor de spiegel. Hij bekijkt het kleurverschil tussen zijn gezicht en de rest van zijn lichaam en pakt dan een flesje aftersun van een plank. 'Ik las trouwens niets over een bom,' zegt hij terwijl hij zich insmeert.

Hij heeft gelijk natuurlijk, de gedachte dat hij een terrorist is, is belachelijk en slaat nergens op.

Finn loopt naar de slaapkamer en geeft me in het voorbijgaan een zoen op mijn wang.

'Ben je helderziend?' vraag ik. 'En zo ja, waarom heb je dan niet naar het vliegveld gebeld.'

'Ze zien me aankomen,' zegt Finn vanuit de slaapkamer. Ik sta nog steeds in de badkamer. 'Ze traceren je meteen en sluiten je op. Stort het vliegtuig neer, dan ben je een terrorist, stort hij niet neer dan spuiten ze je plat omdat je gek bent.'

‘Nogmaals. Ben je—’

‘Ik ben niet helderziend’, valt hij in de rede. ‘Tussen neus en lippen, Billy of Mickey?’

‘Huh?’ Ik loop naar de slaapkamer waar hij twee T-shirts omhooghoudt, een met de platenhoes van Billy Joels Goodnight Saigon, de ander met een geschetste Mickey Mouse. Ik wijs naar Mickey en hij trekt hem over zijn hoofd.

‘Is er een verklaring?’ vraag ik.

‘Ja,’ zegt Finn. ‘Toeval.’ Hij stapt op me af en slaat zijn armen om me heen.

‘Het is eng,’ zeg ik, ‘eng én raar.’

‘Je bent zelf raar. Het is echt toeval.’

‘Jij gelooft niet in toeval.’

‘Misschien kan ik gewoon goed voorspellen.’

‘Voorspel dan voortaan alleen leuke dingen.’

Hij plaatst zijn lippen in mijn hals. ‘Deal. Ik voorspel bijvoorbeeld dat we zo ongedwongen met zijn zessen het festival gaan bezoeken. En dat ik je nog veel knuffels geef.’

Ik ga voor de bijl, er is geen andere verklaring en daar moet mijn hoofd zich bij neerleggen. ‘Klinkt goed. Vooral dat laatste. Geef eens een voorschotje.’

Mijn lichaam ontspant zich en dan zoenen we tot Tessa van onderaan de trap gilt waar we blijven.

Hoofdstuk 12

Het park is veranderd in een druk festivalterrein. We wandelen met zijn zessen langs de kraampjes met zelfgemaakte sieraden en fröbels voor in huis of in de tuin. Bij de vele foodtrucks kun je terecht voor broodjes pulled pork, biologische friet of hamburgers, speciaal voor iedereen die geen picknickmand heeft meegenomen.

Ook voor kinderen is er van alles te doen, van het bouwen van een waterbaan tot deelnemen aan een trommelworkshop. Tessa en Marit willen kaarsen maken van bijenwas en Josh, die regelmatig pokert met vrienden, vuurt de ene na de andere vraag op Finn af over hoe hij onverslaanbaar kan worden aan de pokertafel. Ze gaan op een bankje zitten en Josh hangt – bijna letterlijk - aan zijn lippen.

Eef en ik lopen een stukje langs een paar kraampjes en blijven staan bij een stand met sieraden en sleutelhangers waarop landkaartfragmenten van alle denkbare steden ter wereld staan gedrukt. Voor Finn koop ik een houten sleutelhanger van de staat Alabama in Amerika en laat het inpakken als cadeautje. Voor mezelf koop ik een bedeltje met de kaart van Vietnam, mijn eerstvolgende reisbestemming, wanneer dat ook is.

Als we weer terug zijn bij de mannen doet Finn net op dat moment voor hoe je een pokerface opzet. Josh probeert zijn beste pokerface uit op ons en Eef schiet in de lach.

‘Goed oefenen,’ schatert ze en geeft hem een schouderklopje, ‘voor je al ons geld verspeelt aan de tafel.’

Na tien minuten komen Tessa en Marit allebei terug met een zelfgemaakte kaars. Marit laat me ruiken. ‘Honing,’ zegt ze en ik herken de zoete geur.

‘Wel je slaapkamerraam dichtdoen,’ waarschuwt Finn. ‘Anders krijg je last van beren, die zijn dol op honing.’

Marit kijkt een moment serieus naar Finn, en beseft dan dat hij een grapje maakt. ‘Oh dat geeft niks,’ zegt ze, ‘ik heb een katapult en schiet ze zo de trap af.’

We wandelen verder en komen aan bij een veldje vol wigwams dat ‘de Gelukshoek’ heet. Hier staan mensen die met hun begaafdheid anderen gelukkiger willen maken. Op de bordjes naast de tenten staat waaraan je deel kunt nemen, zoals een reading, het laten zetten van een tijdelijke glittertatoeage of een stoelmassage.

‘Mogen we een tattoo?’ bedelt Tessa en trekt haar moeder mee het veld op zonder het antwoord af te wachten.

Finn heeft wel behoefte aan de gratis stoelmassage omdat hij nog steeds last heeft van zijn rug.

‘Oh ja? Daar heb ik vanmiddag anders niets van gemerkt,’ fluister ik in zijn oor. Hij kijkt me veelbetekenend aan maar zwijgt gelukkig.

Als Finn op de stoel plaatsneemt wandel ik langs de tentjes. Bij een wigwam met een bordje waarop ‘Nioma, reader’ staat, stapt net een klant naar buiten, ze heeft tranen in haar ogen, zo te zien van opluchting. Ze schudt de hand van een jonge, Aziatische vrouw, blijkbaar de reader in kwestie. Het verbaast me dat ze pas ergens in de twintig is en gekleed gaat in hotpants en een leuk bloesje. Ergens had ik een vrouw op leeftijd verwacht in een soepjurk met veel toeters en bellen en rinkelende kettingen.

Nioma pakt een herbruikbaar flesje uit een tas. ‘Even een slokje water en dan mag jij,’ zegt ze.

‘Hoeft niet hoor.’ Ik hou afwerend mijn hand omhoog. Er is waarschijnlijk niemand sceptischer dan ik als het gaat om bovennatuurlijk gedoe.

‘Het is gratis vandaag,’ zegt Nioma, die waarschijnlijk uit ervaring weet dat de meeste mensen geen geld overhebben voor iets wat ze niet kennen.

‘Wat doe je precies?’ informeer ik. ‘Lees je voor uit eigen werk?’

‘Ik lees voor uit andermans werk,’ zegt Nioma geheimzinnig.

Als ik haar niet-begrijpend aankijk zegt ze: ‘Ik lees mensen. Of meer hun energie.’

‘Energie,’ herhaal ik. Het is geen vraag, het klinkt gewoon raar.

Nioma grijpt mijn opmerking aan om verder te vertellen. ‘Een mens bestaat behalve uit botten, vlees en bloed ook uit energie. Dat is logisch want zonder energie kom je niet vooruit. Ken je dat gevoel dat je niet vooruit bent te branden? Dat is het gevolg van een energieblokkade.’

‘Of zoals ik het zeg, ik ben gewoon moe,’ antwoord ik laconiek.

‘Je bent nooit ‘gewoon’ moe,’ zegt Nioma vastberaden. ‘Het komt soms van te weinig rust, soms van een blokkade. De wijze van hoe je in het leven staat zegt alles over je energie. Alles en iedereen is verbonden door middel van energie.’

‘Voorspel je ook de toekomst?’ vraag ik. Geen idee waarom ik dit vraag, wellicht ben ik benieuwd naar die van mij.

Ze schudt echter haar hoofd. 'Nee, het gaat om je huidige situatie. Ik genees ook niet, dat is healing.'

'Het klinkt allemaal best wel vaag,' vind ik.

'Dat snap ik best,' zegt Nioma vriendelijk. 'Ik heb die gave nu eenmaal, voor mij is het helder. Iemand die muziek maakt kan noten lezen en begrijpt muziek, ik snap weer niks van muziek. Zo moet je dit ook zien.'

Ik draai me om en zie dat de rest nog druk is met tattoos en de massage en besluit het een kans te geven, gewoon om de tijd te doden. Ik zwaai naar Eef, die niet terug kan zwaaien omdat beide armen van tattoos worden voorzien, en wijs naar de tent. Ze knikt begrijpend. Nioma gaat me voor naar binnen en nodigt me uit op de kussens op de grond te gaan zitten. Ze doet de flappen dicht.

'In mijn praktijk doe ik een reading van negentig minuten, dit is een variant van een kwartier,' zegt Nioma. Ze gaat tegenover me zitten en zegt dat ze een minuut nodig heeft om te aarden. Alle geluiden vanuit het park klinken nu als een grote kakofonie van klanken dwars door het tentdoek heen; trommelende kinderen, blaffende honden, muziek en luid pratende voorbijgangers.

Als ze klaar is vraagt ze of ik rustig mijn voor- en achternaam wil zeggen. Ik doe dat en het blijft weer even stil. Dan, wanneer ze eindelijk begint te praten, verdwijnen de geluiden van buiten en hoor ik alleen nog haar stem.

'Een roos,' zegt ze, 'ik zie jouw energie als een roos. Ik zie wortels, een steel en de bloem. Om onderaan te beginnen, je hebt veel wortels, alleen zijn ze wijdverspreid net onder de oppervlakte. Dat betekent dat je je vasthoudt aan wat je nu om je heen hebt. Eigenlijk moeten wortels diep verankerd zijn. In een ideale situatie bedoel ik. Als je stevig bent geaard kun je altijd terugvallen op jezelf, je eigen basis. Je mist enige stabiliteit.'

Zodra ze 'stabiliteit' zegt voel ik me ineens wiebelig. Dat moet toeval zijn.

Nioma vervolgt: 'De steel geeft het leven weer dat je tot nu toe hebt geleid. Jouw steel is recht, sterk. De weg die je aflegt is een strijdbare, je voelt je stevig, als in niet buigzaam. Kortom je weet wat je wil en juist níet wil, misschien alleen niet altijd hóé je het wil. En je laat je niet afleiden. Dan de roos, die is mooi en fel en reikt naar de zon. Dat is een teken dat je voornamelijk met je hoofd bezig bent, je denkt veel na. Dat voelt voor jou veiliger, en omdat je hier meer mee bezig bent heb je minder aandacht voor het aarden. Je energie is hoger in de bloem dan in de wortels.'

Nioma pauzeert. Ik hoef hier niets mee als ik niet wil, al ben ik geïntrigeerd, hoe nuchter ik ook sta in dit soort dingen.

‘Wat gebeurt er als ik meer aandacht schenk aan het aarden?’ vraag ik, ditmaal oprecht geïnteresseerd.

‘Dat geeft meer rust en zekerheid,’ zegt Nioma. ‘Als je aardt kan de bloem zacht in de wind wiegen zonder dat je bang hoeft te zijn dat de steel breekt.’

‘Waarom een roos?’ vraag ik. ‘Zie je altijd een roos?’ Dankzij haar verhaal zie ik mezelf nu ook als een roos trouwens.

Nioma schudt haar hoofd. ‘Ik zie alleen energie, de bloem is om het voor jou visueel te maken.’

‘Dat is gelukt,’ zeg ik. ‘Als alles en iedereen bestaat uit energie en ook met elkaar is verbonden, kun je dan zien hoe ik met anderen ben verbonden?’

‘Als een connectie bedoel je?’

‘Ja, zoiets.’

‘Is er soms iemand waar je je mee verbonden voelt?’ vraagt ze.

Ik knik, aarzelend, omdat ik niet weet wat ik eigenlijk vraag. ‘Kun je zien of en hoe wij zijn verbonden?’

‘Misschien, het is het proberen waard.’ Nioma schudt haar schouders los en gaat iets verzitten op haar kussen. ‘Ik beloof niets hoor. Spreek nu eerst je eigen naam en dan de naam van die andere persoon rustig uit.’

Ik doe het en Nioma stemt haar gevoel op Finn en mij af. Dan steekt ze onverwacht haar arm omhoog. ‘Ik krijg spontaan kippenvel,’ zegt ze,

‘Is het zo erg?’ vraag ik bezorgd. Ze heeft inderdaad kippenvel zie ik.

‘Jullie zijn verbonden, dat is duidelijk, ik zie jullie naast elkaar staan. Niet fysiek, het is op energetisch niveau. Jullie raken elkaar aan, als vingers verstrengeld en er stroomt een heel warme en lieve energie door jullie heen, subtiel en liefdevol. Dat is wat me kippenvel geeft.’

‘Wow.’ Of ik erin geloof of niet, ik vind dit leuk om te horen.

‘Jullie kijken dezelfde kant op, alleen zien jullie niet hetzelfde,’ vervolgt Nioma. ‘Het is dezelfde weg, de focus ligt alleen bij allebei op een ander punt.’

‘Dat snap ik niet,’ zeg ik.

‘De weg die jullie volgen is dezelfde, vandaar die verstrengelde vingers, jullie voelen elkaar zonder elkaar ook te zien, je moet eerst je eigen weg vinden.’

Ik wou dat ze bij het kippenvelverhaal was gestopt, nu moet ik die ene vraag wel stellen, ik, degene die het woord 'sceptisch' zo'n beetje heeft bedacht.

'Komen onze wegen samen? Ooit?'

'Dat weet ik niet,' zegt ze. 'Ik ben niet helderziend, ik zie geen toekomst of geesten. Als je dat echt wilt weten zijn er adressen waar ik je naartoe kan verwijzen.'

'Dat hoeft niet,' zeg ik. 'Eigenlijk weet ik zelf ook niet eens wat ik hier mee moet.'

'Je hoeft hier helemaal niks mee,' zegt Nioma vriendelijk. 'Dit is wat ik zie, zonder oordeel. Dat is het mooie.'

'Dank je wel, het is in ieder geval 'nieuw',' zeg ik.

We staan op en Nioma doet de tent weer open. 'Graag gedaan,' zegt ze. Als ik weg wil lopen voegt ze toe: 'De toekomst staat nooit vast, of iets of iemand voorbestemd is, hangt niet af van de ander, alles draait om je eigen ontwikkeling. Je komt er alleen achter als je eerst je eigen weg aflegt.'

De club zit geduldig op me te wachten. Ze eten een ijsje aan een picknicktafel en Marit heeft er een voor mij vast. 'Ik had hem bijna zelf opgegeten,' zegt ze.

'Dat is toch helemaal niet goed voor je, zoveel ijs,' antwoord ik moederlijk en neem een lik. 'Welke smaak heb ik, chocola en kersen?'

Marit knikt. 'Heb ik uitgekozen voor je.'

'Wat doen ze daarbinnen?' vraagt Eef. 'Een satanisch ritueel?'

'Je mag nooit meer raden,' zeg ik zonder blikken en blozen. 'Ik moest naakt in een kring paddenstoelen een geit offeren.'

Tessa en Marit kijken me met grote ogen aan. 'Iiieeuw. Echt?'

'Natuurlijk niet suffies,' zeg ik. 'Het is een reading.'

Daar snappen ze nog minder van, maar de aandacht is alweer weg en ze lopen naar de draaimolen die verderop staat.

'Een reading,' herhaalt Josh met de nodige minachting in zijn stem, waaruit ik niet kan opmaken of dit is voor de reading of voor mij. 'Sinds wanneer geloof jij daarin?' Ah, voor mij dus. 'Sinds nooit,' zeg ik stoer. 'Jullie waren allemaal druk bezig en ik moest iets doen om de tijd te doden.'

Dit antwoord is schijnbaar afdoende want hij vraagt niet verder. De waarheid is dat ik er een beetje in wil geloven.

Josh laat de binnenkant van zijn arm zien met een glittertattoo van een beertje.

'Dit had jij ook kunnen hebben, gemiste kans.'

‘Daar zal ik mee moeten leren leven,’ zeg ik met een gemaakte pruillip.

Finn slaat zijn arm om me heen. ‘Heb je daarbinnen nog wat opgestoken?’

‘Zeker, ik ben een prachtige, bloeiende roos.’

‘Joh.’

‘Een roos met ondiepe wortels blijktbaar.’

‘Oh jee, je valt om.’ Hij houdt me stevig vast en ik sla mijn armen om zijn middel.

‘Nu niet meer,’ zeg ik.

De meiden maken een ritje in de draaimolen maar hebben er halverwege al genoeg van omdat het veel te langzaam gaat. Finn stelt voor te gaan picknicken en Tessa vindt een plek bij het podium. De mannen lopen naar het huis om eten, drinken, bestek en een plaid te halen en Tessa en Marit houden de uitgekozen plek bezet.

Tien minuten later zijn Finn en Josh terug en kunnen we gaan zitten op een groot kleed. Finn haalt frisdrank, water en wijn uit de koelbox en schenkt voor iedereen wat in. De band speelt vrolijke muziek en Tessa en Marit dansen met grappige bewegingen tussen de kleedjes en de mensen door.

Finn vraagt wat voor werk Josh en Eef doen.

‘Evelien werkt in een giftshop in het centrum’, zegt Josh, ‘ik heb een saaie baan bij het Waterschap.’

‘Saai, als in dat je liever iets anders zou doen?’ vraagt Finn belangstellend.

Josh haalt zijn schouders op. ‘Niet per se, het betaalt goed en het werk is makkelijk, er is alleen weinig afwisseling. Het voordeel is wel dat vrije tijd daardoor meer waarde krijgt. Ik sleutel graag aan auto’s, vooral oude en zeldzame, zoals mijn klassieke T-Ford. Daar maken we graag ritjes in.’

‘Het sociale aspect van werken in een dienstverband mis ik wel eens,’ zegt Finn.

‘Bij het koffiezetapparaat roddelen over de baas of een televisieprogramma afkraken. Aan de andere kant hou ik niet van triviale prietpraat met mensen waar ik geen klik mee heb.’ Finn gooit theateraal zijn handen in de lucht. ‘Eigenlijk is het nooit goed.’

‘Pokeren is ook een sociale bezigheid’, vindt Josh. ‘Nou ja, soort van. Het is jij tegen de rest.’

‘Ook dat doe ik niet meer,’ zegt Finn. ‘Ik reis een beetje rond en als ik niet reis, hang ik een beetje rond.’

‘Er is niets mis met een sabbatical,’ zegt Eef.

‘De mijne duurt nu wel te lang,’ vindt Finn. ‘Jullie kijken uit naar het weekend, jullie kunnen niet wachten tot het vijf uur is en je een avond in de tuin kunt doorbrengen.’

‘Het is wel duidelijk dat je geen kinderen hebt,’ schatert Eef. ‘Werk is een eiland van rust met al die monsters.’

‘Weekje ruilen?’ vraagt Josh aan Finn. ‘Bij het Waterschap hebben ze een grote koffiemachine. Kun je heerlijk roddelen.’

Eef prikt met haar blote teen in Josh zijn maag. ‘Ruilen? Jij kan nog geen dag zonder mij.’

Josh pakt haar voet vast en geeft er een kus op. ‘Hmm, inderdaad. Wie wast er anders mijn boxershorts.’

Tessa en Marit komen terug en melden dat ze best wel honger hebben. Ze ploffen vermoeid van het dansen neer op de plaid en Finn stalt het eten uit. Hij heeft verschillende soorten sushi gemaakt. Ook zijn er bakjes met salades, kip en toastjes. Het is overdadig voor zes personen, waarvan er twee kind zijn. Maar we hebben geen haast en we eten rustig, ondertussen kletsend of gewoon muziek luisterend.

Als we echt niets meer lusten bergen we alles weer op en ga ik lekker tegen Finn hangen. Ook Eef en Josh zitten tegen elkaar aan. Ze geeft me een knipoog. Het is fijn zo.

Ik herinner me de houten Alabama-sleutelhanger en geef het cadeautje aan Finn die het zorgvuldig uitpakt.

‘Gaaf,’ zegt hij. ‘Dit zie ik wel hangen aan de autosleutels van mijn pick-up truck, waarmee we door Alabama gaan rijden.’

Ik vul de droom aan. ‘Op zondag met de koelbox gewoon ergens heen zonder bestemming, gewoon rijden. Goede muziek aan en zien waar we terechtkomen. Onderweg stoppen om te eten. Of te... eh.’

Ik bedenk me net op tijd dat ik in gezelschap ben en dat er ook nog eens kinderen bij zijn. Zo ben ik anders nooit. Gekkgheid. Ergens hoor ik mijn hoofd vermanend zeggen dat ik veel te snel ga.

‘Of om te zwemmen,’ zeg ik snel als ik Tessa afwachtend zie kijken. Ze neemt genoeg met het antwoord. Ze is dol op zwemmen.

Ik laat het Vietnam-bedeltje zien dat ik voor mezelf heb gekocht. ‘Voor de eerste verre reis die ik ga maken als ik weer een verre reis ga maken.’

Eef vindt het een goede keus. ‘Geweldige reis hoor. Mai Chau, met zijn bergen en heuvels en afgelegen bergstammen. Of overnachten op een boot in Ha Long Bay.’

Tessa bekijkt het sieraad en zegt dat ze niets meer weet van Vietnam. 'Dat klopt lieverd,' zegt Eef. 'Jij was er wel bij, maar zat nog in mijn buik.' Ze probeert zich dat te herinneren, zonder succes.

'Gaan wij ook een keer met zijn allen naar Vietnam?' vraagt Marit. 'Anders is het oneerlijk dat ik als enige nog niet ben geweest.'

Eef knikt. 'Natuurlijk. Eerst naar Disneyland. De échte, in Amerika.'

Marit is tevreden met het antwoord en gaat weer dansen.

De band kondigt de laatste set aan, het festival is bijna voorbij, al blijft het ongetwijfeld nog uren druk hier in het park.

Ik leg mijn hoofd op Finns schoot en hij streelt mijn haar. En of ik het me nu inbeeld of niet, ineens voel ik die zachte, lieve energie waar Nioma het over had. Ik streel op mijn beurt zijn arm en voel me intens verbonden met hem. Onze wegen gaan wel degelijk dezelfde kant op. Ik voel het in elke vezel van mijn lijf.

Hoofdstuk 13

De meeste gezinnen met kleine kinderen hebben het park rond half negen verlaten en ook Eef kondigt aan dat ze het hele spul mee naar huis neemt, wat zorgt voor een klagend ‘nu al?’ van de meiden. Het park is evengoed nog druk met groepjes mensen die barbecueën en muziek maken.

Eef en Josh bedanken voor het eten en zeggen ‘volgende keer bij ons!’ Als we ze hebben uitgezwaaid leg ik mijn hoofd weer tegen Finn z’n borst.

‘Kan het niet voor altijd zo blijven,’ verzucht ik. Het is niet eens een vraag, maar Finn zegt: ‘Ja.’

Dan herinner ik me iets dat Finn gisteren vertelde. ‘Je hebt bijna waarvan je dacht het niet te krijgen.’

‘Wat dan?’

‘Overmorgen. Dat is niet meer overmorgen, dat is over een paar uur al.’ Ik kriebel zijn buik.

‘Klopt. Al mag dit weekend nog best wat langer duren, dit is het beste weekend ooit,’ zegt Finn.

‘Beter dan de weekenden tijdens je reizen?’, vraag ik. ‘Beter dan het allereerste weekend dat je als puber naar de disco mocht en je te buiten kon gaan aan drank? Beter dan Brooklyn?’

Hij denkt even na. ‘Ja, op een andere manier beter.’

‘Wat maakt het verschil dan?’

Natuurlijk verwacht ik dat hij ‘jij’ zal zeggen maar het antwoord verrast me.

‘Ik weet dat je een hekel hebt aan het woord ‘spontaan’, maar dat is precies wat dit weekend is. Spontaan, zonder reserveringen, zonder angst.’

‘Wat is dat met jou en angst,’ vraag ik. ‘Waar komt dat toch vandaan?’

‘Het is er lang geweest, sluimerend aan de oppervlakte. Bang om te kiezen en bang om dingen kwijt te raken. Ik heb decennia gedacht dat kiezen ook verliezen betekende. Kies ik voor jam dan heb ik geen pindakaas, kies ik voor een actiefilm dan zie ik geen romcom.’

‘Kies je voor een relatie dan heb je geen vrijheid,’ vul ik aan.

‘Precies. Ik geloofde heilig in deze filosofie, de juiste keuzes maken om het ultieme uit je dag te halen. De afgelopen tijd, en tijd is in dit geval lastig uit te leggen want het

is zowel kort als lang geleden, heb ik gemerkt dat kiezen helemaal niet betekent dat je iets echt verliest. De pot pindakaas staat er morgen ook nog, die romcom kan ik volgende week opzetten. En als je je goed voelt bij iemand betekent dat niet dat je je eigen ik opgeeft en je verplicht de rest van je leven met die ander door moet brengen. Je maakt die keuze gewoon elke dag opnieuw, zonder nadenken, met je hart.'

'Welk zelfhulpboek heb jij gelezen?' vraag ik opgewekt. 'Vertel op, Freud.'

Finn vertrekt geen spier. 'Geen één, ik ben gewoon erg slim van mezelf.'

'En toch zit er een rare kronkel in je speech,' zeg ik. 'Je bent niet meer bang voor vandaag of morgen. Maar gisteren betreurde je dat je de maandag niet kon hebben.'

'Wat is je vraag precies?'

'Wat is er met maandag?'

'Wasdag?'

'Finn!'

'Moi!' Hij zegt het op zijn Frans zoals Miss Piggy het zegt. Het is de eerste keer dat hij me Moi noemt, ik kan me niet herinneren dat iemand mij ooit zo heeft genoemd, mijn naam leent zich niet echt voor afkortingen. Moi op zijn Frans klinkt tegelijk lachwekkend als intiem omdat dit het eerste ding van 'ons' is.

'Als ik Moi ben, ben jij het einde,' zeg ik cryptisch.

Finn helpt me omhoog en strijkt een lok haar van mijn wang. 'Dat van 'overmorgen' staat los van wat ik net zei over bang zijn. Jouw zwager verwoordde het goed: Je kunt honderden plannen maken, maar als je neerstort met een vliegtuig heb je er niets meer aan. Natuurlijk beslis je ook met je hoofd. Het is handig als je niet zómaar ergens gaat wonen, of werken, dat is iets dat je voor langere termijn uitstippelt. Mijn punt is, als je hart niet meebeslist, ben je misschien ook nooit echt gelukkig in het huis waarin je woont, of het werk dat je doet.'

'Of in het eten van een broodje pindakaas,' zeg ik om het weer luchtiger te maken. 'Wist je trouwens dat er mensen zijn die pindakaas en jam op één broodje smeren?'

'Die mensen zijn niet goed wijs,' zegt Finn, en trekt er een vies gezicht bij.

De kraampjes en het podium worden afgebroken en we kijken even naar de bedrijvigheid.

'Wat voelde je na de uitspraak,' vraagt Finn tussen neus en lippen door.

'Boosheid, onmacht, maar bovenal moe tot op het bot,' zeg ik. 'Uitgeput was ik. En tegelijkertijd ook opgelucht.'

‘En nu, wat voel je nu?’ graaft Finn verder.

‘Rust,’ zeg ik. ‘Er zijn een heleboel dingen waar ik niet meer over hoef na te denken, dingen waar ik toch geen invloed op heb. Ik concentreer me liever op dingen waar ik wél controle over heb.’

‘Dat is zo herkenbaar,’ zegt Finn. ‘Waarin uit zich dat bij jou?’

‘Letten op gezondheid, hoe ik eruitzie, mijn gewicht,’ som ik op. ‘Mijn huwelijk zat al vóór het ja-woord op een dood spoor en duurde toch nog zeven jaar, niet eens zeven magere jaren, ze waren totaal transparant, voor ik actie ondernam. Uit onvrede at ik te veel taart en andere rotzooi. Een jaar voor de scheiding gooide ik het roer om met als bedoeling een sterke onafhankelijke vrouw te worden. Ik stopte met overdadig eten en ging meer bewegen. En ik wilde scheiden. Aanvankelijk vond hij dit ook een goed idee, tot hij met tweehonderd duizend euro van de aardbodem verdween.’

‘En jij draait daar als mede-eigenaar voor op,’ concludeert Finn.

‘Dat heeft hij sluw gedaan, dat moet ik hem nageven,’ vervolg ik. ‘Niemand ging achter hem aan, ik was er immers nog om verhaal op te halen. Ik zette de scheiding voort en een rechter ontbond eenzijdig het huwelijk, alleen bleven de handtekeningen die ik onder een aantal documenten had gezet rechtsgeldig. De schuldeisers zagen mij eerder als medeplichtige dan als slachtoffer en sleepten mij voor de rechter. Ook hier kwam de strijd lust van pas. De rechtsbijstandverzekering wees me een advocaat toe en ondanks dat ik zelf het meeste voorwerk met behulp van het internet deed bouwden we samen aan mijn verdediging. Dat mijn ex behalve dat geld ook al mijn sieraden, mijn laptop en telefoon had meegenomen was voor de rechtbank geen bewijs voor mijn onschuld. Hoe dat afliep weet je.’

‘En van je ex heb je niets meer gehoord?’ informeert Finn.

‘Nope, ik heb hem nooit meer gezien of gesproken. Misschien is hij wel dood, wie zal het zeggen. Maar ik weet van niets hoor, ondanks wat jouw lieve, blonde bimbo beweerde,’ voeg ik er nog even fijntjes aan toe.

‘Dat zou ook wel een heel afgezaagde twist zijn,’ zegt Finn. ‘Dat je ineens een zwarte weduwe blijkt te zijn.’

‘Heel afgezaagd,’ beaam ik. ‘Bovendien hebben jij en ik allang vastgesteld dat we midden in een romantische comedy zitten.’

‘Wat vond je het meest grappige of romantische moment van dit weekend tot nu toe?’ vraagt Finn.

‘Jouw rozenstruik redden,’ zeg ik meteen. ‘Die arme, verwaarloosde bloemen zijn net op tijd gered van een jammerlijke, vroegtijdige dood. Het is een goed voorbeeld van iets waar je controle over hebt en dat geeft veel voldoening.’

Waarschijnlijk wil Finn wat anders horen, iets waaraan hij ook deelnam. Dat is echter te voorspelbaar en bovendien is het snoeiwerk echt een van de hoogtepunten van dit weekend. Het huiselijke dat ermee gepaard ging is een fijne nieuwe herinnering.

‘Vanaf het moment dat je los moest laten kwam er weer ruimte voor de leukere dingen in het leven, mag ik dat zo samenvatten,’ vraagt Finn.

‘Het is een vrij land,’ zeg ik liefjes. ‘Vat jij het maar samen hoor.’

Ineens schiet me iets te binnen, iets wat me zojuist was ontgaan. En meteen volgt er nog iets dat me nu pas opvalt.

‘Finn?’

‘Ja?’

‘Hoe wist je dat ik een hekel heb aan het woord ‘spontaan’?’

‘Dat heb je verteld.’

‘Wanneer?’

‘In de sloep.’

‘Echt?’

‘Echt.’

‘En hoe wist je wat Josh zei over het ongeluk?’

‘Ik weet alles, detective Moira.’ Hij laat zijn hand onder mijn blouse glijden om mijn rug te strelen. ‘Ik stond er notabene naast.’

Ik denk diep na en weet zeker dat dat niet zo is, hij stond onder de douche. Het gevoel dat er iets niet klopt laat me niet los, zelfs niet als hij mijn wang kust. Pas als hij naar mijn hals gaat met zijn mond en zijn hand van mijn rug onopvallend naar mijn borst gaat vergeet ik alles en fluister ik ‘niet hier, al die mensen zien ons. Laten we naar binnen gaan.’

Terwijl Finn het bestek en de glazen in de gootsteen zet en het overgebleven eten in de koelkast opbergt doe ik de gordijnen dicht en steek de kaarsen aan. Op mijn telefoon zoek ik een leuke afspeellijst en even later vult de kamer zich met muziek, vermengd met de geur van de vers geknippede roosjes op tafel. Vanuit de keuken hoor ik de ketel fluiten en ik nestel me alvast genoeglijk op de bank.

‘Je hebt het gezellig gemaakt,’ zegt Finn als hij met twee koppen thee de woonkamer binnenkomt.

‘Ik b n gezellig, wist je dat nog niet,’ antwoord ik.

Vanuit mijn telefoon klinkt een rustig, zwoel nummer en Finn pakt het toestel van de tafel om het te koppelen aan zijn boxen.

‘Lukt je niet, er zit een wachtwoord op,’ waarschuw ik.

Hij typt wat cijfers in en laat het ontgrendelde beginscherm zien. ‘U zei?’

Voor ik verbijsterd kan reageren is de telefoon gekoppeld aan zijn surround systeem en schalt de muziek door de kamer.

‘Je bent raar,’ zeg ik.

‘Oh ja? Raar hoe.’

‘Weet ik nog niet.’

‘Eng raar?’

‘Nee, anders zat ik hier nu niet.’ Ik kijk hem aan, zijn ogen fonkelen van pret, hij dolt met me, maar niet kwaadaardig, althans zo voelt het niet. Maar het is alsof hij me telkens een stapje voor is en dat maakt me kriegel.

Finn komt naast me zitten. ‘Vertrouw je me?’

‘Dat is een lastige vraag,’ beken ik. ‘Zo goed ken ik je nu ook weer niet, meneer Bastin. En mijn referentiekader op het gebied van vertrouwen is de laatste jaren een beetje vertroebeld.’

Hij slaat zijn arm om me heen en ik leg mijn hoofd op zijn schouder.

‘Is dat je hoofd dat nu praat?’ informeert hij.

‘Dat is mijn hoofd dat nu praat,’ bevestig ik, en merk dat ik, in tegenstelling tot zojuist in het park, weer wat gereserveerder ben, waarschijnlijk omdat ik nu erover nadenk.

‘Wacht even...’ Nadat ik een stilte heb laten vallen zeg ik: ‘Ik heb het even aan mijn hart gevraagd en dat vertrouwt jou wel. Wat een gek hart heb ik, joh.’

‘Onverantwoord ook,’ knikt Finn. ‘Maar je vertrouwt me alleen tot ik het tegendeel bewijs neem ik aan?’

‘Dat sowieso, tot je een deel van mij als souvenir op je zolder bewaart. Daarover gesproken, welk deel zou dat zijn?’

Finn denkt even na, beweegt zijn hoofd alsof hij wikt en weegt. ‘Lastig. Je hebt prachtige blauwe ogen, al vind ik je billen ook appetijtelijk. Misschien neem ik wel drie souvenirs.’

‘Zijn dat dan twee ogen en één bil of één oog en twee billen?’

Finn knijpt me plagend in mijn zij. ‘Ben je ook wel eens minder scherp? En kan dat ook uit?’

‘Nooit,’ bluf ik. ‘En het kan niet uit, hoort bij het pakket. Maar heb je nog genoeg ruimte op zolder dan?’

‘Daar maak ik ruimte voor,’ belooft Finn.

‘Voor mijn billen?’ zeg ik lachend. ‘Wat een reuzefijn idee.’

Finn laat zijn hand naar mijn billen glijden en streelt ze. ‘Ze krijgen zelfs een ereplekje.’

De intieme sfeer komt terug en ik laat mijn hand onder zijn T-shirt verdwijnen. Ik knijp in zijn tepels, eerst plagerig tot ik merk hoe hij erop reageert. Onze lippen weten niet hoe snel ze elkaar moeten vinden. Ik heb dat in deze twee dagen nog nooit zoveel gedaan als in mijn hele leven bij elkaar. Het is alsof mijn verlangen tien jaar opgesloten heeft gezeten en ineens is vrijgelaten, er is geen houden meer aan.

Finn pakt mijn billen steviger vast en als zijn arm klem komt tussen mijn huid en de bank, wriemel ik me los en manoeuvreer ik me op hem. Hij schuift in een soepele beweging mijn slipje naar beneden en gooit het op de grond. Mijn blouse ligt er een paar seconden later naast. Dan tilt hij me gemakkelijk op, gaat zitten en zet mij op zijn schoot, onze gezichten naar elkaar toe.

Finn is nog aangekleed en ik voel de knopen van zijn broek gespannen tegen mij aan. Tijdens het zoenen help ik hem uit zijn kleren. We verliezen onszelf in elkaar, figuurlijk, letterlijk, ik denk niet meer helder na en hij al helemaal niet. De slaapkamer is veel te ver weg, de slaapkamer waar het bed zacht is en waar condooms in het nachtkastje liggen te wachten om gebruikt te worden. Als ik hem in me voel kijken we elkaar een moment aan, bewust van wat er gebeurt, en gaan dan verder waar we mee bezig zijn. Waar zijn we mee bezig? Ik slik geen pil, al jaren niet meer, en wie zegt dat Finn geen enge z... En... Eh...

Alle redelijke argumenten om even te stoppen en naar boven te lopen vervagen. Ik voel alleen nog hem. Niet alleen lichamelijk, ik heb me emotioneel nog nooit zo dicht bij iemand gevoeld als nu bij Finn.

Een half uur later is de thee bijna koud en met grote slokken drink ik de mok leeg, wat extra vocht is welkom. Ik zit tegen hem aan onder een smaragdgroene plaid, allebei naakt, klam en warm. Het enige licht in de kamer komt van de kaarsen. Dan

houdt de muziek er mee op, de batterij van mijn telefoon is leeg. Vanuit het park klinkt ineens het geluid van bierflesjes en gitaarmuziek.

Finn pakt zijn eigen telefoon en zoekt MacArthur Park. Even later klinkt het lied door de kamer. 'Prachtig nummer,' zegt hij.

'Je valt in herhaling,' zeg ik terwijl ik hem vermanend op zijn hand klop. 'En je praat er doorheen.'

Donna Summer begint te zingen en ik luister naar de tekst.

'Het is een droevige tekst op een vrolijke melodie,' constateer ik.

Finn richt zijn telefoon op ons en zegt 'tijd voor een selfie.'

'Nee hoor,' roep ik. 'Ga weg. En trouwens, een selfie is als je jezelf op de foto zet, dit is meer een usfie.'

Finn luistert niet naar mijn protesten en doet gewoon waar hij zin in heeft. Ik trek de deken helemaal op tot boven mijn neus. Finn richt de camera op onze gezichten en als ik het kader zie ontspan ik een beetje. Ik heb een bloedhekel aan selfies, in ieder geval aan selfies waar ik zelf op sta.

Finn drukt af en vraagt: 'Zie je wat ik zie?'

'Ik zie mezelf en een ongehoorzame okapi,' zeg ik.

'Ongehoorzaam?'

'Ongehoorzaam ja. Een selfie maken als ik nee zeg. Je bent een ongehoorzame okapi.'

Hij drukt zijn wang tegen de mijne, nu wel om te slijmen. Ik steek mijn tong naar mezelf uit. 'Wat moet ik zien dan?'

Finn kijkt recht in de lens. 'De mooiste vrouw die ik ken.'

'Dat is omdat je helemaal niet veel vrouwen kent,' zeg ik snel. Ik betwijfel of ik ooit wen aan complimentjes.

'Niet doen,' zegt Finn. Hij kijkt me streng aan via de camera. 'Het is echt zo.'

Hij meent het en ik wil het horen. Graag zelfs. Mijn hoofd zegt tegelijk ergens om een hoekje jaja, het zal wel, slijmbal.

'Oké baas,' zeg ik. Ik kijk naar Finn op het scherm. 'Ik zal het niet meer doen. Dat wil zeggen, dat probeer ik. Als je belooft nooit meer ongevraagd een Moifie te maken.'

'Dat beloof ik. Want ik vind je leuk.'

'Ik vind mijzelf ook leuk,' zeg ik, 'en als je de telefoon uitzet, zal ik je nog iets vertellen.'

‘Zonder camera?’

‘Zonder camera,’ bevestig ik.

Finn legt zijn telefoon weg. ‘Wat wil je zeggen?’

‘Je mag dat ene dat je zojuist deed nog wel een keer herhalen, ik loop er een achter.’

‘Oh is het een wedstrijd?’ vraagt hij.

‘Nee, ik hou nou eenmaal van mooie even getallen,’ zeg ik. ‘Tenzij je me nu twee keer achter elkaar geeft wat ik wil. Als ik voorsta is oneven minder erg.’

Finn kruipt tegen me aan en ik vlij me in de kussens om te genieten van zijn aanrakingen.

‘Vier-drie voor jou,’ zegt Finn twintig minuten later.

‘Oh is het een wedstrijd?’ vraag ik.

‘Wat ik me afvraag,’ zegt Finn die met zijn vingers kringetjes draait rond mijn navel. Ik vermoed dat hij me om een seksuele gunst gaat vragen. Niets is echter minder waar.

‘Wat je zou doen als je morgen helemaal opnieuw zou kunnen beginnen?’

‘Hoe bedoel je, opnieuw?’ vraag ik, en hoop dat hij niet aanbiedt om me twee ton te schenken, of te lenen, zodat ik mijn schulden kan afbetalen. Ik smee zelfs stilletjes in mijn hoofd ‘zeg het niet, zeg het niet’. Niet na dit fantastische weekend, niet net na deze vrijpartij op de bank.

Finn aarzelt, draait nog steeds kringetjes. ‘Je hebt dit weekend gezien dat ik soms dingen weet, voor ze gebeuren.’

‘Ja, je goocheltrucs,’ zeg ik. ‘Met de spareribs, een pincode. Het vliegtuig.’

‘Juist.’

‘Wat is daarmee? Ga je bekennen dat je daar verantwoordelijk voor bent?’

‘Nee, nee,’ zegt Finn snel. ‘Natuurlijk niet.’

‘Nou dan, dat is gewoon toeval, dat bezwoer je zelf.’ Ik heb nog steeds geen idee welke kant Finn op wil met zijn verhaal.

‘Ik heb niks te maken met dat ongeluk. Ik weet alleen af en toe dingen voor ze gebeuren. Het is geen truc. Het is een, eh, gave. Of een vloek. Soms weet ik dingen voor ze gebeuren.’

‘Dat zei je net ook al,’ zeg ik zacht.

‘Wat zou je doen als je morgen helemaal opnieuw zou kunnen beginnen? Zonder schulden. En met een geldbedrag ernaast om je leven op te bouwen.’

Ik verwacht nog steeds dat hij me geld gaat aanbieden en daarmee dit weekend verpest.

‘Wees niet bang, ik ga je geen geld geven.’ Wist Finn dat ik dat wilde zeggen?

‘Wat zou je,’ begint hij weer en ik val hem in de rede. ‘Jaja, ik denk er al over na.’

Dan zeg ik: ‘Ik zou uiteraard mijn schulden afkopen, daarna zou ik een wereldreis maken, naar Amerika emigreren en daar een mooi huis kopen. Misschien studeren. Echt opnieuw beginnen en ik zou mijn zus twee keer per jaar bij me uitnodigen.’

Finn knikt tevreden.

‘En, zie je dat gebeuren, meneer Houdini?’

‘Wel als je mij vertrouwt,’ zegt hij zelfverzekerd.

‘Waarom zou ik jou niet vertrouwen?’ zeg ik toeschietelijk, ‘Je hebt vooralsnog niet het tegendeel bewezen.’ Ik knipoog erbij.

Finn gaat er goed voor zitten. ‘Wat ik van plan ben is honderd procent legaal, laat ik dat als eerste zeggen. Het is ook niet schimmig, niet eng. Het enige wat jij moet doen is mijn advies opvolgen.’

Mijn hoofd komt met zevenmijlslaarzen aanlopen en neemt het over. ‘Echt niet,’ zeg ik, iets te stellig.

‘Je weet nog helemaal niet wat ik ga zeggen,’ zegt Finn rustig.

Dat is waar. En eerlijk gezegd ben ik ook behoorlijk geïntrigeerd. Ik bonjour mijn hoofd weer terug naar achteren en zeg: ‘Oké, vertel op. Hoe ga je mij rijk maken? Verkoop je mijn lichaam? Mijn ziel? Of gewoon een paar losse onderdelen die ik kan missen? Behalve mijn billen, want die hou je natuurlijk voor jezelf.’

Finn weet mijn antwoord al voor hij de vraag stelt.

‘Zin om naar het casino te gaan?’

Ik voel een spannende opwinding in mijn maag opborrelen, mijn onderbuik zegt dat het avontuur nu pas gaat beginnen.

‘Waarom ook niet,’ zeg ik. ‘Ik heb nog wel veertig hele euro’s om stuk te gooien.’

‘Dat is meer dan genoeg. Fris je op, kleed je aan, jij mag rijden.’

Hij gooit de deken van zich af en staat naakt in de woonkamer, zonder gêne, zelfverzekerd.

‘Heb je een oplader die in mijn telefoon past?’ informeer ik voor hij de kamer uitloopt.

Finn blijft staan, denkt even na en zegt dat hij hem wel even beneden aan de lader legt. Hij loopt met mijn telefoon naar zijn kantoor in het souterrain. Ik kijk hoe hij zich door de kamer beweegt, naar de spieren in zijn benen en billen, zijn zelfverzekerde tred. Dit is vanavond mijn man, dit hele weekend al. Waar was hij toch al die tijd.

‘Ik heb geen galajurk,’ roep ik hem na, ‘is dat niet verplicht in het casino?’

Finn roept terug dat dit soort kledingvoorschriften twintig jaar geleden al zijn afgeschaft. Goed, Finn gaat me met zijn voorspellende gave schatrijk maken, er zijn avonden dat mijn leven minder spannend was. Ik sta op en pak mijn kleding en onderbroek van de grond. Daarna loop ik naar boven om me op te frissen en mijn haar wat te fatsoeneren. Er komt maar geen einde aan dit fantastische weekend.

Hoofdstuk 14

Het is elf over elf als we in de auto stappen. Ik wijs op de digitale klok.

‘11:11, dat brengt geluk,’ verzin ik. Ik mag dan wel nuchter van aard zijn, het voelt of vandaag alles geluk brengt.

‘Technisch gezien is het 23:11,’ zegt Finn heel flauw. Ik steek mijn tong uit.

Ik draag de gele stippeltjesjurk weer, dit keer met een sjaaltje, dat ik aan de kapstok vond, om mijn nek geknoopt om het geheel wat chiquer te maken. Mijn haar zit in een hoge staart. De clutch zit losjes onder mijn arm geklemd.

Finn draagt een donkerblauw gestreept pak dat hem bijzonder goed staat, ik kan niet wachten hem over een paar uur weer uit het pak te helpen. Knoopje voor knoopje, tenzij ik geen geduld heb en het met geweld losruk. Ik grinnik inwendig om het beeld, ik kijk te veel films, ik weet het.

Met het dak naar beneden rijden we weg. Het park is nu sfeervol verlicht met gekleurde lampjes in de bomen, hier en daar branden vuurkorven en er klinkt gitaarspel en liedjes uit kleine boxen. Als ik de snelweg opdraai vraag ik hoe hij het doet, dingen voorspellen.

‘En nu niet zeggen ‘goed’,’ waarschuw ik hem, ‘want een vliegtuigcrash voorspellen is niet iets om grappen over te maken.’

‘Nee,’ zegt Finn. ‘Dat is het zeker niet.’

‘Vertel, hoe werkt het?’ dring ik ongeduldig aan. ‘Je ziet blijkbaar dingen. Ben je helderziend?’

‘Ik kan niet echt uitleggen hoe het werkt,’ zegt Finn. Ik hoor aan hem dat hij zijn woorden afweegt, alsof hij bang is zich te verspreken, iets dat hij volgens mij de afgelopen dagen ook af en toe heeft gedaan.

‘Echt niet of niet echt?’ vraag ik.

‘Niet echt.’

‘Je kan het toch wel tegen mij zeggen?’ Ik hoor mezelf ‘toch’ zeggen alsof we al jaren samenzijn en hij me wel in vertrouwen móét nemen.

‘Ik ben in ieder geval niet helderziend,’ zegt Finn. ‘Ik ben ook geen goochelaar.’

‘Wist je dat het vliegtuig zou neerstorten? Had je het kunnen voorkomen?’

‘Nee, je kunt nu eenmaal niet overal invloed op hebben.’

‘Je zou honderden levens redden,’ zeg ik, het ontkennende antwoord negerend.
‘Misschien zitten er wel bekenden van je tussen de slachtoffers.’

‘Misschien.’ Zijn stem klinkt ineens breekbaar.

‘Ben je helderziend?’

‘Nee,’ zegt hij, ‘je valt in herhaling.’ Touché, dat doe ik inderdaad. Een nare eigenschap, maar Finns geheimzinnige gedoe is ook vervelend.

We zijn even stil en luisteren naar de muziek op de radio. Het is Randy Crawford met ‘Give me the Night.’ Hoe toepasselijk.

‘Was onze ontmoeting echt?’ vraag ik voorzichtig.

‘Welke bedoel je? Op het feest, of gisteren?’

‘Is er verschil dan?’ Ik kijk Finn een moment aan om me daarna weer op de weg te richten. Ik vraag me plotseling af of hij erop doelt dat ik bewust elke dag door het park rende om hem te ontmoeten.

‘Nee, ik plaag je,’ stelt Finn me gerust. ‘Onze eerste ontmoeting was op het feest en honderd procent spontaan.’ Hij legt een extra klemtoon op het woord spontaan om me te pesten.

‘Wat gaat er nu gebeuren?’ vraag ik.

‘Hoe bedoel je nu? Nu, hier op de snelweg?’

‘Neehee,’ zeg ik lichtelijk geïrriteerd. Hij weet best wat ik bedoel. ‘Wat gaat er gebeuren in het casino? Heb je gezien dat de jackpot valt? Win ik een miljoen?’

‘De jackpot valt niet en je wint ook geen miljoen,’ zegt Finn. ‘Hoeveel zou je willen winnen?’

‘Tweehonderdduizend euro,’ zeg ik. ‘Om mijn schuld af te betalen en twee weken naar Vietnam te gaan. En dan hou ik nog wat over om een huis te huren.’

‘Wat een suf laag bedrag,’ vindt Finn. ‘Waarom een huis huren als je er ook een kunt kopen. Of waarom twee weken naar Vietnam als je ook een wereldreis kunt maken. Je moet altijd groots denken.’

‘Oké, dan ga ik voor drie ton. Win ik drie ton?’

‘Dat ligt aan jezelf,’ zegt Finn.

‘Hoezo ligt dat aan mij,’ kaats ik terug, ondertussen in zijn been prikkend. ‘Ik ben niét helderziend, het kan nooit aan mij liggen,’ zeg ik.

Finn pakt mijn hand. ‘Je moet beloven dat je straks doet wat ik zeg. We spelen blackjack en roulette en zullen een paar keer van tafel wisselen. Bij blackjack geef ik je advies over passen of een kaart kopen of dat je moet splitsen. We zijn een stel dat

een avond uit is en ze zullen niet al te moeilijk doen als we met zijn tweeën spelen. Ik drink wat wijn zodat iedereen denkt dat ik aangeschoten ben als we kaarten. Met roulette is het makkelijker want daar kan ik gewoon zeggen op welk nummer je moet inzetten.'

Ik verwerk de informatie even. 'Tel je kaarten?' vraag ik. 'Heb je een bevriende croupier die een verzwaard of magnetisch balletje in het spel brengt?'

Finn schatert. 'Het is geen film! Zoals ik zei, wat we doen is niet illegaal. Kaarten tellen kan sowieso niet meer, ze hebben tegenwoordig schudmachines. Jij hebt vandaag gewoon je geluksdag, dat is alles.'

Ik knijp in zijn hand. 'Ik heb al twee dagen mijn geluksdag. En vandaag al vier keer extra geluk, ook,' voeg ik er dubbelzinnig aan toe.

'Hmm, nu je het zegt,' zegt Finn, 'vannacht nog even gelijktrekken.'

'Haha, ja daahaag,' zeg ik. 'Zo werkt het niet, meneertje.'

Als we zijn gearriveerd rij ik langs het gebouw en zoek de ingang van de parkeergarage. Zodra we voorbij de slagbomen zijn rij ik in rondjes naar boven. 'Moeten we nog tekens afspreken?' informeer ik. 'Een handgebaar? Dat je aan je neus krabt of aan je oor tikt, iets in die geest?'

Finn wuift mijn suggesties weg. 'Nee joh, tekens vallen op. Laat het maar op je afkomen. Er zijn wel twee andere dingen die belangrijk zijn.'

'Naast dat ik moet doen wat jij zegt?' zeg ik opstandig.

'Ja, naast dat je moet doen wat ik zeg.'

'Wat zijn de andere twee?'

'Je zult op een gegeven moment willen stoppen. Als je dat wil, onderdruk het gevoel en ga verder.'

'Ook als ik tevreden ben met de winst?'

'We stoppen als ik het zeg, niet eerder. Dat moet je me beloven.'

Ik weet niet of ik dat wil beloven. Aan de andere kant is het puur hypothetisch dat we veel geld gaan winnen. Voor hetzelfde geld is Finn een praatjesmaker. Even daarna realiseer ik me dat ik slechts 40 euro mee heb, zoveel kan ik nou ook weer niet verliezen.

'Ik beloof het,' beloof ik.

'Echt?'

'Ik. Beloof. Het. Bovendien ben ik altijd eerlijk.'

'Mooi.'

‘Wat is de tweede belofte?’

‘Als ik zeg dat we stoppen, stoppen we meteen.’

‘Oh, als we winst hebben lijkt me dat geen enkel probleem. Ik stop al bij honderd euro.’

Finn herhaalt streng: ‘Wacht maar af.’

Terwijl ik de auto in een leeg vak parkeer zucht ik diep. ‘Ik. Beloof. Het. Drammer.’ Als ik zijn beteuterde gezicht met halfopen mond zie barst ik in lachen uit en prik hem in zijn zij. ‘Je bent wel een heel lieve drammer,’ voeg ik er liefjes aan toe en kus hem vol passie op de mond.

Van de ongezellige met TL-balken verlichte garage komen we direct uit in de sprookjesachtige lobby waar het plafond is versierd met duizenden lampjes die als sterren zacht fonkelen. Uit onzichtbare boxen klinkt veilige, nietszeggende muziek. Er hangt opwinding in de lucht, zolang al deze mensen in de rij voor de kassa hun geld nog niet hebben ingezet en verloren is er de kans vanavond rijk naar huis te gaan. Dergelijke dromers betalen mee aan deze lobby uit Duizend-en-een-nacht realiseer ik me. Wat kunnen ze bekostigen met de 40 euro die ze straks van mij aftroggelen? Misschien één ledlampje voor in het plafond, één ster. Ik vind het helemaal prima, ik geniet met volle teugen van dit moment met Finn in zijn sexy pak naast me.

Als we in de rij aansluiten pak ik hem met beide handen bij zijn arm, zodat er geen misverstand mogelijk is dat ik bij hem hoor en hij bij mij.

Even vrees ik dat mijn vrolijke zomerjurk ongeschikt is voor een avondje casino, tot ik de lange rij voor me zie. Bijna iedereen is in alledaagse kleding gekomen, er zijn zelfs toeristen die rechtstreeks van het strand zijn gekomen en een gokje willen wagen in een driekwartbroek en slippers. En blijkbaar kan het wel té erg, want een man gekleed in slechts een hemd en zwemshort en een vrouw met een doorschijnend topje zonder beha worden uit de rij gehaald en meegenomen naar een afgesloten kamertje. Ik denk dat ze even goed de waarheid wordt verteld maar niets is minder waar. Drie minuten later komen ze er weer uit en draagt hij een vele maten te grote bandplooi broek en een roze polo en heeft zij een felgeel broekpak aan. Er is blijkbaar een kamer met reservekleding voor de hopeloze gevallen, want ze sturen niemand weg. Ergens logisch ook, aan het eind van de avond maakt het niet uit van wie het gewonnen geld komt. Kortom, het hebben van een goede kledingsmaak is geen vereiste om binnen te komen.

Als we eindelijk voorbij de kassa's zijn en de roltrap naar de speelzaal nemen zegt Finn: 'We spelen vandaag alleen met jouw geld.'

'Hoor je wat je zegt?' vraag ik geamuseerd. 'We? Hoezo we? En hoezo met mijn geld, meneer 'ik-koop-mijn-huizen-met-cash-geld.'

Finn knijpt in mijn billen en ik sis: 'Doe normaal, er hangen hier wel duizend camera's.'

'Minstens,' zegt hij, 'een miljoenmiljard. We moeten wel op een verliefd stelletje tijdens een avondje uit lijken.'

'Oh Finn, ik kan helemaal niet acteren. Daar trappen ze nooit in.' Ik sla mijn armen om hem heen. Wanneer we niet merken dat we bovenaan de roltrap zijn gekomen, verliezen we ons evenwicht en vallen nog net niet de speelzaal in.

'Nu al aangeschoten,' proest ik uit.

'Hé, dat is mijn tekst,' zegt Finn.

'Sleep me maar voor de rechter,' lach ik, en trek hem mee de zaal in. Het is druk en jaren geleden dat ik hier ben geweest. Ze hebben het hier aardig verbouwd, constateer ik. Ook niet zo raar, als het elke avond zo druk is verdienen ze genoeg.

We lopen eerst naar de bar waar Finn bronwater en wijn bestelt. Ik pak de 40 euro uit mijn portemonnee en hou ze omhoog.

'Dit wordt een leuke avond, of een korte.'

'Een leuke natuurlijk,' belooft Finn zelfverzekerd.

'Waar beginnen we?' vraag ik. De veertig euro branden ineens in mijn hand.

'We lopen eerst een rondje, daarna spelen we blackjack,' zegt Finn rustig terwijl hij de omgeving en de mensen met hun reacties in zich opneemt. Ik heb geen idee wat hij doet, wat wij hier gaan doen, ik volg hem maar gewoon. Het drukt is het bij de tien euro tafels. Hier zitten de huisvrouwen en ambtenaren hun zuurverdiende geld aan het huis te doneren.

Finn loopt verder en ik volg weer. We stoppen bij de 20 euro tafel. Alle eerste speelboxen zijn bezet, je kunt alleen nog met de beslissers meespelen en niet zelf zeggen of je wel of niet een kaart wil.

Finn wijst op een kalende man met een veel te groot jasje. Hij heeft rode wangen van de spanning. Hij zet het minimumbedrag van 20 euro in alsof hij 1000 euro op het spel zet.

'Na dit potje zet je de 40 euro in achter de box van die man.'

‘Alles? Moeten we de winkansen niet spreiden? Dat zeggen ze altijd in die reclames.’

‘Wij verliezen niet,’ zegt Finn alsof dat vanzelfsprekend is.

De man verliest dit bewuste potje wel en zucht alsof hij de jackpot heeft misgelopen.

‘Weet je het zeker?’ vraag ik zacht. ‘Hij kan er niets van en ziet eruit als een geboren loser.’

Finn stoot me aan en gebaart met zijn hoofd dat ik moet inzetten.

‘Ja baas,’ zeg ik, en leg mijn 40 euro op tafel. De dealer wisselt het in voor fiches en legt het voor me achter de box van de rood aangelopen loser.

‘De dood of de gladiolen,’ zeg ik tegen de man die me verward aankijkt. Hij krijgt een zes en een plaatje. De bank krijgt een aas. Ik heb een of twee keer geblackjacket, en weet dat dit geen goed uitgangspunt is. De spelers die eerder aan de beurt zijn kopen kaarten of passen. Niet interessant voor mij. Wat gaat dit mannetje doen. Zestien tegen een aas is lastig, ik weet niet eens wat ik zelf zou doen. De man ook niet, hij twijfelt een minuut en op aandringen van de croupier past hij met zestien. De bank trekt een vijf. Dat had ons eenentwintig gegeven. De man zucht van ergernis om zijn eigen domme keuze. De volgende kaart voor de bank is een plaatje. Dat had de bank blackjack gegeven en hadden we alsnog verloren. De bank heeft zestien punten en als de volgende kaart een acht is winnen we en maak ik een sprongetje. Ik zou bijna de man een high five geven als hij niet alweer druk bezig was in te zetten.

We hebben 80 euro. Herstel, ik heb 80 euro. Finn zegt dat ik alles weer moet inzetten. Ik heb de smaak te pakken en zet het in. En we winnen weer. Weer gebaart hij dat ik alles moet inzetten en ach, waarom ook niet. Een minuut staat er al een leuk stapeltje fishes voor mijn neus.

‘We slaan een ronde over,’ kondigt Finn aan.

Ik haal het geld van tafel en we kijken naar het potje dat de bank uiteindelijk wint.

‘Nu kun je inzetten,’ zegt Finn. ‘De helft.’

Ik zet het bedrag in achter de box van de man en we krijgen twee azen tegen een 9 van de bank. Als de man aan de beurt is splitst hij ze en ik zet de andere helft in om mee te gaan. We krijgen twee keer een plaatje.

‘Twee keer blackjack,’ zeg ik verheugd tegen Finn.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Blackjack krijg je alleen met twee kaarten, nu heb je er vier, twee keer eenentwintig.’

Blackjack of niet, we winnen en daar gaat het om. Finn weet ook precies wanneer ik ga verliezen en op die momenten zet ik weinig of niets in. Na een minuut of tien heb ik 1800 euro gewonnen.

Net als ik weer wil inzetten gebaart Finn dat we naar de roulettetafels gaan. Het komt wat bazig over en ik ben niet het type dat orders aanneemt. Het maakt me doorgaans kriegel en nu ook een beetje.

‘Waar is die lieve, zorgzame Finn gebleven?’ fluister ik.

Hij slaat zijn arm om me heen als we van de blackjacktafel weglopen. ‘Dat is precies wat ik nu ben,’ zegt hij en knipoogt. Hij bestudeert het bord met de al gevallen nummers aan de roulettetafel.

‘De volgende ronde zet je 100 euro in op 26,’ zegt hij.

‘Okido baas.’ Ik zet in en het balletje gaat rollen. Als ik dit verlies heb ik nog genoeg winst. Natuurlijk verlies ik niet, de bal valt op 26 en ik win 3500 euro. De tafel juicht en de croupier betaalt me uit.

Hoe het werkt weet ik niet maar gokken met voorkennis is bijzonder opwindend. Finn zegt dat ik de winst mag pakken en de inzet moet laten staan. Enkele spelers feliciteren me met de winst en vinden me dapper dat ik weer gok op hetzelfde getal.

Een vrouw die een cocktail door een rietje drinkt schudt afkeurend haar hoofd. ‘De kans dat hij weer op dit getal valt is wel erg klein,’ zegt ze.

‘Nee hoor,’ antwoord ik, ‘de kans dat 26 valt is net zo groot als de vorige ronde.’ De vrouw staart mij dommig aan. Dit is de reactie waar ik op wachtte. ‘De kans dat je wint met een willekeurig nummer is 1 op 37.’ Ik heb dan niet veel verstand van gokken, van wiskunde weet ik wel het een en ander. De croupier laat de bal weer draaien.

‘Elke ronde zijn de kansen opnieuw gelijk, de bal heeft een kans van 1 op 37 dat hij op een nummer valt, dat is 2,7 procent. Ook nu is er weer 2,7 procent kans dat het balletje op nummer 26 valt, want het spel heeft geen geheugen.’

De vrouw begrijpt er nog steeds niets van en probeert te verwerken wat ik net heb uitgelegd. ‘36 is het hoogste getal,’ zegt ze schaapachtig. Ik wijs met een dwingend gebaar naar de groene nul en ze knikt. ‘Oh ja.’

De croupier meldt dat er niet meer ingezet mag worden. Ik ga even verder met mijn wiskundecollege en wijs op het uitslagenbord. Finn hoort het met veel plezier aan zie ik.

‘De bal is de afgelopen zeven keer op een zwart nummer gevallen. Is de kans nu groter of kleiner dat hij op een rood nummer valt?’

De vrouw twijfelt. ‘Kleiner, want hij moet ooit op rood vallen.’

‘Oh, hij zal ooit op rood vallen, daar twijfel ik niet over.’ Ik geniet ervan lekker wijsneuzerig te kunnen doen. ‘De kans dat hij nu op rood valt is gewoon vijftig procent. Of bijna vijftig procent want er is ook nog de groene nul.’

Ik heb zin om de vrouw van haar sokken te blazen. Finn knikt bevestigend, ook deze ronde gaan we winnen.

‘Kortom. De kans dat ik win is net zo groot als zojuist. Of net zo klein natuurlijk.’

Als de bal in het vakje valt kijk ik alleen naar het gezicht van de vrouw. Ze trekt wit weg en de tafel juicht.

‘Tijd voor pauze,’ zegt Finn, en ik wissel de kleinere chips in voor enkele met grotere bedragen. We gaan aan een tafeltje zitten en ik tel de fiches. Ik heb binnen een half uur zo’n 8000 euro verdiend.

‘Dit is leuk’, zeg ik. Er klinkt opwinding in mijn stem. Wie had gedacht dat uit je comfortzone springen zo fijn kon zijn.

‘Oh, we beginnen pas,’ zegt Finn opgewekt en wenkt een serveerster. Hij bestelt voor mij thee en voor hem nog een glas wijn. ‘We gaan zo op zoek naar een blackjacktafel waar je aan een eigen box kan zitten. Wat belangrijk is, is dat ik je ook aanwijzingen geef waarbij je gaat verliezen. Dat hoort erbij, vertrouw op de volgorde van de kaarten en mij.’

‘Dat laatste doe ik zeker,’ zeg ik met volle overtuiging.

Finn rekent af zodra de bestelling er is. Daarna lopen we naar een blackjacktafel met hogere minimale inzetten. Hier is het beduidend rustiger, de doorsnee bezoeker komt hier niet. We nemen plaats aan een tafel waar nog twee andere mannen spelen. Aan hun stapel fiches te zien gaat het redelijk. De minimale inzet is 50 euro, de maximale inzet 500. We gaan in het midden zitten en ik wissel een groot fiche voor twee stapeltjes van 50 en 100 euro.

Finn gebaart dat ik 200 moet inzetten. Ik krijg negentien tegen een tien van de bank. Ik pas en de bank krijgt er een plaatje bij. De volgende ronde zet ik op twee boxen 200 in en ook die verlies ik. Finn neemt een slok van zijn drankje en zegt dat we de bank wel klein krijgen. De dealer glimlacht zakelijk om ons, twee mensen die geen geluk hebben in het spel en net zo lang doorgaan tot dat wel zo is. Dit ziet hij elke dag. Finn fluistert: ‘De volgende drie rondes op de twee boxen het maximale wat

je mag inzetten, als je kunt splitsen moet je splitsen en als je kunt dubbelen moet je dubbelen.'

Het is alsof hij dwars door het kaartendeck heen kan kijken. Ik zet twee keer 500 in en krijg twee achten op de eerste en twee zevens op de tweede box. De bank heeft een tien. Ik splits de achten en krijg een drie op de eerste. Ik dubbel de elf en krijg een plaatje. Eenentwintig. Op de tweede acht krijg ik een aas en hoewel ik kan dubbelen pas ik hier. Negentien. Op de eerste zeven krijg ik een drie en deze dubbel ik. Ik krijg een plaatje. Twintig hier. Op de tweede zeven krijg ik weer een zeven die ik weer splits. Ik krijg een twee die ik dubbel. Ik krijg een vier. Dat is jammer, ik kan niet verder kopen en de veertien blijft staan. Op de derde zeven krijg ik een aas. Achttien. Ik pas. Ik heb nu 4000 euro in het spel. De man die na mij aan de beurt is heeft een zestien en koopt een plaatje. Ik zie hem terugrekenen waar ik had moeten stoppen om hem goede kaarten te geven. De bank trekt een vier en dan een plaatje. Ik win 4000 euro.

Het gaat niet sneller dan bij roulette, maar is wel spannender omdat je hier invloed op kunt uitoefenen. Althans, zo voelt het. En ik heb plezier, we hoeven niet te doen alsof.

'Het is net alsof we in onze eigen James Bond-film spelen,' zegt Finn.

'Nooit gezien,' zeg ik, en hij schudt ongelovig zijn hoofd.

'Echt niet?'

'Waarom zou ik liegen over zoiets stoms als een James Bond-film?' zeg ik. 'Noem dan Oceans Eleven, met George en Brad.'

'Het is net alsof we in onze eigen Oceans Eleven-film spelen,' herhaalt Finn.

'Ook nooit gezien.' Ik schater om mijn eigen spitsvondigheid.

Finn rolt met zijn ogen. 'Een gebrek in je opvoeding.'

We herhalen dit inzetpatroon een paar keer met succes tot Finn uit het niets aankondigt: 'Kom lieverd, we gaan wat drinken aan de bar.'

De dealer biedt aan de serveerster naar de tafel te roepen en dat we op zijn kosten iets mogen drinken. Sympathiek denk ik, maar Finn zegt dat we de benen strekken.

De dealer wisselt de stapels fiches in voor enkele plaquettes met hogere waardes en we zeggen; 'Misschien tot zo.'

Als Finn bij de bar een kop koffie en een thee voor mij bestelt, tel ik de fiches. Ik val bijna van mijn kruk. Voor me ligt vierendertigduizend euro...

'Finn,' is het enige dat ik kan uitbrengen.

‘Ik weet het,’ zegt Finn tevreden. ‘En dit is nog steeds zakgeld.’

‘We móéten wel doorgaan,’ beaam ik. ‘We zijn on a winning streak!’

‘Daarom gaan we zo in de VIP-room spelen,’ zegt Finn.

‘Dat klinkt spannend,’ zeg ik opgewonden. Ik kan me er wel iets bij voorstellen, een plek waar je wél mag roken, het liefst dikke sigaren en waar de inzetten hoger zijn.

‘Het is vooral lucratief,’ zegt Finn tevreden.

Hoofdstuk 15

In het casino, of in ieder geval in dit casino, heerst een duidelijke vorm van hiërarchie. Aan de kleding kun je al zien hoe belangrijk iemand is. Hoe hoger in rang, hoe duurder de kleding. Croupiers dragen een blouse, de floormanagement een confectiepak en wie daarboven staat draagt een maatpak.

Het is ook een maatpak dat ons uitnodigt voor de VIP-room. Eerst begroet hij ons en vraagt terloops of we het naar onze zin hebben. Dat hebben we en daar is hij blij mee, want het casino is er voor klanten als wij, mensen die niet regelmatig komen en geluk hebben. Want wat moet je in een casino zonder geluk, ratelt hij door.

Als we op zijn uitnodiging ingaan gaat hij ons voor naar een privélift naar een hogere verdieping. De sfeer is hier zo anders. Er zijn nog geen dertig gasten verdeeld over de hele verdieping. Een vrouw gekleed in een ultrastrak én kort goudkleurig jurkje zit aan de bar en nipt aan een cocktail. Ze taxeert eerst Finn en daarna mij. Als ze merkt dat hij geen grote vis is die ze kan vangen verdwijnt in een fractie van een seconde haar aandacht en draait ze zich weer verveeld naar haar net zo sletterig – in het zilver – geklede vriendin die met een andere speler in gesprek is. Het is duidelijk dat hij geen geduld heeft voor prietpraat want hij zoekt zonder haar een tafel op en de vrouwen blijven alleen achter met de barman die duidelijk met geen van twee naar huis zal gaan ook al zie je hem hopen van wel.

We hoeven niet zelf drinken te halen, serveersters lopen af en aan en we kunnen bestellen wat we willen. Alles is gratis en alles is mogelijk, of je nu een steak of sushi, pizza of bitterballen wil. We kiezen een bittergarnituurtje en nemen plaats aan een blackjacktafel waar de inzet minimaal honderd en maximaal vijfduizend euro per spel is.

‘Hoe gaat het hier?’ vraagt Finn aan de enige speler aan tafel.

De man bromt iets waar we niet uit op kunnen maken of het goed of slecht gaat. Voor hem liggen drie stapels met plaquettes van 1000, 5000 en 10.000 euro, zover ik kan beoordelen gaat het prima. Hij speelt op twee boxen en als wij erbij komen stapt hij over op één box.

Finn fluistert dat ik het maximale bedrag op een box moet inzetten. Ik slik even, want met 35.000 euro kunnen we in zeven potjes blut zijn.

‘Weet je het zeker?’

‘Natuurlijk schatje,’ zegt hij. Ik moet hem later even vertellen dat ik een gloeiende hekel heb aan het woord ‘schatje’. Nu hij de rol speelt van licht aangeschoten vriend mag het.

Op mijn meest empathische toon zeg ik: ‘5000 euro, net als die vriendelijke meneer naast ons. Als hij het durft, durven wij het ook.’

De man kijkt geërgerd en als wij meteen blackjack hebben ziet hij er nog bozer uit. Anders had hij blackjack gehad. Zo spelen we even door, de meeste keren win ik en de stapel fiches groeit gestaag.

Finn slalomt behendig tussen verliezende en winnende potjes. Dan heft hij zijn glas en zegt: ‘schatje, we hebben zoveel geluk, we gaan op meer boxen spelen.’

Vol afgrijzen kijkt de medespeler op als Finn me aanspoort in te zetten op vier boxen.

De dealer kan een lach niet onderdrukken. Een casino leeft van aangeschoten idioten die niet weten wanneer ze moeten stoppen. En Finn weet inderdaad niet van stoppen. Onze stapel is inmiddels al meer dan 100.000 euro waard. De stapel van de man is zeker met 70 mille geslonken.

Ik zet 20.000 euro in alsof het niets is. De man houdt het bij zijn ene 5000 euro. Het klinkt bijna schamel. Mijn besef van geld is bijna verdwenen, alsof we met monopolygeld spelen. We winnen, natuurlijk, het is niet eens een vraag meer. En nog een keer en daarna nog een keer en dan ligt ineens de totale schuld van 180.000 euro voor me, ik hou zelfs nog een paar duizend euro over voor een reisje naar Vietnam. Als ik me dat realiseer wil ik stoppen.

‘Finn,’ begin ik, maar hij mimet: ‘JE. HEBT. HET. BELOOFD.’ Ik kijk hem aan en zeg met mijn ogen dat ik echt tevreden ben zo. Zijn blik terug zegt resoluut ‘nee.’

Onze medespeler houdt het voor gezien, pakt zijn laatste fiches en verdwijnt. Ik zeg niets. We hebben nu de hele tafel voor ons alleen. Finn zegt met dubbele tong, waarvan ik niet exact kan zeggen of het nu geacteerd is of niet, dat wij dan wel voor gezelligheid zorgen. Hij gebaart me op zes boxen het maximale in te zetten. Ik vraag voor de vorm nog of hij niet zeven bedoelt en hij zegt: ‘Nee schatje, die laatste box is behekst.’

Mijn schaterlach trekt alle blikken in de VIP-room onze kant op.

‘Oké okapi, dan slaan we die over,’ ik kus hem en proef de wijn. Dit is niet het moment om over vertrouwen te twijfelen. We spelen vier rondes op de zes boxen, waarvan we één ronde 30.000 euro verliezen. Dat doet pijn maar geeft tegelijk een

adrenalinestoot. De andere drie rondes winnen we. We hebben nu zo'n 270.000 euro.

De serveerster neemt een bestelling op. Goed moment voor een time-out. We laten de fiches liggen en strekken onze benen.

'Ik weet dat het genoeg geld is,' zegt Finn. Hij klinkt nu gewoon helder. 'We zijn bijna klaar.'

Eigenlijk wil ik nu echt stoppen, we moeten niet hebberig zijn. Hij haalt de Alabama-sleutelhanger uit zijn zak en geeft hem aan mij. 'Als je gelooft in Alabama, geloof je ook in mij.'

'Ik geloof in Alabama,' zeg ik. 'En dus ook in jou.'

'Nog even en dan ben je schuldenvrij en staat niets een reis naar Vietnam in de weg,' zegt Finn. 'Je gaat nu het eerste potje verliezen, daarna win je. Over twee potjes gaan we naar huis.'

Ik knik gehoorzaam. We lopen terug naar onze tafel waar de dealer geduldig wacht. 'Welkom terug,' zegt hij vriendelijk. De eerste ronde verlies ik meteen 45.000 euro. Het doet pijn in mijn maag. Dan zegt Finn: 'Dit schiet niet op. Mogen we niet hoger inzetten?'

De dealer zegt dat het niet kan. Als Finn blijft zeuren, komt het maatpak erbij. Ook hij zegt eerst dat het niet kan en vervolgens vraagt hij hoeveel wij eventueel per box willen inzetten. Finn zegt 25.000 euro. Mijn hart slaat even over en ik knijp onbewust in de Alabama sleutelhanger. Ik heb meer dan genoeg geld, genoeg is genoeg. Maar... Ik. Heb. Het. Beloofd.

De manager belt even met iemand die nóg hoger in de hiërarchie staat en ik vraag me af hoe hoog de ladder gaat als het om beslissingen als deze gaat. Iemand kijkt nu ongetwijfeld mee op een scherm. De man hangt op en knikt dan dat het mag. Het huis kan een slechte avond zo weer goedmaken.

Als ik met frisse tegenzin inzet op zes boxen ligt er 150.000 euro op tafel alsof het niets is. Het is meer dan de helft van mijn winst.

Op de eerste hand krijg ik twee zevens, de tweede achttien punten, de derde vijftien, de vierde elf, de vijfde twintig, en de zesde negentien punten. De bank heeft een tien.

Ik hou het niet meer. Finn fluistert: 'Waar je kunt splitsen splits je en waar je kunt dubbelen doe je dat.'

Ik splits gehoorzaam de zeven, krijg bij de eerste een vier, dubbel en trek een vijf, bij de tweede zeven krijg ik een negen. Als de bank aan de beurt is ligt er 225.000 euro op tafel en hebben we nergens hoger dan negentien punten. Mocht de bank een tien of een aas trekken zijn we alles kwijt. Zelfs de dealer kan een nerveus trekje bij zijn neus niet onderdrukken. Het maatpak friemelt aan een knoop van zijn colbert.

‘Ik denk dat het een drie is,’ zegt Finn.

De bank trekt een drie.

Dan zegt Finn: ‘Plaatje.’

De bank trekt een boer en is dood. Ik kijk naar het verbijsterde gezicht van de floormanager. Ik spring in de lucht van blijdschap.

De dealer betaalt zonder blikken of blozen het geld uit. Ik wil dit nog een keer. De floormanager vraagt of we nog een keer 25.000 euro willen inzetten per box en ik zeg ja, de adrenaline giert door mijn lijf. Finn zegt echter dat het tijd is om te gaan.

‘Eén keer nog?’ Het klinkt bijna smekend, dit is niets voor mij. Het is alsof ik uit mezelf ben getreden en van een afstandje toekijk hoe deze vrouw door de VIP-room stuitert van opwinding. Nog een keer, denk ik, dit gevoel is fantastisch. Finn is echter standvastig en ik denk aan wat ik heb beloofd. De manager is teleurgesteld als de dealer de fiches wisselt voor vier plakken van 100.000 euro en vijf van 10.000. Ik heb nog 1500 aan kleinere fiches, het lijkt wel wisselgeld. Finn zegt dat ik 500 aan de dealer fooi moet geven. Dat vind ik echt overdreven en doe het met tegenzin, waar is dat goed voor? De rest klem ik stevig vast in mijn handen, die krijgt niemand.

De manager loopt met ons mee naar de kassa om 450.000 euro direct naar mijn bankrekening te storten. De resterende duizend krijg ik cash uitbetaald. Finn benadrukt dat er wel spelwinst bij de storting moet komen te staan zodat het meteen belastingvrij is. De caissière kijkt de floormanager aan die knikt bevestigend.

‘Spelwinst.’

Ik krijg een reçu mee en de medewerkster vertelt me dat het geld binnen een paar werkdagen op mijn rekening staat. Als we de lift naar beneden nemen hou ik het afschrift omhoog. Dit bedrag was iets meer dan twee uur geleden slechts 40 euro.

We verlaten de lift en lopen naar de parkeergarage. Vijf minuten later rijden we richting huis. Het dak is naar beneden en we snuiven de zwoele nachtlucht op.

‘Weet je wat ik altijd al heb willen doen,’ vraag ik retorisch.

‘Nou?’

'Dit!' En ik haal allebei mijn handen van het stuur en steek ze in de lucht terwijl ik hard joel en het gaspedaal intrap. Ik hou het vol tot we een bocht naderen.

Hoofdstuk 16

De frisse lucht in mijn neus is heerlijk, al brengt het me nauwelijks tot rust. De adrenaline giert nog door mijn lijf en ik zit gewoon te shaken achter het stuur. Ik voel de spanning en de ontlading van het laatste potje tot in mijn tenen en realiseer me hoe bizar het is dat iemand als ik, die verstandig met geld omgaat, zojuist 225.000 euro op het spel heeft gezet. Twéé-honderd-vijfentwintig-dúízend euro. Aan de andere kant, Finn speelde, ik volgde slechts zijn advies.

Finn is overigens opvallend stil en staart in de verte, hij lijkt ver weg in gedachten. Ik raak zijn been aan. 'Heb je te veel gedronken?' vraag ik.

Hij schudt zijn hoofd. 'Valt mee, ik heb lang niet alles opgedronken, het hoorde bij de act.'

'Dat weet ik.' Ik streek zijn knie. 'Vanavond waren we gewoon mensen met veel geluk. Dat ik dit weekend gelukkig bén is geen act trouwens.'

Finn raakt mijn gezicht aan. 'Nee,' zegt hij. 'Dat is geen act. Ook van mij niet.'

Ik vraag: 'Wat is er zojuist gebeurd in het casino?'

'Je hebt gewonnen, je bent rijk.'

Ik zit met nog veel meer vragen en weet niet waar ik moet beginnen. Of hoe.

'Morgen begint je nieuwe leven,' zegt Finn. 'Dat is wat er gebeurd is. Niemand pakt je dat meer af.'

Ik wil vragen of hij ook bij dat nieuwe leven hoort, ik durf het alleen niet. Soms ben je bang voor het antwoord dan voor de vraag. Finn raakt nog steeds mijn gezicht aan. Ik heb mijn ogen op de weg, voel hem naar me kijken en verwacht elk moment dat hij zegt dat hij van me houdt of iets dergelijks. Ik vraag me af hoe ik zal reageren als hij dat zegt. Kun je al van iemand houden na twee dagen? Het ene moment is hij dichtbij, het andere moment kan ik hem niet peilen. Wie is hij? Wat kan hij? Wat doet hij met me?

De stilte die er nu is geeft mijn hoofd alle ruimte de touwtjes weer in handen te nemen. Wat als het casino besluit het geld niet over te maken omdat ze vinden dat ze zijn opgelicht? Dan kan ik mijn toekomst wel vergeten, met twee veroordelingen voor fraude zal niemand ooit nog in mijn onschuld geloven. Wat als Finn een gevaarlijke gek is. Wat als Finn alleen in mijn hoofd bestaat, en ik degene ben die gek is. Wat als dit een droom is. Wat als...

‘Moirra,’ zegt Finn zacht.

‘Dat ben ik.’

‘Niet doen.’ Hij drukt zijn hand boven mijn linkerborst, daar waar mijn hart ongeveer zit. ‘Denk hier mee, voel hier mee.’

‘Finn,’ zeg ik.

‘Dat ben ik.’

‘Het is overmorgen geworden. Ook jij hoeft niet meer bang te zijn.’

‘Nee, dat ben ik ook niet,’ zegt Finn, en sluit zijn hand om mijn hand die de versnellingspook vasthoudt. We luisteren naar de radio en zwijgen verder totdat we thuis zijn.

Het Plantsoen is nog steeds niet helemaal verlaten. Ik zie fietsers op weg naar huis, of misschien wel een afterparty, het park doorkruisen. Anderen drinken nog een biertje in het gras, ook al is het al bijna drie uur ‘s nachts.

Na de rit over de snelweg voelt de stadse lucht aan als een warme, kleffe föhn. Ik sluit de auto af en volg Finn naar binnen. Ik leg mijn clutch op de salontafel en pak het reçu nog een keer om te controleren of het bankrekeningnummer klopt. In het casino deed ik dat ook al vijf keer. Finn slaat van achteren zijn armen om me heen.

‘Je bent een miljonair in Vietnamese dong en in ouderwetse Hollandse guldens,’ zegt hij. ‘Miljonair Moira. Kijk, dat is nou een mooie chicklit-titel voor dit weekend.’

Met mijn vrije hand reik ik naar achteren en strijk door zijn haar. Hij is weer terug.

‘Ook zonder dit zou ik een gelukkig mens zijn,’ zeg ik oprecht en draai me naar hem om. ‘Je hebt recht op de helft.’ Ook dat meen ik, al hoop ik natuurlijk ook dat hij als miljonair zijnde het aanbod afslaat.

‘Je speelde met je eigen geld,’ zegt Finn. ‘Het is volledig van jou.’ Hij wiegt me zacht als we samen naar het bedrag op het papiertje kijken.

‘Eerlijk zullen we alles delen, leerden we dat niet op school?’ fluister ik.

‘We zitten al decennia niet meer op school,’ antwoordt Finn.

‘Jij al niet meer sinds je nog op een lei woordjes leerde,’ plaag ik, ‘in 1721.’

‘Kun je nagaan hoe wijs ik nu ben, als oude man.’

‘Ga je mee naar Vietnam?’ vraag ik, en beseft dat hij nooit met anderen reist. Te snel, denk ik meteen.

Finn zegt: 'Ik zou niks liever willen, Moi. Goed idee.' En ik zie dat hij het meent. Gelukkig. En dan gapen we tegelijkertijd, niet zo raar na een lang weekend met slechts vier uur slaap in achtenveertig uur.

'Kom,' zeg ik, en neem hem aan de hand mee de trap op. De balkondeur van de slaapkamer staat op een kier en het is hier lekker afgekoeld. Ik doe mijn jurk uit en sta, op mijn onderbroek na, bloot voor hem. Ik help hem uit zijn jasje.

'Vandaag doe ik allemaal dingen voor het eerst, dingen die ik altijd al heb willen doen,' zeg ik uitdagend.

'Zoals met losse handen in een cabrio rijden,' zegt Finn.

'Uuh. En dit!' In één beweging ruk ik zijn overhemd open. De knoopjes vliegen de hele kamer door.

'Hey, dat is—'

Finn krijgt niet de kans om zijn zin af te maken. Ik druk mijn mond op de zijne en gooi hem daarna op het bed. 'Je krijgt wel een nieuwe van me.'

'Het kwam helemaal uit Florence,' zegt Finn geamuseerd. Aan zijn ogen te zien vindt hij het spannend wat ik doe, alsof hij dit niet achter me heeft gezocht.

'Dan gaan we daar naartoe,' beloof ik. 'Niet nu, nu ben je van mij.'

Slechts vijftien minuten later liggen we bezweet tegen elkaar aan. In de schemering van de nacht zie ik vaag zijn ogen.

'Waarom speelde je niet mee met je eigen geld?' vraag ik zacht.

'Jouw geluk is mijn geluk, je wil niet weten hoe graag ik naar je kijk wanneer je gelukkig bent. Dit is jouw feestje, ik heb geld zat.'

'Wij allebei nu.'

'Je gezicht bij het incasseren van al dat geld is mijn beloning,' zegt Finn. 'Dat ik weet dat je nu goed terecht komt is een beloning.'

Op de laatste zin sla ik aan en al mijn zintuigen staan meteen op scherp. 'Hoe bedoel je, kom ik goed terecht? Ga je ergens heen? Heb je een dodelijke ziekte? Word je ontvoerd door buitenaardse wezens?'

'Ik ga nergens heen,' sust Finn. 'Ja, naar Vietnam met jou. En naar Florence voor nieuwe kleding, dat is leuker dan ze bestellen via het internet.' Hij wrijft in zijn ogen. 'Morgen verder praten? Ik ben echt heel erg moe.'

'Zolang er een morgen is voor ons', zeg ik zacht.

'Zal ik je eens wat vertellen?' fluistert hij.

‘Nou?’

‘Het is al morgen.’

‘Yay!’ Ik kus hem op de lippen. ‘Slaap lekker Finnie. Fijne dromen.’

‘Jij ook.’ Hij zwijgt even en zegt dan: ‘Moi, ik...’

Weer verwacht ik dat hij gaat zeggen dat hij van me houdt en nog steeds weet ik niet hoe daar op te antwoorden.

Hij kijkt tevreden. ‘Ik ben blij dat je voor geen meter kunt hardlopen en voor mijn deur bent gecrasht.’

We kussen elkaar. ‘Al is dat dan ook echt het enige wat ik niet kan hoor,’ zeg ik.

Als ik zachtjes zijn voorhoofd streel wordt zijn ademhaling rustiger, regelmatig en dieper. Het duurt niet lang voor hij in diepe slaap is. Ik trek de deken over hem heen en draai me op mijn rug.

Ik zou ook niets liever doen dan slapen. Het lukt alleen niet, mijn hoofd is nog veel te druk en als ik mijn ogen dicht doe vliegen er speelkaarten en rouletteballetjes in het rond.

Zou het geld al op de rekening staan en is het saldo van tien cent in de min al veranderd in vierehalve ton in de plus? Er gingen een paar werkdagen overheen, vertelde de caissière, al lijkt me dat sterk. Tegenwoordig is geld hetzelfde moment al overgeboekt. Ik reik naar het nachtkastje om de telefoon te pakken. Als ik misgrijp besef ik dat die nog in mijn tas zit. Ik ga het bed uit, doe mijn onderbroek en Finns overhemd zonder knoopjes aan en loop naar beneden. De telefoon zit echter ook niet in de handtas en ik peins even over waar hij dan wél is.

‘Oplader,’ zeg ik hardop en loop met handtas en al naar beneden.

In het kantoor staat de screensaver van de computer aan en rare, veranderende spiraalachtige vormen hebben invloed op het licht in de kamer, het heeft iets spookachtigs. Mijn telefoon ligt op het bureau naast de computer en aan het groene lampje te zien is hij vol.

Als ik de telefoon van de lader haal verschuift de muis van de computer en verschijnt het bureaublad. Niet jouw zaken, zegt mijn hart als ik er een blik op werp. Wel intrigerend, roept mijn hoofd. Ik spiek vluchtig en zie naast de gebruikelijke icoontjes voor de prullenbak en virusscanner de thumbnails staan van foto’s en filmpjes die Finn vandaag van mij maakte. Die filmpjes bekijken is géén inbreuk op zijn privacy, ik sta er immers zelf op, en ook nog eens ongevraagd.

Ik schuif de bureaustoel naar achteren, ga zitten, pak de muis en klik een filmpje aan.

‘Je hebt een nieuw vriendje,’ hoor ik Finn zeggen, terwijl een ijsbeer speels van achter het glas naar me hapt. Ik glimlach, sluit het filmpje en open een ander. Ik zie ons op de bank zitten, ik met de deken tot boven mijn neus opgetrokken.

Deze filmpjes wil ik ook. Ik pak mijn sleutelbos uit de handtas en onthoofd Mickey om hem daarna in de USB-poort te stoppen. De computer begint te ratelen als de bestanden worden overgezet.

Dan valt mijn oog op een map rechts onderin het scherm. Hij heet Nieuwe Herinneringen en mijn belangstelling is direct gewekt. Het leven draait om het maken van nieuwe herinneringen bezwoer Finn gisteren. Heeft hij hierin de dingen waar zijn leven om draait opgeschreven?

Nu ik wacht tot de bestanden op Mickey staan kan ik net zo goed even verder neuzen. Mijn nieuwsgierigheid is te groot ook al weet ik dat dit op elk niveau fout is.

Ik open de map en zie meteen tientallen sub-mappen staan en ook twee tekstbestandjes die ‘Regels’ en ‘Nieuwe Herinneringen, memoires van een Gestrande Reiziger’ heten. De muis gaat meteen naar het Memoires tekstbestand.

‘Nee,’ zeg ik hardop en vermanend. De cursor hangt vervaarlijk boven het bestandje en ik schuif hem snel weg. Als ik zijn dagboek lees is er namelijk geen weg terug voor een eerlijke en betrouwbare relatie.

Vervolgens beweeg ik de muis quasi onschuldig naar de sub-mappen die genummerd zijn van 001 tot 147. Ik open een willekeurige map en zie thumbnails van – zo te zien - Finn op een terrasje in de stad. Niets speciaals. Ik open wat andere mappen, scan ze oppervlakkig en zie foto’s van buitenlandse landschappen, een discotheek en selfies, kortom standaard foto’s die je met je telefoon neemt. In een andere map valt me één foto op die me ontroert. Het is een selfie van Finn en, ik neem aan, zijn vader, ze hebben allebei een hengel met een vis aan een haakje. De vangst van de dag. Ze kijken ontspannen, dankbaar, op net zo’n mooie stralende dag als vandaag.

Ik scroll wat door en open een map met een selfie van Finn samen met een jonge, blonde vrouw. Ze rijden op de snelweg in zijn Mini Cooper. Omdat ze wel wat weg heeft van Finn vermoed ik dat het zijn zus is. Dit is duidelijk een buitenlandse snelweg, Duitsland als ik me niet vergis. Op een andere foto staat Finn in een Ierse

pub naast een grijnzende, oudere en donkere man, aan hun ogen te zien hebben ze allebei al een paar borrels op.

‘Genoeg,’ zeg ik tegen mezelf. Dit is Finns leven vóór mij en er horen ongetwijfeld verhalen bij die ik nog wel te horen krijg. Maar natuurlijk is het niet genoeg. Waarom zijn het 147 mappen. Dit gaat mij niets aan. Of toch wel?

Map 147 klinkt als de naam van een vliegtuig. De 147 is net geland. Of opgestegen. Of neergestort... Kan ik me de naam van dat vliegtuig in Italië herinneren?

Mede door de vermoeidheid slaat mijn fantasie nu volledig op hol. Het kunnen ook 147 weerloze slachtoffers zijn die Finn tot nu heeft gemaakt. Er is geen zolder met souvenirs, er is een harde schijf met selfies als aandenken. Mijn hoofd schreeuwt dat ik weg moet rennen. Ik zie het beeld van een zwerm muggen boven een sloot vol baarzen. Ren dan idioot, galmt het in mijn hoofd. Ren, Moira, ren. Meteen verwerp ik de gedachte, ik ben degene hier die fout bezig is, niet Finn.

En omdat er niet zoiets bestaat als een beetje fout zijn, klik ik op map 147 en zie tot mijn opluchting dat Finn slechts een foto heeft gemaakt van zichzelf achter deze computer met zijn duim omhoog. Op het computerscherm achter hem staat een tekstdocument. De titel kan ik niet lezen maar hij zal ongetwijfeld blij zijn met het eindresultaat.

Nu ik gerust ben gesteld ga ik verder en klik map 018 open, maar zodra ik een foto open stukt de adem in mijn keel. Mijn ogen worden groot van... Van wat eigenlijk? Verbazing is niet het goede woord, er is misschien niet eens een woord voor wat ik voel.

Ik zie mezelf op de foto samen met Eef, we zijn op de markt en wachten voor een groentekraam. Het is niet duidelijk wanneer dit is. Zijn we gestalkt?

Ik open map 034 en zie weer mezelf, dit keer praat ik in de camera en zeg ik ‘heb je nog niet genoeg filmpjes?’ Zo te zien ben ik op het strand. Wie de filmer is, is onduidelijk, al is het meest logische antwoord Finn. Ik kan me niet herinneren wanneer ik op het strand ben geweest en dat ik bewust in een camera keek al helemaal niet. Wat bazel ik nou, ik kende Finn voor gisterochtend, en behalve die paar minuten op het feest ook nog helemaal niet.

Het wordt nog gekker... Na wat nietszeggende mappen vind ik in map 088 een filmpje waar ik salmiakchocoladeballen eet voor een windmolen. ‘Ook eentje?’ vraag ik aan de cameraman.

Wat is dit? Wie is die dubbelgangster?

De klap komt in mapje 138 - en nu weet ik zeker dat ik droom of hallucineer of misschien wel allebei - want ik zie een foto van mezelf met een belachelijk grote suikerspin in mijn hand, of haar hand, want ze lijkt sprekend op me maar ik ben haar niet, zij is mij niet. Ik open een filmpje uit dezelfde map en zie dezelfde 'mij-persoon' met sprankelende ogen in de camera kijken. Het meisje in de film draagt de gele jurk met witte polkadot stippen die ik vanavond aanhad en als ze een pirouette uitvoert bolt de stof op als een golf in de branding. De camera volgt haar bewegingen en mijn hart slaat over, ik weet waar dit is, ik herken het zonder dat ik er ooit ben geweest, het is niet te missen. Op de achtergrond staat een reuzenrad. Zij, ik, wij staan op Coney Island, in Brooklyn.

'Kom eens hier,' zegt ze verliefd in het filmpje, 'maken we een usfie.' Dat zou ik nooit zeggen. Toch? Toch hebben we dezelfde stem. Ze neemt de camera over en richt de lens op zichzelf en de mysterieuze persoon achter de camera. Het is geen verrassing dat het Finn is en ze kust hem op de mond.

Het filmpje stopt en het wordt weer stil in de kamer. Vanuit mijn ooghoek zie ik Mickey's buik groen oplichten, de overdracht is gelukt. Ik controleer hoeveel ruimte er nog over is. Meer dan genoeg. Ik ga terug naar het bureaublad en verplaats de hele Nieuwe Herinneringen-map naar de USB-stick.

Dit gaat wel even duren. De computer ratelt weer en in mijn beleving is dat zo luid dat het Finn wel wakker móét maken. Onzin natuurlijk.

Eigenlijk moet ik gewoon weg, naar buiten. Ben ik dan echt net zo naïef als dat domme rondborstige blondje in horrorfilms dat zich in huis verstoopt voor een bloeddorstige gek in plaats van naar buiten te rennen zolang dat nog kan?

Waarschijnlijk wel.

Er is nog dat tekstbestandje. Ik beweeg de cursor terug naar de memoires waar hij even boven blijft hangen. Kan ik? Zal ik? Het is op het ratelen van de computer na doodstil in huis. Natuurlijk gaat het me niets aan. Maar ook weer wel, want hier op Finns computer zie ik fragmenten van mezelf in een leven dat ik nooit heb geleid.

Het dagboek met die ietwat dramatische titel die alleen Finn kan verzinnen kan me de antwoorden geven waar ik naar zoek. Ik realiseer me ineens dat het om memoires gaat. Memoires schrijf je zodat anderen het kunnen lezen, in tegenstelling tot een dagboek. En zo praat ik mijn beslissing goed. Met een dubbele klik van mijn wijsvinger open ik het tekstbestand.

Het duurt een paar seconden voor het document is geladen, het overzetten van de bestanden maakt de computer iets trager.

Eindelijk staat de titel voor me, levensgroot tegen een witte achtergrond.

Met de muis scroll ik iets naar beneden en begin te lezen.

'Het weekend dat ik strandde begon bijna als alle andere weekenden. Sterker, de zaterdag begon als elke willekeurige dag...'

Finn

Nieuwe Herinneringen: memoires van een gestrande reiziger

Niets is zo verraderlijk als tijd. Je weet nooit hoeveel tijd je nog hebt, ook al lijkt het soms alsof er geen eind aan komt. Ik ben nu vierendertig jaar en kan me amper herinneren dat ik ooit de tijd nam om te leven. Ik was constant bezig met de volgende stap. Tegelijkertijd zijn veel van die jaren een vage vlek in mijn herinnering.

Om duidelijkheid en vooral om meer helderheid te creëren, schrijf ik het nu op.

Het is al jaren mijn ambitie om te schrijven, het kwam er alleen nooit van, om de meest uiteenlopende redenen. Ik verbleef in het buitenland of stond op het punt er heen te gaan. De ene keer had ik geen inspiratie. Een andere keer juist te veel en werkte ik aan vijf verhalen tegelijk. De reis waar ik over wilde schrijven lag te vers in mijn geheugen of de reis waar ik over wilde schrijven lag te vër in mijn geheugen. Bij elke poging die ik deed had ik een publiek voor ogen, honderdduizenden backpackers, reizigers en dromers die in mijn voetsporen wilden treden op zoek naar de mooiste en verste bestemmingen. Dat hielp niet, ik kon me niet indenken dat die honderdduizenden mensen het ook echt wilden lezen. Kortom, het kwam er niet van een verhaal af te ronden.

Nu is de tijd van uitvluchten verzinnen voorbij en is het tijd om mijn meest recente reis op te schrijven. Niet met een speciale lezer voor ogen, maar omdat dit verhaal verteld moet worden. En ook omdat ik niet weet hoeveel tijd ik nog heb.

Finn Bastin, Leiden

Gestrand

Het weekend dat ik strandde begon bijna als alle andere weekenden. Sterker, de zaterdag begon als elke willekeurige dag, het had ook net zo goed dinsdag kunnen zijn, of donderdag. Als je leeft zonder doel en de luxe hebt om niet in een keurslijf te hoeven leven om je huur en je eten te betalen bestaat er geen zaterdag meer, dan zijn alle dagen hetzelfde.

Welbeschouwd strandde mijn leven al veel eerder, wellicht op de dag dat ik een van de grootste pokertoernooien ter wereld won en me de luxe levensstijl zoals ik die zojuist beschreef kon veroorloven. Of misschien nog eerder, toen ik stopte met mijn opleiding als gymleraar, vijf weken na aanvang van de studie. Of ergens in mijn tienerjaren, toen ik voor het eerst iemands hart brak.

De liefde, of wat daar in mijn geval voor doorgaat, is een rode draad in mijn leven en daar zou ik vroeger vast stoer over hebben gedaan. Nu is die starre 'ik-heb-niemand-nodig' houding niet per se iets om trots op te zijn.

Vierendertig jaar geleden werd ik geboren in het noordwesten van het land. Mijn ouders waren beiden de dertig al gepasseerd, mijn vader gaf les op het voortgezet onderwijs, mijn moeder werkte in een zorgcentrum. Drie jaar nadat mijn zus Felicia het levenslicht zag stopte mijn moeder met werken om fulltime voor ons te zorgen. Mijn jeugd was beschermd en ik probeerde continu uit die veilige cocon te ontsnappen. Mijn studie en ik waren geen match, daarvoor was ik te ongeduldig en zonder diploma op zak veroordeelde ik mezelf tot duizend-en-een flutbaantjes. Ik woonde jarenlang in een studentenhuis zonder te studeren en werd heftruckchauffeur in een broodbakfabriek. Tijdens lunchpauzes speelde ik poker met collega's en ontdekte ik dat ik er aanleg voor had. Een jaar later won ik online een ticket voor deelname aan een toernooi in Amerika, inclusief reis en verblijf, won het toernooi, reisde de wereld rond, versleet vrouwen bij de vleet, ik zou niet eens meer weten hoe ze eruitzagen, en kocht een huis aan een park. Toch bleef mijn leven leeg.

Dat ik strandde was niet eens zo heel raar, al had ik dat op dat moment niet door; dit soort bewustwordingen heb je doorgaans pas achteraf.

Het enige wat afweek van mijn andere lege dagen was het tijdstip waarop ik wakker werd: kwart over zes. In de ochtend voor de duidelijkheid. Niet dat ik problemen heb

met vroeg opstaan, als ik reis sta ik vaak nog eerder op, maar als ik geen plannen heb slaap ik gerust een gat in de dag.

Met één oog dicht vanwege het vroege ochtendlicht bestudeerde ik mijn telefoon. Dit waren toch geen tijden, mensen.

Het duurde even voor ik de vorige dag in kaart had gebracht. Samenvattend deed ik die vrijdag weinig meer dan slapen, pizza eten op het bordes en een fles wijn op het balkon leegdrinken, ondertussen luisterend naar mijn favoriete muziek uit de jaren 80 van de vorige eeuw. Wat was ik graag volwassen geweest in dat decennium. Pre-internet en -smartphone, met een heerlijke constante dreiging tussen Rusland en Amerika die je elke minuut van de dag deed beseffen dat een van de twee presidenten op de rode knop kon drukken, waardoor je wel van elk moment dat dat niet gebeurde moest genieten. Een decennium waarin je Molly Ringwald gewoon in de bioscoop kon zien en waar je reikhalzend uitkeek naar een nieuwe plaat van Michael Jackson of Madonna.

Met mijn telefoon nog in mijn handen dommelde ik weer weg, maar niet voor lang. Voor ik de remslaap had bereikt zwol er een sirene aan. Een paar seconden later reed er een hulpdienst langs, de zwaailichten schenen een kort ogenblik door het raam naar binnen en maakten blauwe vlekken op het plafond.

Zuchtend draaide ik me om en viel nu wel in een diepe slaap, die tot het begin van de middag duurde.

Als ik achteraf niet was nagegaan wat ik dit betreffende weekend had gedaan was het ongetwijfeld opgegaan in een grote, wazige en stroperige mist waarin al mijn dagen verdwenen. Al met al kon ik het weekend samenvatten in twee alinea's.

Na een verkwikkende douche hees ik mezelf in een short en T-shirt, trok gympen aan en na een snel kopje koffie verdween ik richting het centrum voor een late lunch. Op koffie na heb ik zelden iets te eten en drinken in huis en mijn maag schreeuwde om voedsel. Ik kocht alvast één banaan en één appel op de markt – 'Eéntje, zo jij laat hem uit je broek hangen, zakgeld gekregen van je moeder?' – die ik onderweg naar een terrasboot opat.

Hier bestelde ik koffie, een broodje kaas en versgeperst sinaasappelsap en las de krant die slechts standaard nieuwsluwe zomernonsens verkondigde. Onderweg naar huis kocht ik twee sixpacks bier en een gebraden kip voor het diner. De rest van de middag zat ik op mijn balkon, waar ik na vijf bier in slaap viel. De zon verbrandde

mijn gezicht genadeloos en ook na het insmeren van aftersun kon ik niet praten zonder dat het pijn deed. Ik voerde mezelf kleine plukjes kip en de resterende blikjes bier dronk ik met een rietje. Ergens halverwege de avond stortte er een vliegtuig neer vlakbij Milaan en ik las de summiere details op mijn telefoon.

Zondag werd ik rond 11 uur gewekt door het opbouwen van het jaarlijkse picknickfestival in het park. Ik douchte koud omdat mijn gezicht nu nog roder was dan gisteren – dat moest wel gaan vervellen – en ik smeerde mijn huid extra dik in. In de supermarkt kocht ik typische picknickrediënten zoals broodjes, worst, kaas en twee flessen witte wijn die ik met plastic tas en al in de koelkast legde. Daarna slenterde ik over het picknickfestival, kletste wat met iemand die beweerde dat ze helderziend was of iets in die geest, werd omvergelopen door twee enthousiaste meisjes die per se een glittertattoo wilden en tot slot picknickte ik rechtstreeks vanuit de tas van de supermarkt, zittend voor het podium en luisterend naar een band die iets te veel nummers van Ed Sheeran op het repertoire had staan.

Met alles wat ik dit weekend deed, en dat was bar weinig, was Moira nooit ver uit mijn gedachten. Na anderhalve fles witte wijn - waarbij ik het koude glas gebruikte om de hitte in mijn verbrande gezicht af te koelen - zat ik nog steeds in het gras. De band was al tijden geleden gestopt, het festival was afgelopen, het podium werd afgebroken, kraampjes werden op opleggers gelegd en de draaimolen werd weggesleept, maar ik hoefde nergens heen. Om me heen hadden groepjes vrienden en gezinnen het naar hun zin samen op deze zwoele zondagavond. En terwijl ik een slok rechtstreeks uit de fles nam, overviel me een overweldigend gevoel van melancholie en eenzaamheid. Ik wilde een ander leven. Met iemand die me beroerde en ontroerde, iemand die me een warm gevoel gaf. Kortom, met Moira, ook al hadden we niet meer dan een paar zinnen gewisseld op het feest.

Ik was gestrand en morgen zou alles anders worden. Voor het eerst in mijn leven keek ik uit naar de maandag.

Controle

De maandag begon iets voor zessen. Ik kon me niet heugen wanneer ik voor het laatst echt het besef had gehad van een weekdag. De sensatie van het onbekende, dat er iets nieuws en spannends te wachten staat, alleen heb je nog geen idee wat, dat voelde ik vandaag. Wie op maandag met frisse tegenzin naar zijn werk gaat zal dit gevoel herkennen op de eerste dag van een kerst- of zomervakantie waar alles mag maar niets hoeft.

Ondanks dat ik standaard slaap met de balkondeur dicht omdat er voorbijgangers zijn die menen 's nachts luidruchtig te moeten zijn (ook overdag trouwens, maar dan stoor ik me er minder aan) werd ik gewekt door het blaffen van een hond gevolgd door twee luide plonzen in de singel, dertig meter aan de andere kant van het strookje park waaraan ik woon.

Het geluid was me niet onbekend, een man op leeftijd zwom er op mooie dagen baantjes met zijn hond en doorgaans sliep ik er doorheen. Hij liever dan ik. Ik opende mijn ogen, knipperde even tegen het ochtendlicht - ik sluit zelden de gordijnen omdat het ritme van dag en nacht me helpt om over een jetlag heen te komen en daarna laat ik het vaak zo – en gluurde uit automatisme op mijn telefoonscherm. In tegenstelling tot twee dagen terug had ik nu geen enkele moeite met het vroege tijdstip. Na een snel bezoek aan het toilet gluurde ik door het raam naar buiten en zag de man op zijn rug zwemmen, zijn handdoek en kleding lagen keurig opgevouwen aan de kant. De hond joeg intussen op eenden die onder luid protest een stukje verderop vlogen en daar hun ochtendritueel van voedsel zoeken onder water voortzetten.

Terug in bed dacht ik aan enkele actiepunten voor op mijn agenda. Het eerste punt was op zoek gaan naar een agenda, eentje van papier waar ik in kon krassen. Ik realiseerde me dat dit nog best lastig kon zijn zo laat in het jaar, tenzij ik een schoolagenda wilde. Ik wilde geen schoolagenda.

Verder zou ik mijn droom om een reisboek te schrijven eindelijk waarmaken. Mijn herinneringen aan plekken waar de standaard toerist nooit komt, met een licht sarcastische ondertoon en geïllustreerd met een selectie uit de vele foto's die ik maakte tijdens het reizen.

Tot slot, maar niet de minst belangrijke, moest Moira op de planning. Een ontmoeting, een toenadering, iets. Zij was de vrouw die alle andere vrouwen overbodig maakte, dat wist ik vanaf het allereerste moment dat ze me met bijna vuurspuwende ogen aankeek op het feest. Elke twijfel die ik eerder had bij anderen, hoe klein ook, bleek een functie te hebben; ik wachtte op een vrouw als Moira.

Een ex-vriendin vergeleek me eens met een kleine jongen die twee ijsjes in zijn hand heeft en niet kan kiezen welke hij opeet. Ze zei: 'Je kijkt naar het ene, dan naar het andere en als je lang genoeg twijfelt, smelten ze allebei en als de bolletjes ijs op de grond vallen blijf je met niets achter.'

Destijds vond ik het een stomme metafoor. Nu, vijftien jaar later, realiseer ik me dat ze gelijk had. Wie niet durft te kiezen, blijft achter met niets. En als je denkt, dan eet je ze allebei op, of allebei voor de helft, dan blijft het resultaat hetzelfde. Je blijft achter met niets, niemand wil tweede keus of halve keus zijn.

Als iets goed voelt is het niet eens een kwestie van kiezen. Er komt een moment in je leven dat je het gewoon weet. Dat je precies weet wat je wil, wie je wil, dat je helemaal geen ander ijsje meer wil. Dan is er nog één ding dat je moet doen: loslaten.

Ik las eens op het internet: 'Laat je de controle varen, dan kunnen er wonderlijke dingen gebeuren.' Afgezaagde en toch wijze woorden. Diegene had het uiteraard ook weer ergens gevonden. Het internet is bezaaid met dit soort spreuken en quotes en het cliché druipt ervan af, al geeft deze spreuk perfect aan wat er mis was met mij.

Vergis je niet, loslaten is het moeilijkste wat er is. En ik heb het niet over iemand laten gaan, of er met een ander vandoor gaan. Ik heb het over het loslaten van de angst om wat er kán gebeuren. Er kan altijd wat gebeuren. Het betekent alleen niet dat het ook echt gebeurt.

Met Moira was er geen keuzemogelijkheid. Zij was het. Ik keek in haar ogen en ik kon slechts mezelf verliezen. Dat ik niet in mijn eentje naar het feest was gekomen was een probleempje, maar niet onoverkomelijk. Mijn date en ik gingen een half jaar met elkaar om als, min of meer, stel, al spraken we allebei het woord 'exclusief' niet uit. De seks was makkelijk, de gesprekken niet al te diepgaand en niemand claimde iemand. Tot ik voor mezelf en zonder overleg een reis van twee weken naar Birma boekte en mevrouw ineens wilde praten over onze toekomst en dat ik bang was om me te binden. Dat laatste klopte dus.

Ze moet die avond hebben aangevoeld dat onze tijd samen voorbij was, want ze hing meer dan ooit aan mijn arm. Genoeg was genoeg. Ik maakte het ter plekke uit en een kwartier later ging ze er met een ander vandoor. Ik hoopte maar dat Moira niet was afgeknapt op de aanhankelijke vrouw naast me.

Ik achterhaalde haar naam en broedde een uur lang op een afscheid waarbij ik al mijn charmes in de strijd kon gooien. Waarom ik sindsdien al zes weken aarzelde contact met Moira te zoeken was me een raadsel.

Alsof de kosmos me een teken gaf dat het maar eens over moest zijn met dit lakse gedrag streek er op dat moment een ekster neer op de leuning van het balkon. Met een schuine kop leek hij me recht aan te kijken. Daarna vloog hij naar de vloer en tikte hij met zijn snavel tegen de onderkant van het glas van de deur, alsof hij me aanspoorde om op te staan. Een plons gevolgd door geblaf van de op eenden jagende hond haalde de vogel even uit zijn concentratie, maar al snel tikte hij weer enthousiast tegen het glas. Het duurde even voordat ik besepte dat hij niet met mij communiceerde maar met zijn spiegelbeeld.

Desondanks was de boodschap overgekomen, tijd om op te staan. Ik rekte me uit, geeuwde nog een keer en stak mijn hand op naar de vroege vogel om hem te bedanken voor de wake-up-call. Maar de ekster was in die seconde dat ik mijn ogen had gesloten verdwenen. Ik knipperde met mijn ogen, wreef de slaap eruit en keek nog eens. De ekster was echt weg en ik had hem niet zien opvliegen. Ik stapte uit bed en keek door het raam of hij misschien ergens in een hoekje van het balkon op apegapen lag. Dat was niet zo.

Ik rekte me staand nog een keer uit en zag dat de zwemmer en zijn hond niet meer in het water lagen. De man stond ook niet aan de waterkant om zich af te drogen. Even was ik in de veronderstelling dat hij verdronken was, tot ik ook het pakketje kleren niet meer in het gras zag liggen.

'Tijd om te douchen, Finn,' zei ik hardop. Het was kwart over zes geweest, de dag kon beginnen. Met nog een laatste blik naar het lege park liep ik schouderophalend naar de badkamer. Ik draaide de kraan open en bestudeerde tegelijkertijd mijn gezicht in de spiegel. Ergens verwachtte ik dat na het zondebacle de vellen er zo onderhand wel bij zouden hangen, maar niets was minder waar. Mijn huid had zijn normale kleur weer terug. Ik bewoog mijn kaken, neus en voorhoofd om te controleren of de huid nog trok en pijn deed. Tot mijn opluchting had het tijdig en veelvuldig insmeren met aftersun en crème zijn werk goed gedaan, een meevaller.

Het warme water uit de regendouche kletterde zonder een centje pijn op mijn gezicht terwijl ik met gesloten ogen mijn hoofd omhoogstak. Intussen dacht ik na hoe ik Moira voor me kon winnen zonder dat het opviel dat ik daar mee bezig was. In de zes weken na het feest had ze een rechtszaak verloren en ik wilde geenszins de indruk wekken haar redder in nood te zijn, ik bedoel dat ik haar wilde leren kennen om wie ze was en haar kennis laten maken met wie ik was, minus haar veroordeling en minus mijn rijkdom.

Kortom, ik kon maar beter een goed verhaal hebben voor ik tot actie overging. Een vriendschapsverzoek op social media leek me een slecht idee. Als ze niet op het verzoek zou reageren wist ik niet of dat uit desinteresse of wegens gebrek aan een internetverbinding zou zijn, om maar twee uitersten te noemen. Een andere manier om contact te maken had ik echter ook niet, ik wist haar telefoonnummer niet, laat staan haar adres en op de bonnefooi overal aanbellen was een grappig idee, maar meteen een uitermate slecht – want onhaalbaar – plan.

Ik parkeerde dit probleem even en terwijl ik mezelf inzepte overwoog ik met welke reis ik mijn boek wilde beginnen. Misschien kon ik mijn reisverhalen combineren per continent. Ik kon eerst door mijn collectie foto's browsen en dan wel zien wat me het meest inspireerde.

Mijn gedachten werden onderbroken door een geluid van buiten. Door het water in mijn oren duurde het even voor ik het kon thuisbrengen maar ik zou zweren dat ik sirenes hoorde. Ik stak mijn hoofd uit de cabine en daar was inderdaad het onmiskenbare geluid van een hulpdienst – ik hoor nog steeds het verschil niet tussen een brandweer- politie- of ziekenauto – onderweg naar een ongeval. Ik moest inwendig grinniken. Zo vroeg op en weer iemand in de problemen. De sirene stopte aan het eind van de straat met loeien wat betekende dat in ieder geval niet mijn huis of die van de directe burens in brand stond. Prima, ik douchte verder. De rest zocht het maar uit, dit was mijn dag.

Twintig minuten later zat ik met een kop koffie achter mijn computer. Ik moest de tas met overgebleven picknickspullen hebben weggegooid of achtergelaten in het park, wat behoorlijk stom was omdat ik niets meer in huis had en nu met een knorrende maag zat te werken. Twee scheppen suiker in de koffie moest de ergste trek stillen voor ik naar de supermarkt kon. Het was niet anders. Het deed me een beetje denken aan koffie in Azië, die ik alleen maar te drinken vind met veel suiker. Perfect om in de reisstemming te komen.

Het eerste probleem, of beter gezegd, de eerste uitdaging was het uitzoeken van de foto's. Mijn modus operandi – verplaats alles naar een harde schijf en sorteer later – brak me nu behoorlijk op. Iets van twintig mapjes met ruw materiaal wachtten al eeuwen geduldig tot ik ze onderhanden zou nemen. Scrollend door de thumbnails besloot ik om de foto's achteraf bij het verhaal te zoeken. Ik kon beter eerst iets op papier zetten.

Zodra ik een leeg tekstdocument had geopend en de cursor knipperend wachtte op de eerste letter, wist ik waar mijn reisverhaal moest beginnen: op het vliegveld met een gloednieuw paspoort met een visum voor Ghana, mijn eerste verre reis. Hoewel de reis wat tegenviel, kon ik het gevoel van het moment dat ik voor het eerst op Ghanees grondgebied liep meteen weer oproepen.

Met verbazende snelheid vloeiden de woorden uit mijn vingers en beschreef ik de reis, de lokale bewoners, het eten en de prachtige vergezichten, inclusief gevoel, twijfels en dromen. En de doodsangst toen ik in een aftandse taxi – die in Nederland al tien jaar niet meer door de APK zou komen – stapte waarbij ik me gedurende de rit van twintig minuten naar mijn hotel afvroeg of ik er levend zou aankomen.

Vier uur en zes koppen koffie later schoof ik mijn bureaustoel naar achteren om mijn vingers te kraken en benen te strekken. Er stonden 3500 woorden op papier en ik was high van de cafeïne- en suikerbom in mijn verder lege maag. Ik sloeg het document nogmaals op. Dit was een uitermate goede en veelbelovende start.

Nu het te laat was voor ontbijt maar te vroeg voor de lunch besloot ik in het centrum te zoeken naar een café met iets van brood of gebak op de kaart. Daarna kon ik een agenda zoeken en op de terugweg boodschappen meenemen voor de rest van de week.

Ik sloot de deur achter me en met de zon die op mijn gezicht viel en de frisse ochtendlucht in mijn longen genoot ik van de zomer alsof het nog nooit zomer was geweest. Het gras leek groener, de bomen voller, de lucht blauwer. En mijn hoofd opgeruimder. Als ik dertig jaar jonger was geweest had ik ongetwijfeld gehuppeld, nu stapte ik lichtvoetig vooruit, ondertussen een liedje neuriënd. Als je er zelf gekleurde vlinders en eekhoortjes in een boom bij verzint heb je een aardig beeld van hoe opgeruimd mijn humeur was.

Aan het eind van de straat - én tevens het begin van het park - hupte ik over een opgedroogd plasje bloed. Een vers gekrijt wit kruis en pijl vertelden wat er was voorgevallen: overduidelijk een aanrijding, net wat ik dacht. Aan de richting van de

pijl te zien was een auto de verkeerde kant van de eenrichtingsweg ingeslagen. Ik hoopte maar dat het slachtoffer er niet al te ernstig aan toe was. Ikzelf was dit keer extra alert bij oversteken. Daarna liep ik een plein over, de bocht om en stond ik op de markt.

Wacht. Wat?

Déjà vu

Dat ik midden op de weg stond en de doorgang blokkeerde voor mensen die de markt wilden bezoeken of wilden verlaten kreeg ik pas door na de zesde duw van een schouder of volle tas boodschappen. Er zal ongetwijfeld ook wel wat zijn geroepen naar me, ik registreerde het alleen niet.

Ik had kortsluiting in mijn hoofd. Er was markt. Op maandag. Er was markt op zaterdag en niet op maandag. Toch? Het was natuurlijk vakantie, in vakanties werden alle agenda's omgegooid. Dat moest het zijn. Ik ontspande wat na deze gedachte.

Na de zevende duw liet ik me met de stroming meevoeren en liep verder de markt op. Bij de groentekraam bleef ik staan en staarde naar de koopman die me zaterdag ook had geholpen.

'Zeg het maar,' zei hij terwijl hij een klant wisselgeld teruggaf.

'Staan jullie er alweer?' vroeg ik afwezig.

'Als het mag van jou,' klonk het sarcastisch.

'Zo bedoelde ik het niet,' verontschuldigde ik me snel. 'Ik bedoel dat de markt er vandáág is.'

De man begon zijn geduld te verliezen. 'Dat concept bestaat nog maar duizend jaar. Kom op vriend, wat mag het zijn.'

'Doe maar een appel en een banaan,' zei ik.

'Zozo, jij laat hem uit je broek hangen,' antwoordde hij sarcastisch. Ik kreeg het fruit aangereikt zonder een tasje en ik gaf hem twee euro. Daarmee was het gesprek voorbij zonder dat ik een antwoord had op mijn vraag. Een krant kon duidelijkheid geven. Ik liep een terrasboot op, zocht iemand die er een las en vroeg welke editie hij in zijn handen had. 'De zaterdagkrant,' antwoordde een man vriendelijk. 'Wil je soms de sportbijlage lezen?'

'Sorry, ik zoek de krant van vandaag.'

'Die lees ik.' Hij tikte met zijn vinger op de voorkant.

'Nee', hield ik stug vol, 'ik zoek die van maandag.'

'Twee dagen wachten dan.' De man was klaar met dit gesprek en sloeg de krant weer op. Ik zocht een stoel, pelde de banaan en nam een hap. Voordat ik hem had doorgeslikt nam ik er nog een. Waarschijnlijk speelde het gebrek aan eten spelletjes

met mijn hersenen. Meteen na de banaan beet ik in de appel. Ik probeerde alle energie naar mijn hoofd te sturen teneinde het raadsel op te lossen of het nou gisteren zondag of vrijdag was. Was dit een geval van een levendige droom, een déjà vu? En hoe bewijs je een déjà vu? Hoe verklaar je dat je niet gek bent als dat wel zo voelt? Er moest een manier zijn. Ik had geen foto's gemaakt de afgelopen dagen, amper iemand gesproken. Niemand die zich mij kon herinneren waarschijnlijk.

Wat had ik allemaal gedaan in mijn herinnering? Zaterdag na 12 uur opgestaan, ontbeten in de middag, levend verbrand op het balkon. Zondag laat in de ochtend opgestaan, boodschappen gedaan, in het park naar muziek geluisterd. Weinig verheffende dingen in ieder geval.

Wat vertelde mijn telefoon me? Ik pakte hem en liet hem bijna uit mijn trillende handen vallen. Met het hart bonkend in mijn keel keek ik naar het scherm en daar stond het duidelijk, het was zaterdag. Ik had blijkbaar een heel weekend gedroomd.

'Mag ik uw bestelling opnemen?' De serveerster moest het zeker drie keer aan me hebben gevraagd voor ik haar opmerkte. Met moeite produceerde ze een glimlach toen ik haar aankeek. Ik verontschuldigde me, bestelde spa blauw en een tosti. Terwijl ze de bestelling in een zakcomputer intypte vroeg ik nog een keer naar de bekende weg.

'Welke dag is het vandaag?'

Ze keek me spottend aan. 'Het is marktdag. Zaterdag dus.'

Het voordeel van in een déjà vu zitten is dat je alles wat je hebt gedroomd alsnog in de praktijk kunt brengen. Of je kunt de minder prettige herinneringen wijzigen.

Herinnerde ik me de zaterdag als een verloren dag zonder doel, nu ik kreeg een herkansing. Er lagen twee dagen voor me die ik naar believen kon benutten en dat ik er al een halve, productieve dag op had zitten was een uitermate goed begin van de nieuwe weg die ik was ingeslagen.

Ik liet me het broodje goed smaken, kauwde rustig en bewust en keek intussen naar de bedrijvigheid om me heen. In gedachten ging ik het lijstje langs met actiepunten. Het schrijven van een boek stond op de rit, zo meteen ging ik op zoek naar een agenda en de rest van de dag kon ik besteden aan boodschappen doen en bedenken hoe ik Moira zou benaderen.

Zoals ik al verwachtte bleek een jaaragenda vinden een behoorlijke opgave. De eerste twee boekenwinkels hadden er geen een meer, ook niet in het magazijn – ‘Nee we hoeven er niet te kijken, dat weten we uit ons hoofd’ – en een winkel in kantoorartikelen vertelde behulpzaam dat een moderne telefoon ook over een agendafunctie beschikte, ondanks dat ik duidelijk had gezegd dat ik iets wilde hebben om in te schrijven en te krassen en de vrouw achter de toonbank in een warenhuis wees naar een stapel nieuwe schoolagenda’s van een boyband waar ik nog nooit van had gehoord.

Bij een tweedehands boekenwinkeltje in een zijstraatje had ik meer succes. Ik stapte de winkel binnen waarbij mijn bezoek werd aangekondigd door een ouderwetse bel boven de deur. Er hing een heerlijke geur van oude boeken, die op elke denkbare plek hoog waren opgestapeld, zelfs tegen de muur achter de kassa. Desondanks wist de eigenaresse, een vrouw van naar ik vermoedde in de veertig en met haar haar bijeengebonden in een knotje alles feilloos te vinden. Na mijn vraag of ze nog een agenda voor dit jaar had dacht ze even diep na en verdween vervolgens achter een stapel boeken. Intussen keek ik rond of ik nog iets van mijn gading kon vinden. Mijn interesse werd gewekt door een dikke pil met een cover van een strand met ondergaande zon. Een vrouw, op de rug gezien en met een grote strohoed op haar hoofd, tuurde naar de horizon. De tekst op de achterkant beloofde een thriller die zich afspeelde op meerdere continenten. Het sprak me meteen aan.

‘Ja hoor!’ De verkoopster dook op achter een stapel boeken, trots dat ze zo snel had gevonden wat ik zocht. Ze bladerde er even doorheen om te checken of er al iets in was geschreven. Dat bleek niet zo te zijn. ‘En nog onbezoedeld,’ glimlachte ze.

‘Onbezoedeld nog wel,’ antwoordde ik.

‘Fijn woord is dat, vind je ook niet?’ vroeg ze retorisch. ‘Ik gebruik het graag. Heerlijk, van die ouderwetse woorden.’

Ze gaf me een degelijke bureauagenda in zwart nep-leer. Op een laagje stof na was hij zo goed als nieuw.

‘Inderdaad, nog niet bepoteld,’ zei ik instemmend. En hoewel het niet flirterig was bedoeld kleurde ze toch een beetje rood.

‘Ja,’ zei ze. ‘Een van de weinige artikelen hier die dat niet zijn.’ De verkoopster wees naar het boek in mijn andere hand. ‘Als je die roman koopt krijg je de agenda er gratis bij.’

‘Deal, daar ben ik uitermate content mee,’ zei ik, en nu giechelde ze.

Ze pakte beide boeken in een stukje papier en plakte het dicht als een cadeautje.

‘Mocht je nog eens op zoek gaan naar een boek, dan weet je waar je moet zijn.’

‘Goed te weten.’

‘Louise,’ voegde ze eraan toe. ‘Dat ben ik, en ik sta hier op vrijdag en zaterdag.’

‘Vanaf nu kom ik met alle vragen over boeken naar jou, Louise.’ Ik knikte als afscheid en liep met het pakje onder mijn arm naar buiten.

Mijn korte en onschuldige flirt had me duidelijk gemaakt hoe ik Moira moest benaderen. Met ongedwongen humor en charme. Ik zou haar gewoon bellen.

Nioma

Zodra ik de boodschappen had opgeborgen en de agenda op mijn bureau had gelegd, opengeslagen op de juiste datum, nestelde ik me met mijn nieuwe boek op het balkon. Gewaarschuwd door het déjà vu had ik me zowel ingesmeerd met zonnebrandcrème als een petje opgezet.

Ik las een uurtje en verplaatste me toen het echt te heet werd naar de woonkamer om daar verder te lezen. Daar viel ik op de bank in slaap tot een uur of zeven, waarna ik voor het eerst sinds maanden een eigen maaltijd kookte, die ik zittend op het bordes opat. Ik nam me voor eens op zoek te gaan naar een bankje voor in de voortuin.

Na het eten zocht ik mijn stoel op het balkon weer op om nog een hoofdstuk te lezen. Dit keer kon ik mijn gedachten er niet bijhouden en legde het boek weg. Hoe levendig zou mijn déjà vu zijn? Ik pakte de telefoon en zocht op verschillende nieuwssites. Even na negen uur kreeg ik het antwoord. In de buurt van Milaan was zojuist een vliegtuig neergestort. Levendiger dan dit ging het niet worden.

De eerste gedachte die door mijn hoofd ging was de vraag of ik iets had moeten doen. Wat had ik kunnen doen. Iemand bellen? En wie? Ik dronk een paar glazen wijn om mijn zenuwen te bedwingen, maar het hielp maar matig.

Na een woelige nacht met weinig slaap werd ik om half negen wakker. Als eerste controleerde ik of het zondag was. Tot mijn opluchting was dat het geval.

Met een kop koffie en een geroosterd broodje met jam in mijn hand liep ik naar het souterrain. Na een paar happen brood en een grote slok koffie voelde ik me weer een beetje mens worden. Ik schreef drie actiepunten in de agenda, waarbij ik Moira's naam onderstreepte. Dat was voor later op de dag.

Ik opende mijn document en typte verder aan het reisverhaal tot ik rond het middaguur uit mijn flow werd gehaald door het gepiep van een achteruitrijdende vrachtwagen. Ik tuurde door het raampje en zag tot mijn verbazing een draaimolen voorbijkomen.

Tijdens de lunch zocht ik op internet naar een telefoonnummer waarop ik Moira zou kunnen bereiken. Dat vond ik niet, maar wel een interview waarin ze vertelde dat ze uit nood tijdelijk bij haar zus en zwager logeerde. Hoewel ze hen niet bij naam en toenaam noemde was het een koud kunstje om daar met behulp van een

zoekmachine achter te komen. Een paar minuten later vond ik het adres en een vast telefoonnummer van Moira's zus. Ik tikte het nummer in en liet de telefoon overgaan.

Na tien seconden nam een jong meisje de telefoon op. 'Met Marit.'

Daar had ik geen rekening mee gehouden, ik moest even schakelen. 'Hoi, je spreekt met Finn,' sprak ik monter. 'Is dit het nummer van Moira?'

'Nee!' Het bleef even stil, toen hoorde ik haar in de verte – niet tegen mij – zeggen dat het niet de dokter was. 'Hallo?' zei Marit, nu wel tegen mij. 'Dit is het nummer van papa en mama. Tante Moira slaapt. Ik moet gaan. Doe!' En ze hing op.

Met opgetrokken wenkbrauwen staarde ik verbouwereerd naar het scherm om vervolgens in de lach te schieten. Het nummer was blijkbaar het juiste, het tijdstip niet. Morgen zou ik het nogmaals proberen.

Al met al was ik zeker niet ontevreden over de voortgang van de nieuwe weg die ik was ingeslagen. Ik kleepte me om, trok zomerse gympen aan en liep het picknickfestival op. Het bleef surrealistisch dat ik soms precies wist welk nummer de band ging spelen, maar het had ook iets amusants, als een onderonsje tussen de kosmos en mezelf.

Ik maakte een paar foto's van de gezellige drukte, kocht een ijsje en al kuierend door het park bereikte ik de Gelukshoek met mensen die meer zagen tussen hemel en aarde en die zich 'geluksbrengers' noemden. Mijn blik gleed over het terrein en bleef hangen bij een tent waarbij een jonge vrouw in het gras zat te wachten op klandizie. Ik sloot mijn ogen even en probeerde me te herinneren over wie ik hier had gedroomd en wat we hadden besproken. Ja, zij was het en ze had een aparte naam die op het puntje van mijn tong lag. Binnen een paar stappen stond ik naast de tent en spiekte op het bordje.

'Nioma,' las ik hardop.

Ze knikte vriendelijk. 'Klopt als een bus. Je hebt ook een gave,' voegde ze er plagend aan toe.

'Mag ik je iets vragen?' vroeg ik aarzelend.

'Je wordt minstens honderdtwintig jaar,' zei ze vlug. 'En Brazilië wordt de volgende wereldkampioen met voetbal.'

Ik keek haar niet begrijpend aan en Nioma schoot in de lach. 'Nee, waren dat niet je vragen? Verdorie zeg.' Ze stond op en klopte het gras van haar billen. 'Grapje, heel veel mensen denken dat ik de toekomst kan voorspellen. Ik ben niet helderziend zoals je wellicht al had begrepen. Wel kan ik energiebanen van mensen zien.'

‘Oh,’ zei ik dommig.

‘Dus niet al je geld op Brazilië zetten he,’ waarschuwde ze. ‘Wat is je vraag?’

‘Geloof je in déjà vu’s?’ vroeg ik voorzichtig.

Aan de uitdrukking op haar gezicht te zien had ze deze vraag niet verwacht. ‘Wat valt er aan te geloven?’ wilde Nioma weten. ‘Het is een persoonlijke ervaring, het is dus een werkelijkheid voor diegene die ze heeft.’

‘Heb jij ze wel eens gehad?’ informeerde ik.

‘Ik heb ze nog wel eens.’

‘Heb je er nú een?’ drong ik aan.

Nioma keek me onderzoekend aan. ‘Nee, ik geloof niet dat wij elkaar eerder hebben ontmoet.’ Waarschijnlijk dacht ze dat ik haar probeerde te versieren.

‘Jammer,’ mompelde ik.

‘Heb jij nu soms een déjà vu?’ vroeg ze op haar beurt.

‘Niet alleen nu, al sinds gisterochtend vroeg.’

‘Je hebt een déjà vu van twee dagen?’ Nu klonk ze geïntrigeerd.

‘Zo voelt dat wel.’

‘En ik kom er ook in voor?’

‘Min of meer,’ gaf ik toe. ‘We hebben kort met elkaar gekletst.’

‘Waar spraken we over?’

‘Over dat je geen toekomst voorspelt en alleen energie ziet,’ legde ik uit. ‘En dat het vandaag gratis is.’

‘Dat is vrij algemeen,’ vond Nioma, ‘dat is zo’n beetje het standaard gesprek op de festivals die ik bezoek. Men gelooft meestal niet in wat ik doe en niemand heeft er geld voor over, daarom bieden we een sample aan. Heb ik een reading met jou gedaan in jouw déjà vu?’

‘Nee,’ zei ik. ‘Ik geloof ook niet echt in wat je doet.’

‘Dat is eerlijk van je,’ vond Nioma. ‘Dat doen de meeste mensen niet. Als je wil kan ik het alsnog doen.’

‘Dat hoeft niet,’ zei ik. ‘En aardig dat je het aanbiedt, ondanks dat ik er niet in geloof.’

‘Wij zijn ook best aardig hoor.’ Nioma wees naar de rest van het veld. ‘Ons doel is anderen een stukje geluk mee te geven. Niemand zal je hier beheksen.’

Ik maakte een gebaar alsof ik het zweet van mijn voorhoofd haalde, ‘Pfoei, ik was al bang dat je me in een kikker zou veranderen.’

‘Dat doen we alleen als iemand dat verdient,’ plaagde Nioma. ‘Succes met je déjà vu. Je hebt hem vast niet zonder reden.’

‘Precies wat ik dacht,’ antwoordde ik. ‘Precies wat ik dacht.’

Ik nam afscheid, haalde thuis een plaid, iets te eten, een fles wijn en het dikke boek en genoot de rest van de zondag van een heerlijke zomeravond in het park. Pas ver nadat de band was gestopt en het festival was afgebroken keerde ik terug naar huis om op bed met de balkondeur open nog wat te lezen. Mijn laatste gedachte van de dag was voor Moira, ik was nog maar één telefoontje van haar verwijderd. Ik had zin in maandag.

Moira

In dat mystieke stukje bewustzijn tussen waken en slapen droomde ik over op eenden jagende honden en over op ruiten tikkende eksters. Een moment later schoot ik wakker en luisterde ik naar de stilte van de ochtend. Er was iets mis maar ik was nog niet helder genoeg om er mijn vinger op te leggen. Het gevoel dat er iets niet klopte werd heviger. Mijn nieuwe boek lag niet op het nachtkastje en in een beginnende paniekaanval voelde én keek ik om me heen, onder de dekens, erboven, op de grond. Het boek was nergens te bekennen.

Ik pakte de telefoon, dwong mezelf op het scherm te kijken en vloekte binnensmonds. De wekker gaf tien voor half zeven in de ochtend aan: zaterdagochtend!

Iemand moest een grap met me uithalen, een walgelijke, zieke grap. Waar ik misschien later maar nu totaal niet om kon lachen. Waar hingen de verborgen camera's? Ik schopte de dekens van me af en liep naar de keuken. Na een korte inspectie constateerde ik dat de voorraadkast en koelkast die ik zo zorgvuldig had gevuld compleet leeg waren. De vuile vaat van zondag die ik in de gootsteen had gezet stond schoon in de kast.

Ik moest me vastgrijpen aan een keukenstoel om niet te vallen. Dit was bizar. Onecht. Een droom. Een droom?

Harder dan nodig was trapte ik nijdig met mijn teen tegen de tafelpoot. Dit deed pijn! Ik vroeg me af of je pijn kunt dromen. Hinkelend liep ik naar beneden en zag direct dat de agenda niet meer op het bureau lag. In wat voor situatie was ik in hemelsnaam in beland?

Natuurlijk wist ik al wat er ging volgen. Ik hield mijn adem in en spitste mijn oren. Ja hoor, tien seconden later hoorde ik de sirene. Eerst zacht maar al snel zwol het geluid aan en met mijn neus tegen het raampje gedrukt zag ik een ziekenwagen met zwaailichten langsrijden. Dit keer wilde ik er meer van weten. Ik rende naar boven, schoot een broek aan en rende weer naar beneden om op blote voeten de ambulance te volgen.

Op het moment dat ik de deur uitliep was de sirene al gestopt. Honderd meter verderop, waar ik eerder over het plasje bloed was gehupt, stond de ziekenwagen dwars over de weg geparkeerd met de zwaailichten nog aan als

waarschuwingsbakens in de ochtend. Ik vertraagde mijn pas en liep in een rustig tempo verder.

Achter de ambulance stond een elektrische wagen die de verkeerde kant van de eenrichtingsstraat was ingereden, met een wit weggetrokken bestuurder ernaast.

Twee medewerkers van het ziekenhuis hielden zich intussen met het slachtoffer bezig, ik zag nog net een stukje been en voet en dat zag er niet meer anatomisch verantwoord uit. Ik bleef op een paar meter afstand staan en overzag de situatie. Het leek me vrij onlogisch dat dit alles in scène was gezet om één persoon – mij – een hak te zetten.

Het slachtoffer gilde op het moment dat de verpleger de voet probeerde te verleggen. ‘Laat maar,’ zei hij tegen zijn collega, ‘dat doen we in het ziekenhuis wel.’ Hij stond op om zijn dokterstas in de ambulance te leggen en voor het eerst had ik zicht op de persoon op de grond.

Daar lag Moira, met een betraand en verbeterd gezicht en met haar haar vastgeplakt aan haar wangen. Ik deed een paar stappen naar voren en noemde onthutst haar naam.

‘Finn?’ zei ze op haar beurt.

De verpleger wilde me tegenhouden terwijl ik naast haar hurkte maar ze overtuigde hem dat ik een vriend was. Ondanks de situatie glimlachte ik om het woord vriend.

‘Gaat het?’ vroeg ik nogal dommig. Haar voet was gefixeerd, de broek op meerdere plaatsen gescheurd, ze huilde en bloedde, wat dacht ik zelf.

‘Het gaat fantastisch,’ antwoordde ze sarcastisch. ‘Een goed begin van de dag.’

De verplegers haalden een brancard uit de wagen.

‘Ze moeten er even bij, je erop hijsen,’ zei ik, en stapte opzij.

De politie parkeerde intussen achter de Tesla en nam de bestuurder apart, die meteen schuld bekende. En terwijl het ambulancepersoneel Moira op de brancard legde vroeg ik me af of dit de reden kon zijn dat ik al twee keer eerder deze dag had beleefd. Een duidelijk geval van kismet.

Moira verdween in de ziekenwagen en op het moment dat de verpleger de deur dicht wilde doen zeiden we tegelijk:

‘Mag ik mee?’

‘Mag hij mee?’

Niemand had daar bezwaar tegen en ik klom met mijn blote voeten in de wagen.

‘Heb je veel pijn?’ vroeg ik. Nou had ik twee weekenden gehad om me voor te bereiden op deze ontmoeting en ik stelde alleen maar stomme vragen.

Moira trok een grimas. ‘Een aspirine zou niet gek zijn. Of morfine. Of een zaag om mijn been eraf te zagen. Heb je die bij je?’

‘Toevallig allemaal net thuis laten liggen,’ antwoordde ik.

Ze pakte mijn hand en kneep erin. ‘Lekker begin van het weekend, hè,’ zei Moira.

‘Voor mij maakt het niet uit,’ zei ik. ‘Al mijn dagen zijn weekend.’

‘Wat toevallig, de mijne ook.’ Ze veegde haar haren van haar wangen. ‘Ik zie er op mijn paasbest uit zeker?’

‘Wij allebei,’ lachte ik, en stak een blote voet omhoog.

De ambulance bereikte binnen vijf minuten het ziekenhuis, de sirenes hoefden tot onze teleurstelling niet eens meer aan. Eenmaal op de afdeling constateerde een arts met het blote oog minimaal één botbreuk en hij vroeg meteen een röntgenfoto aan.

‘Wil je mijn zus bellen?’ vroeg Moira. Ze hield met een droevige blik haar eigen toestel omhoog. ‘Stuk.’

‘Natuurlijk.’ Ik pakte de mijne en ze toetste het nummer in. Daarna verdween ze achter de klapdeuren, op weg naar de röntgenkamer.

Ik werd me bewust van het koude vinyl waarop ik stond en zocht een stoel in de wachtkamer. Daarna belde ik het nummer.

Een ander kind dan de vorige keer nam de telefoon op.

‘Met Tessa.’

‘Hoi Tessa, met Finn,’ zei ik. ‘Is je zus er ook? Nee, je moeder, bedoelde ik.’

Dat laatste had ze blijkbaar niet gehoord want ik kreeg haar zus aan de lijn. ‘Met Marit,’ zei ze. Ik herkende de stem.

‘Foutje, Marit,’ zei ik. ‘Ik ben op zoek naar je moeder.’

‘Die slaapt nog.’

‘Ik moet haar echt spreken, kun je haar wakker maken?’

‘Waarom?’

‘Moira heeft haar voet gebroken en nu is ze in het ziekenhuis.’

Aan de andere kant van de lijn viel de telefoon op de grond en hoorde ik Marit de trap op rennen en schreeuwen: ‘Tante Moira heeft haar voet verloren!’

Evelien had nog net niet haar pyjama aan op het moment dat ze de wachtkamer kwam binnenstormen, al scheelde het niet veel. Ze stelde zich voor als Eef. Ik zei op mijn beurt mijn naam en ze keek me afwezig aan.

‘Finn? Finn van het feest?’ vroeg ze.

‘Waarschijnlijk wel,’ zei ik.

‘Wat is er gebeurd? Hoe is het met haar? Waar is ze?’

Ik nodigde haar uit om te zitten. ‘Ze is aangereden door een auto en waarschijnlijk is alleen haar voet gebroken, daar maken ze nu foto’s van.’

‘Foto’s? Ze houdt helemaal niet van op de foto gaan.’

‘Röntgenfoto’s,’ zei ik vriendelijk.

‘Oh ja, natuurlijk.’

‘Zover ik weet is ze niet op haar hoofd gevallen. Koffie? Thee? Ik vertel je daarna wat ik weet.’ Ik haalde twee bekers koffie uit een automaat en vertelde over de aanrijding en dat iemand een eenrichtingsverkeersbord had genegeerd.

‘Wat een eikel,’ zei Evelien.

Ik knikte instemmend. ‘Er zit in ieder geval een enorme deuk in de Tesla.’

‘Mooi zo!’ Evelien nam een slok koffie en kwam tot rust. ‘Waren jullie samen aan het hardlopen, of liep je toevallig langs?’

‘De ambulance reed langs mijn huis en ik ging even kijken, als echte ramptoerist.’

‘Ze heeft het over je gehad,’ herinnerde Evelien zich. ‘Jullie hebben op dat feest twee zinnen met elkaar gewisseld als ik me niet vergis.’

‘Maximaal, meer zijn het er niet geweest.’

‘Ze was aanvankelijk vol lof over je, tot je niets van je liet horen, daarna vond ze je een lul,’ verklapte Evelien met een demonische glimlach. Ze zette het bekertje op tafel. ‘Dat laatste zei ze niet hoor, daar is ze veel te netjes voor.’

Ik probeerde me een grofgebekte Moira voor te stellen, maar dat lukte niet. ‘Hoe is het met haar?’ vroeg ik. ‘Ik bedoel niet nu, na dat gedoe, die rechtszaak.’

‘Beter dan een maand geleden,’ zei Evelien. ‘Ze onderneemt weer dingen, bakt taarten met de meiden, jocht een paar keer per week.’

‘Oh ja, dat hardlopen is erg goed voor je gezondheid, dat blijkt wel,’ zei ik, en hief het bekertje koffie omhoog. ‘Daar proosten we op.’

‘Moira is een sterke vrouw,’ zei Evelien, ‘die komt er snel weer bovenop, je ziet haar met de dag veranderen. In oktober wordt ze dertig, dan ken je haar vast niet meer terug, zo snel als het gaat.’

‘Tegen die tijd is het gips er vast wel af,’ zei ik.

‘Natuurlijk,’ antwoordde ze om daarna samenzweerderig naar me toe te buigen.

‘Moira’s wil om te overleven is sterk, al vanaf haar geboorte. Het verhaal gaat in de familie dat ze bij de bevalling werd gelanceerd als een raket, zo naar de andere kant van het bed.’ Ze maakte er een opstijgend gebaar bij met haar hand.

‘Het is fijn dat jij er voor haar bent,’ zei ik. ‘Ze kan alle steun goed gebruiken.’

‘Dat is logisch, daar zijn zussen voor,’ antwoordde ze. ‘Heb jij broers of zussen?’

‘Eén zus, een jongere.’

‘En zou je niet alles voor haar doen als ze in de problemen zat?’

‘Natuurlijk, ook als ze dat niet zit trouwens,’ zei ik. ‘Hoewel het meestal andersom is. Felicia, zo heet ze, beweegt zich fluitend door het leven en heeft mij vaak genoeg uit de problemen moeten halen.’

‘Wat dat betreft passen jij en Moira perfect bij elkaar, twee fuck-ups bij elkaar,’ proestte Evelien uit. Daarna raakte ze mijn arm aan. ‘Dat was een grapje hoor. Het zijn de zenuwen.’

‘Maak maar zoveel grapjes als je wilt, geen probleem,’ zei ik. ‘En ik weet zeker dat er met Moira niet al te veel aan de hand is.’

Ze knikte instemmend. ‘Genoeg over mij, vertel jij eens wat over jezelf. Je bent een pokermiljonair, als ik me niet vergis. Mijn man is vast stikjaloers op je. Helaas voor hem is zijn goktalent niet zo denderend, en ook niet denderend voor zijn portemonnee. Herstel, ónze portemonnee.’

‘Poker is een combinatie van geduld en geluk,’ legde ik uit, ‘plus een klein beetje aanleg.’

‘Daar ga je al,’ zei ze met een wanhopig armgebaar, ‘hij heeft er geen aanleg voor, ik doorzie elk leugentje van hem.’

Evelien wilde alles over me weten. Het was lang geleden dat ik zoveel over mezelf had verteld en ik had er plezier in.

Na anderhalf uur werd Moira eindelijk de wachtkamer ingereken en zat er gips om haar voet en onderbeen. Zo te zien had ze de nodige pijnstillers gekregen, want haar ogen stonden suffig. Ze kreeg echter een brede glimlach om haar lippen zodra ze me zag.

‘Hoiiii Finn,’ riep ze zangerig door de wachtkamer.

‘Ojee, nu al aangeschoten,’ lachte ik terwijl Evelien naar haar toeliep. Nu pas zag Moira haar zus staan.

‘Ohh hoiiii Eef,’ zei ze zangerig.

‘Ook hallo,’ zei ze en gaf haar zus een knuffel. ‘Wat een klootzak, hè?’

Moira keek verschrikt op. ‘Neeee joh, Finn is lief, hij heeft me juist enorm gesteund.’

‘Ik bedoel die Teslarijder, suffie,’ lachte Evelien. ‘Kom, we gaan je naar huis brengen.’ Ze duwde de rolstoel naar de lift. ‘Rij je mee?’ vroeg ze. Evelien keek naar mijn blote voeten. ‘Kleine moeite, hoor.’

Ik maakte een wegwerpgebaar. ‘Nee joh, ik loop wel, het is een mooie dag. En waarschijnlijk staat mijn voordeur nog open en is de boel leeggehaald.’ Ik legde mijn hand op Moira’s arm. ‘Is het goed als ik later bel om te vragen hoe het met je is?’

Haar ogen fonkelen. ‘Graag. Heb je mijn nummer?’

‘Ik heb het nummer van Eef, ik weet je wel te vinden. Sterkte.’

‘Dank je, Finn.’ Ik zag dat ze aarzelde of ze me een kus moest geven. In plaats daarvan raakte ze even mijn hand aan. Ook Evelien bedankte me. ‘Als ze zich goed genoeg voelt, kom dan vandaag of morgen op ziekenbezoek. Dat zullen we leuk vinden, toch?’

‘Heel leuk,’ bevestigde Moira.

Ze gingen de lift in en ik zwaaide tot ze weg waren. Ik had er een probleem bij: wat voor cadeautje neem je in hemelsnaam mee voor iemand met een gebroken voet?

Visite

Felicia wist het ook niet. Ik belde haar onderweg naar huis en ik wilde al bijna ophangen toen ze eindelijk opnam en me te kennen gaf dat ik eigenlijk stoorde.

‘Ik dacht dat je zoveel fantasie had, Finley,’ zei ze spottend. Mijn zus liet zich geen kans ontgaan de draak met me te steken en dat deed ze het liefst door mijn voornaam volledig uit te spreken. Als puber vond ik Finley veel te verwijfd klinken. Ik ging zelfs zover dat ik met een watervaste stift de naam in mijn paspoort veranderde, wat voor Felicia aanleiding was het juist zo vaak mogelijk te zeggen. Die gewoonte had ze nog steeds, het liefst compleet met onze achternaam, vooral als ze een punt wilde maken.

‘Mijn fantasie is opgedroogd als het om vrouwen gaat,’ zei ik met een overdreven zielig toontje.

‘Is dit die meid waar je het vorige maand over had? Mona heet ze toch, als ik het me goed herinner.’

‘Moira.’

‘Dat zeg ik!’

‘Ze is van jouw leeftijd, wat vind jij leuk om te krijgen?’

‘Een flatscreentelevisie, een smartphone, een laptop, een reis naar Ibiza, een diamanten ring of een Fiat 500 cabrio,’ zei Felicia in één adem. ‘Een azuurblauwe, anders niet,’ voegde ze eraan toe.

‘Denk je niet dat dat té is?’ vroeg ik schaapachtig.

Ze schaterde in de hoorn. ‘Natuurlijk sukkel. Zou je dat echt meenemen?’

‘Natuurlijk niet,’ loog ik, een telefoon of laptop had ik zelf eigenlijk ook al in gedachten, ideaal voor iemand die aan bed gekluisterd is.

‘Luis-ter Fin-ley Bas-tin: met een cadeau duurder dan dertig euro geef je meteen een verkeerd signaal af.’

‘Wat voor signaal is dat?’ vroeg ik, volledig clueless.

‘Dat je haar kan kopen, haar gezelschap en affectie. Haar lichaam. Dat je van alles met haar kan doen, want je hebt geld...’

‘Lies!’

‘Bovendien kan ze niet eens rijden met een gebroken voet,’ vervolgde ze.

‘Ik zou ook helemaal geen auto geven,’ protesteerde ik. ‘En een laptop is handig.’

‘Geloof me, Finley. Een vrouwenhart win je niet met dure cadeaus, een vrouwenhart win je met humor.’

‘Humor. Oké. Moet ik een clownspak aan?’

‘Neehee,’ klonk het ongeduldig. ‘En koop ook geen chocolade of bloemen.’

‘Ik dacht dat vrouwen van chocolade hielden. En van rozen.’

Er klonk gezucht aan de andere kant van de lijn. ‘Ten eerste is er niets zo afgezaagd als chocolade of bloemen, ten tweede is ze misschien wel op dieet of allergisch voor pollen.’

‘Een boek?’ probeerde ik.

‘Ken jij een boek waar je om moet lachen?’

‘Een moppenboek?’

‘Zeg Finley, ga gewoon de stad in en laat je fantasie een beetje meewerken, oké. Ik ben de kamer aan het verven en wil weer verder. Ik hoor nog wel wat je koopt. Toedeloe!’

Ze hing op. Humor dus. Waar kon een vrouw van rond de dertig met een gebroken voet om lachen? Ik had geen enkel idee.

Tijdens een kort gesprek met Evelien overtuigde ze me dat Moira écht wilde dat ik langs zou komen en dat het met de pijn reuze meeviel. Rond zeven uur belde ik aan met een cadeau in mijn handen. Het voelde alsof ik veertien was en voor het eerst met een vriendinnetje naar de film ging.

Eigenlijk was ik dubbel zenuwachtig, ook over het cadeau was ik uitermate onzeker. Het had me de hele middag gekost dit uit te zoeken en ik hoopte dat ze het kon waarderen.

Eveliëns echtgenoot Josh deed open en heette me welkom. In de woonkamer zaten zijn dochters te gamen en ik herkende ze van het festival en de glittertattoos. Ze keken verstoord op en voor ik het wist vroeg ik welke tatoeages ze hadden genomen. Pas toen ze naar me keken of ik gek was realiseerde ik me dat dit helemaal nog nooit had plaatsgevonden, sowieso niet in hun leven. Ik zei snel dat ik me vergiste met mijn eigen – niet bestaande – nichtjes en nam me voor in de toekomst alerter te zijn op dit soort fouten.

Moira zat in de tuin met haar gebroken voet omhoog op een krukje. Ze had veel zorg besteed aan haar uiterlijk, ze had mascara en lippenstift op, een vlot zomerjurkje aan gedaan en haar haar zat bijeengebonden naar achteren met een

vrolijk bloemenspeldje. Vergeleken met vanmorgen leek ze een heel ander persoon en ik kon me voorstellen dat zij en Evelien er eventjes mee bezig waren geweest.

Moira begroette me en ik kuste haar twee keer op de wangen. 'Hoe gaat het?' vroeg ik.

Ze stak haar duim op. 'Prima de luxe.'

'Dankzij de medicijnen,' zei ik.

'Vast door de pijnstillers,' zei Moira tegelijkertijd.

Ik gaf het cadeau en ze glunderde. 'Voor mij?'

'Nou ja, iemand vergat het in de bus, ik heb het maar voor jou meegenomen,' plaagde ik. 'Misschien is het wel iets stoms, zoals een broodrooster.'

'Oh maar ik ben dol op geroosterd brood,' zei ze. 'Geroosterd brood met honing, lekker hoor.'

'Het is grappig bedoeld,' zei ik, mezelf indekkend voor een teleurstelling van haar kant. 'Ik hoop dat je het leuk vindt.'

'Natuurlijk, ik zit aan de pijnstillers, al mijn inhibities zijn verdwenen, vandaag vind ik alles leuk,' zei ze en knipoogde. Ze opende het cadeaupapier met zorg en schaterde zodra ze het geschenk zag.

'Dit is het beste cadeau ooit,' zei ze tot mijn opluchting. Ze hield de doos omhoog met twee sumoworstelaars die je met een afstandsbediening tegen elkaar kon laten vechten.

'Er zitten al batterijen in,' zei ik, 'dat heb ik in de winkel al laten doen.'

'Kom eens hier,' zei Moira en ze gaf me een kus.

'Dank je wel,' zei ze. Daarna zangerig: 'Eeeeeef, kom eens!' Evelien kwam meteen de tuin in gesneld. 'Wat? Heb je pijn?' vroeg ze.

Moira liet haar de sumoworstelaars zien. 'Stoer, he?'

'Jij hoeft je de komende tijd niet te vervelen,' lachte Evelien, waarna ze weer naar binnen verdween om zich met de kinderen bezig te houden. Josh bracht koffie en thee en verdween ook weer. Ik pakte een stoel en ging tegenover Moira zitten.

'Je woont hier mooi,' zei ik om een gesprek te beginnen.

'Eef woont hier, dit is tijdelijk,' antwoordde Moira terwijl ze over de buiken van de worstelaars wreef. Ze keek me aan. 'Heb je gehoord van mijn situatie of gelezen, er is een heus roddelcircuit.'

‘De grote lijnen, niet de details,’ stelde ik gerust. ‘Het meeste heb ik uit de krant en je zus vertelde vanmorgen het een en ander. Helaas geen vuige roddels gehoord. Hoe sla je je er doorheen op dit moment?’

‘Het gaat, stap voor stap,’ zei Moira, ‘hoewel het nu meer strompel voor strompel is.’

Ze vertelde me over de rechtszaak die ze had verloren, over haar ex die haar had bedonderd, over haar werkgever en de slechte rechtsbijstand. Ik wist al meer dan ik liet blijken en het was goed dit van haarzelf te horen. Ze vroeg op haar beurt naar mijn leven en ik vertelde haar kort over mijn te grote huis en dat ik eigenlijk niets nuttigs met mijn leven deed.

‘We zijn een bijzonder stel,’ zei Moira. ‘Ik heb niets, jij alles en we doen allebei niets wat ertoe doet.’

‘Scherp,’ zei ik. ‘En dat ondanks de pijnstillers. Of is het misschien dankzij de pijnstillers?’

‘Ik ben altijd scherp,’ pochte Moira. ‘Weet je wat wij gaan doen?’

‘Sumoworstelen?’ vroeg ik.

‘Sumoworstelen!’ zei Moira.

Ik zette de poppen op de tuintegels en gaf Moira haar afstandsbediening. Al snel viel Moira’s poppetje om. ‘Dat komt door de ongelijke ondergrond,’ mokte ze. Ik zette haar pop overeind maar die viel weer na een duw van de mijne. Ik ruilde vervolgens van afstandsbediening, maar ook nu verloor ze.

‘Zeven – nul voor mij,’ zei ik, en zette de pop weer op zijn benen.

‘Het komt door de medicijnen,’ en ze drukte fanatiek op de knoppen. ‘En een stand bijhouden is gemeen.’

‘Tuuuurlijk,’ knikte ik. ‘Dat zou ik ook als excuus gebruiken.’ Ik drukte op een knop en haar worstelaar viel weer om.

‘We gaan net zo lang door tot ik heb gewonnen.’ Ze keek me uitdagend aan.

‘Prima,’ zei ik, ‘hopelijk mag je tot laat opblijven.’

Het strijdlustige van Moira was vertederend. Zoals we het tegen elkaar opnamen met een stom spelletje leek het helemaal niet alsof we elkaar pas sinds vanochtend kenden.

Evelien en Josh kwamen de tuin in en vroegen voorzichtig of ze erbij mochten komen zitten. ‘Natuurlijk, het is jullie tuin,’ zeiden Moira en ik praktisch tegelijk. Aan Evelien vroeg ik of ze een foto wilde maken van ons.

‘Hoeveel staat het?’ informeerde Josh die gefascineerd toekeek hoe de worstelaars het tegen elkaar opnamen.

‘Vijftig - nul,’ zei Moira ad rem, ‘voor mij natuurlijk.’

‘Als je tegen mij speelt maak ik je in,’ beloofde Josh. Ik gaf meteen de afstandsbediening over.

‘Ik ben ook wel toe aan pauze, ik krijg lamme vingers,’ zei Moira en gooide haar afstandsbediening naar Evelien. ‘Pas op hoor,’ waarschuwde ze. ‘Het is een verslavend spel.’

Ze gingen het gevecht met elkaar aan en ik liet me terugzakken in de tuinstoel. ‘Ben je onlangs nog op reis geweest?’ wilde Moira van me weten. Ik vertelde van de reis naar Birma.

‘Mijn volgende reis wordt Vietnam,’ zei Moira. Om eraan toe te voegen: ‘Over dertig jaar denk ik, als ik weer wat geld te spenderen heb.’

Zo kwam het gesprek op reizen. Moira vertelde over de Afrika-trip die ze lang geleden maakte en over de reizen die ze in de toekomst zou willen maken. Ik lepelde wat fragmenten op die ik een paar dagen eerder had geschreven.

Josh verdween naar binnen om zijn dochters naar bed te manen en daarna wat te drinken in te schenken, maar toen hij terugkwam stond hij met lege handen in de deuropening.

‘Er is zojuist een vliegtuig neergestort in Italië,’ zei hij geschokt en vertelde enkele details.

‘Typisch eigenlijk,’ zei Evelien terwijl ze het nieuws op haar telefoon las, ‘er stort een vliegtuig neer en de hele wereld is geschokt maar niemand verandert zijn reisplannen. Morgen stapt de hele wereld gewoon weer in het vliegtuig.’

‘Er gebeuren meer ongelukken op de snelweg dan in de lucht,’ zei ik, en knikte naar Moira. ‘Het bewijs zit hier in de tuin. Alleen nu zijn het veel mensen tegelijk. Als je de doden bij elkaar optelt, zal het aantal verkeersslachtoffers tijdens een vakantieperiode hoger zijn met auto’s dan met vliegtuigen.’

Josh knikte. ‘Het verschil is dat je in een auto nog zelf kunt remmen, het stuur kan omgooien of er op tijd kan uitspringen. In een vliegtuig ben je overgeleverd aan de zwaartekracht en de ervaring van de piloot.’

Het bleef even stil en we keken alle drie naar Moira die zat te knikkebollen.

‘Tijd om te gaan,’ kondigde ik mijn vertrek aan. ‘Iemand hier heeft haar rust hard nodig.’

Ze protesteerde en loog dat ze echt niet moe was, maar het ongeluk, de medicijnen, de vele potjes sumoworstelen en de gesprekken hadden haar batterij voor vandaag wel degelijk leeggemaakt.

Terwijl ik opstond vroeg ik of ze zin had om morgen mee te gaan naar het picknickfestival.

‘Dat lijkt me heel leuk,’ zei Moira opgetogen. ‘Ik weet alleen niet of fietsen lukt.’

Evelien gaf haar een por. ‘Ik breng je natuurlijk.’

Moira’s gezicht klaarde op. ‘Graag. Ik kijk ernaar uit.’

Onderweg naar huis bedacht ik me hoe bijzonder het is dat één persoon zoveel kleur aan je leven kan geven.

Regels

Er knaagde iets. Nadat ik rond acht uur wakker werd en had gecontroleerd of het echt zondag was, draaide ik me op mijn rug en overpeinsde de situatie. Er klopte iets niet, los van het feit dat ik voor de derde keer hetzelfde weekend beleefde. Ik moest iets over het hoofd zien.

Het beste dat je in dergelijke situaties kunt doen is in gedachten stapsgewijs achteruit redeneren. Het was voor de derde keer achter elkaar zondag. Gisteren bracht ik een avond door met Moira. Moira lag in het ziekenhuis met een gebroken voet. Een ziekenwagen reed langs mijn huis rond iets over half zeven. Moira werd aangereden rond half zeven. De lus begon ook rond die tijd. Niemand herkende mij zodra het weekend opnieuw begon. Alles wat ik in het vorige weekend kocht, zoals een boek en eten en een agenda, bleef achter in de andere dimensie of wat het ook was. En daar knaagde er iets.

Ik pakte de telefoon weer en keek naar de foto van Moira en mij in de achtertuin bij Evelien. Moira's wangen waren rood van enthousiasme en opwinding. Ik swipete verder terug en daar zag ik wat ik over het hoofd had gezien: de foto's die ik tijdens het picknickfestival had genomen.

Dat was het! Die foto's kwamen uit de vorige tijdslus.

Een paar seconden later was ik beneden om de computer op te starten. Dat duurde veel te lang naar mijn zin en ik trommelde ongeduldig op het bureau.

'Kom op, kom op, alsjeblieft.'

Het leek uren te duren maar mijn geduld werd beloond. Met een zucht van opluchting zag ik het tekstdocument met mijn reisverhaal staan. Ik klikte het bestandje open en daar stond mijn verhaal, precies zoals ik het de vorige keer, ook in de vorige tijdslus, had opgeschreven.

Dit bood mogelijkheden om meer structuur in mijn situatie aan te brengen.

Als ik alles zou noteren kon ik overzicht houden en aantonen dat ik in ieder geval niet droomde of gek was geworden. Ik kopieerde de foto's van het festival naar de computer, maakte een nieuw document aan dat ik REGELS noemde en schreef:

Wat weet ik?

De tijdlijn start zaterdagochtend rond 6.00 uur (waarschijnlijk iets later maar niet later dan 6.30 uur)

Alles wat ik koop is verdwenen als het weekend opnieuw start en wat ermee gebeurt (in de oude tijdlijn) weet ik niet

Bestanden op mijn telefoon en computer blijven staan

Mijn herinneringen blijven

Mensen die ik ontmoet herinneren mij niet

Wat wil ik weten?

Op welk moment begint het weekend opnieuw? Is het steeds op hetzelfde moment of is het variabel.

Waarom gebeurt dit? En waarom gebeurt het mij? Hoe lang gaat dit door?

Zijn er lessen die ik moet leren en zo ja, welke lessen zijn dat?

Natuurlijk wilde ik meer antwoorden op nog veel meer vragen, maar om het niet te ingewikkeld te maken liet ik het hier voor nu bij. Even klaar met de analyses, ik kon me beter richten op de middag met Moira.

Al die maanden, jaren zelfs, die ik had weggeslapen leken ineens ver weg nu ik een doel had. Ik haalde mijn bed af, stopte het beddengoed in de wasmachine en liep het huis door om te kijken waar nodig opgeruimd en/of schoongemaakt moest worden. Daar was ik snel klaar mee, ik leefde praktisch in een showroom.

Ik gooide alle ramen en deuren open om frisse lucht binnen te laten en haalde een doek met schoonmaakmiddel over het aanrecht, zodat het schoon rook. Daarna liep ik naar de supermarkt en sloeg overdreven veel eten en drinken in. Ik had geen idee waar Moira van hield en haalde liever te veel in huis dan te weinig.

Thuis borg ik de zojuist gehaalde spullen op, stopte koelelementen in de vriezer en haalde de koelbox van zolder.

Aan het einde van de ochtend appte Moira om te zeggen dat ze zich goed voelde en dat Evelien haar om twee uur zou brengen.

‘Perfect,’ schreef ik terug. ‘Tot zo!’

Ik stopte het beddengoed in de droger, sprong onder de douche, schoor me en smeerde me in met een lekker geurende bodylotion. Om tien voor twee keek ik, met koffie, op het bordes toe hoe het festival volstroomde.

Een kwartier later parkeerde Evelien de auto half op de stoep. Ik hielp Moira uitstappen.

‘Wij komen later ook nog,’ kondigde Evelien aan. ‘De meiden hebben gehoord dat er ook kermis is.’

‘Als je één draaimolen beschouwt als kermis, dan klopt dat,’ zei ik. ‘Blijf dan meteen mee-eten, gezellig. Ik heb genoeg in huis.’

Ze zwaaide nog een keer en reed weg.

‘Mooi uitzicht heb je hier, zo op het park,’ zei Moira zodra ze zich naast me had geïnstalleerd.

‘Ik klaag niet,’ knikte ik. ‘Het is een heerlijke plek om in de ochtend verse koffie te drinken en de krant te lezen. Hoewel, het marmer is niet echt gerieflijk.’

‘Je kunt natuurlijk een bankje naast de rozen zetten,’ opperde Moira. ‘Er valt best een leuk tuintje van te maken. Als je maar wil.’

‘Als het lukt met je voet geef ik je straks een rondleiding door het huis,’ stelde ik voor.

‘Dat lijkt me leuk,’ zei ze enthousiast, ‘ik sleep dat blok aan mijn been gewoon met me mee.’

‘Eerst wat drinken. Voorkeur?’

‘Thee graag. Thee is altijd goed.’

Een paar minuten later kwam ik terug met een kop heet water en acht smaken thee die ik op een schoteltje had uitgewaaierd. Ze koos voor zwartebessenthe.

‘Heb je standaard zoveel smaken in huis of heb je je uitgesloofd?’

‘Natuurlijk dat laatste,’ bekende ik. ‘Doorgaans heb ik niets in huis. Letterlijk. Nu heb je meer keus dan in een supermarkt: er is frisdrank, wijn, bier, rosé, zelfs Limoncello. Als je wat wil eten kun je kiezen uit kaas, worst, pizza, brood, pasta, olijven, kip, biefstuk, chocolade en drop.’

‘Wil je me vetmesten?’ informeerde Moira die zich verslikte in mijn opsomming. ‘Ik hou van kip, kaas, brood, daar gaat het goed. Biefstuk en olijven zijn niet aan mij besteed en ik hou absoluut niet van alcohol, dat drink ik echt nooit. Koffie vind ik vies, frisdrank drink ik als ik uit eten ga. Je doet me het meeste plezier met thee en water zonder bubbels.’

‘Genoteerd,’ zei ik, goed te weten wat je lekker vindt. Nu ik erover nadenk, ik heb juist geen bronwater gekocht.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Kraanwater is ook prima.’

Zodra we elkaars wat-vind-jij-lekker-lijstje hadden afgewerkt en de thee op was stelde ik voor wat van mijn huis te laten zien. Ik ondersteunde haar naar binnen en Moira bewonderde de keuken om de stijl en de grote oven. 'Hier kan een kok zich zalig uitleven,' zei ze. 'Wanneer heb je voor het laatst gekookt?'

'Toevallig eergisteren nog,' zei ik. 'Daarvoor in die paar jaar dat ik hier woon... nooit?'

'Zonde! Je moet zo'n prachtige keuken laten leven, laten werken.'

In de woonkamer bewonderde ze de grote ingelijste foto van Coney Island die ik anderhalve week geleden had gekocht en ook de verdere inrichting keurde ze goed. Moira was verrukt over de reisboeken in de kast. Ze liet haar vingers langs de kaften van de boeken glijden. Ze stopte bij een boek over Alabama.

'Grappig dat je van alle staten in Amerika net deze hebt. Hier wilde ik als kind al wonen. En niet alleen als kind, het is nog steeds een droom.'

Ik pakte het boek uit de kast en bladerde erin. Het voelde goed zo dicht bij haar te zijn, we raakten elkaar nog net niet aan. 'Het is echt een prachtige streek,' mijmerde ik. 'De uitgestrektheid, de lange oprijlanen, de witte huizen met veranda's, het klimaat. Van die grote bomen die schaduw bieden als het té warm is.'

'Met een schommel aan een dikke tak,' vulde ze aan. Moira pakte het boek uit mijn handen en plofte op de bank. 'Even mijn voet laten rusten.' Ze legde haar gewonde been op de salontafel en bladerde in het boek. Ik legde een kussen onder haar voet en ging naast haar zitten.

'Wat heb jij met Alabama?' vroeg ik.

Ze vertelde zonder van het boek op te kijken. 'Als kind keek ik films en series die zich afspeelden in de zuidelijke staten, *Gone With the Wind* zag ik op mijn achtste. Dat wilde ik ook, daar wonen. Zo wonen.' Moira keek op. 'Zonder slaven en Victoriaanse jurken natuurlijk.'

'Natuurlijk,' zei ik. 'Al zal zo'n jurk je beeldig staan.'

Moira vervolgde: 'Op mijn tiende hield ik een spreekbeurt over Alabama, daar kreeg ik slechts een zes voor omdat ik te veel uitweidde over de prachtige huizen en de streek en te weinig vertelde over de geschiedenis met slaven en katoenplantages. Daar heb ik me pas later in verdiept. De zes was natuurlijk zwaar onterecht.'

Moira wees naar de grote ingelijste foto aan de muur. 'Waar is dat ook alweer, het komt me bekend voor, ik kan het alleen even niet plaatsen.'

'Het Luna Park op Coney Island,' zei ik. 'New York.'

‘Prachtig, het maakt me vrolijk als ik ernaar kijk. Ben je er wel eens geweest?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Op een overstap na ben ik zelfs nog nooit in New York geweest. De stad in het algemeen en Coney Island in het bijzonder staan hoog op mijn to-visit-list.’

‘Je reist de hele wereld over, maar slaat New York over, vreemd.’ Moira keek me met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘De meeste mensen houden de volgorde Londen, Parijs, New York aan.’

‘Daar ga je al, ik ben niet zoals de meeste mensen.’

Buiten begon de band aan hun eerste set.

‘Wil je meer van het huis zien of gaan we in het park zitten?’ informeerde ik.

Moira wees naar haar gegipste voet en zei dat ze die beter even rust kon gunnen. Ik hielp haar overeind en met de koelbox en deken in de ene hand en met Moira aan de andere arm zochten we een plek in het gras onder een boom. Ze was duidelijk geamuseerd om het vele eten dat ik uitstalde.

‘Waar zijn de oesters? Beetje jammer hoor.’ Ze keek me uitdagend aan.

‘Echt?’ vroeg ik serieus.

‘Voor deze keer vergeef ik het je.’ Daarna bekende ze: ‘Er zijn weinig dingen die ik viezer vind dan vis en alle andere zeebewoners. Oesters, krabben, inktvis, zeemeerminnen.’

‘Daar proosten we op,’ zei ik.

‘Eigenlijk mag je niet proosten met water,’ zei Moira. ‘Maar daar trekken we ons niets van aan, toch?’

‘Klopt,’ bevestigde ik. ‘We doen niet aan stomme regeltjes.’

Dat antwoord beviel Moira wel. ‘Waar proosten we eigenlijk op?’

‘Op kismet?’

‘Goede keus.’ Ze nam een slok. ‘Is kismet iets waaraan je niet kunt ontsnappen? Het noodlot als het ware?’

‘Zo klinkt het wel erg dramatisch,’ vond ik. ‘Je hebt altijd een keus natuurlijk. Ik ben geen ervaringsdeskundige, al denk ik dat als je de ware tegenkomt je dat dan wel weet, dat je gelijk voelt dat het speciaal is.’

‘Hoe ziet jouw ideale vrouw eruit?’ viste ze zo onschuldig mogelijk.

‘Hmmm, even denken,’ zei ik. ‘Ze moet lief zijn. Leuk. Grappig maar ook—’

‘Kortom, het standaard riedeltje,’ onderbrak ze me.

‘Ze moet een beetje cynische humor hebben,’ vervolgde ik, ‘tegen een stootje kunnen. Gezellig zijn. Goed kunnen zoenen. Van reizen houden. We moeten stil bij elkaar kunnen zijn zonder dat het ongemakkelijk wordt. Dat we elkaar begrijpen zonder dat we het hardop zeggen.’

Moira liet het even bezinken. ‘Niet zo gek dat je alleen bent, dat is een hele waslijst.’ Haar ogen fonkelden van plezier.

‘Ik weet het.’ Ik zuchtte er gemaakt bij. ‘Ho-pe-loos.’

‘Hoewel ik wel dicht in de buurt kom hoor,’ zei Moira geruststellend. ‘Het probleem is, ik ben niet lief.’

‘Niet?’

‘Nee, ik lach als iemand valt en ik doe geen dingen die anderen wel doen alleen omdat het van ze verwacht wordt, zoals verplicht naar feestjes gaan. Dat is allemaal niet lief.’

‘Maar wel eerlijk,’ zei ik. ‘Oók een eigenschap die ik belangrijk vind.’

‘Mooi, dat compenseert dan het een en ander,’ zei Moira tevreden, ‘ik ben altijd eerlijk, lieg nooit en speel geen toneel.’

Ze keek me aan en duwde met haar gezonde voet tegen mijn been. ‘En hoe eerlijk ben jij Finn. Niet nu op dit moment, in het algemeen, in het leven.’

‘Redelijk eerlijk,’ zei ik naar waarheid. ‘Ik hou van openheid. Er is alleen niks mis met een leugentje om bestwil.’

‘Redelijk eerlijk, wat is dat nou weer. Is dat net zoiets als een beetje zwanger?’ Moira fronste haar wenkbrauwen. ‘En wat zijn leugentjes om bestwil in jouw woordenboek?’

Daar dacht ik even over na. ‘Zeggen dat je niet naar een etentje kan omdat je moet werken, terwijl je best zou kunnen gaan,’ begon ik. ‘Als je visite hebt die je weg wil hebben zeggen dat de drank op is. Als onverwacht iemand voor de deur staat net doen of je niet thuis bent. Tegen de serveerster zeggen dat het eten goed smaakte ook al vond je het vies en liet je de helft staan.’

‘Waarom zou je dat laatste in hemelsnaam doen, vies eten moet bestraft worden,’ vond Moira. Om daarna zelf te concluderen: ‘Ik snap het al. Je wilt de serveerster niet teleurstellen in de hoop dat ze met je mee naar huis gaat.’

‘Er is in ieder geval niets mis met je fantasie,’ zei ik mijn hoofd schuddend. ‘Het is meer geen energie willen steken in dingen die niets opleveren. Hoe dan ook, dit zijn

kleine leugentjes om bestwil. Je gaat me niet vertellen dat jij nooit zulke leugentjes verzint.'

Ze schudde overdreven met haar hoofd. 'Nooit, he-le-maal nooit!' Dan, serieus: 'Oké, ik lieg als ik word uitgenodigd voor een feestje of een etentje en ik er geen zin in heb. Dan zeg ik dat ik het te druk heb met de rechtszaak en het hoger beroep. Er komt alleen geen hoger beroep. Geen zin in dat gevecht, ik ben er wel klaar mee. En ik zeg standaard op de vraag hoe het met me gaat 'goed', doorgaans is dat een leugen.'

'Dan zijn we allebei redelijk eerlijk, toch? En hoe gaat het nu met je?' vroeg ik
'Er zijn ups and downs,' zei Moira. 'Vandaag, op mijn voet na dan, gaat het erg goed. Deze pijnstillers zijn echt geweldig.'

Ze pakte een stukje kaas en vroeg voor ze die in haar mond stopte: 'En hoe gaat het met jou, Finn?'

'Vandaag ook goed, inclusief mijn voet,' zei ik, en liet me op mijn elleboog zakken. 'Het is prachtig weer, ik heb eten genoeg. En ik heb best wel leuk gezelschap.'

'Je bedoelt al die mensen in het park?' plaagde ze.

'Uhuh.' Ik pakte mijn telefoon en zette de camera aan.

'Wat doe je, meneer Finn?'

'Herinneringen vastleggen,' zei ik, en maakte een foto.

'Hey, ik heb portretrecht.' Ze ging rechtop zitten. 'Ik sta normaal al altijd stom op foto's, nu helemaal met dat gips.'

Dat bracht me op een idee. Ik sprong op, rende naar een kraampje in de buurt en leende een stift. Daarna schreef ik op het gips Kismet en daaronder xx Finn.

'Welja, verpest het hagelwit design van mijn exclusieve schoen maar,' zei ze bestraffend. 'En waar blijven die kusjes dan?'

Ik kroop dichterbij. 'Ze zijn onderweg.'

Eerste keer

Een half uur en wat echte kussen later belde Evelien ergens vanuit het park om te informeren waar we zaten. We gingen snel rechtop zitten en veinsden een geanimeerd gesprek. De vier zochten een plekje bij ons op het kleed.

‘Welk huis is van jou?’ vroeg Josh en ik wees naar achteren.

Hij floot. ‘En dat allemaal dankzij een potje poker. Wat is je geheim?’

‘Geduld hebben,’ antwoordde ik. ‘En een beetje rekenen. En veel liegen.’

‘Jij hebt geen geduld,’ zei Evelien tegen haar man. ‘En je bent te eerlijk. Helaas, je wordt geen pokermiljonair.’

Josh kneep zijn ogen samen. ‘Dat weet je helemaal niet.’

Evelien sloeg haar arm om hem heen. ‘Ik ken je al honderd jaar, ik weet alles van jou. Jij kan niet liegen.’

Ik nodigde Tessa en Marit uit vooral te gaan eten en dat lieten ze zich geen twee keer zeggen. Onder het eten vertelden we elkaar reisverhalen, over favoriete én toekomstige doombestemmingen. Tessa en Marit hadden al snel genoeg gegeten en gingen dansen bij het podium.

‘Wij willen volgend jaar zes weken met een busje door Amerika trekken,’ zei Evelien. ‘In alle rust en vrijheid een compleet continent ontdekken.’

‘Klinkt goed,’ zei ik. ‘Met een camper heb je alle vrijheid.’

‘Volgende week gaan we naar Kent,’ vervolgde Evelien. ‘Ook leuk.’

‘Nét zo leuk,’ verbeterde Josh. ‘Plannen maken is leuk en je er op verheugen ook. Het heden is net zo belangrijk. Al die mensen gisteren in het vliegtuig die hun vakantiebestemming tegemoet vlogen en zijn neergestort hadden vast ook nog dromen. Je kunt nog zoveel plannen maken, met je hoofd of hart, of met allebei, je hebt er niets meer aan als je dood bent.’

Evelien gaf haar echtgenoot een por tegen zijn borst. ‘Jij weet de stemming er goed in te houden, pretletter die je bent.’

Josh grijnsde. ‘Goed hè. Met mij kun je een feestje bouwen.’ Hij stond op en stak zijn hand uit naar Evelien. ‘Kom mee, we gaan even kijken hoe de meiden dansen.’

Ze verdwenen gearmd richting het podium.

‘Wij kunnen een rondje lopen over het terrein,’ stelde ik voor.

Moira knikte sip naar haar voet. ‘Ik denk niet dat dat nu een goed idee is.’

Ik dacht even na. 'Wil je ergens heen met me zonder dat je hoeft te lopen?'
'Dat lijkt me leuk,' zei ze opgetogen. 'Zowel met jou weg als niet meer te hoeven lopen.'

'Blijf zitten, ik haal wat spullen.' Thuis pakte ik een deken en een handdoek, trok een zwembroek aan, vulde een thermosfles met kokend water, zocht er wat smaken thee bij, pakte twee mokken en stopte alles in een grote tas. Ik bracht de koelbox naar Josh en vroeg of hij die later op het bordes wilde zetten. Aan de meisjes verklapte ik waar ze glittertattoos konden halen. Daarna liep ik naar mijn sloep, sloeg het zeil eraf, haalde de kussens uit de opbergruimte, legde ze op de bank en haalde Moira op. Het was pas half zeven, we hadden de hele avond nog voor ons.

Op warme zondagen is het op het water drukker dan normaal, met sloepen, roeibootjes en rondvaartboten, en vandaag was dat geen uitzondering. Ik moest in de stad al mijn aandacht erbij houden en concentreerde me op het verkeer. Moira had zich op de kussens genesteld en met een hand in het water genoot ze van de tocht.

Af en toe keek ze om en vertelde een wetenswaardigheidje over een meerkoet die onderdook of over een waterplant of een bepaalde woonboot. Ze had er plezier in feitjes rond te strooien en ik vond het heerlijk ze te horen.

We lieten de stad en de ergste drukte achter ons en ik zette koers naar een waterrijk recreatiegebied net buiten de stad. In het kanaal achter de woonhuizen zwommen kinderen terwijl ouders vanuit hun luie tuinstoel alles in de gaten hielden.

De stilte na het festival voelde prettig en vertrouwd. Moira schoof naast me en haar blote arm raakte de mijne. Het voelde intiemer dan ooit.

Hoe verder wij het recreatiegebied in voeren, hoe rustiger het werd, tot we echt de enige boot op het water waren. Ik stuurde naar een plek met veel riet, beschut en met een perfect uitzicht op de ondergaande zon en zette de motor uit.

'Een mooie plek, je komt hier vast vaker,' viste Moira.

'Dit is echt de eerste keer,' zei ik geheel naar waarheid. Ik pakte de thermosfles. 'Jammer van het gips, anders hadden we kunnen zwemmen.'

'Heel jammer,' beaamde ze. 'Al kan ik natuurlijk wel toekijken hoe jij zwemt, dat is evengoed plezierig voor mij.' Ze keek me onderzoekend aan, benieuwd of ik de uitdaging aan zou nemen.

‘Op welke manier zou jij er plezier in hebben als ik zwem?’ vroeg ik zo onnozel mogelijk.

Ze kneep in mijn arm. ‘Dan speel ik even in alle rust een spelletje op mijn telefoon. Natuurlijk controleer ik af en toe of je niet verdrinkt, zo ben ik.’

‘En als ik verdrink, bijvoorbeeld als een inktvis me naar de bodem trekt, kom je me dan redden?’

‘Dat kan niet, sufferd, het gips mag niet nat worden,’ zei ze en rimpelde haar neus. ‘Ik breng je boot wel terug naar huis, zo ben ik ook wel weer.’ Ze probeerde niet te lachen.

‘Schappelijk van je,’ zei ik. ‘Goed, jij je zin.’

Ik stapte op de bank en maakte het eerste knoopje van mijn broek los. Vervolgens trok ik mijn shirt uit en gooide het naar haar toe.

‘Je kunt beter even de andere kant opkijken,’ zei ik, de andere knopen losmakend. ‘Serieus, je bent gewaarschuwd.’

Natuurlijk keek ze wel en ik zag aan haar gezicht dat ze zowel opgelucht als teleurgesteld was dat ik er een zwembroek onder aanhad.

‘Valsspeler!’

De korte broek viel op mijn enkels, ik stapte eruit, slaakte een strijdkreet en maakte een salto achterover. Ik verdween met een plons onder water en raakte met mijn hoofd zo hard de bodem dat ik meteen wist dat het mis was. De doffe dreun schoot van mijn nek door naar mijn ruggengraat en al het gevoel verdween uit mijn lichaam.

Mijn geest probeerde mijn armen en benen aan te sturen om houvast te zoeken op de bodem. Er gebeurde niets, mijn ledematen dreven hulpeloos in het water. En terwijl ik alleen maar groen water zag waarin het zonlicht in duizenden stukjes tegen de oppervlakte brak hapte ik automatisch naar lucht. Mijn longen vulden zich meteen met water.

Moira klom uit de boot met haar gipsvoet en al, voorzichtig omdat ze niet wist waar ik onder water dreef, ik zag haar op de tast graaien. Zodra ze me vond trok ze mijn hoofd boven water en hield me als een drenkeling vast.

‘Finn!’ riep ze. ‘Finn!’

Ik kreeg een hoestreflex en het water spoot uit mijn longen.

‘Finn!’ riep Moira weer. Mijn hersens wilden antwoorden, maar dat lukte niet, het enige geluid dat ik voortbracht was een piepende, stokkende ademhaling.

Ze pakte met haar vrije hand de rand van de boot vast en probeerde ons tevergeefs op te hijsen. Daarna schreeuwde ze om hulp. Ze schreeuwde zo hard dat het pijn deed in mijn oren, de enige plek in mijn lichaam waar ik nog pijn kon voelen.

We lagen eindeloos naast de boot te wachten op hulp die niet kwam. Haar wang raakte de mijne en ze fluisterde zo zacht dat het klotsende water tegen de boot bijna haar woorden overstemde.

‘Blijf bij me Finn,’ zei ze, mijn wang kussend, ‘het komt goed.’ Ze herhaalde het als een mantra.

In gedachten sloeg ik mijn armen om haar heen maar tegelijkertijd zag ik ze roerloos voor me op het water drijven.

Met de zon bijna onder zou het niet lang meer duren voor het donker was.

Zacht deinend op het ritme van het water en met haar stem zachtjes in mijn oor stierf ik in Moira’s armen.

Dat was de eerste keer dat ik doodging.

Alleen

Het duurde even voor ik me durfde te bewegen. Ik lag opgekruld in mijn bed en de smaak van water en dood maakte me misselijk. Mijn maag keerde zich om al was het niet meer dan een reflex, meer dan gal kon er niet uitkomen.

Het belangrijkste was dat ik nog leefde. Of weer leefde.

Het lukte me een teen te bewegen. Daarna bewoog ik mijn hand en liet het over mijn been glijden. Er was nog gevoel. Ik ademde diep in, hield de lucht even vast om het daarna langzaam te laten ontsnappen. Het maakte me rustiger.

De misselijkheid bleef echter in mijn mond hangen en ik dwong mezelf uit bed te gaan om te douchen. Ik stond wat wankel naast mijn bed en strompelde naar de badkamer om de kraan aan te zetten. Daarna liet ik het water rechtstreeks in mijn mond stromen, poetste mijn tanden en tong en langzaam verdween de ingebeelde smaak.

Buiten reed de ziekenwagen langs. Het geluid ging door merg en been, al was het een geruststellende gedachte dat het geen dodelijk ongeluk was. Vandaag zou ik daar niets mee doen, Moira moest wachten tot ik mijn dood een plek had gegeven en een aantal analyses op een rij had.

Een half uur later vulde ik op de computer het lijstje met regels aan:

Als ik doodga reset de tijdlijn

Mijn lichaam is na een reset (zodra nodig) weer genezen.

Wat wil ik weten?

Wanneer eindigt de huidige tijdlijn? (in ieder geval zodra ik doodga)

Verdwijn ik aan het eind van de cyclus en gaat de wereld verder?

Of: houdt de hele wereld ook op te bestaan en begint het voor iedereen opnieuw?

Als de wereld gewoon doordraait, blijft er dan een kopie van mij bestaan in de oude tijdlijn of verdwijn ik in het niets?

Over die laatste vragen dacht ik wat langer na. Als de wereld verderging mét een kopie van mij dan lag Moira nu met een dode Finn in het water. Of ik verdween, wat nog erger was. Hoe leg je uit dat iemand die je net twee dagen kent in het niets

oplost tijdens een boottochtje en ook nog nadat hij net is gestorven? Ze was al eens veroordeeld, wie zou haar nu nog geloven als ze in totale paniek terugkwam in de bewoonde wereld.

Kortom, er zat een grote mate van verantwoordelijkheid aan mijn situatie. Mijn – pak hem beet - achtenveertig uur kon grote consequenties hebben voor de mensen die ik achterliet en misschien ook voor mezelf.

Ik noteerde nog meer vragen:

Ben ik zó met Moira verbonden dat zij zich iets herinnert van de verdwenen dagen? Is de tijdlus regio- of tijdzone gebonden? Met andere woorden, als ik bijvoorbeeld in een ander land ben, verdwijn ik dan ook weer naar de zaterdag. En gaat er tijd af of komt er tijd bij als ik in een andere tijdzone ben.

De eerste vraag kon ik meteen onderzoeken, ik wist waar Moira op dit moment uithing. Ik nam de route via de markt om een appel en een banaan te kopen, was de man voor toen ik zei dat ik zakgeld van mama had gekregen, en at het fruit onderweg naar het ziekenhuis op.

Hoe lang had ik met Evelien in het ziekenhuis gewacht? Ik rekende terug en kwam uit op iets van twee uur, dat gaf me nog een half uur voor Moira met gips de wachtkamer ingereeden zou worden. Ik vroeg me af of Evelien er dit keer ook zou zijn.

Ze zat inderdaad in de wachtkamer en keek op van haar magazine, zonder ook maar een spoortje van herkenning in haar ogen. Desondanks begroette ik haar met een joviale ‘Hoi Eef.’

Ze liet het blaadje op haar schoot rusten en probeerde me te plaatsen. ‘Hoi,’ zei ze, en daarna aarzelend, ‘sorry dat ik het vraag, maar ken ik jou?’

‘Finn,’ zei ik, en gaf haar een hand. Er rinkelde geen belletje.

‘Finn,’ herhaalde ze alsof ze op die manier beter kon nadenken. ‘Ik ken geen Finn geloof ik. Oh wacht, ik heb onlangs van een Finn gehoord.’

‘Oh ja?’ Ik zei het zo onschuldig mogelijk.

‘Mijn zus kent een Finn. Nou ja... kennen... Ze heeft hem een tijdje terug op een feestje ontmoet.’

‘Als jouw zus Moira heet, dan ben ik 99 procent zeker die Finn,’ zei ik met een stalen gezicht.

‘Ja!’ Evelien sprong nog net niet uit haar stoel. ‘Dat is ook toevallig. Wat doe jij hier dan?’

Ik vertelde dat ik net een vriend had afgezet en dat antwoord was afdoende. Daarna wilde ze van alles van me weten. Het viel me op hoe makkelijk het was om iets op te lepelen met voorkennis. Zodra ik sleutelwoorden als ‘Vietnam’ of ‘pokeren’ liet vallen nam Evelien het gesprek vanzelf over.

Dat ze mij niet herkende verwachtte ik overigens wel. Met Moira had ik echter een andere band, en ik vroeg me af of ze me herkende uit de vorige tijd. Een kwartier later kreeg ik het antwoord.

Het duurde nog geen drie seconden voor ze me geplaatst had. ‘Finn?’ zei Moira toen ze me naast haar zus zag staan. ‘Wat doe jij hier, ben je ziek?’ Ze herkende me van het feest, niet van onze boottocht met onfortuinlijke afloop, en dat maakte me zowel opgelucht als teleurgesteld.

‘Nee, niet ziek,’ antwoordde ik opgewekt. ‘Jij wel zo te zien.’

‘Och, slechts een klein ongelukje.’ Ze keek er zo stoer mogelijk bij.

Evelien hurkte naast de rolstoel en legde haar hand op Moira’s arm. ‘Hoe voel je je verder?’

Moira wapperde met een recept in haar hand. ‘De komende dagen fan-tás-tisch.’

We bleven even kletsen over de toedracht, die Moira niet helemaal kon herproduceren, tot Evelien zei dat ze terug moest naar de kinderen. ‘Mijn man sleutelt vandaag aan de auto,’ verontschuldigde ze zich. ‘Waarschijnlijk hebben ze het huis afgebrand nu.’

Ze duwde de rolstoel naar de lift en drukte op de knop. ‘Als je het leuk vindt, kom dan vandaag of morgen of anders binnenkort eens op ziekenbezoek.’

‘Dat lijkt me leuk,’ zei ik.

‘Mij ook,’ zei Moira. ‘Als ik niet onder de drugs zou zitten had ik het zelf gevraagd.’

Ik schreef mijn telefoonnummer op een papiertje en gaf het aan Moira. ‘Nu kun je me bellen of appen.’

Ze drukte het papiertje tegen haar borst. ‘Doe ik snel.’

Ze verdwenen in de lift en ik bleef achter met één belangrijke conclusie: ik stond er helemaal alleen voor.

Felicia

Het ongeluk in het water bleef rondspoken in mijn hoofd. Ik moest mijn gedachten verzetten, nadenken en nog meer antwoorden zoeken. Er was vast een manier om meerdere vragen tegelijk te stellen: wanneer de reset plaatsvond, of het ook in het buitenland gebeurde en wat de invloed was van een tijdzone. En misschien kwam ik er achter wat er met de oude tijdlijn gebeurde. Liepen er bijvoorbeeld al vier Finns rond in een parallel universum, of vier Moira's en was er morgen een vierde picknickfestival.

Er ontspoon zich een plan in mijn hoofd. Ik pakte een weekendtas in en reed naar Den Haag. Felicia deed open in oude, onder de verfspatten zittende kleding.

'Dat je mijn huis nog weet te vinden, Finley,' zei ze spottend. Ze ging me voor naar haar woonkamer, die ze al voor de helft blauw had geverfd. In de paar maanden dat ze hier woonde was ik slechts één keer op bezoek geweest. Ze had gelijk, ik sprak haar te weinig en zag haar nog veel minder.

'Ga je weer eens op reis?' vroeg ze, wijzend op mijn tas.

'Een weekendje,' knikte ik. 'Ergens naar een discotheek in Europa, een die doorgaat tot in de ochtend en het liefst in een andere tijdzone.'

'Je weet nog niet welke?' Ze keek me met grote ogen aan.

'Daarom ben ik hier, jij hebt er verstand van.'

'Er bestaat ook zoiets als internet. Een hele eer dus dat je hier komt voor persoonlijk advies.' Ze benadrukte het woordje eer.

'Als je me niet kunt helpen ga ik wel weer,' zei ik, lichtelijk geïrriteerd. 'Dan rij ik naar Londen of zo.'

'Londen? Serieus? Daar kun je niet uitgaan tot de ochtend.'

'Wat ik vergat te vertellen, ik wil uitgaan van zondag op maandag. Ergens waar het druk is en hip.'

'Hip? Je klinkt wel zestig,' zei Felicia. 'Anyway, je kunt leuk uitgaan in Moskou, als je de illegale party's kunt vinden. Ibiza is leuk, Barcelona ook gezellig. Al hebben die dezelfde tijdzone.'

Felicia dacht even na. 'Ga naar Boekarest!' riep ze. 'Daar kun je leuk stappen, ook op zondag. Ik heb er eens een feest bezocht dat drie dagen duurde.'

‘Boekarest? Weet je het zeker?’ Ik zocht de route op, ruim 2000 kilometer verder en een uur later. Als ik stevig doorreed zou ik er zondag ergens in de middag of uiterlijk begin van de avond zijn.

‘De stad is overdag mooi om doorheen te lopen en, zoals jij zou uitdrukken, ‘hip’ in de nacht om te stappen,’ promootte Lies verder. ‘Je moet naar ClubQ, met lekkere foute muziek.’

‘Heb je zin om mee te gaan?’ informeerde ik voorzichtig.

‘Dan had je eerder moeten komen,’ zei Lies, ‘ik kan nu niet halverwege stoppen met verven. Bovendien is mijn paspoort verlopen.’

‘Ik ga met de auto. Een rijbewijs is voldoende.’

Ze keek me taxerend aan. ‘Je gaat op de bonnefooi naar Boekarest met de auto om een avondje te stappen in je eentje?’

‘Dat is de bedoeling. Ik rij meteen door.’

‘Je hebt echt te veel vrije tijd, weet je dat?’

‘Dat hoor ik wel vaker de laatste tijd, ja.’

Een paar uur later reed ik de grens van Duitsland over en vanaf dat moment ontspande ik. De autorit maakte me rustiger in mijn hoofd, het gaf me tijd om na te denken en met de veranderende omgeving kwamen nieuwe inzichten. Na twee jaar voornamelijk vliegen was de autorit een welkome afwisseling. De snelheidsmeter tikte regelmatig de 180 aan, maar wie maalt er om boetes als overmorgen niet bestaat.

In gedachten zette ik alle tijdslusfilms die ik kende op een rij. Films die ik altijd vergezocht en absurd vond, maar nu zat ik zelf middenin zo’n verhaal. Eigenlijk kon je geen van die verhalen vergelijken met mijn situatie. Aan het eind van zo’n film had de hoofdpersoon een les geleerd of een vijand verslagen. Ik had, zover ik wist, geen vijanden, dus dat kon het niet zijn. Ik hoopte dat er ook voor mij snel een les te leren viel en dat dit niet een nutteloze herhaling van zetten was. Ik had alleen geen idee wat voor les dat moest zijn.

Mijn oorspronkelijke plan om in één ruk door te rijden bleek gekkenwerk, rond negen uur knikkebolde ik achter het stuur. Als ik de dagen sinds het eerste weekend bij elkaar optelde was dit de zevende dag met bijzonder weinig nachtrust.

Om te voorkomen dat ik nog een keer verongelukte zocht ik een hotel in de buurt van Praag en boekte een kamer voor de nacht. Ik trok mijn kleren uit, liet het bad vollopen en voelde nu pas hoe moe ik echt was.

Zodra de telefoon verbinding maakte met de beschikbare wifi van het hotel kwamen er twee berichten binnen. Een van Lies, die een filmpje stuurde van haar nu compleet blauwe woonkamer. Ze vroeg zich af of ik Boekarest al had bereikt en gaf voor de zekerheid nog een keer de naam van de discotheek door.

Het andere bericht kwam van Moira, waarin ze vertelde dat de pijnstillers perfect werkten en dat ik altijd welkom was voor het brengen van een fruitmand. Ze hintte naar het picknickfestival voor mijn deur en dat ze daar misschien heen wilde.

‘Helaas, ik ben er niet morgen,’ typte ik. ‘Anders was ik graag met je gegaan. Wie duwt je nu door het park?’

Meteen na het verzenden verscheen ze online.

‘Die rolstoel moest in het ziekenhuis blijven,’ typte ze terug, gevolgd door een huil-emoji.

‘Jammer dat ik niet thuis ben, ik had je natuurlijk op mijn schouders rondgedragen,’ antwoordde ik.

‘Da’s toch veel te zwaar.’

‘Ik ben erg sterk.’ Spierbal-emoji.

‘Dan mag het. Waar ben je nu?’ Duim omhoog-emoji.

‘In Praag.’

‘In Praag? Zomaar ineens?’

‘Onderweg naar een pokertoernooi in Boekarest,’ loog ik. Een beter alibi kon ik zo snel niet bedenken.

‘Oh, spannend,’ zei Moira. ‘Ik heb dat filmpje op het internet gezien, dat je won. Mijn zwager pokert ook.’

‘Wie niet tegenwoordig.’

‘Ik niet, ik ben verstandig met geld.’ Er verscheen een oogrol-emoji. ‘Vandaar dat ik twee ton schuld heb.’

‘Daar heeft een ander je mee opgezadeld, dat zegt niets over jou.’

‘Is die blonde mee?’ vroeg Moira tussen neus en lippen door.

‘Welke blonde?’

‘Die van het feest.’

‘Oh die, ik was haar al compleet vergeten. Nee, dat is allang voorbij. Ik ben helemaal alleen nu, hier, op een goedkoop bed in een goedkoop motel. Eenzaam en alleen.’

‘Je praat met mij, zo eenzaam en alleen is het niet,’ vond Moira. ‘Ik ben leuk gezelschap.’

‘Oh? Wie zegt dat?’

‘Je moet wel opletten: ik zeg dat.’ Er kwam een gifje achteraan van een acteur die verveeld zuchtte.

‘En dan is het waar?’

‘Uuh. Ik ben betrouwbaar, ondanks alles wat er in de krant staat.’

‘Er staat alleen onzin in de krant, joh,’ zei ik geruststellend. ‘Fake news noemen sommigen het zelfs.’

‘Kan ik dat toernooi ergens live volgen?’

Dat was een goede vraag die ik niet zag aankomen. ‘Nee, het is een besloten, klein toernooitje,’ antwoordde ik maar.

‘Jammer.’

‘Als ik win neem ik je een keer mee uit.’

‘En als je niet wint?’

‘Dan ook.’

‘Fijn. Ik kijk ernaar uit.’

‘Ik ook.’ Ik draaide de kraan van het bad dicht en typte verder. ‘Slaap lekker Moira, voor straks. Het bad is klaar voor mijn vermoeide spieren. Ik spreek je snel!’

‘Graag. En verdrink niet in het bad.’

We sloten af met een X.

Het voelde niet goed te liegen tegen Moira, maar ik wist geen andere manier. Als de wereld steeds weer verderging zonder mij, kon ik de waarheid nooit vertellen. Aan niemand, want wie zou het geloven?

Boekarest

Zondagochtend zat ik om acht uur weer in de auto. Ik begon de voordelen in te zien van de situatie. Zo kon ik Moira oneindig vaak zien en haar steeds beter leren kennen.

Natuurlijk zag ik ook de nodige beren op de weg. Ik stelde me zo voor dat ik na een tijdje eraan toe zou zijn om met haar naar bed te gaan, en ik vroeg me af of Moira dat uit principe wel zou doen met iemand die ze twee dagen kent. Het zou – voor mij - op zijn zachtst gezegd frustrerend kunnen worden op den duur.

Aan de andere kant verwachtte ik niet dat de resets eeuwig zouden blijven duren en kon ik beter zorgen voor louter perfecte weekenden, net zolang totdat er eentje naadloos zou overgaan in een maandag.

Tegem het eind van de middag arriveerde ik in Boekarest en boekte een comfortabele kamer in het centrum. Terwijl ik uit het raam keek en van het uitzicht genoot stuurde ik Lies er een foto van.

‘Patser!’ appte ze terug. Daarna stuurde ze een foto van een glas wijn.

‘Welverdiend al zeg ik het zelf. Wanneer kom je terug?’

‘Dinsdag,’ verzon ik.

‘Kun je een doos sterke drank voor me meenemen? Er is een winkeltje waar ze superlekkere zelfgestookte wodka verkopen. Ik app je het adres en het merk. Ik betaal je later wel.’

‘No problemo.’ Natuurlijk zou ik er niet heengaan, zonder mij kwam die drank toch nooit aan. Ik liet me op bed vallen en was meteen vertrokken. Tegen elf uur schrok ik wakker van de telefoon, Moira stuurde een bericht.

‘Hoe is het daar, heb je gewonnen?’

Weer een leugen: ‘Nope, ik lig er al uit.’

‘Ha, dan kun je met mij kletsen, dat is veel gezelliger dan je vervelen met een paar kaarten voor je neus.’

‘Sowieso. Pokeraars zijn doorgaans saaie, contactgestoorde mensen. Ik ben er niet voor niets mee gestopt.’

‘Huh?’

Ik beet op mijn lip voor de gemaakte fout. 'Ik ben van plan te stoppen,' verbeterde ik mezelf snel. 'Het is een eenzame hobby. Waar je ook heen reist, je zit altijd in donkere zaaltjes rond een tafel, vaak dagenlang.'

'Niets voor mij,' vond Moira. 'Geef mij iets te doen, bijvoorbeeld een stukje tuin om te onderhouden, dan ben ik gelukkig.'

'Kortom, je wil landschapsarchitect worden,' concludeerde ik.

'Daar zou ik erg goed in zijn,' typte ze. 'Delegeren én zelf de handen uit de mouwen steken, geen gezeur. Doorpakken.'

'Als mijn tuin aan een verbouwing toe is huur ik jou in.'

'Deal.'

'Hoe is het nu met jou?'

'Beter. Het gips houdt alles op zijn plek. Het heelt vanzelf weer. Ik heb net kort geslapen en over je gedroomd.'

'Wat droomde je?' vroeg ik benieuwd.

'Je kwam op bezoek met een cadeau. Geen fruitmand maar een complete kwekerij. Er zat wel een strik omheen.'

'Ik zou je nooit een kwekerij geven, zo goed ken ik je ook weer niet. Een boomgaard hooguit.'

'Help je me dan wel plukken?'

'Natuurlijk, ik heb toch niets beters te doen.'

We kletsten zo soepel dat we pas tweeënhalve uur later afscheid namen. Ik moest me langzaam gaan voorbereiden op de tijdslus en dat maakte me flink nerveus. Ik wist zelf niet eens hoe dit alles precies werkte en nu zouden honderden andere mensen er getuige van zijn.

Rond half vier verliet ik de kamer, pinde het maximale bedrag aan Roemeense Leu's en stopte het geld in mijn broekzak naast een stapeltje dollarbiljetten. Voor de discotheek stond een enorme rij feestgangers te wachten. Dáár ging ik dus niet tussen staan. Bovendien leek het erop dat ze niemand meer toelieten. Ik pakte een biljet van 500 euro, liep langs de rij naar de portier en keek hem zelfverzekerd aan. Met 'how are you doing?' en een handdruk wisselde het biljet van eigenaar. Hij keek er subtiel naar en liet me met een 'welcome' binnen. Geld was een universele taal die iedereen sprak.

In de lobby ging ik door een metaaldetector en betaalde ik de entree. Ik zag wel waarom Felicia hier wilde uitgaan. De dansvloer lag als een soort zwembad in de

grond verzonken, rondom was de bar opgetrokken met veel goud en zwart marmer. Al vroeg ik me af hoe veilig deze club was. Als er paniek zou uitbreken moesten honderden mensen tegelijk twee smalle trappen op.

Uit de boxen klonk het pulserende en opzweepende ritme van Robyns 'Dancing On My Own'. De vloer stond vol met mensen die in extase bewogen op de muziek, een paar meter daarboven stak de diskjockey twee armen de lucht in. Ik zocht een plek bij de muur en bestelde een glas cognac. Het hielp tegen de zenuwen. Kwart over vier. Nog twee uur te overbruggen.

Tijdens een tweede glas cognac bedacht ik een plan om zoveel mogelijk aandacht op mezelf te vestigen. Als ik hun reacties kon zien leerde ik hopelijk wat meer over de situatie.

De tijd kroop voorbij. Na een paar zinloze gesprekjes aan de bar voelde ik om zes uur het alarm van mijn telefoon trillen en wurmde ik mezelf de dansvloer op, waar ik me liet gaan op het ritme van de muziek. Ik creëerde een cirkel om me heen zodat iedereen me duidelijk zag. Ze lachten me toe of uit en wezen naar me. Het werd veertien minuten over zes en ik zette me schrap, maakte oogcontact. De minuut ging voorbij en er gebeurde... niets. Het kon ook om zeventien over zes zijn, of achttien over zes. Maar er gebeurde helemaal niets, ook om half zeven stond ik nog de clown uit te hangen.

Buiten adem wurmde ik me terug naar de bar. Vijf over half zeven. Mijn hart bonsde als een bezetene in mijn keel en niet alleen vanwege het dansen. De tijd dus was voorbij. Na vier keer kreeg ik eindelijk mijn leven terug. Ik kon v erder met mijn leven.

Tenzij...

KUT!

Natuurlijk, in Boekarest was het een uur later, het hele idee achter deze trip was het tijdsverschil. Na al die glazen cognac dacht ik niet meer helder na. Mijn telefoon was automatisch naar Boekarest-tijd gesprongen, dit weekend duurde nog een uur.

Ik bestelde een energiedrankje - op mijn vraag om koffie reageerden ze honend dat ik drie deuren verder een Starbucks kon vinden - en bedacht een nieuw plan om de aandacht op me te vestigen. Ik kreeg een beter idee. Om 07.05 lokale tijd zette ik videofunctie van de telefoon aan en verstopte hem tussen twee volle glazen drank met zicht op de dansvloer.

Ik kreeg één kans dit precies te timen. Ik liep naar de DJ booth, haalde diep adem, klom over de draaitafels en duwde de DJ weg. Ik pakte de microfoon en zette hem aan.

‘Who wants free money?’

Het bleef even stil. Alle blikken gingen omhoog en keken naar mij. Ik stond met mijn hand vol bankbiljetten. De DJ pakte de microfoon terug en zei dat ik moest oprotten. Daarna wenkte hij de beveiliging.

Voordat de uitsmijters bij me waren gooide ik een paar biljetten de lucht in. Bezoekers doken massaal op de dwarrelende kronen en ik maakte van de chaos gebruik om de trap af te lopen naar de dansvloer. Er klonk weer muziek alleen niemand danste. Alle ogen waren gericht op mij en mijn geld. Drie uitsmijters kwamen de trap af.

Het móest bijna kwart over zes zijn. Ik liep naar het midden en hield de bankbiljetten boven mijn hoofd, stevig omklemd. Diverse mobiele telefoons filmden me.

Een seconde leek de omgeving te bevriezen, daarna gooide ik de biljetten in de lucht en stortte de massa zich op me. Of beter gezegd op het geld, ik was er niet meer.

Herkansing

Ik trapte de dekens van me af en pakte de telefoon. Met trillende handen opende ik de galerij en zocht naar het laatste filmpje. Het was gelukt, ik zag de dansvloer. Ik scrolde naar het einde en zag mezelf op de dansvloer staan met het geld in mijn hand. Een fractie van een seconde voor ik verdween ging het beeld op zwart en wist ik nog steeds niet wat er met de oude tijdlijn gebeurde of met mij. Wel had ik een ander – uitermate teleurstellend – antwoord.

Afstand en tijdzones hebben geen invloed op de reset.

Ik vulde het document met spelregels aan en kopieerde de foto's en filmpjes van het afgelopen weekend naar de computer. Het werd tijd voor wat structuur. Ik maakte een nieuwe map aan en noemde die Nieuwe Herinneringen.

Daarin maakte ik vier nieuwe mappen die ik nummerde. Elk weekend kreeg in het vervolg zijn eigen map met nummer waarin ik meteen foto's en video's zou categoriseren. Dat wat ik had verzuimd te doen met foto's van mijn normale reizen bleek een goede les om het nu meteen goed te doen.

De ambulance racete langs mijn raam, maar het ongeluk was van later zorg. Ik ging terug naar de 'regels' en vulde het lijstje aan.

Mijn hersens krijgen niet automatisch rust na een reset.

Mijn geest heeft blijkbaar tijd nodig om het voorgaande een plek te geven.

Die rust was nu hoognodig. Ik liep naar de koelkast voor een snelle snack en vloekte binnensmonds om de lege inhoud. Dan niet. Ik sleepte mezelf naar boven, sloot de gordijnen en werd achtenveertig uur later gewekt door de ambulance. Ik rekte me uitgerust uit terwijl ik door het raam naar de stralende blauwe lucht keek.

Dit weekend was het tijd voor een herkansing. Ik nam de tijd om me te douchen en te scheren om me vervolgens bij Evelien in de wachtkamer van het ziekenhuis te voegen. Het boottochtje op zondagavond kon immers beter.

‘Het is prachtig hier.’ Moira keek achterom om te controleren of ik het ook zag. Ik zag het ook. De ondergaande zon die lange schaduwen van bomen over het water liet glijden, het tegenlicht waarin de vogels dansten en de schittering van de zon in de kabbelende golfjes langs de boeg, het was een perfecte afsluiter van een heerlijke zondag in het park. Gisteravond had ik Moira een bezoek gebracht in de tuin bij Evelien, compleet met Sumoworstelaar-cadeau.

We hielden elkaars hand vast en genoten van de stilte die alleen werd doorbroken door het zacht ronken van de motor en het water dat langs de boot kabbelde. Ik stuurde naar de kant, parkeerde de sloep beschut tussen het riet en zette de motor uit om daarna het anker op de bodem te laten zakken.

Eerlijk is eerlijk, de afgelopen twee dagen voelden af en toe geforceerd aan, al had Moira er niets van gemerkt. Alles verliep praktisch hetzelfde als de vorige keer.

‘Zin in thee?’ vroeg ik.

Ze schudde haar hoofd. ‘Daar moet ik van plassen en dat kan nergens hier.’

‘Hoezo dat kan nergens hier?’ vroeg ik, en maakte een weids gebaar. ‘Plek zat.’

‘Viezerik,’ zei ze. ‘Daar zwemmen morgen weer mensen in.’

‘Jammer van het gips, anders hadden wij nu samen kunnen zwemmen hier.’

‘Erg jammer,’ antwoordde ze. ‘Maar laat je niet tegenhouden door mij, je kunt gerust gaan zwemmen, dat is dan ook half plezier voor mij.’

Ik streelde haar rug. ‘Hoezo heb jij er plezier in als ik zwem?’

‘Dan speel ik even rustig een spelletje op mijn telefoon. Natuurlijk controleer ik af en toe of je niet verdrinkt.’

‘Dat is lief.’

‘Ik heb zo mijn momenten.’

‘In dat geval...’ Ik stond op en deed langzaam mijn shirt uit, daarna stapte ik op de rand van de sloep en schopte mijn slippers uit. Bij het losknopen van mijn korte broek adviseerde ik Moira om een andere kant op te kijken, wat ze natuurlijk wederom niet deed.

‘Je bent gewaarschuwd hè?’

‘Yep, genoteerd,’ zei ze stoïcijns.

Mijn broek zakte op mijn voeten.

‘Valsspeler.’

Ik draaide me om en ging op de rand zitten met mijn voeten in het water, zette me voorzichtig af en liet me in het water glijden.

‘Mietje,’ riep Moira. ‘Echte mannen duiken.’

‘Weet je wel hoe gevaarlijk dat is?’ Ik spatte water naar haar. ‘Het is heerlijk. Je weet niet wat je mist.’ Ik zwom een stukje van de boot weg en keek naar de zon die bijna het water raakte, dankbaar voor deze nieuwe kans.

Moira bleef de hele tijd naar me kijken. ‘Je bent niet stiekem aan het plassen, hè?’

‘Ben je gek, dan lig ik daar zelf in.’ Ik zwom terug naar de boot en hees me op de rand, waar ik even bleef zitten. Moira gaf me een handdoek aan terwijl ze keek naar mijn natte lichaam. Daarna drukte ze zich tegen me aan, ondanks dat ik nog niet was opgedroogd. We keken naar de oranjerode zon tot hij achter de horizon verdween. Moira voelde aan mijn armen. ‘Je hebt kippenvel.’

Ze pakte de handdoek en wreef me warm. Daarna gaf ze mij mijn kleding aan.

‘Terugvaren?’ vroeg ik.

Ze knikte. ‘En doe lekker rustig aan, ik heb geen haast.’

Moira kwam naast me zitten en sloeg een deken om ons heen. We leunden tegen elkaar aan en in de stilte van het zwijgen voelde ik ons hechter dan ooit.

Ze gaapte op het moment dat ik de sloep vastlegde aan de kade.

‘Zal ik je naar huis brengen?’ vroeg ik. ‘Niet dat ik van je af wil hoor, je mag ook nog met mij mee.’

‘Ik zou het graag willen. Ik denk alleen dat de kans groot is dat ik in slaap val op je bank.’

‘Dat mag altijd,’ zei ik gretig.

Ze kustte me. ‘Het was een perfecte dag Finn. Er komen vast nog wel meer van dit soort dagen.’

‘Natuurlijk.’

We liepen meteen door naar mijn auto en ik bracht haar naar huis. ‘Ik bel je morgen,’ zei ze bij de voordeur. ‘Om te controleren of je veilig bent thuisgekomen. Je weet nooit. Je woont wel aan een eng park natuurlijk.’

‘Dat is goed,’ zei ik, ‘ik spreek je graag morgen.’

Terwijl ik terug naar de auto liep besepte ik dat niemand morgen de telefoon zou opnemen. Ze zou me waarschijnlijk nooit meer zien.

Ongeluk

De tijd lus wende snel. Ik schrok er niet meer van en rekende er zelfs op. Het verraste me hoe snel ik me overgaf aan het ritme van achtenveertig uur. Er was genoeg te doen.

Iedereen heeft een favoriete film, liedje of boek, verhalen die je steeds weer opnieuw leest of luistert. De weekenden met Moira beleefde ik precies op die manier, alleen nu interactief. Moira kreeg het ongeluk, ik ging op visite en maakte indruk met mijn charmes.

Ik dacht ook na over hoe ik het ongeluk kon voorkomen, dat leek me wel het minste wat ik kon doen. In mijn schuurtje vond ik een afzetlint dat ik iets voor half zeven over het looppad spande. Dit moest Moira op zijn minst vertragen. De eerste keer sprong ze er overheen en werd evengoed aangereden. De tweede keer gebruikte ik drie keer zoveel lint en nam ze een andere route.

Die middag zag ik haar op de markt, samen met Evelien. Ik herkende haar eerst niet, zonder gips en lopend op slippers en met een korte broek en een zomershirt aan. Zo had ik haar nog niet gezien. Ik hield afstand en maakte een paar foto's. Het werd tijd om deze Moira, zonder gips en pijnstillers, te leren kennen, alleen niet vandaag. De Tesla reed haar nu niet aan maar ik besepte dat het afzetlint te omslachtig was om steeds te herhalen.

Het viel me op dat Moira bewust naar mijn huis keek als ze langsrende, alsof ze iets probeerde te ontdekken. Ik telde de seconden dat ze gluurde en probeerde in diverse varianten om dat te verlengen. Een seconde kon immers een verschil maken in het verloop van de rest van haar dag.

Alle lampen in huis aan zetten had geen effect, ze keek nu wel langer, precies acht seconden, maar belandde nog steeds onder de auto.

Een andere keer zette ik de voordeur open, dat liet haar juist korter naar het huis kijken. Waarschijnlijk dacht ze dat ik buiten was en zocht ze mij in het park. Ook nu reed de Tesla haar aan.

Pas met balkondeur open en de gordijnen dicht bereikte ik het resultaat waar ik naar zocht. Ze keek, al rennend, negen seconden lang naar het huis... en struikelde op de tiende seconde over een vergeten tennisbal. Moira bleef even liggen. Daarna stond ze op, keek of niemand haar gestuntel had gezien keerde om en strompelde

terug naar waar ze vandaan kwam. Onder mijn raam reed de Tesla langs. Goed, dit was misschien niet de meest charmante oplossing, maar na ruim dertig weekenden hoefde Moira op deze zaterdag niet meer onder de auto te komen.

Het rennen was een perfecte aanleiding voor een eerste contact met een gezonde en nuchtere Moira. Op zondagavond pakte ik mijn sportbroek en sneakers van zolder en legde ze klaar op de stoel.

Ik zette de wekker om tien over zes en wachtte de reset af. Natuurlijk lag daarna de zorgvuldig klaargelegde sportkleding niet meer op zijn plek en moest ik alles opnieuw verzamelen. Daarna kleedde ik me aan, stak mijn hoofd onder de kraan om zweet te veinzen en rende het park in, in tegenovergestelde richting van waar Moira zou opduiken. Daarna rende ik terug, Moira tegemoet. Vandaag hoefde ze niet te struikelen voor mijn deur.

Ze leek zo geconcentreerd dat ik niet zeker wist of ze me überhaupt zou opmerken. Dat deed ze wel, sterker, ze herkende me al van een afstand. Ze hield haar pas in.

‘Hoi Finn,’ zei ze, en haalde haar koptelefoon uit haar oren. ‘Loop jij ook?’

‘Soms,’ loog ik. ‘Als ik mijn hoofd wil leegmaken.’

‘Toevallig, ik ook. En jij ook lekker vroeg.’

‘Nu is het buiten nog uit te houden.’

Moira deed wat rek- en strekcoëfeningen, ze leek nauwelijks buiten adem. ‘Welke route loop je?’

‘Gewoon, overal en nergens,’ zei ik nonchalant.

Ze nam genoeg met deze doodoener en zei: ‘Ik ook, gewoon de ene voet voor de andere zetten en verstand op nul. Ik moet even uitlopen, wandel je een stukje mee?’

We liepen rustig verder richting de volière, waarbij ik voor de vorm ook mijn armen strekte. ‘Het fijne van hardlopen is dat je je hele hoofd kan leegmaken,’ vond Moira.

‘Heb je zoveel aan je hoofd?’ vroeg ik naar de bekende weg.

‘De laatste tijd een stuk minder,’ zei ze. ‘Er is een hoop gebeurd, een hoop gezeur. Misschien heb je er wat van meegekregen. Een rechtszaak, dat soort dingen. Dat ligt nu achter me en laat ik ook achter me.’

‘Een goede instelling,’ zei ik, ‘bovendien zijn er veel leukere dingen om over na te denken én te praten.’

‘Zoals?’

‘De liefde,’ zei ik geheimzinnig. ‘Daar raak ik niet over uitgepraat.’

We bleven voor de openbare volière aan het begin van het park staan.

Citroengeelgekleurde parkieten maakten elkaar het hof. ‘Valt er zoveel over te zeggen?’ Moira stak een vinger door de tralies en maakte aajibewegingen naar een vogel die met gepaste afstand toekeek, zich duidelijk afvragend wat hiervan de bedoeling was.

‘Je zult versted staan,’ zei ik zelfverzekerd. ‘Ik zou niet eens weten waar ik zou moeten beginnen.’

Moira keek me inschattend aan. ‘Alles wat ik weet van de liefde, of dat wat ze liefde noemen, ken ik uit films. Wellicht kun je me bijpraten?’

‘Hoeveel tijd heb je?’

‘Alle tijd van de wereld,’ zei ze serieus. ‘En jij?’

‘Nog veel meer. Alle tijd van het universum.’

‘Aansteller.’

‘Waar gaan we ontbijten?’

‘Aan zee?’

Alpaca's

Het was al aardig druk op het strand. We liepen het terras van een hippe strandtent op en vonden een plek onder een parasol met uitzicht op de zee.

Moira zag er prachtig uit in haar korte broek en topje. Haar haren waren bijeengebonden en onder de bandjes van haar topje piepte een stukje beha uit. Ze had niet zomaar wat uit de kast getrokken. Tegen het zonlicht droeg ze een witte zonnebril met zwarte stippen. Waarschijnlijk had het de nodige tijd gekost er zo zomers uit te zien.

We aten warme croissantjes en een salade van gemengd fruit en dronken verse ijsthee. Sinds ik haar rond negen uur thuis had opgepikt hadden we aan één stuk door gekletst. Na al de gehandicapte weekendjes voelde dit verfrissend en ontspannen aan, ik hoefde niet meer na te denken over wat ik moest zeggen om de dag hetzelfde te laten verlopen. We gingen dieper op onderwerpen in, zoals vakanties (graag exotisch doch comfortabel), politiek (ver van ons bed) en sandalen (waarom dragen mensen die in hemelsnaam?).

'Hoe ziet je leven er over tien jaar uit?' vroeg ik.

Ze dacht even na. 'Ik kijk over het algemeen niet verder dan overmorgen en eigenlijk moet ik me alleen met vandaag bezighouden. Over tien jaar ben ik hopelijk van de schulden af en woon ik in het buitenland. Het liefst in Amerika, al krijg ik waarschijnlijk geen greencard met mijn strafblad.'

'Woon je dan alléén?' wilde ik weten. 'Of met een hond? Een man? Allebei? In een commune misschien?'

'Geen hond, absoluut niet,' zei ze en trok een vies gezicht. 'Ik hou niet van honden en zij niet van mij, dus dat komt goed uit. Een commune lijkt me een hel, 24 uur per dag met andere mensen op je lip zitten, alles delen. Nee, ik heb dan hopelijk een leuke relatie, al is dat geen must. Gebeurt het, dan gebeurt het. En zo niet, ook prima. Ik vermaak me in mijn eentje ook goed, op mijn landgoed met een wit huis en rode schuur, waar ik geitjes en alpaca's houd. Ik werk als tolk of vertaler van boeken. Beide kan ik gewoon vanuit huis doen. Op zondagen trek ik erop uit met mijn SUV, immer gerade aus door de zuidelijke staten.'

'Klinkt goed,' zei ik. 'Mag ik een keer op visite komen?'

Moira knikte. 'Natuurlijk. Er is een hooizolder in de rode schuur, daar kun je heerlijk slapen.'

'Bij de geitjes,' zei ik.

'En alpaca's. Heb je meteen een zacht kussentje om tegenaan te liggen.'

Na het verlate ontbijt besloten we een stukje langs de kustlijn te lopen. Met een licht inlands briesje en de voeten in de branding hielden we het goed uit, net als honderden andere badgasten.

'Vertel op,' zei Moira. 'Wat zijn jouw duistere liefdesgeheimen die het daglicht niet kunnen verdragen?'

'Wat versta je onder duister?'

'Ben je trouw?'

'In het verleden niet altijd.'

'Nu wel?'

'Nu ben ik vrijgezel.'

'Hoeveel scharrels heb je op dit moment?'

'Dat is wel erg direct,' zei ik. 'Om precies te zijn,' ik deed alsof ik op mijn vingers telde, 'op de kop af... Nul.'

'Ook niet voor de lol?' drong ze aan. 'Je bent een vrijgezelle man met geld, je hebt vast een boekje met makkelijke dames die je op elk moment van de dag kunt bellen.'

'Een boekje, wat ouderwets,' plaagde ik. 'Adressen en telefoonnummers sla je tegenwoordig op in the cloud.'

'Daarover gesproken,' begon ze, 'je hebt niet eens om mijn nummer gevraagd op het feest. Ik ken mijn plek.'

'Misschien durfde ik niet.'

'Watje. Een gemiste kans.'

'En nu is het te laat.'

'Te laat?'

'Nu ben je een veroordeelde crimineel.' Ik gaf haar een duwtje met mijn schouder, Moira duwde terug en deed een zwakke poging me in de branding te tackelen. Wie het eerst wie pakte weet ik niet meer maar vanaf dat moment liepen we hand in hand verder.

De dynamiek van dit weekend, waarin we ons vrij konden voortbewegen, was zoveel beter dan eerst en ik vroeg me af waarom ik het niet veel eerder zo had gedaan.

‘Heb jij gedate na je scheiding?’ vroeg ik belangstellend. ‘Het is doorgaans een periode voor reboundrelaties.’

Ze keek me een beetje spottend aan. ‘Rebound is toch een tijdelijk iets om over een andere relatie heen te komen?’ vroeg Moira. ‘Alsjeblieft niet zeg, ik was juist helemaal klaar met mannen.’

‘En tijdens je huwelijk?’ drong ik aan. ‘Ik kan me zo voorstellen dat je op een gegeven moment iemand tegenkwam die leuker was dan je ex.’

‘Iedereen was leuker dan mijn ex,’ zei ze, en plagend, ‘zelfs jij.’

‘Dat vat ik op als een compliment.’

‘Als ik jou goed begrijp hou ik me niet aan de regels van een scheiding?’

‘Nope, je doet het helemaal fout,’ antwoordde ik geamuseerd. ‘De juiste volgorde is: scheiden, ongecompliceerde seks met een rebound, alleen zijn en vervolgens opnieuw verliefd worden.’

‘Dan sla ik inderdaad stappen over. Scheiden, check. Alleen zijn, check. Nu kan ik alleen niet opnieuw verliefd worden, omdat ik de rebound nog niet heb gehad. Waar haal ik die zo snel vandaan. Een leuke strandwacht misschien?’

‘Jij bent veel te oud voor de gemiddelde strandwacht.’

Moira tikte tegen haar lippen. ‘Denk je? Is een oudere vrouw niet juist spannend voor ze?’

‘Niet zó oud,’ zei ik met een stalen gezicht. ‘Dertig is bijna bejaard voor een achttienjarige.’

‘Ik ben nog lang geen dertig, dat duurt nog de hele zomer en een stuk herfst. Bovendien is het oneerlijk, andersom is leeftijd nooit een probleem. Een oudere man is acceptabel maar een oudere vrouw niet?’

Ik gooide mijn armen in de lucht. ‘Zo zijn de regels. Ik heb ze niet verzonnen.’

‘Goed, waar haal ik een acceptabele rebound vandaan?’

‘Ik heb een idee,’ zei ik, en draaide me naar Moira.

‘Oh jee,’ antwoordde ze.

Ze haalde de zonnebril van haar neus en keek me vol verwachting aan.

‘Vandaag ben ik jouw rebound en morgen gaan we officieel op een eerste date.’

Moira trok haar lippen in een krul alsof ze nadacht. ‘Klinkt op zich aantrekkelijk. Ik heb twee vragen.’

‘Vertel op.’

‘Wat als ik de rebound zo leuk vind dat ik er nog een dag mee uit wil. Dat is lullig voor jou, dan moet ik onze date afzeggen.’

‘Dat is een risico, ja. Wat is de tweede vraag?’

‘Wat doe je zoal met een rebound?’

‘Dit,’ zei ik, en sloeg mijn armen om haar heen en trok haar dicht tegen me aan.

Onze lippen raakten elkaar.

Bijna onverstaanbaar lispelde ze: ‘Dat is best leuk, zo’n rebound. Als ik dat eerder had geweten.’

Na een innige kus draaide Moira haar hoofd om. ‘Waar zijn we intussen?’

‘Verdwaald,’ zei ik, ‘we zijn verdwaald aan de Noordzeekust.’ Ik wees vooruit. ‘Als we lang genoeg doorlopen komen we vanzelf in Nova Zembla.’

‘Moet je zien, ik verbrand langzaam,’ zei ze. Ze stak haar rood aangelopen armen omhoog. ‘Wacht!’ Ze liep het strand op en vroeg aan een zonnend stel of ze wat zonnebrand kon lenen. Ik voegde me bij hen en toen ze uitgesmeerd was en de fles met een dankjewel teruggaf wees ik naar een strandtent. ‘We laten een taxi komen om ons terug te brengen naar de auto. Genoeg gewandeld voor vandaag, het is tijd voor serieuzere zaken.’

‘Wat heb je in petto?’ vroeg ze argwanend. ‘Iets rebounderigs zeker?’

‘Ik dacht aan ijsjes eten,’ zei ik.

Moira trok een sip gezicht. ‘Oh jammer, ik hoopte seks.’

Waarschijnlijk keek ik zo verbaasd dat ze keihard begon te lachen. ‘Neeeee,’ riep ze, ‘dat is een geintje! Gekigheid. Ijsjes eten klinkt goed.’

‘Je zou me nog een masterclass ‘wat liefde is’ geven.’ Moira duwde met haar lepel de mijne weg zodat ze een stuk chocolade uit het bakje met ijs kon vissen. We deelden een stukje muur op de boulevard dat in de schaduw van de ijskar met parasol stond.

‘Wat wil je weten?’

‘Alles. Alles wat volgens jou liefde is. Heb je een definitie?’

‘Van liefde?’

‘Nee, van pannenkoeken, nou goed.’

‘Dat je onvoorwaardelijk van iemand houdt, meer dan van je—’

Moira hief haar hand op. ‘Ho! Stop, dat kun je beter. Dit is gewoon clichématig gezever dat je waarschijnlijk niet eens zelf hebt verzonnen. Ik wil weten hoe het

volgens jóú voelt en hoe jij het herkent, en ik vind het niet erg als je wat langer over het antwoord moet nadenken.'

'Hoe definieer jij liefde dan?' vroeg ik.

'Niet. Alles wat ik er van weet ken ik uit films, romantische comedy's met Meg Ryan en Tom Hanks en zo, in het echte leven ken ik het niet, ik heb het nooit gehad. Als ik liefde zou moeten omschrijven kom ik aan met roeiboottochtjes tussen witte eenden, te paard een stukje land claimen om samen oud op te worden of maandenlang telefoneren zonder ontmoeting en elkaar voor de eerste keer zien boven op de Twin Towers.'

'Het Empire State Building, bedoel je,' verbeterde ik zoals Moira mij vaak verbeterde.

Ze rimpelde haar neus. 'Wijsneus. Anyway, dát is hoe ik het ken, uit films en van liedjes.'

Ik stond op om het lege bakje weg te gooien en trok een boos gezicht. 'Die vreselijke romantische comedy's verpesten de echte romantiek. Het zijn zware tijden voor ons hopeloze romantici.'

Moira likte haar vingers af. 'Je bent betreurenswaardig, meneer Bastin, ik heb met je te doen.'

'Misschien moeten we allebei wat langer over ons antwoord nadenken,' zei ik, en stak mijn hand op naar een tuktuk die tussen de badplaatsen pendelde. Een student gekleed in een fluorescerende korte broek en blouse waarvan de kleur matchte met het vervoersmiddel stopte op het fietspad, waar hij bijna twee fietsers schepte.

Moira zette haar zonnebril weer op en stapte in. 'Neem je tijd, ik hoor het vanzelf wel een keer,' zei ze met een uitdagende glimlach.

Rebound

Mijn auto stond pal in de zon en was zowel van buiten als van binnen kokendheet. Ik haalde het dak eraf en liet de airco hard blazen om de stoelen af te koelen.

Moira keek me met een schuin hoofd aan. 'Is dat niet zinloos?'

Ik haalde mijn schouders op. 'Alle beetjes helpen. Waar gaan we heen? Het is immers jouw feestje.'

Ze nam plaats achter het stuur. 'In dat geval rij ik en ga jij me rondleiden in dat vreselijk grote en eenzame huis van je.'

'Misschien heb je nog wat interieurtips voor me,' zei ik een half uur later. Moira parkeerde voor de deur. 'Tenslotte is dit eenzame grote huis een en al mancave.'

Moira wees naar de rozen in de voortuin. 'Dan zou ik beginnen met dit te onderhouden, de uitgebloeide knoppen eruit knippen zodat er weer nieuwe kunnen groeien. Misschien de rest van de tuin een beetje opleuken met een boompje en wat planten. En een comfortabel bankje maakt het helemaal af.'

In de keuken keurde ze zoals verwacht zowel de eettafel en -stoelen als het fornuis goed. Ook op de woonkamer had ze weinig commentaar, al vond ze de kleine televisie niet passen in zo'n groot huis.

'Het voordeel van nooit thuis zijn is dat je het ook niet kunt uitwonen,' zei Moira. 'Kun je het zo weer verkopen.'

Dit was de eerste keer dat Moira op de eerste verdieping kwam en het bubbelbad vond ze behoorlijk overdreven. 'Dat gebruik je nooit,' beweerde ze, 'tenzij je een rapper bent. Jij bent geen rapper.' Daarna wees ze op de stortdouche. 'En die is veel te groot voor een man alleen.'

'Klopt,' zei ik, en in een fractie van een seconde duwde ik Moira eronder en draaide de kraan open. Ze gaf een gil en probeerde tevergeefs te ontsnappen aan de waterstraal. Binnen enkele seconden was haar kleding doorweekt.

'Dit is koud!' riep ze, en spatte water naar me. 'Hier, voel dan.'

Ik draaide er wat warm water bij en vergezelde Moira onder de douche.

'Dit hoort zeker ook bij rebounds,' zei ze, 'samen douchen.'

'Onder meer.'

'In dat geval wil ik ook je bubbelbad testen. Onder meer.'

'Zal ik er dan een stukje bij rappen?'

Moira drukte haar lichaam tegen me aan. 'Waarom praat je nog,' vroeg ze.

'Vind je me morgen als gewone date nog wel leuk?'

Na de stortdouche waren we in bed beland en nu lagen we samen in het bubbelbad met veel te veel schuim. Moira hing met haar rug tegen mijn borst en ik smeerde zeepsop uit over haar armen. Ze draaide zich naar me om en ik zag dat ze het serieus meende.

'Waarom zou ik je morgen níét leuk vinden?' vroeg ik.

'Dit ging wel heel snel, natuurlijk. Dat is helemaal niets voor mij.'

'Snel?' vroeg ik. 'We hebben twee uur gevreeën.'

'Je weet best wat ik bedoel.'

'Ik weet wat je bedoelt,' gaf ik toe. 'Aan de andere kant, we moeten wel een hele reboundperiode in één dag proppen.'

'Hmm.' Ze draaide zich weer terug en speelde met het sop. 'Heb je veel rebounds gehad? Of one-night-stands?'

'Wel meer dan een,' zei ik nonchalanter dan nodig was. 'Daar zijn ze voor.'

'Wisten die vrouwen dat ook?' vroeg ze.

'Nee, dat denk ik niet. Misschien ook wel, het is doorgaans geen gespreksonderwerp,'

'En dan dumpte je ze, zodra je was uitgespeeld.' Het was geen vraag.

'Dumpen is een groot woord.'

'Je belde ze gewoon niet meer?'

'Eh, geen idee eigenlijk.' Dit gesprek ging niet de goede kant op.

'Tuurlijk weet je dat nog wel.'

'Ik ben ook wel eens de rebound geweest,' zei ik, in de hoop het onderwerp wat af te zwakken. Ze was totaal niet onder de indruk.

'Oohh zielig, je had seks zonder consequenties en verantwoordelijkheid, ik heb medelijden met je.' Ze blies een paar zeepbellen van haar hand.

Omdat ik geen antwoord gaf bleef het even stil.

'Je draait om mijn vragen heen, Finn. Ik heb liever dat je eerlijk bent.'

'Wat wil je weten, dan geef ik je eerlijk antwoord.'

'Is rebound niet gewoon een slap excuus om zoveel mogelijk snelle seks te hebben?'

'Misschien,' antwoordde ik. 'Het helpt om over iemand heen te komen.'

‘Dat is gewoon onzin, je verwerkt geen relatie door met een ander het bed in te duiken, dat is uitstelgedrag, je vlucht voor gevoelens waar je later alsnog mee moet dealen. Reboundseks is gewoon een smoesje om los te gaan.’

Het leek mij beter even niets te zeggen.

‘Vertel, hoe ging dat bij jou? Belde je die vrouwen gewoon niet meer als je genoeg van ze had?’

Er was geen ontkomen aan, ze wilde het allemaal horen.

‘Ja,’ zei ik, ‘of als ze belden vertelde ik dat ik het te druk had of op reis moest.’ Ik realiseerde me meteen dat ik meer had geantwoord dan ze had gevraagd.

‘Waardoor die ander er misschien veel verdriet van had en ook op zoek ging naar reboundseks,’ zei Moira afgemeten. ‘Zo houdt het elkaar lekker in stand, voor je het weet heeft de halve wereld reboundseks met elkaar.’

‘Behalve jij,’ zei ik, half serieus, half grappig bedoeld.

‘Behalve ik. Ik blijf helemaal alleen achter.’ Ze maakte zich los van mijn borst en draaide zich om in het bad zodat ze tegenover mij kwam te zitten. ‘Finn, wat dit ook is, vandaag op het strand en nu hier in je whirlpool, het is fijn en je hebt bewezen dat ik er nog toe doe. Daar ben ik je dankbaar voor. Maar als je me ooit afscheept met een smoesje dat je geen tijd voor me hebt en op reis moet, alleen omdat je niet de moed hebt eerlijk te zeggen dat je verder gaat, dan...’

Ze pauzeerde.

‘Dan? Sla je me in elkaar? Steek je mijn huis in de fik? Castreer je me zoals Dr. Pol dat op Discovery Channel doet met koeien, onverdoofd?’

Moira keek me tot diep in mijn ziel aan. ‘Dan breek je mijn hart en moet je daar de rest van je leven mee dealen.’

‘Ik zal geen smoesjes verzinnen als ik je wil dumpen, beloofd.’ Ik bedoelde het grappig en realiseerde me tegelijkertijd hoe dom het klonk.

‘Mooi zo,’ zei Moira zakelijk. ‘En nog wat.’

‘Oh jee, wat?’

‘Koeien kun je niet castreren, je bedoelt stieren. Toch een goede tip, dank je wel.’

‘Alleen als ik je hart breek, mag ik hopen.’

‘Ja alleen dan,’ zei ze en haar gezicht klaarde op. ‘Ik wil er zelf nog wel plezier van hebben.’

Ze stapte uit bad en spoelde het schuim af onder de stortdouche. Ik wist alweer veel meer over haar. En ook over mijzelf. Voor het eerst voelde ik dat wat Moira en ik

samen hadden niet als iets vanzelfsprekends, ook al kon ik elke twee dagen weer opnieuw beginnen. Moira wist dan misschien niet precies wat liefde was, ze wist duidelijk wat het níét was: spelen met andermans hart voor je eigen ego.

Oneenzaamheid

Alleen de penetrante vislucht herinnerde ons aan de zaterdagmarkt. De kraampjes hadden plaatsgemaakt voor terrassen langs het water, die overvol zaten.

We vonden een plekje verderop langs de gracht waar het frisser rook. In de schaduw onder een parasol bestelden we spareribs. Moira wilde er nog een gepofte, zoete aardappel met zure room bij en vroeg om een salade zonder tomaat.

‘Is het leven makkelijker als je miljonair bent?’ vroeg Moira terwijl we wachtten op onze bestelling.

Hier had ik nog nooit over nagedacht. ‘Het maakt je niet automatisch gelukkiger, als je dat bedoelt,’ zei ik. ‘Ik geef toe dat het enorm scheelt als je niet op geld hoeft te letten. In principe kun je, als je miljonair bent, alles wat enigszins redelijk is kopen.’

‘Wat is enigszins redelijk?’

‘Een nieuw bankstel is redelijk, of een auto. Een huis ook nog wel.’

‘En wat is niet redelijk?’ drong ze aan.

‘Een duikboot?’

‘Wat moet je nou met een duikboot?’ vroeg Moira lachend.

‘Onder water door de grachten varen en door de periscoop naar zonnende vrouwen in het gras gluren,’ verzon ik.

Moira schudde haar hoofd. ‘Waarom zou je naar ze gluren? Als je miljonair bent kun je ze ook kopen, met spiegeltjes en kraaltjes, alles wat de moderne vrouw nodig heeft.’

‘Dat is een goed voorbeeld van iets dat onredelijk is,’ zei ik. ‘Als je miljonair bent kun je niet, uh, wat is eigenlijk het tegenovergestelde van eenzaamheid?’

Moira haalde haar schouders op. ‘Geen idee, bestaat er wel een woord voor?’

We dachten er allebei even over na maar kwamen er niet op.

‘Kortom,’ zei ik uiteindelijk, ‘als je eenzaam bent kun je niet datgene, waar we nu even niet op kunnen komen, aanschaffen waardoor je niet meer eenzaam bent.’

‘We noemen het gewoon oneenzaamheid,’ besloot Moira. ‘Anderhalve kilo oneenzaamheid voor meneer, zal ik het inpakken of gaat het zo mee?’

‘Hoe is het om veroordeeld te worden voor iets dat je niet hebt gedaan?’ vroeg ik op mijn beurt. ‘Het lijkt me vooral erg frustrerend. Ik zou woedend zijn.’

‘Dat zou je denken ja,’ zei Moira. ‘Ik voelde juist helemaal niets. Ik wist dat ik getekend had destijds en dat ik daar op zou worden afgerekend. Ik kan het alleen mezelf kwalijk nemen, ik ben in die mooie praatjes getrapt en kan alleen boos op mezelf zijn. Na de uitspraak voelde ik eigenlijk niets. Ja, totale apathie. Is dat een gevoel eigenlijk? Apathie is juist een gebrek aan gevoel.’

‘Ik vind van wel,’ zei ik.

‘Mijn zus Eef vond mijn apathische toestand minder geslaagd en schopte me naar buiten om te gaan hardlopen, met als gevolg dat ik jou tegen het lijf liep.’

‘Op Eef,’ zei ik en hief mijn glas. ‘Anders hadden we hier vanavond geen spareribs gegeten. Het is zonde als de keuken ermee blijft zitten.’

‘Doodzonde,’ beaamde Moira.

Onder het eten vroeg ik of ze spijt had van vanmiddag. Moira nam de tijd haar mond leeg te maken voor ze antwoord gaf. ‘Die act rond dat reboundverhaal. Ik zit niet zo in elkaar. Ik vind iemand leuk òf niet, er is geen tussenweg. En omdat jij al je ervaringen deelde, was het voor mij geen spel meer. Ik kon me levendig voorstellen hoe ik een van de vele vrouwen in jouw bootycallboekje ben.’

‘Jij bent niet een van de vele vrouwen in mijn boekje,’ benadrukte ik. ‘Ik heb niet eens een boekje.’

‘Ik ben niet zo van het geloven, ik ben meer van zien en meemaken. Ik vind weinig mensen leuk, maar jou wel, Finn. Ik hoop dat je me niet teleurstelt.’

‘Dat zal niet gebeuren,’ beloofde ik.

De kanaries in de volière sliepen al toen we terugliepen door het park en vanuit het donker hoorden we zacht gerinkel van bierflesjes.

‘Blijf je slapen?’ vroeg ik hoopvol.

Ze stopte en trok me naar haar toe. ‘Het is bijna twaalf uur en dan ben je niet meer mijn reboundmannetje. Morgen is onze eerste date en ik ben heel preuts op eerste dates.’

‘Dan wandel ik samen met je naar huis,’ zei ik half teleurgesteld, half trots dat ze onze vriendschap zo serieus nam.

‘Graag.’ Ze sloeg een arm om mijn middel en ik mijn arm om haar schouder.

‘Wat gaan we doen morgen, op die eerste date?’ vroeg Moira.

‘Dingen die je doet op eerste dates natuurlijk. Picknicken in het park.’

‘Welk park? Central Park in New York? Parc Güell in Barcelona?’

'We blijven dichterbij huis,' beloofde ik. 'Er is ook een festival en je kunt er een glittertattoo krijgen.'

Moira glunderde. 'Ik heb altijd al een glittertattoo willen hebben.'

Macarons

De mogelijkheden van eerste dates bleken eindeloos. En dat ik – mits ik het zorgvuldig aanpakte – kon vrijen met Moira was een aangename bonus. Ik leerde haar steeds beter kennen, voor zover iemand zich openstelt in een eerste weekend van een opbloeiende liefde. Ze was nog fascinerender dan ik op dat feest had kunnen vermoeden.

Het werd tijd om het speelveld wat te verbreden. Alle dates hadden tot nu toe in de regio plaatsgevonden, waar het veilig en vertrouwd was. Op een zaterdagmiddag tijdens een bezoek aan een openluchtmuseum, vroeg ik of ze de volgende dag zin had in thee met iets zoets op een bijzondere locatie.

‘Bijzonder als in?’ informeerde ze. Daarna vulde ze aan: ‘Een luchtballon? Een zweefvliegtuig? Een spaceshuttle?’

‘Oei, je verwachtingen zijn wel heel erg hoog,’ zei ik, ‘nu kan het alleen maar tegenvallen.’

Moira drukte een zoen op mijn wang. ‘Dat lijkt me onmogelijk. Verras me maar met die bijzondere locatie. Waar zei je ook weer dat we heengingen?’

De volgende ochtend pikte ik haar voor dag en dauw op. Ze gooide een tas op de achterbank en stapte in.

Moira droeg een spijkerbroek en een topje en ik zag uit haar tas een zomerjurkje en slippers steken en iets dat leek op een toilettasje. Ze hield er duidelijk rekening mee dat we ergens zouden overnachten. Dat was ik niet van plan.

Ze keek nauwelijks verbaasd op het moment dat we de grens bij België overstaken en ik nam aan dat ze verwachtte dat ik bij Antwerpen de snelweg af zou gaan. Dat deed ik niet. Ook Brussel liet ik links liggen en daarna kon de bestemming alleen nog Luxemburg Stad of Parijs zijn en om elf uur reed ik inderdaad de ring naar de stad van de liefde op.

Gespreksstof hadden we onderweg genoeg en de serieuzere zaken wisselden zich af met luchtige smalltalk. Moira vertelde dat ze, op Disneyland na, Parijs nog nooit had bezocht. Dat ging vandaag veranderen. Een half uur later draaide ik de Champs-Élysées op en vond een parkeerplek in een van de zijstraatjes.

Moira pakte mijn hand vast en ik genoot van deze nieuwe omgeving en ons samenzijn. Na enkele minuten lopen bereikten we de plek die ik had uitgekozen voor onze eerste nieuwe herinnering, de beroemde patisserie Ladurée, met name bekend om zijn macarons.

We waren duidelijk niet de enigen die deze zondagochtend hadden bedacht wat lekkers te halen bij deze bakkerij, er stond een flinke rij die al buiten begon. Op de bovenverdieping van de patisserie was een salon om te eten en drinken. Omdat ik niet het idee had dat de wachtrij korter zou worden, stelde ik voor om eerst macarons te halen, waarvan ik op dat moment nog geen idee had of ze die wel lekker vond, en daarna pas thee te gaan drinken.

Moira klapte verrukt in haar handen. 'Yay!'

'Kies wat je lekker vindt, hou je niet in,' zei ik gul.

Ze schrok van de hoge prijs per macaron en bestelde er slechts een paar. Ik overruledde haar beslissing en hield twee vingers omhoog. 'Every colour double, please.'

Moira draaide haar hoofd om. 'Ben je er zo dol op? Anders krijgen we dit nooit op.'

'Eerlijk gezegd heb ik geen idee, ik heb er nog nooit een gegeten,' bekende ik.

Zodra ik afgerekend had haalde Moira er een uit het doosje en stopte een knalroze koekje in mijn mond.

'En?'

'Nbweetjudedoed.'

'Wat?'

'Een beetje te zoet.' Ik kauwde verder en slikte de rest van het koekje door. 'Het is pure suiker. Laten we het snel wegspoelen met thee.'

Het viel me op hoe makkelijk de omgang was met Moira. Twee mensen die van nature argwanend waren hieven elkaars angsten op. En toch voelde ik me tegelijk weemoedig worden. Zonder een maandag kon er ook geen 'ons' zijn. Dat besef kwam zo hard binnen dat ik even op adem moest komen. Moira legde haar hand op mijn arm, alsof ze mijn verdriet aanvoelde. 'Ik vind je leuk, Finn. Niet om Parijs. Om wie je bent.'

Haar bemoedigende woorden lieten het gevoel niet verdwijnen.

Parijs

Als je geen haast hebt én meerdere dagen Parijs kunt verkennen, dan is de metro de beste manier om je naar alle toeristische trekpleisters te verplaatsen. Het ondergrondse netwerkstelsel is overzichtelijk en snel en heeft zoveel stations dat je nooit ver hoeft te lopen naar je bestemming, al is uren bovengronds wandelen en verdwalen in Parijs ook heerlijk.

Vandaag hadden we die luxe van tijd niet en manoeuvreerde ik ons met de auto door het verkeer richting de Eiffeltoren. Het had iets haastigs, alsof ik een soort 'Highlights of Paris' in één dag wilde stampen.

Voor de kassa stond een redelijke wachtrij en dat gaf de gelegenheid wat te knuffelen en te kussen, iets waar men in Parijs, en zeker bij de Eiffeltoren, niet vreemd van opkijkt. Een kwartier later stonden we tegen elkaar gedrukt in de lift naar boven. Van alle kanten had je een weids uitzicht over de stad en we liepen een rondje om alles goed te kunnen zien.

Moira merkte aan mijn blik dat ik op het punt stond iets te zeggen.

'Wat is er?' vroeg ze. Er zat iets gereserveerds in haar blik.

Achter ons gilte een vrouw iets wat ongetwijfeld een 'ja' was in een vreemde taal. Mijn hart klopte, nu pas realiseerde ik me dat de kriebels die ik eerder voelde langzaam veranderd waren in verliefdheid, gevoelens die ik niet eerder had, niet in deze vorm. Hier in Parijs, op de plek waar menig huwelijk begon, voelde ik voor het eerst dat ik van Moira begon te houden.

'Ik heb nagedacht over het antwoord', zei ik uiteindelijk.

'Welk antwoord?'

'Wat liefde is. Voor mij althans.'

Moira legde haar wijsvinger op mijn lippen. 'Ssst. Je hoeft niet alles te benoemen. Niet nu al.'

Moira werd terughoudender na het bezoek aan de Eiffeltoren, ondanks dat we niet uitgepraat en uitgekeken raakten. Op de begraafplaats Père-Lachaise zochten we een half uur naar het graf van Jim Morrison, dat goed verscholen lag achter andere grafstenen. Op de steen stonden brandende kaarsjes en er lagen flessen whisky, sommige waren leeg, sommige nog halfvol.

‘Mijn zus zou zich plaatsvervangend schamen als ze dit zou zien,’ zei ik. ‘Ze gelooft niet in leven na de dood en hecht geen enkele symbolische waarde aan grafmonumenten. Ze is een nuchtere wetenschapper.’

We maakten foto’s van elkaar, poserend bij het graf. ‘Stuur deze foto naar je zus en zeg erbij dat je Jim zag verschijnen,’ grinnikte Moira. ‘Zal ze vast op prijs stellen.’

Een kwartier later zaten we alweer in de auto. Er zat geen rust meer in de dingen die we deden, ik had alleen maar haast. Pas vele weekenden later realiseerde ik me hoe belachelijk dat was voor iemand die elk weekend steeds weer opnieuw beleefde.

Vandaag stond zoveel mogelijk zien gelijk aan een perfecte, romantische dag en ik baalde dat het Louvre en de Notre-Dame niet pasten in deze vierentwintig uur. Als laatste uitje koos ik voor Versailles om de meer romantische ambiance.

Het kasteel en de tuinen broeiden sprookjesachtig in de zomerzon. Alles stond in bloei, en de bloemperken, de bomen en de paden leken geometrisch zo perfect dat we het gevoel hadden in een schilderij te wandelen.

Moira pakte mijn hand. ‘Lodewijk had smaak,’ zei ze. ‘Ook al was hij misschien een tikje megalomaan.’

‘Het was vast ter compensatie van een gebrek aan liefde,’ zei ik de brochure bestuderend. ‘Lodewijk had de ene na de andere ziekte, misschien probeerde hij in dit paleis oneenzaam te zijn.’

‘Dat heb je leuk bedacht,’ zei Moira, haar eigen vondst complimentierend.

‘Dan is Lo vast blij dat er nu dagelijks verliefde stelletjes rondartelen in zijn rozentuin,’ vervolgde ze.

‘Zoals wij?’

‘Ik bedoelde het meer algemeen.’ Ze zweeg even. ‘Ben jij verliefd dan?’

‘Ja, ik moet bekennen van wel.’

‘Je kent me pas anderhalve dag,’ zei ze nuchter.

‘Zo voelt dat niet,’ antwoordde ik, een beetje geïrriteerd om het stroeve gesprek.

‘Nee, dat klopt ook weer, het voelt alsof het langer is,’ gaf ze toe.

‘Ben jij niet een beetje verliefd?’ pushte ik.

Ze ontweek de vraag. ‘Ik vind je leuk. Is dat genoeg, voor nu?’

‘Dat is meer dan genoeg.’ Ik sloeg mijn arm om haar schouder. ‘Voor nu.’

Je vindt Parijs fantastisch of het doet je weinig, een tussenweg is er eigenlijk niet. Ik behoor tot de eerste groep en in mijn poging Moira mee te voeren in de romantiek

van de stad trok ik alle registers open. We keerden terug naar het centrum en op elke hoek van alle straten die we doorkruisten kuste ik haar.

Daar bleef het niet bij, ik overlaadde haar met kleine presentjes: een roos van een oosterse venter, een zoet bladerdeeg broodje bij een patisserie, een sleutelhanger van de Eiffeltoren. Het hield niet op en mijn poging haar mee naar Tiffany's te lokken was de druppel. Ik had ons er quasi toevallig naartoe geleid en bleef staan voor de etalage die we even bestudeerden. Op het moment dat ik haar meetrok naar de ingang liet ze mijn hand los.

'Ga mee, gewoon even rondneuzen,' zei ik.

Ze schudde haar hoofd. 'Ga jij maar, dan blijf ik buiten.'

Ik sloot de deur weer. 'Een andere keer misschien dan. Wil je wat eten? Iets drinken?'

'Thee is altijd lekker.'

We liepen naar een cafeetje in de buurt en zochten een vrij tafeltje op het terras. Moira was opvallend stil en beet op de nagel van haar duim.

'Heb je het wel naar je zin?' vroeg ik.

Ze knikte.

'Er is iets.'

'Nee hoor, ik ben gewoon moe van de korte nacht, de reis en het lopen.'

De serveerster nam onze bestelling op en verdween weer.

'Lange dag ook zo,' zei ik, 'en dan de hitte.'

'En veel indrukken.'

'Hoe vind je Parijs?'

'Geinig.'

Ik pakte haar vrije hand. 'Geinig?'

'Leuk.'

Ik gaf er een kneepje in zodat ze opkeek. Er zat iets afstandelijks in haar ogen.

'Is het te veel?' vroeg ik, 'overdrijf ik?'

Moira dacht zorgvuldig na over haar antwoord. Ze beet nog steeds op haar nagel. Ze knikte. 'Een beetje wel. Het mag van mij wel even wat luchtiger, niet lullig bedoeld. We kennen elkaar net twee dagen, iets minder klef is soms best fijn. We daten in de verkeerde volgorde, begrijp je wat ik bedoel?'

'Een beetje. Nee, niet helemaal.'

‘Het is fijn om samen te zijn en dingen te ondernemen,’ zei Moira. ‘Het voelt soms alleen geforceerd aan. Je doet alsof alles spontaan in je opkomt, maar het voelt bedacht.’

‘Het moet spontaner?’

Moira schudt haar hoofd. ‘Niet spontaan, ik heb trouwens een hekel aan dat woord. Als ze op televisie aan een stelletje vragen wat er zo aantrekkelijk is aan de ander dan is het antwoord steevast: ‘omdat hij of zij zo lekker spontaan is.’ Daar moet ik altijd een beetje van overgeven in mijn mond.’

‘Oké, niet spontaan.’

‘Het moet vanzelf gaan, zonder erover na te denken. En in de juiste volgorde: ontbijten op het strand, wandelen, naar de film en uit eten. Dat je elkaar langzaam leert kennen.’

‘Is Parijs te snel?’

‘Nee, Parijs is leuk, een impulsieve actie, onverwacht. Jouw poging tot een soort van liefdesverklaring op de Eiffeltoren, je vele cadeautjes hier, dat is wel allemaal te snel. Mijn eerste bezoek aan de stad is leuk, ik ben dol op macarons, al ga ik er echt geen veertig opeten, en de tuinen van Versailles staan prachtig in bloei. Meer hoeft het even niet te zijn. Laten we elkaar langzaam leren kennen.’

‘Eigenlijk moeten we opnieuw beginnen?’

Moira schudde haar hoofd. ‘Nee, niet opnieuw. Alleen even een versnelling of drie terugschakelen.’

‘Hoelang zit je hier al mee?’ vroeg ik.

‘Sinds gisteren al,’ gaf ze schoorvoetend toe. ‘Gisteren tijdens de lunch, we kenden elkaar net zes uur. Je grapje ‘hoe we onze kinderen gaan noemen’ kwam wat geforceerd over. Ik neem tenminste aan dat het een grapje was.’ Ze probeerde me in te schatten.

‘Natuurlijk was dat een grapje,’ loog ik. Want ik zag ons daadwerkelijk voor me als stel met kinderen. Als ik wist wat haar voorkeur was qua naam kon ik daar verder over fantaseren. Ze had geen naam genoemd, ook niet toen ik aandrong en ook niet toen ik verklapte dat ik het liefst voor Pip zou gaan als we een meisje zouden krijgen.

Nu had ik haar aandacht wel. ‘Als ik niet had gevraagd waar je mee zat had je het ook nu niet verteld, zeker?’

Moira schudde haar hoofd. ‘Ik ben niet zo’n prater als het hierop aankomt. Maar dat komt vanzelf wel, het is goed het te doseren, dan komt het vanzelf wel goed.’

Een stapje terug doen betekende ook dat ik Moira weer thuis zou afzetten. We liepen nog een uurtje langs de Seine en om half tien stapten we in de auto met Moira achter het stuur.

Ze reed even 210 kilometer per uur, om te kijken hoe hard de auto echt kon rijden en zakte daarna terug naar de 160. Mijn hand rustte op haar hand en onze duimen streelden elkaar. De rit naar huis vloog voorbij.

‘Dit was een onverwacht weekend, ik heb genoten,’ zei Moira. We waren bijna thuis.

‘Ik hou van je,’ hoorde ik mezelf zeggen. Het lag al sinds de Eiffeltoren op het puntje van mijn tong en ik gooide het eruit voor ik er erg in had.

Moira keek me verstoord aan, ze wist zich duidelijk geen raad met de opmerking. ‘Dank je, ik vind jou ook leuk.’

‘Alleen leuk?’ Ik maakte het alleen maar erger.

‘Is dat niet genoeg voor nu?’ vroeg ze. ‘Ik vind weinig mensen leuk, je mag het als compliment opvatten.’

‘Zei ik dat ik van je hou? Ik hou van je rijstijl bedoel ik.’

‘Ooooh, bedoel je dat. Oeh, ik schrok al.’

We deden er luchtig over al bleven de drie woorden in de lucht hangen.

‘Schrik je vaker van woorden als houden van?’ vroeg ik.

Moira schudde haar hoofd. ‘Niet per se. Zo vaak in mijn leven heb ik het niet gehoord. Of gezegd. Behalve van mijn ouders of Eef dan. Alleen kennen wij elkaar net twee dagen, is het niet veel te vroeg voor zulke beladen woorden?’

‘Het is niet beladen bedoeld.’

‘Laten we het voor nu houden bij ‘elkaar leuk vinden’, is dat goed?’

‘Het is nou eenmaal wat ik voel.’

‘Finn!’

‘Ja?’

‘Relax!’

‘Oké.’

Iets na vier uur ‘s nachts stopte Moira voor het huis van haar zus.

‘Het was een leuk weekend,’ fluisterde ze. ‘Dank je wel.’

‘Zie ik je weer?’ vroeg ik zacht.

‘Waarom zou je me niet meer zien? Een versnelling terug is niet hetzelfde als het was leuk, bedankt tot nooit meer ziens.’

‘Wanneer zie ik je weer?’ pushte ik, op zoek naar bevestiging terwijl ik een nieuwe afspraak niet eens kon nakomen.

‘Later deze week? Even een paar dagen alles laten bezinken.’

‘Oké,’ zei ik, weinig enthousiast.

‘Niet zo onzeker, Finnie. Het komt allemaal goed.’ Ze gaf me nog een kus en verdween naar binnen.

Moira had gelijk wat betreft de onzekerheid. Het voelde alsof alleen haar aanwezigheid me gelukkig kon maken. Anderhalve kilo zou te weinig zijn, ik had een hele pallet oneenzaamheid nodig.

Over minder dan twee uur begon het weekend opnieuw en in mijn hoofd plande ik een trip naar Parijs waarbij ik dit keer precies díe dingen zou zeggen die ze wel graag wilde horen.

Perfecte dagen

Herinner jij je een perfecte dag? Denk eens goed na. Waarschijnlijk stond je die dag vrolijk en uitgerust op, kuste je je partner wakker, smaakte het ontbijt goed, scheen de zon aan een wolkeloze hemel en vond je net dat ene parkeerplaatsje dicht bij het strand. Daar zat je tot de zon onder ging en at je een heerlijke tournedos met friet. Terug naar huis was de file allang opgelost en de slaapkamer heerlijk afgekoeld, dankzij het raam dat op een kiertje stond. Muggen hadden die dag de weg naar je kamer niet weten te vinden en voor je lepeltje lepeltje in slaap viel heb je nog heerlijk gevreeën.

Als het goed is heb je die dag niet van tevoren gepland. Je kunt in grote lijnen bepalen waar je heengaat, wat je gaat doen. Echter, zodra je de dag gaat sturen om perfect te zijn, gaat het mis. Je gaat op details letten. De appel in je picknickmand heeft een rotte plek, je favoriete shirt zit in de was of je bent vergeten cola mee te nemen.

De tijd dus gaf me de unieke kans om op details te letten én de dag telkens te verbeteren. Na de tweede, dit keer wél perfecte trip naar Parijs polijfde ik de weekenden met Moira tot in perfectie. Ik liet me van de beste kant zien, Moira kreeg alleen 'The Best Of Finn' te zien. Een strandwandeling zonder geouwehoer over rebounds, samen onder de regendouche maar niet gedwongen en zonder kleren aan, Parijs met dit keer geen doos macarons maar heel subtiel twee. Ik nam haar mee naar Stockholm voor een gerecht met verschillende soorten köttbullar, we keken een musical in Londen of aten een pizza in Rome. Deze Finn kon zo in een stuiverroman figureren met een rijke man en een armlastig meisje in de hoofdrol. Ik was om te dromen. Ik was glad. Ik was perfect.

Alleen keerde deze strategie zich al snel tegen me.

'Dit is gekkigheid,' zei Moira steeds vaker. 'Je doet dit vast elk weekend, tripjes met dates, heel smooth in je cabrio', zei ze argwanend.

'Nee, ik doe dit nooit,' bezwoer ik. 'Het is net zo nieuw voor mij als voor jou. Ik ben totaal onbezoedeld op datinggebied.'

Ze keek me sarcastisch aan. 'Onbezoedeld? Hoe oud ben je, opa?'

'Oud genoeg om te mogen bezoedelen.'

Om gas terug te nemen draaide ik honderdtachtig graden en werd afwachtend met initiatief nemen, ook om iets als een zoen, tot Moira in verwarring uitriep: 'Waar wacht je in hemelsnaam op? Ben ik te eng om te kussen?'

Op zulke momenten beseft ik niet dat juist het uitstellen in alle opzichten geforceerd was en haar onzeker maakte. Ik kuste haar natuurlijk op het moment dat ze het zei, maar de magie die ik eerder voelde ontbrak altijd.

Op een zondagmiddag op een terrasje zei Moira: 'Je bent moeilijk te peilen Finn. Aan de ene kant ben je bijzonder zelfverzekerd, aan de andere kant ben je berekenend in wat je doet en zegt, ik krijg moeilijk hoogte van je.'

'Je kent me pas zestien uur,' zei ik in een niet zo sterke reactie.

'Zo voelt dat niet, dat is het gekke,' bekende ze. 'Bovendien heb ik een zesde zintuig als het om mensenkennis gaat.'

Ze wekte mijn nieuwsgierigheid. 'Wat ziet dat zintuig als het om mij gaat?'

'Je bent een beetje zo.' Ze stak een vuist omhoog.

'Een hand?'

'Nee, krampachtig. Gesloten. Alsof je iets vasthoudt.'

Ze pakte mijn hand. 'Maak eens een vuist.'

Ik deed wat ze vroeg en hield mijn hand omhoog.

'Doe je ogen eens dicht en knijp zo hard als je kunt.'

'Dit staat vast raar,' zei ik, met mijn ogen gesloten en vuist omhoog. Ik kneep zo hard dat ik mijn nagels in mijn handpalm voelde.

Moira raakte mijn voorhoofd aan. 'En nu loslaten.'

De spanning vloeide uit mijn hand en daarna uit mijn arm en mijn hoofd. Daarna streelde ze mijn gezicht en kuste ze me.

De momenten dat we close waren wisselden af met de momenten dat ze me wantrouwde. Onze klik werd per weekend minder en onbewust beschuldigde ik Moira ervan dat ze zich afstandelijk opstelde en haar reserves hield. Dat ik niet voorbij de 'ik vind je leuk'-fase kwam frustreerde me enorm. En in plaats van het luchtig te benaderen, deed ik er elk nieuw weekend een schepje bovenop.

Om haar voor me te winnen werkte ik een soort bingokaart af. Als ik wilde zoenen wist ik precies welke woorden ik moest zeggen, als ik zin had in seks wist ik precies hoe ik haar moest aanraken.

Moira had steeds vaker door dat er iets niet klopte. Hoe meer perfecte droomdates, des te meer twijfelde ze aan mijn oprechtheid.

De weekenden leken allemaal op elkaar en ik kon ze alleen uit elkaar houden dankzij mijn fotomappen op de computer. Er waren bijna tachtig weekenden verstreken, honderdzestig dagen van drukkende zomerhitte. En ik refereerde steeds vaker aan dingen die Moira me in een ander universum had verteld, wat alleen maar voor meer verwarring zorgde. En ik vertaalde dat naar onwil van haar kant.

Met mijn focus meer en meer op Moira groef ik obsessief naar wat ze nu echt voelde. Na een lome vrijpartij op zondag - ik was in slaap gedommeld en werd wakker van geluiden uit haar telefoon - kietelde ik haar buik om aandacht te vragen. Ze streelde mijn arm zonder haar ogen van een spelletje te halen. Deze Moira, afstandelijker en gereserveerder, kende ik nog niet.

‘Aan welk spelletje ben je verslaafd?’ vroeg ik.

‘Iets met fruit en spinnetjes.’

Ze maakte het spel af, pas daarna kroop ze naar me toe.

‘Je zweet,’ zei ze. Het klonk als een verwijt.

‘Echt? Wat gek. Jij helemaal niet.’

‘Nope, ik ben zo fris als een hoentje.’

‘Een okselfris onbezoedeld hoentje.’

‘Als je dat maar weet.’

‘Dus we hebben genoeg gezweet vandaag?’

‘Er kan nog wel een keer bij,’ zei Moira dubbelzinnig. ‘En jij zweet toch al.’

‘Zal ik jou ook eens goed laten zweten?’ Ik rolde me bovenop haar en pakte haar polsen vast en drukte ze in het matras. Ze zag me zoeken naar haar topje dat ik naast het bed vond. Ik wikkelde hem om haar pols en legde er een knoop in.

‘Wat ben je van plan?’ vroeg ze, het klonk vermanend en niet nieuwsgierig of opgewonden. Ik sloeg het andere deel van het textiel om een bedspijl.

Ze verhief haar stem. ‘Finn! Wat doe je?’

‘Ik ga je laten zweten, weet je nog.’

‘Niet zo,’ zei ze resoluut. ‘Ik weet niet wat je je allemaal in je hoofd haalt. We kennen elkaar nog geen dag en ik laat me niet door jou vastbinden, niet nu en ook een andere keer niet. Je bent vast makkelijke sloeries gewend, zo zit ik niet in elkaar.’

‘Sorry.’ Ik maakte haar pols los en rolde me van haar af.

‘Waar komt ineens die haast vandaan?’ vroeg ze, terwijl ze op de rand van het bed ging zitten. Ze streek haar topje glad om het daarna aan te trekken. ‘Ik moet gaan, ik

heb Tessa en Marit beloofd een taart met ze te gaan bakken.' Dit was de enige keer dat ik Moira kon betrappen op een leugentje, en nog om bestwil ook.

Aangeschoten

Mijn verliefde gevoel voor Moira verdween volledig. De stagnerende liefde, de aanhoudende hitte en de beperkte bewegingsvrijheid binnen het kader van achtenveertig uur wogen zwaarder dan hoe leuk we het zouden moeten hebben.

De alcohol hielp ook niet. Om de scherpe kanten eraf te halen dronk ik steeds meer, eerst wijn, daarna al snel cognac en whisky. Na elke reset was ik lichamelijk nuchter maar geestelijk afhankelijker. Ik verkeerde in een constante staat van aangeschoten zijn.

Na een slemppartij op een zondagavond stapte ik na de reset op zaterdagochtend waggelend en geestelijk aangeschoten mijn bed uit, onderschepte Moira, en drukte mijn lippen ruw op die van haar. Ze duwde me fel weg, wilde wat zeggen, maar wandelde door, een paar keer omkijkend of ik haar niet achtervolgde.

In mijn hoofd maakte ik het uit. Ik zou alleen nog de balkondeur openzetten om het ongeluk te voorkomen.

Om de drukte en het lawaai van het festival te vermijden bezocht ik het casino net zo vaak tot ik alle winnende combinaties bij de roulette en blackjack kon dromen. Het geld trok vrouwen aan in het casino, goldiggers, gekleed in strakke jurkjes zonder ondergoed eronder. Twee vriendinnen gekleed in een goudkleurig en zilverkleurig jurkje gaven me aandacht en ik genoot ervan. Ze huppelden om me heen in de VIP-ruimte, raakten me aan onder de tafel, ze staken hun tong in mijn oor. Op dat soort momenten kwam de gedachte aan Moira altijd naar boven, en hoe dronken, gefrustreerd of boos ik ook was, ik liet me nooit verleiden om met zo'n vrouw mee naar huis te gaan. Moira kende mij niet in deze realiteit en toch voelde het als bedriegen. Eén keer volgden de vriendinnen me naar de wc. Voor ze mijn broek uit konden doen kotste ik over hun jurkjes. Ze schreeuwden zo hard dat de beveiliging binnen drie tellen binnen was en me neerhoekte. Het casino gaf me een levenslange ban, wat voor mij de rest van de nacht betekende.

De lol van het winnen verdween en ik zocht andere uitdagingen. De snelweg gebruiken als een racecircuit bijvoorbeeld, waarbij wonder boven wonder nooit een ongeluk gebeurde.

De zonsopkomst op de maandagochtenden bekeek ik dronken vanuit mijn auto en als ik resette en zonder fles in bed lag vervloekte ik mijn lege voorraadkasten.

In mijn wanhopige zoektocht naar antwoorden en uitwegen bezocht ik Nioma op het festival.

‘Wil je je naam zeggen,’ vroeg ze. ‘Dan kan ik mezelf afstemmen op je energie.’

Ik zei mijn naam met dubbele tong en het bleef even stil.

‘Dit is vreemd,’ zei ze. ‘De meeste mensen zie ik als een roos, één roos, met wortels en een steel en een bloem. Die roos staat bij de één in het koele gras en bij de ander in modder of in water.’

‘Wat zie je bij mij?’ vroeg ik ongeduldig.

‘Jouw roos staat in een eindeloos lang bloembed met honderden stelen zonder bloem. Ze zijn net onder de knop afgebeten door een vogel. Aan het eind van het bloembed bloeit één roos, jouw roos, met steel. De vraag is hoelang het duurt tot ook deze wordt aangevallen.’

‘Een dag of twee,’ zei ik sarcastisch.

‘Dit heb ik nog nooit gezien,’ zei Nioma, mijn opmerking negerend.

‘Kan ik het proces stoppen? Of zie je wanneer het stopt en waar de verminkte rozenknoppen blijven?’

Nioma concentreerde zich op het beeld. ‘Wat ik doe heeft niets te maken met het voorspellen van toekomst. Het enige wat ik zie is dat jouw roos zoveel energie heeft dat het een bedreiging vormt.’

‘Voor wie?’

‘Voor jouzelf denk ik. Kun je hier iets mee?’

‘Nee, geen moer.’ Ik stond op, stapte de tent uit en zag Moira met haar zus en nichtjes het gras over lopen, op weg naar een glittertatoeage.

Ze keek me aan. ‘Finn?’ zei ze onthutst.

Ik voelde de connectie dwars door mijn benevelde toestand heen.

‘Gaat het goed?’ Ze keek recht in mijn met bloed doorlopen ogen.

‘Nee,’ antwoordde ik, en liep weg.

‘Wie is dat?’ hoorde ik Evelien nog vragen.

Dat antwoord kon ik ook wel geven en ik mompelde zacht voor me uit.

‘Aangenaam, Finley Bastin, de grootste idioot op aarde.’

Seamus

De hitte, dag in dag uit, zonder ontsnappingsmogelijkheid, werd ondraaglijk. Ik smeekte om regen en wind en ik smeekte nog harder om een maandag. Ik verlangde naar de winter en het verbaasde me achteraf dat het zo'n 120 weekenden met snikhete zomerdagen duurde voordat ik besepte dat ik de winter ook zelf kon opzoeken.

De eerstvolgende zaterdag stapte ik – zodra Moira naar huis was terug gestrompeld – in de auto en reed naar het vliegveld, waar ik dwars op de in- en uitstapzone parkeerde. Daarna kocht ik ter plekke een ticket naar Nieuw-Zeeland. Tijdens de 24 uur durende reis sliep ik aan een stuk door.

Het was al avond in Wellington en de kou was goed voelbaar in de ontvangsthal. Ik verwelkomde de rillingen die mijn lichaam in een reflex maakte en had geluk, het was niet alleen koud, het regende zelfs in Wellington, het water kwam met bakken uit de hemel. Drommen reizigers schuilden bij de uitgang van het vliegveld onder een afdak, wachtend op taxi's en bussen en ik liep gewoon langs ze heen in mijn korte broek en T-shirt, zo de koude avondlucht in.

De dikke druppels op mijn huid prikkelden al mijn zintuigen en verkwikten mijn geest. Ik verwelkomde de kou in mijn vlees en botten en stak mijn hoofd omhoog. Zo bleef ik een half uur staan, lachend, huilend, in plassen stampend en zingend.

Volledig doorweekt liep ik de eerste de beste bar binnen die ik tegenkwam. In deze lerse pub was het warm en knus. Ik liet mezelf even uitdruppelen op de mat bij de deur. Boven de bar hing een tv die geluidloos beelden van het vliegtuigongeluk in Italië toonde.

De barman begroette me vriendelijk, wees naar de brandende open haard en nodigde me uit daar plaats te nemen, ondanks dat ik drijfnat was. Terwijl ik me staand warmde aan het vuur bracht hij een handdoek en een droog T-shirt met een opdruk van een drankmerk.

‘Wat kan ik voor je inschenken, vriend?’ vroeg hij vriendelijk.

‘Koffie graag.’ Ik verraste mezelf. ‘Sterke koffie,’ bevestigde ik. ‘En als je nog wat te eten hebt, graag. Als het niet te laat is.’

Aan de bar zaten enkele stamgasten die bij het meubilair hoorden en de regen hadden getrotseerd, of gewoon nooit naar huis waren gegaan. De barman bracht samen met de koffie een bord met daarop een gehaktbal, wat aardappels en groente.

Zodra ik het bord leeg had bracht hij een nieuwe kop koffie en pakte een stoel om naast me te kunnen zitten. Hij stak zijn hand uit.

‘Seamus O’Connor, ik ben de eigenaar van deze bescheiden pub.’

‘Finn. Tijdreiziger.’

Seamus schudde mijn hand. ‘En dan kom je hier terecht, in het uiterste puntje van de wereld, midden in deze natte winter. Uit welke tijd kom je en van welke plaats?’

‘De tijd ben ik al een poosje kwijt,’ antwoordde ik naar waarheid. ‘Gisterochtend wandelde ik nog in Nederland.’

‘Nederlander? Daar hebben we er meer van hier,’ zei Seamus. Hij wees naar een man aan de bar, half in slaap, half turend in zijn halflege glas en riep met een zwaar accent in het Nederlands: ‘Beschuit-lul, wakker worden.’

De man schrok op en stak zijn middelvinger op. Daarna tuurde hij weer verder in zijn glas.

‘Dat is Jan uit Amsterdam. Woont al zestig jaar in Wellington. Deze drie woorden zijn het enige Nederlands wat ik spreek en het effect is altijd lachwekkend.’

‘Beschuit-lul is een bijna uitgestorven scheldwoord,’ zei ik. ‘Droplul werkt ook.’

‘Drop?’

‘Licorice,’ vertaalde ik.

‘Hoe is het in Nederland?’

‘Warm vooral. Om gek van te worden.’

‘Als je wil afkoelen dan ben je hier op de goede plek. De regen houdt nog wel even aan. En na de regen komt de sneeuw. Ben je op doorreis of blijf je even?’

‘Op doorreis,’ zei ik. ‘Ik ben één avond in Wellington.’

‘Fantastisch dat je die bij ons doorbrengt.’ Seamus maakte een weids gebaar. ‘Op de drukste dag van het jaar. Kan ik wat sterkers voor je inschenken?’

‘Een glas van je beste whisky. En neem zelf ook wat.’

We verplaatsten ons naar de bar en ik gebaarde dat hij Jan ook moest inschenken. Seamus proostte met me.

‘Waar drinken we op?’

‘Op nuttige dingen doen met het leven. De liefde. Koffie. Hoop op een morgen.’

‘Kortom, allemaal dingen die ik decennia geleden al heb opgegeven,’ zei Seamus gelaten.

‘Een bar runnen is nuttig voor verdwaalde zielen als Jan en ik,’ zei ik bemoedigend, ‘en de liefde ben ik zelf nog niet van plan op te geven.’

‘Veel geluk daarmee,’ zei Seamus met een vleugje sarcasme in zijn stem. ‘Hoe heet de vrouw waarvoor je op de vlucht bent?’

‘Kismet.’

‘Kismet?’ vroeg hij verbaasd. ‘Is ze Arabisch?’

‘Nee, Nederlands en ze heet eigenlijk Moira.’ Ik nam een slok.

Seamus krabde zijn kin. ‘Moira en Finn klinkt meer als een Schotse of Ierse tragedie, weet je zeker dat je daar niet vandaan komt?’

‘Van mezelf vrij zeker,’ zei ik glimlachend. ‘Mijn naam is verklaarbaar. Mijn vader doceerde literatuur en is een groot Mark Twain-fan. Het had dus ook Tom of Huck kunnen zijn.’ Ik keek er opgelucht bij of ik aan een ramp was ontsnapt. ‘Mijn moeder wilde een meer zwierige naam en ze vonden een compromis in Finley, maar alleen mijn zus noemt me nog zo.’

‘Waar komt de naam Kismet vandaan?’

‘Woordspeling.’

Seamus knikte of hij het begreep. ‘Dan noemen we haar Kismet. En hoe pakt dat uit voor je, vluchten?’

‘Veel van dit,’ zei ik en hief mijn glas.

‘Ha, de eeuwige borrel stelt nooit teleur. Deze bar heb ik te danken aan een vrouw,’ verklapte hij en sloeg zijn glas in één keer achterover.

‘Erfenis?’

Seamus deed een stapje achteruit, zodat ik hem goed kon bekijken. ‘Je staat in een Ierse Pub en ik heet Seamus. Zie ik eruit als een Seamus?’

‘Nee niet echt,’ moest ik bekennen. ‘Je ziet eruit als een Kanye of een Nelson.’

Hij boog zich fluisterend naar me toe. ‘Niet verklappen, mijn naam is eigenlijk Rodney, mijn achternaam is wel min of meer dezelfde, alleen dan zonder de extra “O”. In mijn paspoort staat Rodney Connor. Veertig jaar terug ontmoette ik de mooiste vrouw die ik ooit had gezien. Ik was negentien en werkte als schoonmaker op een cruiseschip. In elke haven die we aandeden kregen we vierentwintig uur vrij. In Dublin nam de crew me mee op kroegentocht en bij de eerste pub was het raak, ik keek in de ogen van Shevaun, pas zestien jaar, werkend in de bar van haar vader.

Liefde op het eerste gezicht. De crew vertrok naar een volgende pub en ik bleef achter. De klik bleek wederzijds. De volgende dag liet ze me Dublin zien maar ik zag alleen haar prachtige groene ogen. Diezelfde dag nog nam ik ontslag en kreeg een baantje als klusjesman in een weeshuis. Elk vrij uur bracht ik door met Shevaun. Verschil in huidskleur deed er niet toe, haar ouders accepteerden me en in het weekend stond ik achter de bar. Ik wed dat je dacht dat boze blanke mensen me de zee indreven met pek en veren.'

Hij schonk nog eens in en vervolgde: 'Niets van dat alles. Ik werkte hard en ze accepteerden me volledig. Haar vader werd ziek en ik ging fulltime in de pub werken. De kroeg runde ik met Shevauns moeder. Ik leerde haar beter kennen, ze vertelde me over haar leven en de dromen die ze had als tiener; de wereld over reizen, vrij als een vogeltje, niet weten waar je de volgende dag je ogen opent.

Het dromen stopte op het moment dat ze zwanger raakte van Shevaun, ze had net haar negentiende verjaardag gevierd. Nu, met een bijna volwassen dochter, begon het dromen opnieuw. Ze zei: 'Rodney, de meeste mensen zijn voorgeprogrammeerd om een voorspelbaar leven te leiden. Ik ben niet zo. Op een dag verdwijnt ik.'

Het dromen bleek besmettelijk. Een dochter, zieke man en de pub veroordeelden haar voorgoed tot een leven in Dublin en dat maakte mij bang. Ik zag mezelf als oude man van zestig, nog steeds biervlekken wegpoetsend, nog steeds drank inschenkend aan stamgasten zoals Jan. Gezichten zonder hoop, toekomst en vuur. De angst voorgeprogrammeerd te zijn won het van mijn liefde van Shevaun en ik bedacht een vluchtplan. Ik wist dat ik niet halfslachtig kon ontsnappen, er moesten schepen worden verbrand. Een daad, een uliem verraad zodat ik niet meer met hangende pootjes terug kon keren.'

Seamus pauzeerde en ik vroeg me af of dit een sterk verhaal was dat hij aan al zijn klanten ophing.

'Je sliep met de moeder,' voorspelde ik.

Seamus keek me enigszins beschaamd aan. 'Yep. Op een avond als deze, regenachtig en koud, zonder klanten en eenmalig. We verzwegen het, tot bleek dat ze zwanger was. Als een goede katholieke vrouw hield ze de baby en ik zag de bui al hangen. Hoe leg je een zwarte baby uit als je getrouwd bent met een blanke ler. Ik nam al mijn spaargeld op en vluchtte naar Nieuw-Zeeland.'

'Heb je ooit je kind opgezocht?'

Seamus schudde zijn hoofd. 'Dat is de grap. Ze was zwanger van haar eigen man.

Haar droom om nog eens de wereld rond te reizen was in een klap vermorzeld en mijn toekomstdroom om met Shevaun oud te worden ook. Ik vond een tijdelijke baan in Wellington en veertig jaar later ben ik nog steeds barman, in feite vlucht ik nog steeds.'

Ik liet het verhaal even op me inwerken. 'Waarom ben je nooit teruggegaan?'

'Het duurde tien jaar voor ik besepte dat voorgeprogrammeerd zijn niet iets vreselijks hoeft te zijn. De liefde had Shevaun en mij bij elkaar gebracht, de rest moesten we zelf doen. Er is altijd een eigen keus. En daarmee ook altijd nieuwe kansen. Op mijn drieëndertigste informeerde ik via via naar haar leven. Haar vader leefde niet meer, ze had gebroken met haar moeder en runde de bar met haar echtgenoot.

De schepen waren voorgoed verbrand en ik bleek voorgeprogrammeerd om een complete eikel te zijn. Of zoals Jan het zou zeggen; een beschuit-lul.'

'Proost,' zei ik mistroostig. Ik hield mijn lege glas omhoog.

Hij schonk iedereen bij en we keken even naar de geluidloze beelden van de crash.

'Zijn jij en Kismet voorgeprogrammeerd?' vroeg Seamus. 'Staat het in de sterren geschreven dat jullie bij elkaar horen of heb je onherstelbare schade aangericht?'

'Als ik al ben voorgeprogrammeerd, dan is er een glitch,' zei ik. 'Een computerfout, een blauw scherm. Heb ik schade aangericht? Ja. Is er een tweede, of derde kans? Waarschijnlijk wel. Weet ik wat ik wil? Niet helemaal.'

'Wat je níét wil is hier over veertig jaar nog steeds aan de bar zitten, zoals Jan,' zei Seamus streng. 'Of achter de bar, zoals ik, verhalen vertellend over hoe het had kunnen zijn met een vrouw genaamd Kismet en waarvan de klanten zich afvragen of het überhaupt waar is.'

'Vertel jij je verhaal regelmatig?'

'Zelden,' verklapte hij. 'In de afgelopen 40 jaar een stuk of zes keer. Meestal aan lerse vakantiegangers die me beloven de bar waarover ik vertelde op te zoeken om te kijken hoe het met Shevaun gaat. Natuurlijk hoor ik er nooit meer wat van.'

'Tegenwoordig heb je iets handigs hè,' zei ik, 'het heet internet, daar kun je van alles op vinden.'

'Wijsneus', zei Seamus. Hij pakte zijn telefoon en opende Facebook. 'Vijf jaar geleden kwam er een stel in de bar. Zij begin dertig, hij iets ouder. Ik zag meteen dat het leren waren. Net getrouwd en op huwelijksreis, op zoek naar de plek waar die Hobbitfilms zijn opgenomen.

De kroeg zat vol en alleen aan de bar waar jij nu zit was plek. Ik stelde me voor als Seamus en hij ook. Vernoemd naar zijn vader. Je raadt het al, deze Seamus was het nagekomen broertje van Shevaun. Als ik al twijfels had of ik een kind achterliet, blanker dan deze Seamus worden ze niet en ik zag duidelijk gelijkenissen met zijn zus.'

Hij liet familiefoto's zien op het Facebookaccount van de blanke Seamus en wees naar een bijna zestigjarige vrouw met felgroene ogen, omringd door negen tieners en drie volwassenen. Er zat geen man naast haar, maar daar durfde ik niet naar te vragen.

'Heb je spijt?' Ik kon mijn ogen niet van de foto houden, alsof ik mijn eigen toekomst zag.

'Elke dag,' bekende hij openhartig. 'Het leven wacht niet en vindt altijd een weg, zoals water altijd een andere route kiest wanneer je een dam bouwt. Je kan ervoor weglopen of je kan ervoor vechten. De angst om voorgeprogrammeerd te zijn is bullshit. Laat het los. Voor je het weet mis je de leuke dingen in het leven. Als er een tweede kans is, grijp hem!'

Seamus wees nog een keer naar de foto. 'Dat hadden mijn kinderen en kleinkinderen kunnen zijn. Alleen dan met een kleurtje. Er is niet genoeg drank in de wereld om dat gemis weg te drinken.' Hij dronk zijn glas leeg. 'Niet dat ik het niet probeer.'

Seamus wees met zijn lege glas naar mij. 'Ik weet niet precies waar jij bang voor bent, maar als ik jou was zou ik het in mijn broek doen bij de gedachte te eindigen zoals Jan en ik.'

'Het maakt me doodsbang,' gaf ik toe.

'Heb je een foto van jouw Kismet?'

Ik pakte mijn telefoon en zocht er een waar ze de gele zomerjurk met stippen aanhad.

'Als jij niet voor haar gaat doe ik het,' dreigde hij lachend. 'Je hebt door dat je een debiel bent als je haar laat gaan?' vroeg hij daarna retorisch.

'Er begint wat te dagen, ja,' gaf ik toe.

Seamus pakte mijn telefoon uit mijn hand en opende de camera in de selfiestand. Met zijn grijnzende hoofd naast de mijne maakte hij een foto.

'Elke keer dat je bang bent om keuzes te maken kijk je hiernaar en besef je waar je nu staat en welke kant je níét op wil.'

Hij gaf de telefoon terug en schonk onze glazen vol. 'Deze is van de zaak.'

Seamus wees naar de televisie. 'Elke dag telt, voor je het weet eindig je als deze arme drommels. Voor hen is er geen tweede kans.'

De beelden, die ik al zo vaak had gezien, en de woorden van deze oude, wijze dronkenlap, drongen langzaam tot mij door. Ik wist wat me te doen stond.

Vlucht 1025

Vlucht 1025 van Düsseldorf naar Kenia crashte op zaterdagavond om vier minuten over negen Nederlandse tijd tegen een bergtop op een uur rijden van Milaan. Alle 193 mensen kwamen om.

Natuurlijk ondernam ik pogingen om het ongeluk te voorkomen. Al snel nadat ik in de tijdslus belandde kocht ik een wegwerptelefoon en belde anoniem met het vliegveld. Omdat ik genoeg films en spionageseries heb gezien, maakte ik contact vanuit een bosrijk gebied waar ik met de trein naartoe reed. Op die manier konden satellieten me niet traceren, als dat al kon, maar waarom zou ik dat risico nemen. Ik vervormde zelfs mijn stem. Ik zag er weinig in opgepakt, opgesloten en daarna dagen ondervraagd te worden in een smoezelige kamer zonder ramen.

Het telefoontje zorgde ervoor dat de vlucht werd uitgesteld. Het vliegtuig werd onderzocht, bagage nog eens door een scanner gehaald en alle passagiers werden een voor een gefouilleerd. Ze vonden niets verdachts, het vliegtuig steeg met een vertraging van acht uur op en stortte alsnog neer, alleen dit keer midden in een woonwijk van Milaan, met tachtig extra doden als gevolg. Dat kon niet de bedoeling zijn.

Niemand durfde in de eerste zesendertig uur met zekerheid te zeggen of het om een terroristische daad ging of dat het een technisch mankement was. Ik bestudeerde alle theorieën en zocht online naar elk aanknopingspunt voor een sluitend bewijs. Zonder resultaat, om veertien minuten over zes, vlak voordat het weekend zou resetten, wist niemand écht waarom vlucht 1025 neerstortte.

Terrorisme of mankementen waren slechts twee van de vele mogelijkheden; een depressieve suïcidale piloot, die zijn passagiers mee de dood in sleurde, een tiener die vanaf de grond met een laserpen experimenteerde of een vlucht wilde ganzen die de motor invloog, konden ook de reden zijn. Zonder de daadwerkelijke oorzaak kon ik de luchtvaartmaatschappij nooit waarschuwen op wat of wie ze moesten letten.

Na die ene halfslachtige poging nam ik het ongeluk voor kennisgeving aan en focuste ik me op Moira. Die tijd was echter voorbij. En na die duidelijke boodschap van Seamus om iets van mijn leven te maken zat er niets anders op dan de crash van dichtbij mee te maken. Ik pakte een weekendtas in, boekte de eerste vlucht naar Milaan en nam mijn intrek in een hotel in het centrum. In een mediawinkel kocht ik

twee goede camera's met zoomlenzen, twee statieven en een laptop. De honderden experts kregen hiermee vannacht nieuwe input om met een steekhoudende theorie te komen.

Met een gehuurde auto vol proviand vertrok ik richting de bergen en zodra ik met behulp van GPS de juiste plek had gevonden, parkeerde ik de auto langs de kant van de weg en trok de bergen in.

Na een klein half uurtje lopen vond ik een perfect uitkijkpunt op de bergtop die ik van de beelden op het nieuws kende. Ik zette de statieven neer, installeerde de twee camera's, waarvan de ene een weids shot had en de andere een close-up, testte of alles werkte en maakte het mezelf gemakkelijk om de tijd te overbruggen.

De gedachte aan al die mensen die hun leven gingen verliezen voor mijn ogen maakte me weemoedig. Ze waren al zo vaak op deze plek verongelukt, alleen nu werd het tastbaar. Ik promoveerde mezelf tot ramptoerist.

Met een kop koffie in mijn hand dacht ik terug aan de trip die ik een weekend eerder had gemaakt naar het dorp waar ik was opgegroeid. Na mijn ontmoeting met Seamus had ik meteen mijn ouders opgezocht. In al die eerdere weekenden had ik amper aan ze gedacht, laat staan dat ik ze een bezoek bracht.

'Hoe gaat het?' had mijn moeder gevraagd op een manier dat het eigenlijk geen vraag was, meer een constatering dat ik er niet goed uitzag. Dat klopte, ik zag op tegen wat er komen ging.

'Goed,' zei ik, al had ik niet het idee dat ze dat geloofde.

Mijn vader vroeg alleen: 'Ga je mee vissen morgenvroeg?'

'Graag,' antwoordde ik, en mijn moeder zei: 'dan maak ik het logeerbed op en ontdooi ik een paar steaks.'

Die zaterdag bracht ik door met een fietstochtje naar het dorp. In de avond keken we met zijn drieën naar een spelshow. Voor ik in slaap viel in de kamer waar ik was opgegroeid bedacht ik me hoe graag ik Moira aan mijn ouders en Lies wilde voorstellen. Ik miste onze gesprekken, de aanrakingen en de ongedwongenheid van de eerste dates.

Mijn vader wekte me om vijf uur. Mijn moeder was ook al wakker en ze vulde een tas met broodjes en koffie en wenste ons veel plezier.

De fluisterboot lag aangemeerd achter een boerderij van een kennis en al snel voeren we de polder in. Mijn vader pakte een hengel en reikte hem aan, daarna gaf

hij me een doosje met levend aas. Met tegenzin spietste ik een made aan de haak. Voor de duidelijkheid, ik heb niets met vissen. Een hengel uitgooien en uren staren naar een dobber en hopen dat je iets vangt, daar heb ik helemaal geen geduld voor. Toch koesterde ik deze tocht. De rust, de opkomende zon, de vroege kerkklok in het dorp verderop, ze wogen zwaarder dan mijn weerstand tegen wurmpjes en dobbers. Bovendien hoefde ik met mijn vader geen geforceerde conversatie te houden. Wilde ik praten, prima, wilde ik mijn mond houden, ook goed.

‘Heb je nog reizen in het vooruitzicht?’ vroeg mijn vader. Hij schonk koffie in en reikte een beker aan.

‘Momenteel niet,’ zei ik naar waarheid. ‘Ik ben een beetje uitgereisd, het is tijd om mijn leven te reorganiseren.’

‘Reorganiseren? Wat moet ik me daarbij voorstellen?’

‘Me concentreren op dat wat belangrijk is, de rest overboord gooien.’

‘Dat vind ik fijn te horen. Nu heb je daar de tijd voor, je weet hoe ik daarover denk.’

Ik knikte en dreunde op: ‘Je moet je haasten als je tijd hebt, zodat je tijd over hebt als je haast hebt.’

‘Exact.’ Mijn vader knikte tevreden omdat ik het had onthouden. ‘Het werkte voor mij. Ik zag in je moeder de vrouw van mijn leven en zette alles in het werk om ons een goed leven te bezorgen. En met ons bedoel ik ook jou en je zus.’

‘Dat weet ik toch.’

‘Bezoek je je zus wel eens?’

‘Te weinig,’ gaf ik toe.

‘Als je je leven reorganiseert, ga dan eens wat vaker langs.’

‘Beloofd.’

De zonsondergang in Italië zette in en het koelde langzaam af. Ik vroeg me af wat Moira deed op dit moment, tweeduizend kilometer verderop. Het voelde niet eens als tweeduizend kilometer, door de pauze kwam er weer ruimte om de connectie te voelen. Zonder de obsessie voor perfecte dagen en het hunkeren naar bevestiging kon er misschien een ‘ons’ zijn in dit universum. Hóe moest ik nog gaan uitvogelen, maar niet nu.

Ik stond op en zette de camera’s aan. Ik vroeg me af of de passagiers op dit moment al beseften dat ze het noodlot tegemoet vlogen. Even dacht ik dat het vandaag niet ging gebeuren, zo stil was het.

Ik had de gedachte nog niet afgemaakt of het vliegtuig verscheen onverwacht over de bergtoppen achter me. Ik draaide mijn hoofd, daarna de rest van mijn lichaam, bijna de statieven omgooiend. Vlucht 1025 vloog veel te laag, dat zag je zo.

Het was een kwestie van seconden voordat de cockpit zich in de bergtop boorde en tegelijk met een explosie schoof de rest van het toestel in elkaar als een harmonica. Het geluid van de impact volgde twee seconden later. De schokgolf van de inslag blies mij en de statieven omver.

Daarna werd het doodstil. De vogels stopten met fluiten, alleen het geluid van brandende brokstukken en bomen doorbrak de stilte.

Tijd om te vertrekken. Ik pakte alles in, wiste mijn sporen uit en rende met alle apparatuur terug naar de auto. Het zou niet lang duren voordat de hulpdiensten de wegen rond de rampplek zouden afsluiten.

Eenmaal terug in Milaan sloot ik me op in mijn hotelkamer. Voor de zekerheid hing ik een niet-storen bordje op en daarna kopieerde ik de bestanden naar de laptop. De beelden waren haarscherp, hier konden experts hun tanden op stukbijten.

Ik knipte het einde uit de filmpjes, verliet de hotelkamer en zocht een restaurant met open wifi om het materiaal anoniem naar alle grote nieuwszenders over de wereld te sturen. Ik wiste vervolgens de SD-kaarten, vernietigde de laptop onder de kraan in de badkamer, vouwde hem dubbel en dumpte alles onderin een afvalcontainer van een fastfoodrestaurant. De camera's en statieven liet ik in een van de Milanese grachten verdwijnen.

Na een snel diner in een pizzeria wandelde ik door de stad. Het gesprek op straat ging alleen over de crash. Discussies met verheven stem, groepen gebogen over een telefoon en huilende vrouwtjes met hun handen in de lucht, Milaan was in rouw.

Een uur later nestelde ik me op het bed en zapte ik langs alle kanalen. Nog niets. Pas twee rondjes zappen later zag ik mijn beelden levensgroot op de tv. In no-time toonden alle zenders de beelden en schoven de eerste experts aan.

Na het eindeloos herhalen van de integrale beelden kwamen de losse frames en de close-ups. Sommige zenders toonden uitvergroete shots van de raampjes met doodsbanne gezichten er tegenaan gedrukt.

Experts meenden te zien dat het toestel op het laatste moment een stuurcorrectie kreeg, anderen spraken dat weer tegen en zwoeren dat de explosie al voor de crash plaatsvond.

Ik zoog alle informatie in me op als een spons en tegen zondagmiddag waren er vijfhonderd theorieën. De meest bizarre: een buitenaards schip dat zich al decennia schuilhield in de vallei steeg toevallig op hetzelfde moment op. In

onzichtbaarheidsmodus natuurlijk, al bezwoer de ufo-expert dat als je de beelden frame voor frame bekeek je duidelijk zag waar het ruimteschip het vliegtuig raakte.

Het uren zappen eiste zijn tol, mijn armen waren lam en ik nam weinig informatie meer op. Ik wapperde met mijn creditcard en liet vier extra televisies aanrukken om naar meerdere nieuwszenders tegelijk te kunnen kijken.

Het bleek allemaal tevergeefs, er kwam geen verlossend antwoord waarom het toestel crashte. In ieder geval niet binnen mijn tijdsframe.

Ik checkte uit, leverde de auto in, en wachtte op een bankje voor de Duomo de Milano kathedraal tot het kwart over zes zou zijn.

Niet eerder was ik zo bang voor een nieuwe dag. Ik resette, opende de balkondeur voor Moira en stapte onder de douche, alle alternatieven afwegend. Daar was ik snel klaar mee, er bleef slechts één optie over.

Düsseldorf

Felicia sliep nog half maar was wel al op. Ze wreef in haar ogen en liet me gapend binnen.

‘Goedemorgen Finley, ben je verdwaald?’ vroeg ze spottend. ‘Of kom je helpen schilderen?’ Ze wees naar een paar emmers met blauwe latex. ‘Ik wil na een sloot koffie beginnen.’

‘Dat klinkt aantrekkelijk,’ zei ik. ‘Maar ik kom je juist vragen of je me een lift kunt geven.’

‘Waar ga je heen?’ Ze dekte haar bankstel af met een stuk plastic.

‘Naar Kenia.’

‘Je wil een lift naar Kenia?’ Ze keek me vragend aan.

‘Grapjas. Ik wil graag een lift naar het vliegtuig in Düsseldorf.’

Ik had mijn zus vandaag meer nodig dan ooit. Het schijnt dat mensen die zelfmoord plegen op het allerlaatste moment, als er geen weg meer terug is, spijt krijgen, of op zijn minst twijfels of ze de juiste keus hebben gemaakt.

Ik hoefde niet tot het laatste moment te wachten met twijfelen, dit was absoluut het stomste wat ik kon doen, niemand kon garanderen dat ik weer zou resetten.

Bovendien was de pijn echt, evenals de angst vooraf en de herinnering erna. Aan de andere kant, met één aanknopingspunt zou ik al die mensen kunnen redden, één hint om elke zaterdagochtend door te geven maakte dit wel degelijk de juiste keus.

Zoals ik hoopte kon ik op Lies rekenen. De belofte dat ze de cabrio gedurende mijn Kenia-trip mocht gebruiken hielp ook.

‘Wil je koffie?’ vroeg ze.

‘Graag.’

Lies wees naar de keuken. ‘Daar staat de machine. Maak je voor mij een dubbele espresso, dan kleeft ik me intussen aan.’

‘Lekkere barista ben jij,’ riep ik haar na. Ik zocht kopjes in de kast en dacht weer aan Moira. Ik zag ons wel wonen in een appartement als dit, klein en knus, kibbelend over de juiste kleur verf voor de keuken, eindeloze discussies over de voordelen van een hoekbank versus een slaapbank en voor elkaar koken, of nog beter, samen koken.

‘Klaar,’ riep Lies nog geen tien minuten later. Ze haatte treuzelen. ‘Waar zijn je sleutels?’

Ze ging zitten en startte de auto. Direct schalde er een 80’s klassieker uit de speakers. ‘Dat dacht ik dus niet,’ zei Lies. ‘Wie rijdt, bepaalt.’ Ze pakte haar eigen telefoon, koppelde hem via bluetooth aan de speakers en even later klonk er rockmuziek in de auto. ‘Nú kunnen we vertrekken.’

Felicia was in meerdere opzichten mijn tegenpool. Ze had gestudeerd, vond een relatie aangaan geen probleem en het verbreken ook niet. Relatie-angst kende ze niet. Met een vers biologiediploma op zak reisde ze naar Amerika om twee jaar op een bodyfarm te werken. Na deze ervaring kon ze niet meer aarden in een steriele ruimte met vacuümkasten, turend in een microscoop. Terug in Nederland werd ze barista in een hippe koffietent, tijdelijk, tot ze een nieuw doel had gevonden. Zover was het nog niet.

‘Ben je nog achter die meid aangegaan?’ vroeg ze. ‘Mona nog iets.’

‘Moir.’

‘Die bedoel ik.’

Ik overwoog wat ik kon vertellen, het was niet ondenkbaar dat ze elkaar nog zouden ontmoeten in deze tijdlijn.

‘Het is een ingewikkeld verhaal,’ zei ik cryptisch.

‘Ho, wacht, jij maakt het ingewikkeld,’ protesteerde Lies. ‘Dat is wat anders. Een paar weken geleden vertelde je dat je de vrouw van je dromen had ontmoet. Wat is er zo ingewikkeld in jouw ogen?’

‘Wat als het eerst leuk is en later niet meer?’ Dit antwoord leek me het meest aannemelijk om mee weg te komen, maar ik meende er niets van. Lies liet zich helaas niet met deze dooddoener afschepen.

‘Ken je die uitdrukking “Wie dan leeft, wie dan zorgt?” Als dat moment komt dat het even minder leuk is, en geloof me, dat moment komt altijd, dan deal je er dan mee. Dan zorg je dat het weer leuk wordt, of je breit er een eind aan. Wat je niet doet is er voortijdig mee kappen.’

‘Dat doe ik ook helemaal niet,’ protesteerde ik.

‘Dat doe je al 30 jaar, ik ken je niet anders, broertje. Zeg eens eerlijk, heb je al een leven met haar uitgestippeld in je hoofd?’

‘Natuurlijk niet,’ loog ik, en dacht aan mezelf en Moira in een appartement, Moira en ik met een kind.

Felicia deed er nog een schepje bovenop. ‘De reden dat jij vroeger minder vrienden had dan ik was niet omdat kinderen mij per definitie leuker vonden. Hoewel, ik b n natuurlijk wel veel leuker dan jij. Het probleem is dat je bang bent dat mensen jou niet leuk vinden en daarom dr om je liever over vriendschap dan hem ook echt aan te gaan.’

Haar directheid maakte me zoals gewoonlijk kriegel. ‘Sinds wanneer ben jij psycholoog? Leer je dat op de barista-academie?’

‘Zeg Finley, hoeveel diploma’s heb jij ook alweer?’

We zwegen even en ik hoefde niet te kijken om te weten dat ze een triomfantelijk lachje op haar gezicht had.

‘Weet je nog hoe mama je vroeger noemde?’ vroeg ze na een stilte van een paar minuten.

‘Nee,’ loog ik weer.

‘Mijmerkont. Neem van je grote zus aan dat je daar eens mee moet stoppen. Stop met mijmeren en neem het leven zoals het komt.’

‘Je beseft dat je zowel jonger als kleiner bent?’

‘Zolang jij beseft dat je dom en kortzichtig bent,’ kaatste ze terug. ‘Bel die meid, vraag haar uit. En als dat bevalt, spreek je nog eens af. En nog eens. Je kunt wel dromen van een leven in een kasteel met rozen en champagne en kushartjes, maar het heden is het echte leven. Als je bent voorbestemd om vijfendertig jaar getrouwd te zijn, zoals pa en ma, dan komt dat vanzelf. Waar het om gaat, zolang je in het nu leeft hoef je je niet druk te maken over de drie decennia na nu.’

‘Als je het allemaal zo goed weet, waarom ben jij dan nog alleen?’ vroeg ik.

‘Er is niets mis met alleen zijn, met vrienden om me heen vermaak ik me momenteel prima. Een relatie is een keuze, alleen zijn is dat ook. Zolang je dat allebei bewust doet, is het goed. Dat besepte ik op de bodyfarm. Al die arme drommels die lagen weg te rotten in het bos om de wetenschap te dienen hadden graag de keus gehad nog een keer in iemands armen te liggen zonder zorgen om morgen. Jij hebt die keus echt. Stop met zeuren, mijmerkont, en leef.’ Lies klopte me bemoedigend op mijn knie. ‘Genoeg wijze woorden van je intelligente zus. Vertel eens wat je gaat doen in Kenia.’

De rit duurde korter dan me lief was en zonder Lies naast me zou ik al voor de grens zijn omgekeerd. Nu kwam ik veilig en op tijd aan in D sseldorf.

‘Zal ik je afzetten of wil je graag dat ik je uitzwaai?’ Ze vroeg het oprecht, niet uit beleefdheid.

‘Het zou fijn zijn als je me uitzwaait’, gaf ik toe.

Lies parkeerde de auto en ik pakte de koffer, die zat volgestouwd met in het wilde weg uit de kast getrokken kleren om de schijn van een verre reis op te houden, uit de kofferbak. Daarna liepen we samen naar de terminal. Ik had vanmorgen online een businessclassticket gekocht.

Het duurde nog wel even voor ik kon boarden en ik stelde voor samen uitgebreid te lunchen, maar na twee hapjes schoof ik mijn bord weg.

‘Je bent anders,’ constateerde Lies. ‘Je doet zo zenuwachtig. Ben je altijd zo wanneer je op reis gaat?’

Het klopte, ik gedroeg me schichtig en keek continu om me heen. Binnen een straal van een kilometer liepen bijna tweehonderd mensen die over een paar uur in hetzelfde vliegtuig als ik zouden stappen. Misschien liep de dader hier ook rond, als er al een dader was natuurlijk. Wellicht verloor het vliegtuig op dit moment een belangrijk onderdeel zonder dat iemand het merkte.

Felicia doodde de tijd met verhalen over uitgaan in exotische discotheken, fullmoonparty’s op verlaten stranden en plannen voor de inrichting van haar appartement.

Het moment van vertrek kwam veel te snel naar mijn smaak. De oproep galmde door de hal en mijn spieren verstramden. Lies zag me verschieten.

‘Wees een man, het komt goed.’ Ze pakte mijn hand en kneep erin. ‘En als je verongelukt zorg ik goed voor je auto, dat beloof ik.’

De glimlach die ik eruit perste voelde onecht. Ze zou vast nog lang spijt hebben van deze opmerking.

Ze sloeg haar armen om me heen en knuffelde me. ‘Goede reis, Finley. Stuur die Moira een kaart, of nog beter, een brief. En neem iets leuks voor mij mee.’

Dat beloofde ik. Op het moment dat ik door de paspoortcontrole liep zwaaide ze nog een keer. Daarna wandelde ik naar de incheckbalie van mijn gate.

Vince

Vlucht 1025 kreeg een gezicht zodra ik een vierjarig jochie door de hal zag rennen. Hij straalde en kirde, was ontsnapt aan zijn ouders en speelde verstoppertje achter koffers van wachtende passagiers. Een vrouw met blonde lange haren zocht hem en riep ongeduldig zijn naam.

Vince, de naam die ze door de gate riep, zat verstopt achter een prullenbak. Ze krabde op haar hoofd, draaide rondjes en keek bezorgd. Ze sprak me aan en vroeg in het Engels of ik een jongetje had gezien. Ik keek haar aan, knikte onopvallend naar zijn verstopplek en zei tegelijkertijd dat ik niets of niemand had gezien. Vince glunderde om de nieuwe bondgenoot. De vrouw deed of ze hem niet zag, verdween uit zijn blikveld en dook plotseling achter hem op.

‘Gevonden! En nu niet meer weglopen, anders vliegen we weg zonder jou.’

Vince schaterde. ‘Dat zou je nooit doen.’

‘Wedden van wel!’

Bij de incheckbalie kwam ik het gezin weer tegen, ze hielden hem nu goed vast.

‘Op weg naar huis of op vakantie?’ vroeg ik.

‘Vakantie,’ zei de vader die zichzelf voorstelde als Roy en zijn vrouw als Ellen. ‘Het laatste stukje van een drie maanden durende reis.’

‘Dat klinkt geweldig,’ zei ik. ‘Waar zijn jullie geweest?’

‘Brazilië, Canada, Schotland en IJsland. We sluiten af met Kenia. En jij?’

‘Ook vakantie.’

Ik scande de passagiers voor de balie en inventariseerde de wachtrij. Ik zag niets vreemds of verdachts, al had ik ook geen idee waar ik op moest letten. Roy kletste tegen me aan en ik kreeg flarden informatie mee. Hij vertelde over hun woonplaats (Brisbane), zijn werk (architect) en zijn laatst opgeleverde gebouw (een schouwburg).

Het ticket in mijn handen vormde de sleutel tussen leven en dood. Als ik het hier ter plekke verscheurde vertrok het vliegtuig zonder mij. Ik realiseerde me dat ik vandaag ook de sleutel was tussen dood of leven voor Roy, Ellen, Vince en de bijna tweehonderd andere passagiers voor en achter me. Ik hoefde hier alleen “BOM!” te roepen en vlucht 1025 bleef aan de grond de rest van de dag. De passagiers zouden worden omgeboekt en blijven leven.

Het zou weinig uitmaken, overmorgen vlogen een andere Roy, Ellen en Vince hun dood tegemoet, en het weekend erna weer, en weer.

‘Welkom meneer, mag ik uw ticket?’ De baliemedewerkster keek me vriendelijk aan en alles in mij verzette zich het stukje papier af te geven. ‘Meneer?’

Ik haalde diep adem en overhandigde mijn ticket. ‘Alstublieft.’

Ze scande het en gaf het terug. ‘Dank u wel, goede reis.’

Mijn plek in de businessclass koos ik bewust, om zonder problemen het hele vliegtuig door te kunnen. Meteen na het opstijgen maakte ik de riemen los en liep naar de achterkant van het vliegtuig. Het aantal mensen overweldigde me, was het al die tijd niet meer dan een cijfer, nu kon ik er gezichten aan koppelen. Om elk individu te leren kennen moest ik minstens tweehonderd keer deze vlucht maken. Dat ging ik in ieder geval niet doen, dit was een eenmalige reis, één poging om te ontdekken waarom het vliegtuig crashte. Ik leefde niet in een speelfilm waarin de held in een tijdlus net zolang teruggaat tot hij het mysterie oplost.

Intussen heerste er een ontspannen sfeer, met ruim acht vliegreuen voor de boeg kon je het beste achteroverleunen en de tijd verdrijven met lezen, film kijken of kletsen. De crew serveerde een maaltijd en via het videosysteem waren films en series te zien. De passagiers waren zeer gevarieerd, ik zag zowel blanke, zwarte, als oosterse mensen. Niemand voldeed aan mijn beeld van een zelfmoordterrorist zoals je die in het nieuws ziet, elk gezicht was tegelijk betrouwbaar en verdacht.

Met de vijftig minuten die ons nog restten tot de crash moest ik de details loslaten. Mocht er iemand zijn die de ramp veroorzaakte, dan merkte ik dat vanzelf. Voorkomen hoefde niet, alleen herinneren.

In dat geval kon ik net zo goed in de economyclass blijven, hier waren nog genoeg plaatsen leeg, het vliegtuig was niet helemaal volgeboekt. Ik zocht een plekje bij het raam, vijf rijen achter Vince en zijn ouders. De stewardess deelde een diner uit, een andere volgde met drinken.

Ik keek zo onopvallend mogelijk rond. Aan de andere kant van het gangpad zat een stel op leeftijd, in gesprek over kleinkinderen. Een rij daarachter bekeek een pasgetrouwd stelletje van eind twintig felicitaties op hun Facebookaccount. Schuin achter mij probeerde een zakenman zijn laptop aan de praat te krijgen en verderop ruilde een man van plek met zijn vrouw zodat ze bij het raam kon zitten. Als ik mijn rug rechtte zag ik over de leuning voor me een oudere vrouw een boek lezen en pal achter mij vertelde een vader aan zijn tienerdochter over het mooie Victoriameer en

hoe belangrijk dit meer was voor Kenia. Ze zou het nooit met eigen ogen zien en er nooit in zwemmen, drijvend op haar rug en kijkend naar de wolken, om te dromen van een leven na de puberteit wanneer alles gemakkelijker zou worden.

Over een paar dagen, een week hooguit, zou Moira te horen krijgen dat ik een van de slachtoffers was. Mijn naam kwam op de dodenlijst te staan met een begrafenis zonder lichaam als resultaat.

Natuurlijk kwam er een dienst met muziek, uitgezocht door mijn ouders en Lies. Lies koos ongetwijfeld voor een lied dat niemand in de zaal kende, Comfortably Numb bijvoorbeeld omdat de tekst haar gevoel op dat moment beschreef, en ook omdat Lies zich geen kans onbenut liet om Pink Floyd aan anderen op te dringen.

In gedachten zag ik Moira de dienst binnenglippen, op het laatste moment, om geen aandacht op zichzelf te vestigen, een plek kiezend achter in de zaal, gesluierd als een Italiaanse weduwe met een veel te grote zwarte zonnebril om haar tranen te...

Het beeld van Felicia drong zich op: 'Ben je klaar met mijmeren? Je zit hier niet voor jezelf.'

We vlogen inmiddels boven Zwitsers grondgebied. Ik zocht een afspeellijst op en sloeg het diner af. Geen trek, net als Vince die achter de stewardess aankuierde op zoek naar afleiding. Hij kwam op de lege plek naast mij zitten.

'Hoi, ben je verdwaald?' vroeg ik en deed mijn koptelefoon af.

'Nee, mama zit daar.' Hij wees vijf rijen verder naar zijn moeder, die hem in de gaten hield. We zwaaiden naar elkaar.

'Is het geen bedtijd? Ik bedoel, je bent hoe oud? Twintig? Dertig?'

Vince telde en stak vier vingers omhoog. 'Zoveel.'

'Dan is het zéker bedtijd.'

'De zon is nog niet onder.'

'Je kan hier de zon onder zien gaan.' Ik wees naar mijn plek. 'Dan ga ik op jouw stoel zitten.'

Vince vond dat een uitstekend idee en we wisselden van plek. Hij staaarde dromerig naar de ondergaande zon.

We verlieten Zwitserland. Ik keek met Vince mee naar buiten en zag de Italiaanse bergen diep onder ons. Nog even en we zouden hoogte verliezen. Ik overwoog het jochie terug naar zijn ouders te sturen zodat hij met hen zijn laatste moment zou

doorbrengen, maar hij genoot zo van de ondergaande zon dat ik het niet over mijn hart kon verkrijgen de plek weer op te eisen.

De daling zette in, bijna niet op te merken, alleen als je het wist kon je het waarnemen. Niemand gedroeg zich verdacht, het toestel raakte geen zichtbare onderdelen kwijt en de gezagvoerder waarschuwde niet voor luchtzakken of andere gevaren. We verloren alleen hoogte.

Ik wenkte een stewardess.

‘Kunt u me vertellen of er iets aan de hand is?’ Ik fluisterde.

‘Hoe bedoelt u?’

‘Waarom dalen we?’

Haar glimlach bleef stralend. ‘Soms veranderen we van hoogte vanwege luchtstromen.’

‘We vliegen veel lager dan zojuist.’ Ik wees uit het raampje. ‘Ziet u?’

Ze keek niet maar knikte uit beleefdheid. ‘Niets om u ongerust over te maken.’ Ze liep verder, nog een keer omkijkend of ik geen paniekaanval kreeg of erger, de hele boel op stelten ging zetten.

Maar ik voelde allang niet meer als enige de daling. Eerst klonk er geroezemoes onderling, daarna volgden luidere stemmen. Hier en daar een uitroep van paniek. De stewardess liep naar de intercom en meldde dat iedereen de riemen vast moest maken. Ellen riep naar Vince en daarna keek ze naar mij.

‘Kan je hem daar vastmaken,’ riep ze boven de stemmen uit.

‘Natuurlijk.’

Vince had niet eens door dat ik de riem vastmaakte, zijn blik bleef op de horizon gericht. Intussen smachtte ik naar een bericht van de gezagvoerder met het verlossende woord over de oorzaak.

Samen met Vince tuurde ik naar buiten. Ik herkende de omgeving, het duurde nu niet lang meer.

Vandaag bleef mijn camera in mijn broekzak, ik hoefde deze beelden niet later nog eens te bestuderen, de herinnering zou voorgoed op mijn netvlies staan en in mijn geheugen gegrift zijn. Wat de reden ook was voor al die tijdlussen, voor God spelen en deze mensen redden was blijkbaar niet mijn taak.

Boven de paniek in die laatste seconden uit hoorde ik Ellen de naam van haar zoon schreeuwen. Ze wilde opstaan maar de G-krachten door de snelle daling drukten haar weer in haar stoel.

Vince kreeg niets mee van de paniek om ons heen. Ik had hem mijn koptelefoon opgezet en mijn handen schermden zijn oren af van de overige geluiden. Op het moment dat het vuur de cabine inkwam sloot ik mijn ogen. Ik kon slechts één reden bedenken waarom dit vliegtuig met al die mensen hier in de bergen neerstortte: soms is het gewoon je tijd.

Alleen niet die van mij.

‘ ... ’

Een moment nadat alles zwart werd heerste er een serene stilte. Ik hoorde zelfs geen geluiden van de brand en vermoedde dat mijn trommelvliezen waren gescheurd tijdens de crash. Mijn ogen wilden niet open, hoe hard ik het ook probeerde en ik concentreerde me op mijn ademhaling.

Minuten verstreken en langzaam kwam mijn gehoor terug, eerst als een doffe toon, daarna helderder. Ik hoorde sirenes. Ik hoopte dat er meer mensen waren die de crash overleefd hadden. Misschien Vince, als ik het overleefd had waarom hij dan niet ook.

Ineens nam het geluid van de sirene af, het leek of hij weer wegreed, het geluid werd zachter en zachter. Ik raakte in paniek, wilde het uitschreeuwen. Het lukte niet.

Langzaam kwam het besef dat ik kalm moest worden, dat ik moest nadenken. Een mens in paniek presteert niets nuttigs.

Eindelijk lukte het om mijn ogen te openen. Ik lag tussen de brandende brokstukken met Vince twee meter bij me vandaan, nog vastgegespt in een smeulende stoel. Ik kon niet zien of hij nog leefde. Met het zicht kwam de pijn. Mijn arm bloedde en mijn voet brandde, al had dat geen prioriteit. Op het moment dat ik mijn arm naar Vince uitstreekte lag ik weer in mijn eigen bed.

Met de stilte kwam het verdriet.

Loslaten

De taaldatabank van het instituut voor de Nederlandse taal bevat meer dan 60 miljoen woorden. De Engelse woordenschat is nog vele malen groter. Wereldwijd praten we over miljarden verschillende woorden.

En geen woord kon uitdrukken wat ik voelde.

Er was wel het woord voor wat ik ging doen: loslaten.

Ik besloot me niet meer met het ongeluk te bemoeien, ik had het geprobeerd en ervaren dat ik de situatie niet kon veranderen, het vliegtuig stortte neer, of ik me ermee bemoeide of niet. Het zou een vast gegeven worden tijdens het weekend, niets meer, niets minder. De beslissing was snel gemaakt, al deed het pijn.

De weekenden die volgden spendeerde ik in en rond het huis om tot mezelf te komen. Ik kocht een hangbankje voor in de voortuin en haalde de dikke roman weer uit de tweedehands boekenwinkel.

Tijdens het afrekenen zei ik tegen Louise dat ik al veel te lang niet de tijd had genomen om te lezen. 'Eigenlijk verdien ik een reprimande,' knipoogde ik.

'Als u belooft dit boek aanstonds te lezen zie ik het door de vingers,' antwoordde ze opgetogen.

Ik las het boek in één weekend uit.

Na al die keren dat ik was gereset stonden er nog steeds enkele vragen open.

*Wat gebeurt er met de wereld als ik reset: verdwijnt ik of blijft er een kopie achter?
Begint alleen mijn leven opnieuw of gaat het leven ook in de andere tijdlijn verder?*

Nioma vertelde over een bloembed met vele geplukte stelen en slechts één steel mét bloem. Kon ik dit vertalen naar honderden alternatieve tijdlijnen zonder mij en slechts één tijdlijn met mij? Waarom ook niet. Ik besloot deze theorie aan te houden.

Wat was ook alweer het motto van superhelden over hun krachten en verantwoordelijkheid? Dat gold ook voor mij. Ik was alleen maar met mijn eigen plezier bezig geweest zonder echt rekening te houden met Moira's gevoelens en hoe ze achterbleef.

Heel voorzichtig haalde ik het contact met haar weer aan. Het eerste weekend trakteerde ik haar op een high tea. Na afloop wisselden we telefoonnummers uit en maakten we een afspraak voor de woensdag erop. Dat ik nooit kon komen opdagen deed er niet toe, het ging om de rust van het moment, niet pushend maar alles op zijn beloop latend.

Er gebeurde iets onverwachts, het contact werd wederkerig. Op een volgende zaterdagavond kletsten we urenlang door de telefoon en aan het eind van het gesprek nodigde Moira me uit om zondag samen een taart te bakken. 'Ik heb morgen het huis helemaal voor mezelf,' zei ze tussen neus en lippen door. 'De rest gaat picknicken.'

Ik besloot om weer een heel weekend met haar door te brengen, alleen nu zonder effectbejag en zonder onnodig terug te grijpen op eerdere ontmoetingen. We moesten zoveel mogelijk nieuwe herinneringen maken.

Er was nog één aspect dat ik eerst wilde oplossen, iets waar ik al die weekenden niet eerder aan had gedacht. Ik trok een heel weekend uit om dit plan waterdicht te maken.

Op de zondagavond van mijn 137e weekend nestelde ik me tevreden op mijn wederom aangeschafte bankje onder de rozenstruiken. Ik bedacht me dat de rest van mijn leven deze weekenden doorbrengen met iemand van wie ik hield geen straf was, maar een zegen. En ik realiseerde me nog iets anders: dat Moira nooit 'ik hou van je' tegen me zou zeggen, betekende niet dat ze het nooit zou doen.

Impulsief

'Kijk uit waar je loopt!' Ik hield mijn handen rond mijn mond als een toeter. Moira zag me op het balkon staan, keek naar de plek die ik aanwees en kon net op tijd de tennisbal ontwijken. Door de rare manoeuvre verloor ze haar evenwicht en tolde rond, maar wonder boven wonder bleef ze op haar benen staan, al zag het er erg lachwekkend uit.

'Zie je dat, wat een goede reflexen heb ik hè?' schreeuwde Moira.

'Nu al aangeschoten?' schreeuwde ik terug.

'Grapjas! Wat ben je vroeg wakker.'

'Bejaarden hebben weinig slaap nodig.' Ik hield een mok omhoog. 'Wil je ook?'

'Wat drink je?'

'Koffie.'

'Bah. Heb je ook thee?'

'Vast wel.' Ik wenkte en wees daarna naar beneden. 'De burens stellen vast niet op prijs dat we schreeuwen.'

'Dat denk ik ook niet!' schreeuwde ze terug.

Tien seconden later stond ik beneden en opende de voordeur.

'Pas op!' Ik maakte een stopgebaar en Moira wachtte met oversteken tot de Tesla passeerde. Ze bestudeerde intussen het pand.

'Je woont hier mooi,' zei ze zodra ze was overgestoken.

'Dank je. Al is daar ook wel alles mee gezegd.'

'Dat klinkt serieus.'

'Lang verhaal.'

'Ik heb zeeën van tijd voor lange verhalen.'

'Eerst krijg je thee.' Ze volgde me en nam plaats aan de keukentafel. De manier waarop ik naar haar keek maakte Moira verlegen en ik wendde mijn blik af.

'Je treft me niet op mijn best,' verontschuldigde ze zich. 'Bezweet, geen make-up, haar in een staart.'

'Goed verkooppraatje,' antwoordde ik. 'Met andere woorden, het kan alleen beter worden.'

'Daar heb je gelijk in,' zei ze, verheugd om de opsteker. 'Stiekem ben ik heel charmant, alleen ziet niemand het.'

‘Ik wel hoor. Een mooie jurk staat je vast ook erg goed,’ zei ik.

Moira knikte. ‘Dat is wel lang geleden. Dat ik een jurk droeg, bedoel ik.’

‘Voor mij ook,’ antwoordde ik plompverloren. Moira taxeerde me of ik een grapje maakte. Terwijl ik thee inschonk liet ik de spanning een beetje oplopen.

‘Tenminste als een sarong ook een jurk is,’ verklaarde ik. ‘Ik heb ooit een tempelceremonie meegemaakt op Bali, vandaar.’

‘Aha, een jurk voor een bijzondere gelegenheid,’ zei ze. ‘Daarom heb ik er ook al lang niet meer een gedragen, er is geen gelegenheid voor geweest.’

‘Waarom loop je in hemelsnaam zo vroeg hard op je vrije zaterdag?’ vroeg ik.

Moira haalde haar schouders op. ‘Al mijn dagen zijn zaterdagen, ik heb geen idee wanneer het weekend is en vandaag vroeg opstaan is niet anders dan het op een dinsdag of donderdag te doen.’

‘Herkenbaar,’ zei ik. ‘Ik heb zo lang geen week- en weekendgevoel gehad.’

‘Omdat je zo hard werkt?’ vroeg ze.

Ik overwoog over welke Finn ik het beste kon hebben, de oude nietsnut of de nieuwe herboren ik. Het leek me het beste als ik de twee levens een beetje door elkaar husselde om beter aan te sluiten met de Moira die driehonderd dagen op me achterliep.

‘Omdat ik te lang laks ben geweest,’ antwoordde ik. ‘Je kunt het vergelijken met goud zoeken. Stel je voor, je bent tien jaar bezig met hakken in rotsen en gruis zeven in rivierbeddingen. Je werkt zestien uur per dag, zeven dagen per week. Dan vind je op een dag de goudader die je zo lang zocht. Plots ben je rijk en hoef je nooit meer te werken.’

‘Jij vond goud, bij wijze van spreken.’

‘Klopt. Ik won twee miljoen euro en nadat ik stopte met gokken verzandde mijn leven in niets doen.’

‘Mijn zwager beweert dat poker geen gokken is, maar tactiek,’ zei Moira opmerkzaam. ‘Had je geluk of talent?’

‘Ook talent, maar het liep uit de hand,’ zei ik eerlijk.

‘Kun je dat uitleggen?’ vroeg ze.

Dat kon ik wel. Ik liep naar de woonkamer om Alice in Wonderland uit de boekenkast te halen. Voordat ze het boek aanpakte veegde ze haar vingers af aan haar joggingbroek. Daarna bladerde ze er voorzichtig doorheen.

‘Wat is de parallel?’ vroeg Moira. ‘Zou je hoofd eraf gaan als je niet zou stoppen?’

Daar moest ik om glimlachen. ‘Zoiets, ja. Als je verantwoord wil poken moet je verstandig omgaan met geld, een bankroll beheren, niet drinken. Op tijd stoppen. Na het toernooi belandde ik in een cashgamecircuit waar men behalve tonnen per avond ook dure spullen op het spel zette. Een Ferrari, diamanten, de eerste druk van Alice in Wonderland.’

‘Dit moet tienduizenden euro’s waard zijn,’ zei ze met ontzag in haar stem.

‘Eerder honderdduizend euro,’ verklapte ik.

Moira sloeg meteen het boek dicht en schoof hem weg van haar mok thee. ‘Je hebt hem toch wel veilig in een kluis opgeborgen?’

Ik keek haar grijnzend aan. ‘Hij staat veilig tussen een paar thrillers van een tientje. Dankzij een particulier pokerweekend, waarin ik in achtenveertig uur bakken met geld verloor maar wel met Alice naar huis ging, besepte ik dat dit gokgedrag slechts kon leiden tot bankroet. Ik zag mezelf als dat witte konijn dat alsmaar achter de feiten aanloopt. Sindsdien heb ik geen speelkaart meer aangeraakt.’

‘Het maakt ook niet uit wat je wel of niet hebt gedaan in het verleden,’ zei Moira, ‘maar wél wat je wel gaat doen in de toekomst.’ Ze gniffelde om haar eigen wijsheid.

‘En wat is jouw verhaal?’ vroeg ik.

‘Eigenlijk zijn wij een soort yin en yang,’ zei Moira analyserend terwijl ze opstond. ‘Jij vond goud en doet niets meer, ik verloor goud en doe momenteel ook niets. Vertel eens waarom leven in dit huis zo’n loodzware straf is.’

‘Dat zei ik niet, hè.’ Ik schoof mijn stoel naar achteren, pakte het boek en ging Moira voor naar de woonkamer, waar ik Alice weer in de boekenkast opborg.

‘Hoeft ook niet, ik kan goed tussen de zinnen door luisteren,’ zei ze. ‘Je woont in dit pand en daar is volgens jou alles mee gezegd? Daar zit meer achter.’ Ze liep een rondje door de kamer.

‘Dit huis is te groot,’ gaf ik toe. ‘Mijn zus is net in een appartement getrokken, klein en perfect, elke ruimte is benut, dat zou beter bij me passen. Al moet ik zeggen dat ik me de laatste tijd hier iets meer thuis voel.’

Ze liep verder en bleef voor de ingelijste foto staan. ‘Waar is dat ook weer, ik kan het even niet plaatsen.’

‘Brooklyn. New York.’

‘Oh ja. Zelf gemaakt?’

‘Helaas niet. Zal ik je eens iets gek vertellen?’

‘Nou?’

‘De afgelopen drie jaar reisde ik de hele wereld over, alleen New York heb ik nog nooit bezocht.’

Moira keek me verbijsterd aan. ‘Hoe kan dat nou? New York, daar begin je mee als reisnewbie.’

‘Jij bent daar wel begonnen?’

‘Euh, nee. Betrapt.’ Ze kleurde een beetje rood. ‘Mijn eerste echte, verre reis was naar Zuid-Afrika. Maar ook daarna heb ik New York nooit bezocht.’

‘We zijn dus allebei nog New York-maagden’, zei ik droog.

Ze verslikte zich in de thee. ‘Zo zou je het kunnen noemen.’

Ik ging op de leuning van de bank zitten. ‘Eigenlijk moeten we vandaag iets ondernemen samen, zonder er verder over na te denken,’ opperde ik.

‘Zoals?’ vroeg ze nietsvermoedend.

‘Iets impulsiefs.’

‘Ik ben niet impulsief,’ zei Moira. Maar ik had haar aandacht.

‘Ik wel, ik ben jouw Yang.’

‘Oké, ik hap. Wat gaan we doen?’

‘Je vertelde me zojuist dat je zeeën van tijd hebt.’

‘Dat klopt.’ Ze keek me met pretoogjes aan boven haar kop thee.

‘En dat je al lang geen gelegenheid hebt gehad om een fleurige zomerjurk te dragen.’

‘Uhuh.’

Ik wees naar de foto. ‘Ik wil in dat reuzenrad zitten, alleen is het een beetje sneu als je dat in je eentje doet.’

‘Een beetje wel ja.’

‘Heb je plannen dit weekend?’

‘Naar de markt met mijn zus, appels kopen voor een taart.’

‘Kun je dat afzeggen?’

Het kwartje viel. ‘Je wil naar New York? Vandaag?’

‘Waarom niet,’ zei ik bloedserieus.

‘Geen geld.’

‘Hoeft niet, ik heb goud gevonden, weet je nog.’

‘Geen visum.’

‘Regelen we ter plekke op het vliegveld. Heb je een paspoort?’

‘Natuurlijk heb ik een paspoort.’

‘Een jurk?’

‘Vast wel. En anders mijn zus wel.’

‘Bezwaar?’

‘Neuh, ik denk het niet.’

‘We gaan gewoon als vrienden, geen gekkigheid. Ik boek een suite en je krijgt een eigen kamer met uitzicht op Central Park.’

Moira wachtte plagend met antwoorden en nam de tijd een slok thee te nemen.

‘Soms geloof ik al voor het ontbijt in minstens zes onmogelijke dingen,’ zei ze, Alice in Wonderland citerend. Mijn hart sloeg over, nog steeds wist ze me te verrassen met haar triviale kennis en ik kon alleen maar glimlachen.

‘Elkaar ontmoeten is zo’n onmogelijk iets waar ik altijd al in geloofde,’ zei ik.

‘Zomaar op de bonnefooi naar New York, maakt twee,’ zei Moira, terwijl ze naar de foto aan de muur wees. ‘Ik heb wel één eis. Ik wil zo’n hele grote suikerspin van een meter hoog als we in het pretpark lopen.’

Ik keek Moira tevreden aan. ‘Deal! De andere vier onmogelijke dingen komen we onderweg wel tegen.’

New York

Twee uur na onze ontmoeting deden we een ESTA-aanvraag voor Moira en kocht ik twee retourtickets. De suite had ik thuis al geboekt en nog eens anderhalf uur later konden we boarden. Het was heerlijk om een bankrekening te hebben die op deze manier nooit zou opdrogen.

Met allebei een tas als handbagage namen we plaats op onze royale businessclass stoelen.

‘Voor alles is een eerste keer,’ zei Moira, en liet dubbelzinnig haar stoel achterover zakken zodra we waren opgestegen. Toen ze me met opgetrokken wenkbrauwen zag kijken zei ze er snel achteraan: ‘Ik heb het over deze manier van reizen. Niet wat jij denkt.’

‘Ik zeg niets en ik denk niets,’ verklaarde ik plechtig.

Ze keek me aan. ‘Vandaag zijn we tijdreizigers, in Amerika-tijd hebben we elkaar nog niet eens ontmoet op dit moment.’

‘Daar slapen we nu nog en weten niet dat we vier uur later in het vliegtuig zitten,’ beaamde ik. ‘Of zoals in jouw geval ligt.’

Moira draaide zich naar me toe en liet haar hoofd rusten op haar hand. ‘Wat zou het leven makkelijk zijn met een tijdmachine. Met de kennis van nu het verleden aanpassen, andere keuzes maken.’

‘Zoals?’ vroeg ik nieuwsgierig. ‘Noem eens een voorbeeld.’

‘Niet trouwen,’ zei ze zonder aarzeling.

‘Nooit?’

‘Niet op mijn twintigste en niet met de man waarvan ik vorig jaar scheidde.’

‘Die uit de krant?’ vroeg ik.

‘Precies. Er zijn meer dingen die ik anders zou doen hoor. Hoewel, als ik begin met het afzeggen van die eerste date tien jaar geleden verandert alles sowieso. Actie-reactie. Dan had ik wél mijn studie afgemaakt, of was een andere begonnen.’

‘Misschien hadden wij elkaar dan ook niet ontmoet,’ stelde ik nuchter vast.

‘Of juist eerder. Bovendien geloof jij in kismet, linksom of rechtsom zijn wij tot elkaar veroordeeld.’

‘Tot de dood ons scheidt of erop volgt,’ knikte ik. ‘En uiteraard uniseks gekleed.’

‘Vooral dat,’ zei Moira met een gladgestreken gezicht. ‘Matchende trainingspakken met open sandalen eronder om het af te maken.’

‘Waarom zitten we eigenlijk in het vliegtuig en gaan we niet stante pede naar de camping met een fijne plek tussen gezinnen met jengelende kinderen?’ Ik draaide mijn hoofd. ‘Waar zit hier de noodrem?’

‘Stante pede? Heb je een Latijns woordenboek ingeslikt?’ Moira zette haar stoel weer omhoog, graaide in haar handbagage en haalde er een boek uit over New York.

‘Over boeken gesproken. Deze heeft mijn zus meegegeven, een druk uit de jaren zestig, dus het is wellicht iets gedateerd, net als jouw woordenschat.’

‘Zo snel verandert de stad niet, hoor,’ zei ik. ‘Ik voel me er als relikwie vast thuis.’

Er viel een envelop uit het boek en Moira keek verrast. Ze opende het en ze keek meteen vertederd. Evelien en Josh hadden een kaartje geschreven dat ze plezier moest maken en er een biljet van honderd dollar bijgestopt. Ze liet me de kaart zien. In een PS stond: ‘Laat je hoofd lekker thuis, daar heb je niets aan, neem je hart mee.’

Moira was zichtbaar geraakt door de boodschap. Ze stopte de kaart terug in de envelop. Daarna pakte ze een ander boek uit haar tas; een dikke roman over de Mayflower.

Ik hield mijn hoofd schuin. ‘Voor als je je verveelt?’

‘Of als jij me verveelt.’ Ze stak haar tong uit. ‘Voorzorgsmaatregel, al heb ik het idee dat we ons niet gaan vervelen en jij mij ook niet.’

‘Hoho, de dag is nog jong, geef me een kans.’

‘Je hebt gelijk, ik hou het boek binnen handbereik. Bovendien gaan we als vrienden en heb ik mijn eigen kamer.’

‘Wat bedoelt je zus met die opmerking over je hoofd?’

‘Oh dat is een grapje dat ze altijd maakt.’ Moira maakte een wegwerpgebaar.

‘Grapje op welke manier?’

‘Hmmm. Dat ik te veel nadenk.’

‘Over?’ drong ik aan.

‘Over alles. Mijn hoofd staat nooit stil.’

‘En je zus vindt dat je minder moet denken?’

Moira dacht daarover na. ‘Nee, dat denk ik niet, minder met mijn hoofd en meer met mijn hart.’

‘Verstandige zus heb je. Haal dat hart snel tevoorschijn.’

Moira gaf me een por tegen mijn schouder. 'Nu klinkt het alsof ik koel en berekenend ben. Terwijl ik ook een romantische en warme kant heb.'

'Joh. Wanneer?'

'Bij romantische films, goede boeken en mooie zwijmelliedjes,' somde ze op.

'Kortom, het echte leven.' Ik lachte hardop.

'Precies, jij begrijpt het.' Ze knipoogde. 'Je hebt er sinds vanochtend een warme, romantische én grappige vriend bij, die zijn erg waardevol. Je boft maar.'

Moira tuurde uit het raampje. 'We vliegen al over Engeland. Nog zevenenhalf uur te gaan en dan zijn we in New York. Yay.'

'Het ultieme decor voor romcoms.'

'Exact, en we voldoen nu al aan elk cliché.'

'Zoals?'

'Rijke vent met te veel geld neemt armlastig meisje, met een hartje van goud, mee op reis.'

'Is dat geen saai verhaal dat al een miljoenmiljard keer is verteld?'

Moira schudde haar hoofd. 'Niet als je het goed vertelt. En als het goed afloopt.'

Om één uur 's middags, lokale tijd, landden we op JFK Airport. We namen de taxi naar het centrum en voldeden aan het toeristische cliché door rijdend over de Brooklyn Bridge met onze hoofden uit het raam gestoken naar de skyline te kijken.

Een piccolo met de naam Don bracht ons naar onze suite op de hoogste etage van het hotel. De deuren van het balkon stonden al open en je kon Central Park ruiken. Ik gaf Don een dikke fooi voor het begeleiden naar de kamer en hij gaf me zijn visitekaartje met rechtstreeks telefoonnummer.

We liepen meteen door naar het enorme balkon om van het uitzicht te genieten. Beneden ons strekte het park zich uit, het had aan de ene kant alles en aan de andere kant niets weg van het Plantsoen. De geluiden vanuit de stad kwamen van ver en boven de bomen vlogen vogels. Waar je vanaf mijn balkon thuis gesprekken woord voor woord kon volgen waren de mensen hier nog kleiner dan mieren.

Moira trok me mee naar binnen om de suite te verkennen. Het penthouse was compleet uitgerust met een royale woonkamer inclusief gigantische flatscreen, een badkamer met bubbelbad waar die van mij drie keer in paste en drie slaapkamers met elk een eigen thema.

'Welke kamer is van mij?' vroeg Moira.

‘Welke je wil.’

Elk van de drie slaapkamers was anders ingericht; de spiegelkamer met een spiegel boven het bed, de koninklijke prinsessenkamer met een hemelbed en de tv-kamer met een beamer en bioscoopstoelen.

‘Alsof je hier een film gaat kijken’, zei Moira verontwaardigd. ‘Nogal overbodig. Tenzij je hier een maand zit voor... Hoeveel?’

‘16.000 dollar.’

‘Per maand?’

‘Nee, dat is de totale koopwaarde, nou goed, mevrouw de Makelaar.’

Ze keek me ongelovig aan. ‘Per dag? Serieus. Is dat inclusief minibar?’

‘Dit stulpje heeft geen minibar, hier staat een grote koelkast. En die is niet inclusief vermoed ik.’

Moira inspecteerde de inhoud om daarna alles op te noemen. ‘We hebben Vosges Haut Chocolate, witte truffels, Beluga kaviaar, Krug 1928 champagne, Don Julio Tequila, Chivas Regal Royale whisky en Bling H2O water. Gelukkig voor jou drink ik alleen water.’

Ze bestudeerde de prijslijst naast de koelkast en haar ogen werden steeds groter. ‘Voor zeventig dollar per flesje! Wel een koopje vergeleken met de tequila van 1350 dollar per fles.’

Ik reikte langs haar heen, pakte een flesje water en schroefde de dop open. ‘Proef eens?’

Zonder te knippen nam ze een slok en trok een gezicht of ze het beoordeelde als een sommelier.

‘Wow, dit is echt ongelooflijk Mike,’ zei ze met een overdreven Amerikaans accent.

‘Ja is het zo lekker?’ informeerde ik serieus.

‘Het is bijna niet met woorden te beschrijven... Het smaakt als... hou je vast...’

‘Nou?’

‘Het smaakt als water. Wat ze al niet kunnen tegenwoordig. Proeven?’

Ik zette de fles aan mijn lippen. ‘Tien dollar per slok. Maar dan heb je ook wat.’

Moira liep naar de prinsessenkamer, keek goedkeurend en gooide haar weekendtas op bed. ‘Deze is van mij,’ zei ze opgetogen. Daarna liepen we naar de spiegelkamer. Ze wees naar het plafond. ‘Zie je dat Finn, slaap je toch niet alleen vannacht, is dat even fijn.’

‘Reuzefijn’, antwoordde ik vrolijk. ‘Zeg, het is te vroeg voor avondeten en te laat voor lunch, voorkeur?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Wat we eten maakt me niet zoveel uit, zolang het in een authentieke diner is.’

Central Park

Moira keek op van een vettige, gelamineerde menukaart. 'Wat neem jij?' vroeg ze.

Ik haalde mijn schouders op. 'Iets afgezaagds denk ik. Pannenkoeken met veel stroop en saucijsjes on the side bijvoorbeeld. Eten ze dat niet altijd in romcoms?'

Ze schudde haar hoofd. 'Alleen de iets te dikke vriend van de hoofdpersoon, de comic relief, die bijrol speler met foute en grappige opmerkingen en die aan het eind van de film tóch zijn gevoelige kant laat zien als de hoofdpersoon de liefde van zijn of haar leven dreigt kwijt te raken en hij precies het juiste advies geeft zodat het alsnog goed afloopt.'

'Mmm, ik wil niet de comic relief zijn.'

Een stereotype, Amerikaanse serveerster kwam onze bestelling opnemen.

'Wat zijn de specials?' vroeg ik in mijn beste Amerikaans.

Ze rolde met haar ogen om de zoveelste toerist die te veel films had gezien. 'We hebben alleen wat er op de kaart staat, sir,' zei ze bits.

'Wat is lekker?'

Ze zuchtte. 'Uw keus graag.'

'Pannenkoeken graag,' besloot ik, en vervolgde: 'Zonder saucijsjes.' Ze deed niet eens moeite erop in te gaan. Moira bestelde een uitsmijter met hele dooier en meegebakken bacon en kaas, maar zonder tomaat, ook niet als garnering.

Ik keek rond. 'Over romcom gesproken, is dit toevallig het orgasme-restaurant?'

'Pardon?' Moira keek me met grote ogen aan.

'Meg Ryan, When Harry Met Sally, fake orgasme. Dat was ook ergens in een New Yorkse diner.'

'Oh bedoel je dat. Vast niet hier, dan hadden ze er wel reclame voor gemaakt,' zei Moira. En fluisterend: 'Het zou me niets verbazen als onze serveerster er al jaren geen heeft gehad.'

Ik proestte zo hard dat mensen onze kant opkeken. 'Dat denk ik ook niet, al sinds de vorige eeuw niet meer.'

De bomen in Central Park boden de nodige verkoeling na de lunch.

'Wat zou je nu voor een leven hebben als je dat goud niet had gevonden?' vroeg Moira.

Daar had ik nog nooit eerder over nagedacht, ik kon me amper meer herinneren hoe mijn leven er vóór het pokeren had uitgezien.

‘Uiteraard zou ik dan ergens anders wonen,’ antwoordde ik. ‘Waarschijnlijk in een kartonnen doos.’

Moira negeerde mijn flauwe grap. ‘In principe leef je nu dus nog steeds hetzelfde leven als ervoor,’ analyseerde ze. ‘Je doet nog steeds niet dat wat je echt wil, je hebt nu alleen meer geld op de bank om je droom niet achterna te gaan.’

‘Zo kun je het ook bekijken,’ zei ik. Ze had natuurlijk gelijk, dit was de Finn die ik niet meer wilde zijn.

‘Zo bekijk ik het ook,’ zei Moira streng. ‘Wat wil je met je leven? Of is dit het wel zo?’

‘Nee, zeker niet,’ protesteerde ik. ‘Natuurlijk wil ik wel wat anders. Reizen, reisboeken schrijven. Een tijdje terug begon ik aan zo’n reisverhaal, maar dat stagneerde.’

‘Jammer,’ vond ze.

‘Verder wil ik ook niet meer alleen zijn,’ vervolgde ik. ‘Of laat ik het zo zeggen, ik hoop oud te worden met iemand bij wie de liefde zo goed zit dat je het niet hoeft uit te spreken.’

Ze gaf me een speels duwtje. ‘Ik had het idee dat je niets liever doet dan dat soort dingen uitspreken.’

‘Ben ik zo doorzichtig?’ lachte ik.

‘Alleen ik zie dat,’ knipoogde ze. ‘Maar even serieus, heb je dat nog nooit zo gevoeld met een vrouw?’

‘Nee.’

‘Ook niet met een ex?’

‘Nee.’

‘Oh. Nou ja, dat scheidt toch een band. Wat gemiste gevoelens betreft,’ voegde ze er snel aan toe.

‘Over exen gesproken,’ begon ik voorzichtig, ‘zou je willen weten waar de jouwe is?’

Moira verstarde en bleef staan. ‘Nee, ik vind het wel best zo. Er is niets meer wat me aan hem bindt. Ook de schulden niet, die zijn nu van mij en daar deal ik liever alleen mee zodat ik dat niet meer samen met hem hoeft te doen.’

‘Dus ik hoeft er geen privédetective op te zetten,’ zei ik laconiek. ‘Of een huurmoordenaar.’

Het kostte me moeite om mijn gezicht in de plooi te houden terwijl Moira probeerde in te schatten of ik een serieus voorstel deed.

‘Elke cent die je besteedt aan hem is er een te veel,’ zei ze terwijl ze een stapje opzij deed om een paar joggers de ruimte te geven. ‘Laat het lekker zo, ondanks dat er mensen zijn die beweren dat ik hem wat heb aangedaan.’

‘Die roddels heb ik ook gehoord,’ zei ik. ‘Is de verdwijning eigenlijk nog ter sprake gekomen tijdens de rechtszaak?’

‘Natuurlijk niet,’ lachte Moira ronduit. ‘Het ging ze alleen om geld, er is niets belangrijker dan geld. Maar even onder ons, kun je een geheim bewaren?’

‘Tuurlijk,’ beloofde ik.

Ze fluisterde nu. ‘De reden dat je er geen detective op hoeft te zetten is dat ik weet waar hij is.’

Mijn ogen werden groot. ‘Echt?’

Ze knikte en fluisterde verder. ‘Behalve 200.000 euro jatte hij ook mijn telefoon en laptop die ik gemakkelijk kon traceren met zo’n ‘vind mijn mobiel’-app. Mijn ex is sluw maar niet slim. Hij vluchtte naar Zuid-Amerika waar hij nota bene nog wat selfies op een strand maakte met lokale bimbo’s om zijn nek.’

Dit was nieuw voor me. ‘Waarom heb je dat niemand verteld?’ vroeg ik.

Ze haalde haar schouders op. ‘Omdat hij op deze manier voorgoed uit mijn leven zou blijven? Zolang hij op de vlucht is zet hij geen stap meer in Europa. Wat schiet ik er mee op als hij wordt berecht, dan moet ik getuigen, energie in hem steken. Laat hem maar denken dat er naar hem wordt gezocht.’

‘Het had jou misschien geholpen in je eigen rechtszaak,’ zei ik.

Moira pakte mijn arm vast en we liepen verder onder de bomen. ‘Die 200.000 euro zijn het meer dan waard dat hij niet meer terugkomt. Alleen mijn zus weet ervan en ze zegt dat er al maanden niet meer is ingelogd. Het kan best zijn dat de spullen verkocht zijn of gestolen. Ik weet niet of hij op dit moment nog leeft en dat maakt me ook niet uit. Het hoofdstuk is afgesloten en dat is alles wat telt.’

‘Wat zijn jouw doelen in dit nieuwe hoofdstuk?’ wilde ik weten. ‘Nu je alles kwijt bent ligt alles immers open.’

‘Dat zeg je mooi,’ vond Moira. ‘Het is mijn droom alsnog te studeren. En dan dit keer een studie die ik echt leuk vind.’

‘Hou je van ‘Wat Als’ scenario’s?’ informeerde ik.

‘Niet per se, maar zo te horen heb je er een.’ Ze keek me vol verwachting aan.

‘Wat als je nog in dat huwelijk had gezeten op het moment dat we elkaar op het tuinfeest ontmoetten?’

Zonder erover na te denken zei ze: ‘Dan waren we misschien een affaire begonnen en verwikkeld geraakt in een patroon van afstoten en aantrekken zolang er nog anderen in het spel zaten.’

‘Zou je je huwelijk voor mij beëindigen?’

Moira pakte mijn hand vast. ‘Nee lieve Finn, ik zou het huwelijk voor mijzelf beëindigen, zoals ik vorig jaar al deed. Jij zou wellicht een extra stimulans zijn geweest.’

Ze gaf me een kneepje je in mijn arm zodat ik naar haar keek. ‘Ik heb een veel leukere Wat Als.’

‘Oh ja?’

‘Wat als we allebei als vrijgezel door Central Park liepen...’

‘Dan pakte ik je hand en hadden we misschien wel een raar gevoel in onze buik,’ vulde ik aan. ‘Een gevoel waarvan we niet weten of dat door de uitsmijter en pannenkoeken komt of door spontaan ontpoppende vlinders.’

Moira pakte mijn hand en onze vingers verstrengelden.

‘Het komt absoluut door het eten. Na jouw stomme vragen over dagspecials heeft ze in je eten gespuugd.’

‘Nu je het zegt, ik dacht al, wat smaakt het raar.’

Ik kuste Moira voorzichtig op haar wang.

‘Lekker dan, je deelt haar spuug met me,’ plaagde ze.

‘Absoluut. Wat van mij is, is van jou.’ En ik gaf een tweede kus.

Het kan fijn zijn om in een vreemde stad te verdwalen en straatjes en winkeltjes te ontdekken die niet in reisgidsen vermeld staan. In Manhattan verdwalen is echter onmogelijk. De straten zijn zo symmetrisch als een ruitjesschrift en je moet wel een enorme idioot zijn als je hier de weg kwijtraakt.

Na de lange vliegreis hadden we allebei geen behoefte aan het bezoeken van alle geijkte toeristische attracties zoals het vrijheidsbeeld of Times Square. Slechts eentje stond op onze verlanglijst en vanaf het park wandelden we er in een rechte lijn heen.

We bleven staan voor de gevel van het Empire State Building en keken omhoog.

‘Dat zijn veel ramen om te wassen,’ telde ik.

‘Je raakt in ieder geval nooit zonder werk,’ zei Moira opgewekt. ‘Als je klaar bent kun je gewoon opnieuw beginnen.’

‘Nemen we de trap of de lift?’

Moira liet mijn hand los en stapte resoluut naar de ingang. ‘Neem jij maar lekker de trap. Ik heb vanmorgen al gejogd.’

‘Het is al bijna gisteren, luiwammes,’ plaagde ik.

We kochten kaartjes en namen de lift naar boven. Het is bijna onmogelijk om het uitzicht vanaf het Empire State Building te beschrijven, er is geen woord dat de lading volledig dekt of niet aanvoelt als een cliché. We liepen zwijgend hand in hand het dek rond.

‘Zullen we een usfie maken?’ vroeg ik.

Moira knikte. ‘Vooruit dan,’ zei ze toegeeflijk. ‘Omdat je het zo vriendelijk vraagt.’

Ze vlijde haar wang tegen de mijne en stak haar tong uit op het moment dat ik afdruckte. Daarna gaf ze me haar telefoon, zodat ik een foto kon maken om naar Evelien te sturen. ‘Dan ziet ze in ieder geval dat ik nog leef.’

‘Goed idee,’ zei ik, ‘je bent op stap met een enge, onbekende man natuurlijk.’

‘Daaróm!’ Ze ging met haar rug tegen het hek staan met de stad op de achtergrond.

Ik hield de telefoon tussen mijn duim en wijsvinger en wapperde er mee als een pas genomen polaroidfoto. ‘Je code? Ik ben niet helderziend.’

‘Dat valt me tegen van je,’ zei ze vrolijk. ‘Het is Echte Kerels Huilen.’

Ze wachtte even en genoot van mijn stoïcijnse, vragende blik. ‘EKH,’ vervolgde ze, ‘5-11-8.’

‘Het klopt van dat huilen, alleen doen we dat stiekem als niemand kijkt,’ zei ik geamuseerd terwijl ik de camera op haar richtte. ‘Vandaag lach ik alleen maar, ik kan er niet mee stoppen.’ Ik maakte een paar foto’s en gaf de telefoon terug.

‘Bedankt voor deze impulsieve dag,’ zei ze. ‘Het is dat ik een hekel aan het woord “spontaan” heb, anders had ik dat absoluut gebruikt.’

Moira stuurde een foto naar haar zus en ik sloeg mijn armen om haar middel. ‘We voldoen in ieder geval aan één cliché in New York dit weekend.’

‘Cliché?’ echode ze.

‘Een eerste echte zoen op het dak van het Empire State Building.’

‘Welke eerste zoen?’

Mijn lippen raakten haar lippen en ik trok Moira dicht tegen me aan. ‘Deze.’

‘Eindelijk,’ fluisterde ze.

Na de kus vroeg ik: 'Eindelijk?'

'Ik wil je al kussen sinds het feest,' bekende ze.

'Toen je stomdronken houvast aan het meubilair zocht?'

Ze porde me in mijn zij. 'En jij met die blonde bimbo flaneerde, ik zag jullie wel. Ik drink trouwens niet, mocht je dat nog niet weten. Tenminste... geen alcohol.'

'Je bewaakte alleen de dranktafel?'

'Zal ik je een geheimpje vertellen?'

'Doe eens.'

'Ik bleef daar in de hoop dat je nog een glas wijn kwam halen.'

'Dan heb ik ook een geheim. Ik was verlegen die avond, voor het eerst in mijn leven.'

'Watje.' Ze draaide zich in mijn armen om en genoot van het uitzicht. Ik keek over haar schouder mee, haar nog steeds stevig vasthoudend.

'Zal ik je nóg een geheim over mezelf vertellen?' vroeg ze, ondertussen naar de stad beneden ons turend.

'Graag.'

'Zoals je wellicht al doorhebt, ben ik vrij nuchter, heb ik graag alles onder controle en hou ik niet van verrassingen. Het tegenstrijdige is dat ik continu droom van het tegenovergestelde. Dat alles op zijn kop wordt gezet en ik de totale controle verlies. Daarom kijk ik zo graag naar romcoms, daar is jezelf verliezen en opnieuw uitvinden een standaard gegeven. De hoofdpersoon ontmoet iemand, wordt verliefd, raakt de controle kwijt, beëindigt de relatie - want is bang - en aan het einde ziet hij of zij in dat die periode met die ander een fijne en mooie tijd was en komt precies op tijd bij zinnen om de ware terug te winnen.'

'Dat is hoe je echte liefde ziet?'

'Zo ongeveer. Ken je die scene uit E.T., waar hij leert praten met behulp van een televisieprogramma? Zo heb ik geleerd wat liefde is. Uit films als The Notebook en Sleepless in Seattle.'

'Eindigend met een ontmoeting op dit dak,' vulde ik aan.

Ze draaide zich om. 'En tegelijkertijd begon het er mee. Voor hen dan.'

'Niet voor ons natuurlijk.'

'Nee. Stel je voor zeg, gekkigheid.'

'Als jij romcoms als ijkpunt hebt voor jouw idee van liefde, herken je het dan in het echte leven wel?' vroeg ik serieus. 'Als het voor je staat.'

‘Het is net andersom,’ zei ze. ‘Romcoms zijn een ijkpunt voor mij om aan te geven wat géén liefde is. Daardoor weet ik dat ik het nog nooit heb ervaren, ik weet dat het bestaat, ik zie het ook om me heen, mijn zus en haar man bijvoorbeeld. Misschien is mijn idee compleet onrealistisch, al is het fijn om over te dromen en te hopen dat het voor mij is weggelegd. En er is inderdaad een risico dat ik het niet herken inderdaad.’

‘Lig ik nu ook langs je zwijmfilmmeetlat?’

‘Je ligt niet, je staat,’ zei ze ontwijkend.

‘Hoe doen wij het, qua romcom?’

Met deze vraag kon ze beter uit de voeten. ‘We zitten net in de eerste tien minuten van de film, ik zou zeggen, het heeft potentie.’

‘Wat doen we in de tussentijd?’ vroeg ik tevreden.

‘Een hapje eten?’

‘Ik weet waar je trek in hebt.’

‘Nou?’

‘Spareribs.’

Moira glimlachte verheugd. ‘Bijna goed. Ik heb nu zin in een hotdog bij zo’n karretje op straat, met veel ketchup en mosterd. De spareribs bewaren we voor vanavond.’

Mooie dromen

Die spareribs bestelden we inderdaad een paar uur later. Moira had een poosje in bad gelegen en zat nu in een badjas op de bank en keek naar een herhaling van het nieuws met beelden van de vliegramp.

‘We zijn ontsnapt aan de dood,’ zei ze, zappend tussen nieuwszenders.

Ik kwam na een korte douche gekleed in mijn korte broek en shirt de kamer in en pakte een prijzig biertje uit de koelkast.

‘Dat valt wel mee toch,’ zei ik afwezig, ‘we hebben nooit plannen gehad om dát vliegtuig te nemen.’

Ze keek gebiologeerd naar de brokstukken op televisie. ‘Denk je dat het een aanslag is? Misschien horen we de oorzaak vanavond nog.’

‘Ik zou er niet op rekenen,’ mompelde ik. ‘Is er niets leukers op TV?’

‘Nope.’ Moira schoof een stukje op zodat ik naast haar kon zitten. Ze deed de tv uit en gaf me een kus. ‘Snel, nu je nog niet naar bier stinkt,’ zei ze.

‘Wat zeg je dat romantisch.’

De bel ging, het penthouse had een heuse eigen deurbel. We hadden Don gevraagd waar we de lekkerste spareribs van New York konden krijgen en die bleken in een piepklein tentje een paar straten verderop gemaakt te worden.

‘Vergeet roomservice,’ had Don samenzweerderig gezegd, ‘ik ken een tent die zulke goede ribs serveert, daar doe je een moord voor.’

‘We leggen onze maag in jouw hand,’ zei ik en gaf hem tweehonderd dollar. Alsof het een geheime transactie betrof gaf hij me een plastic tasje met twee flinke porties, inclusief zoete aardappel, zure room en extra patat met truffel mayonaise. Hij stak het geld in zijn zak en salueerde.

‘Diner is served!’ riep ik naar Moira en hield het tasje omhoog als een op de kermis gewonnen trofee. We aten op het balkon en keken naar het park beneden ons. De ondergaande zon kleurde de lucht donkerpaars en in de wolkenkrabbers aan de horizon gingen her en der lichten aan. De werkpaarden en loonslaven, die ook in het weekend 24 uur per dag werkten om de rijken rijk te houden, maakten zich op voor de nacht.

Onder het eten maakten we vooral tevreden geluiden, deze ribs waren inderdaad de beste die ik ooit had gegeten. De zoete marinade droop van onze vingers en het vlees viel zo van de botten in je mond.

Moira nam het laatste stuk. 'Nu alleen nog ijs als toetje, dan is dit de perfecte maaltijd,' zei ze.

'Wat voor ijs?'

'Zoute karamel, met brownies.'

'Wacht!' Ik pakte mijn telefoon en stuurde Don weer op pad.

Na al dat eten konden we alleen nog onderuitgezakt zitten. Ik had muziek opgezet en uit de speakers klonk MacArthur Park. Central Park onder ons veranderde in een rechthoekige zwarte vlek met hier en daar een lichtje.

'Je draagt je eerste boek wel aan mij op, hè', zei Moira.

'Welk boek?'

'Dat boek dat je gaat schrijven.'

'Oh ja, slecht geheugen.'

'Bejaarde.'

'Ineens weet ik hoe mijn leven er over tien jaar uitziet,' zei ik.

'Nou?'

'Vier maanden per jaar reis ik de wereld rond om inspiratie op te doen voor mijn boeken. Die schrijf ik thuis, in mijn witte huis in Alabama. Voor het schrijven laat ik een speciale serre aanbouwen, met uitzicht op de tuin waar mijn vrouw rozen kweekt. Als ik schrijf zie ik haar de struiken snoeien. In de avonduren zitten we op de veranda in een schommelstoel en lees ik voor wat ik die dag heb geschreven.'

'Aan je vrouw, die je af en toe onderbreekt om fijntjes aan te geven dat je een grammaticale fout hebt gemaakt?'

'Mja, zul je net zien dat ik zó'n vrouw tref.'

'Ga verder.' Ze klopte me bemoedigend op m'n knie. 'Ik zou jou natuurlijk nooit onderbreken.'

'Uiteraard niet. Anyway, als—'

'Zo ben ik namelijk niet.'

'...dat boek—'

'Onderbreken is onbeleefd, ik ken mijn plek.'

Ik plaatste mijn handpalm op haar mond.

‘Als mijn boek uitkomt, reis ik de wereld rond om het te promoten. Dan slaap ik in de mooiste hotels en drink ik water van zeventig dollar, op kosten van de uitgever.’ Ik haalde mijn hand weer weg.

‘Mag je vrouw ook mee op reis eigenlijk?’

‘Nee, die blijft thuis om taarten en kip te bakken, zodat de keuken tenminste in gebruik blijft, anders is het zonde natuurlijk, een belediging voor de keuken als het ware.’

‘Op een paar verbeterpuntjes na zijn het mooie dromen.’ Moira gaapte en verontschuldigde zich. ‘Het komt niet door je verhaal hoor, je bent leuk gezelschap, ik ben alleen kapot.’

Ik keek op de klok. Kwart over elf, in Nederland was het nu al kwart over vijf ‘s nachts. Ik stelde voor om te gaan slapen.

‘Zal ik je tot slot een leuk clichévoorbeeld geven uit de gemiddelde romcom?’ vroeg Moira.

‘Doe eens.’

‘Ergens aan het eind van de eerste akte, zeg na een minuut of 35, dan belanden de hoofdrolspelers bij elkaar in bed en dan gebeurt er niets.’

‘Helemaal niets?’

‘Nee. Ze vallen alleen tegen elkaar aan in slaap. Hij met zijn armen om haar heen en zij geborgen in de warmte van zijn lichaam.’

‘En er gebeurt niets?’

‘Niets, nada. Alleen een welterusten kus.’

‘Is dat niet erg onrealistisch?’

‘Nee, want dat is wat wij gaan doen.’ Moira stond op en liep naar de slaapkamer.

‘Ga je mee?’

Coney Island

‘Goedemorgen Finnie.’ Moira drukte haar lippen op mijn wang en ik rook de frisse geur van tandpasta.

‘Ook goedemorgen.’ Ik verdween naar de badkamer om ook snel mijn tanden te poetsen. Moira hield de dekens omhoog zodra ik de prinsessenkamer weer binnenliep. Ze had haar topje uitgedaan en lag topless op me te wachten.

‘Komt dit ook voor in romcoms?’ vroeg ik verrast.

Ze knikte. ‘Absoluut. Ergens halverwege de film gaan de hoofdrolspelers met elkaar kroelen enzo.’

‘Enzo?’

‘Enzo. Waarom heb jij je shirt nog aan?’

Na een lange, lome vrijpartij, een lichte brunch van fruit met yoghurt op het balkon en een lauwe douche, zaten we om één uur eindelijk in de metro. Moira droeg haar gele jurk met stippen en had haar haar bijeengebonden, alsof ze zo uit een film uit de jaren vijftig was gestapt.

De rit naar Brooklyn was een attractie op zich. Boven de grond hadden we een heerlijk uitzicht op mensen, huizen en straten vol auto’s en vrachtwagens. Onder de grond spiegelde andere passagiers in het raam, lezend, slapend of pratend en konden we ze ongegeneerd bekijken. Als we niet naar andere mensen keken dan keken we naar elkaar.

Een uur later stopte de metro voor het Luna Park en liepen we hand in hand naar de ingang. Ik kocht twee kaartjes en we liepen het terrein op dat door de slimme manier van inrichten ineens niet zo klein leek als op foto’s. Er klonk vrolijke kermismuziek uit de boxen, continu overstemd door enthousiast gegil en het klikkende geluid van wielen op metaal.

‘We gaan wel elke achtbaan uitproberen, hè,’ zei Moira uitgelaten. ‘Als je durft natuurlijk.’

‘Waarom zou ik niet durven?’ wilde ik weten.

‘Omdat jij mijn Yang bent, en ik,’ ze wees op zichzelf, ‘als Yin dat allemaal wel durf.’

‘Dat is wel een magere onderbouwing hoor,’ vond ik.

Ze trok me mee naar de eerste achtbaan die we tegenkwamen. 'We doen ze allemaal. Twee keer! Minstens.'

We namen plaats in de eerste en ze gooide haar armen omhoog. 'Zonder handen!'

Moira sleepte me mee van de ene naar de andere achtbaan. Voor de vorm bezochten we nog een paar andere, kleinere attracties en speelden we een paar spellen om daarna een derde keer in de achtbanen te gaan.

Haar wangen gloeiden van plezier en opwindning. We liepen rond tussen de attracties, dronken cola en aten popcorn. Ik pakte mijn telefoon en filmde Moira terwijl ze een rondje draaide waarbij haar jurk opbolde.

Ze wenkte me. 'Kom eens hier', zei ze onverwacht, 'maken we een usfie.' Moira nam de telefoon over, kwam naast me staan en kustte mijn lippen zodra we allebei in beeld waren.

'Die foto aan je muur van Coney Island geeft nog niet eens een fractie weer van hoe het hier is,' vond Moira. 'Qua sfeer en qua beleving bedoel ik.'

'Ik denk niet dat welke foto dan ook recht doet aan wat wij vandaag voelen,' zei ik tevreden.

'Wat voelen we?' Ze keek me vol verwachting aan.

'Er is zelfs geen woord dat recht doet aan wat wij vandaag voelen,' verbeterde ik. 'Alles wat ik voel zit hier.' Ik wees naar mijn hart. 'Dit weekend, de reis, de achtbanen.'

'Poëet.' Ze sloeg haar armen om me heen.

'Komt nu de aftiteling van onze romcom?' vroeg ik. 'De hoofdpersonen, innig verstrengeld. Een afscheid in close-up, de camera die langzaam omhooggaat, je ziet mensen langslopen met ons in het midden, de camera zoomt nog meer uit, je ziet het pretpark in vogelvlucht, dan nog hoger, je ziet Coney Island en wij verdwijnen in de massa, muziek zwelt aan. Iets romantisch. Dan komen de credits.'

'Misschien is er zelfs een epiloog tijdens de credits,' zei Moira. 'Of een scene na de aftiteling. Als iedere medewerker is genoemd en de zaal praktisch leeg is - op een paar mensen na die nog nagenieten en in de sfeer van de film willen blijven - zie je een onverwachte glimp van de hoofdpersonen. Een verrassing voor de volhouders.'

'Dat zijn de beste verhalen,' beaamde ik.

Moira knikte. 'Alleen zitten wij nu nog midden in het verhaal, nog geen tijd voor de aftiteling. Bovendien is het tijd voor het hoogtepunt.'

'Alweer?' knipoogde ik.

Ze keek me ondeugend aan. 'Ik bedoel het hoogste punt.' Ze trok me mee richting het reuzenrad waar we een gondel voor onszelf kregen en een paar tellen later keken we uit over de boulevard, de zee en de mensen beneden ons.

'Hoe zullen anderen naar óns kijken?' vroeg ik.

Moira kroop tegen me aan. 'Ze zullen zeggen; "wat een aanhankelijk stel. Vooral hij kan zijn handen niet van haar afhouden." Zodra ze haar beter bestuderen begrijpen ze dat wel. Ze heeft alles in huis wat een man kan wensen; een leuke persoonlijkheid, een lekker lichaam met alles in verhouding en niet onbelangrijk; humor.'

Mijn hand dwaalde af naar haar billen en ik streelde ze zover dat zittend kon over de jurk heen. 'Een lekker lichaam, uiteraard, maar vooral de humor doet het hem. Om nog maar eens met een cliché te strooien: perfect voor elkaar.'

'Net Yin en Yang,' zei Moira. Ze streelde mijn hand. 'Als ze ons in een museum zetten, verdringen mensen zich om ons te zien, het toonbeeld van compatibiliteit. Dat staat dan ook op een bordje.'

'Iedereen houdt van ons.'

'Wat valt er nou niet van ons te houden,' zei Moira.

'Precies.' Ik boog voorover en begroef mijn lippen in haar haar. 'Zoals ik al doe.' Ik fluisterde het zo zacht dat ze het niet kon horen. Ze hoefde het ook niet te horen, ik wilde het alleen uitspreken.

'Wat zei je?' vroeg ze. Ik twijfelde of ze het had verstaan of niet.

'Niets, je hoorde een windvlaag denk ik.'

'Oh.'

We draaiden een paar keer rond.

'Pak je telefoon eens,' zei Moira onverwacht.

'Wie ga je bellen?'

'Niemand, ik wil dat je een filmpje maakt.'

'Huh, wat? Nog een?' Dit weekend zat vol verrassingen. Zodra de camera liep stak ik mijn duim op.

'Loopt ie?' vroeg Moira.

'Hij loopt. Vandaar de duim.'

'Oké.' Ze ging er goed voor zitten. 'In de betere romcom, en ook in het betere romantische avontuur—'

'RomAvs,' onderbrak ik plagend.

Moira trok een verontwaardigd gezicht. ‘Cameramannen houden doorgaans hun mond.’

‘Sorry.’

‘Take two. In de betere romantische comedy of drama—’

De gondel stopte abrupt met een metalig, piepend geluid onderaan het rad, het ritje was voorbij. Moira pakte de telefoon over. ‘Als jij nu uitstapt en die metershoge suikerspin voor me koopt dan spreek ik de boodschap zelf wel in.’ Ze duwde me de gondel uit.

‘My girlfriend wants another ride,’ zei ik en stopte de jongen van de attractie wat geld toe zodat ze niet opnieuw in de rij hoefde te staan. Hij pakte het geld aan en sloot zonder blikken of blozen het poortje. Moira verdween omhoog en zwaaide. ‘Tot zo,’ riep ze me na.

Tien minuten later was ik terug met de grootste suikerspin die ik kon vinden. Moira stond al te wachten en hield mijn telefoon omhoog. ‘Eerlijk oversteken?’

Voor ze de telefoon losliet zei ze: ‘Je mag dit pas bekijken als we thuis zijn en jij alleen en eenzaam in je bed ligt. Beloofd?’

Ik beloofde het en ze liet de telefoon los.

Moira plukte aan haar suikerspin en nam een hap. De roze kleur contrasteerde goed bij haar jurk en ik maakte er een foto van.

‘Zal ik je eens iets verklappen,’ zei ze.

‘Doe eens.’

‘Ik hou eigenlijk niet eens van suikerspin, een hapje is meer dan genoeg voor de rest van het jaar.’

‘Helemaal mee eens, zoete en plakkerige bende,’ beaamde ik. ‘Net als macarons.’

‘Die zijn wel weer lekker, bij de thee bijvoorbeeld,’ zei Moira. Ze gaf de suikerspin aan een moeder met drie kinderen. ‘Hoe laat is het in Nederland?’ vroeg ze intussen.

Ik rekende terug. ‘Elf uur ‘s avonds.’

‘Bedtijd dus.’ Moira boog zich naar me toe voor een plakkerige kus. ‘Ook voor ons.’

‘Goed idee,’ zei ik en voegde daar geheimzinnig aan toe: ‘We maken alleen nog één stop.’

Nieuwe Herinneringen

Soms ligt iets zo voor de hand dat je er gewoon niet bij stilstaat. Dat ik gevangen zat in een spiraal van achtenveertig uur had ook voordelen, die ik voornamelijk voor eigen gewin had gebruikt. Daar kwam nu verandering in.

Het plan om Moira op een verantwoorde manier achter te laten was op papier waterdicht. Of het in de praktijk ook zo zou uitpakken, daar kon ik alleen maar op hopen.

Omdat ik niet wist of dingen die ik had gekocht of zelfs maar had verplaatst samen met mij werden gereset was het belangrijk dat dit idee niet met mijn geld werd uitgevoerd. Het weekend ervoor had ik me verdiept in diverse loterijen in de wereld waarvan de trekking voor maandagochtend Nederlandse tijd zou plaatsvinden.

We verlieten halverwege de terugrit naar Manhattan de metro en liepen de eerste de beste supermarkt in. Ik kleedde het plan vervolgens zorgvuldig in.

‘In mijn pokertijd had ik soms visioenen welke kaarten iemand anders had,’ zei ik geheimzinnig. ‘Dat klopte vaak. Vannacht had ik een visioen over de nummers van een loterij.’

‘Oh ja joh,’ zei ze sceptisch. ‘Je weet wat ze zeggen over geluk in het spel, he?’

Ik haalde nonchalant mijn schouders op. ‘Misschien heeft het lot iets speciaals voor ons uitgestippeld: liefde én geluk.’

‘Laten we het testen,’ zei ze toegeeflijk. ‘Wat spelen we?’

Ik wees naar de lijst met loterijen die boven de kassa hing. ‘Pick10 klinkt goed. Ik heb de winnende getallen en het kost jou slechts een paar dollar.’

Moira haalde een briefje van vijf dollar tevoorschijn. ‘Kom maar op met die nummers.’

Tijd blijft een rekbaar begrip. De ene keer voelt een uur aan als een dag en de andere keer is het net of een heel weekend niet meer dan een seconde duurt. De uren na het Lunapark brachten we vrijend door in bed, die we alleen verlieten om dure chocolade en vruchtensap uit de koelkast te halen en om een tasje hamburgers en frites van Don bij de deur aan te pakken. Het besef van tijd verdween in New York volledig, het voelde alsof we in een extra dag leefden. Het voelde als een maandag. Moira sliep al, met een ontspannen en tevreden uitdrukking, opgekruld in bed en met

haar gezicht vlak bij dat van mij. Haar ritmische ademhaling maakte me rustig en ik voelde geen angst meer om te verdwijnen naar een wereld waarin Moira me nog niet kende. Ik kon niet beloven dat het idee me nooit meer weemoedig zou maken, maar ik kon het nu wel een plek geven. Ik begon niet opnieuw, ik ging verder.

Voor Moira zou verdergaan even lastig worden. Morgen zou ze naar me op zoek gaan. En daarna de politie, de FBI misschien. Ze zou duizenden vragen beantwoorden tot ze het dossier zouden sluiten. Daarna zou haar leven in rustiger vaarwater komen en zou ze – op haar beurt – mij een plek geven en met de zes ton die over een kwartier op haar lot ging vallen kreeg ze een nieuwe kans.

Met Moira zou het goed komen, ze had een sterk karakter. Haar hoofd was nu nog alom aanwezig maar het hart zou voor balans zorgen, daar was ik van overtuigd.

Ik streeelde een lok haar uit haar gezicht en ze opende haar ogen. 'Hoe laat is het?' 'Net half twaalf,' zei ik.

'Dan is het nog lang geen tijd om op te staan.'

'Nog lang niet,' bevestigde ik. 'We gaan nu pas slapen.'

Moira draaide zich om en pakte mijn arm zodat ik meerolde en tegen haar rug lag. 'Ga je ook over deze reis schrijven?' vroeg ze.

'Natuurlijk.'

'Kom ik er dan ook in voor?'

'Vanzelfsprekend.'

'Wanneer begin je met schrijven?'

'Snel.' Ik dacht er even over na en nam een besluit. 'Morgen!'

'Goed zo.'

Dit was geen loze belofte. Het werd tijd om mijn verhaal vast te leggen. 'Ik ga over jou schrijven,' zei ik. 'En over mij. En over ons.'

Ze klopte bemoedigend op mijn hand. 'Dat wordt een bestseller, dat kan niet anders. Zeg, Yang?'

'Dat ben ik.'

'Bedankt voor de suikerspin. Enzo.'

'Jij bedankt voor de nieuwe herinneringen. Enzo.'

'Heb ik al gezegd dat ik je leuk vind?'

'Nee.'

'Help me dan herinneren dat ik het morgenvroeg als eerste zeg,' plaagde ze.

'Doe ik.' Ik kuste haar achterhoofd. 'Tot morgen Yin.'

Binnen een paar minuten was ze weer in een diepe slaap weggezakt.

Het kostte moeite om de neiging te weerstaan haar wakker te maken en de waarheid te vertellen. Zou ze het geloven? Ze moest het wel geloven als ze me zag verdwijnen. Maar wat dan? Wat zou haar verklaring zijn? Het dilemma van wat zwaarder woog; een levenslange onzekerheid over mijn lot of een levenslange onzekerheid over of ik ooit weer zou verschijnen, had ik nog steeds niet opgelost.

Mijn telefoonalarm trilde, het was tijd om op te staan. Ik rolde Moira zacht uit mijn armen, maar niet zacht genoeg.

‘Ga je weg?’ vroeg ze slaperig.

‘Alleen naar het balkon,’ antwoordde ik, en glipte uit bed.

‘Oké. Niet vallen he.’

‘Natuurlijk niet, lieve Moira.’ Ik liep om het bed heen en ging op mijn hurken bij haar zitten. Ze maakte een geluid waaruit ik niet kon opmaken of ze me had gehoord of niet. Het gaf niet. ‘Geen zorgen,’ zei ik fluisterend, ‘ik ga nergens heen, ik ben altijd hier.’

Mijn hand drukte op haar borst ter hoogte van haar hart.

Ze giechelde. ‘Nee, ben moe. Morgen weer, Finn.’

Ik liep het balkon op. De geur van het park hing nog overal en ik snoof het op om het me later te kunnen herinneren. Ik zou hier nooit meer terugkeren, niet zonder en niet met een andere Moira. Ik wilde alleen maar nieuwe herinneringen met haar, of dat nu thuis was of in een ver land.

Nog een keer keek ik in de slaapkamer naar Moira, daarna liep ik naar de hal en trok ik de deur van de suite achter me dicht. In de lobby gaf ik de portier honderd dollar fooi, zodat hij zich later zou herinneren dat ik een blokje om was gegaan. Ik glimlachte. Dit was een goed weekend.

Daarna verdween ik in de nacht.

Moira

Hoofdstuk 17

Finn staat achter me, bij de deur, ik hoef me niet eens om te draaien om hem ook daadwerkelijk te zien, ik vóel zijn aanwezigheid. Als ik het tekstbestand schuld bewust sluit, zie ik de foto van mij met de suikerspin weer. Hoewel, ik ben dat niet, dat is een andere Moira, ik heb niets te maken met... haar.

‘Dit is voor het eerst,’ zegt Finn schaapachtig achter mijn rug. ‘Een beetje ongemakkelijk ook.’

‘Zou je denken,’ zeg ik zo bits mogelijk. Ik hoop dat hij mijn boosheid door de woorden heen voelt.

‘Dat was een fijne dag.’ Hij doelt natuurlijk op Brooklyn.

‘Ik zou het niet weten,’ zeg ik, nog steeds van mijn stuk. ‘Hoe kan dit?’

‘Wat heb je gelezen?’

‘Genoeg.’

Hij legt een hand op mijn schouder. ‘Dan weet je net zoveel als ik.’

Ik draai me om en sla zijn hand weg. Hij kijkt geschrokken en ook een beetje beschaamd.

‘Dit was niet de bedoeling,’ zegt hij zacht.

Ik snuif. ‘Wat niet? Dat ik erachter ben gekomen dat je me weet ik veel hoeveel weekenden al aan het lijntje houdt? Mij manipuleert alsof je me echt leuk vindt?’

Finn protesteert. ‘Ik vind je echt leuk, is dat niet duidelijk? Je bent mijn beste vriend.’

‘Lekkere vriend ben jij,’ roep ik uit. ‘Verzwijgen dat je na twee dagen verdwijnt, mij in onzekerheid achterlatend. Elke keer weer, blijkbaar.’

Ik hou me in, maar ik ben echt zo ontzettend boos. Kwaad gewoon. Mijn bloed kookt. En dat Finn er bijzonder kalm onder blijft helpt absoluut niet.

‘Luister Moira,’ roept hij uit. ‘Ik heb niet gekozen voor deze situatie. Zonder jou was ik zeker doorgedraaid, het is voorbestemd dat jij precies in dit weekend mijn leven binnenviel, dat het stralend weer is en dat we allebei gezond zijn. Een van ons zou maar net griep hebben en dat steeds opnieuw. Dat zijn heel veel zakdoekjes.’

Dat laatste zegt hij met een uitdagende blik in zijn ogen in een poging me te laten lachen. Tevergeefs.

‘Heb je er weleens over nagedacht wat het mij doet?’ vraag ik streng. ‘Wat anderen over mij denken op maandag. Wakker worden in een leeg bed, wéér een man verdwenen uit mijn leven, al eens eerder veroordeeld. Dat kan ik totaal niet rijmen met vriendschap.’

Ik sta op en pak mijn spullen. ‘Ik ga.’

Als ik langs hem heen naar boven loop zegt hij: ‘Ik weet niet zeker of ik zo verdwijn.’

‘Hoe bedoel je?’ Ik draai me om.

‘Er zijn zoveel spelregels die ik nog niet ken. Misschien blijft er een kopie van mij in deze realiteit en begin ik opnieuw in een parallel universum, of andersom. Misschien wordt deze hele tijdlijn gewist en verdwijn jij ook, alles, iedereen, en ben ik de enige die weet dat we opnieuw beginnen. Alles is mogelijk.’

De laatste optie geeft me rillingen. Alle kracht verdwijnt uit mijn benen en ik grijp de leuning vast. Hij legt zijn hand op mijn rug en duwt me zachtjes naar boven.

Finn zegt zacht maar dwingend: ‘Het is tien voor zes, laten we in de kamer gaan zitten.’

Als ik me installeer op de bank haalt Finn een glas water. Intussen kijk ik naar de foto van het Lunapark aan de muur. In een ander leven was ik daar en ik vraag me af hoe het nu met die ‘mij’ gaat, achtergelaten in een ver land. En hoeveel dagen is dat geleden?

Finn geeft me het glas. Het drinken van kleine slokjes water maakt me iets rustiger.

‘Hoe vaak?’ vraag ik.

‘Wat bedoel je,’ vraagt hij overbodig.

‘Hoe vaak heb je me gezien?’

‘Ik zie je niet elke keer.’

‘Is elke genummerde map een weekend?’ vraag ik.

Finn knikt. ‘Dit is weekend 148.’

‘Dus ik ben de 148e kopie?’ Ik probeer het te bevatten maar als ik het hardop zeg wordt het alleen maar onduidelijker.

‘Zo zie ik het niet,’ zegt hij.

‘Begin het dan maar snel zo te zien,’ zeg ik. ‘Ik herken me namelijk helemaal niet in de foto’s, de filmpjes en je memoires.’

‘Ook niet een beetje?’ vraagt hij hoopvol.

‘Nee,’ zeg ik resoluut maar dat lieg ik. Natuurlijk herken ik me in sommige aspecten van die andere Moira’s. Dat hoeft Finn alleen niet te weten.

‘Ik ben uniek, de enige echte Moira 148, niet Moira 12, Moira 89 of Moira uit Brooklyn. Ik ben de Moira van... van...’

‘De cavia’s en de okapi’s’, helpt Finn.

Ik knik heftig. ‘Als je dat maar weet!’

Finn komt naast me zitten en legt zijn hand op mijn been. Ik voel me ineens erg naakt in slechts een onderbroek en overhemd dat niet dicht kan, alsof ik me nergens meer achter kan verschuilen. Dan ben ik me er van bewust dat het niet mijn lichaam is dat naakt voelt, het zijn mijn gevoelens, mijn hart. Finn, waar ik slechts twee dagen mee door heb gebracht, kent mij door en door. Wie weet wat hij nog meer over mij weet, dingen die hij niet heeft opgeschreven. Wat heb ik hem in hemelsnaam allemaal toevertrouwd?

Tegelijkertijd voel ik een ongekennde jaloezie de kop op steken, daar is die blonde bimbo van het feest een lachertje bij. Ik ben jaloers op... mezelf!

‘Vertel eens over de anderen,’ vraag ik.

‘Wat valt er over ze te vertellen?’ vraagt Finn zacht. ‘Jij kent ze beter dan ik.’

‘Natuurlijk ken ik ze niet. Jij kent ze, ik heb ze nooit ontmoet.’

Finn legt zijn vrije hand op mijn voorhoofd en beweegt deze langzaam naar beneden, zodat ik mijn ogen sluit.

‘Alles wat ik van ze weet, weet jij allang.’

‘Er is geen morgen?’

‘Voor mij niet. Voor jou hoop ik wel.’

‘Je weet het niet eens zeker?’

‘Hoe kan ik dat ook weten? Mijn weekend met jou stopt over een kwartier.’

Ik haal zijn hand weg en open mijn ogen. Hij kijkt me recht aan.

‘Je moet me wat beloven,’ zeg ik, milder.

‘Nou?’

‘De anderen die je nog gaat ontmoeten. Vertel het ze. Vertel het... mij. Geen toneelstukjes meer.’

‘De afgelopen achtenveertig uur was geen toneelstukje,’ zegt Finn. ‘En had jij me geloofd als ik je alles had verteld? Of was je gillend weggerend?’

‘Of ik je geloof is niet jouw probleem,’ en dat meen ik. ‘Je hebt bewijs genoeg om te laten zien, het is aan jou hoe je het brengt.’

‘Het voelt als valsspelen,’ prevelt Finn, en voor het eerst lach ik hem midden in zijn gezicht uit, niet omdat ik geamuseerd ben, het klinkt alleen zo ontzettend dom.

‘Het níét vertellen is valsspelen,’ roep ik. ‘Stop voor mij te denken, dat kan ik prima zelf. Beloof me dat je het in ieder geval een keer probeert.’

‘Ik beloof het,’ zegt Finn.

‘Ze zullen het begrijpen. En geloven. Omdat ik jou geloof. Denk ik.’

‘Oké.’

Omdat ik hem nu wel genoeg de les heb gelezen laat ik even een stilte vallen.

‘Hoelang hebben we nog?’ vraag ik vervolgens.

‘Niet lang meer.’

Ik verwacht dat er ergens buiten een kerkklok slaat, zoals in films gebeurt om onheilspellend aan te geven dat de tijd op is. Het blijft echter stil. Ik pak mijn telefoon, het is zes over zes. Over negen minuten weet ik hoe dit afloopt. Er is zelfs nog een kans dat ik in een verborgen camera-programma zit. Automatisch scant mijn blik de kamer op zoek naar bewijs.

‘Heb je het herkend?’ vraagt Finn.

‘Wat?’ vraag ik automatisch al weet ik in alle eerlijkheid dondersgoed wat hij bedoelt.

Finn komt dichterbij en kijkt me in de ogen, hij wil de intimiteit verhogen maar daar trap ik niet in.

Hij vraagt het nog een keer en voegt eraan toe: ‘Je voelde wel iets, neem ik aan?’

‘Wat wil je horen Finn?’ zucht ik. ‘Dat je de liefde van mijn leven bent? Dat we oud gaan worden samen en als opaatje en omaatje in een wit huis met veranda in Alabama wonen? Dat we elk jaar een groots familiefeest houden en onze kinderen en kleinkinderen op bezoek komen om met de alpaca’s te spelen terwijl de mannen steaks op de barbecue grillen?’

Finn opent zijn mond om wat te zeggen. Jammer dan, ik ben nog niet klaar.

‘Of wil je dat ik hier op mijn knieën val en mijn hoofd tegen je borst druk, je omhels en smEEK te blijven? Ik heb mijn hart dit weekend zoveel mogelijk laten spreken, nu is het klaar en gaan we verder met onze levens. Ik terug naar de realiteit van schuldeisers en wonen bij mijn zus, jij terug naar al die onwetende naïeve versies van mij.’

Ik vraag me af of mijn houding hem krenkt, niet dat dat me op dit moment uitmaakt overigens. Dit is voor mij nu even makkelijker.

Tien over zes. Mijn tirade maakt me iets rustiger.

‘Jij bent allesbehalve naïef,’ zegt Finn verzoenend. ‘Dit is de eerste keer dat ik kan vragen wat je voelt, van alle 148 Moira’s ben je immers de enige die mijn geheim ontdekte.’

Finn zegt het lijmend maar het werkt. ‘Je vraagt naar de bekende weg,’ zeg ik, milder. ‘Je hebt vijf minuten en vraagt naar dingen die je allang weet. Je hebt erover geschreven. Hopelijk begrijp je dat ik het niet kan bevatten. Weet je nog wat je zei, zes weken geleden?’

Finn rekt terug, hij denkt aan zes weken in zijn universum. ‘Het tuinfeest,’ help ik hem.

‘Ah.’

‘Je zei dat als ik in kismet geloofde, we elkaar weer tegen zouden komen. We hebben allebei een beetje gesmokkeld. Ik ren al weken door het Plantsoen in de hoop je tegen te komen en je ziet mij al 148 keer op hetzelfde tijdstip voorbijkomen. Ik geloof er wel in, dat er iets is voorbestemd bedoel ik. Ik geloof echter ook in eigen ingrijpen.’

‘Had je liever gewild dat we dit weekend niet hadden gehad?’ vraagt Finn onzeker.

‘Het zou dat wat komen gaat wel makkelijker maken,’ zeg ik. ‘Zeker wat de nasleep betreft.’

Finn knikt. ‘Ooit zal dit gedoe, deze glitch, hopelijk voorbij zijn.’

‘Dat hoop ik ook voor jou, al is het dan wel zonder mij.’

Nog drie minuten. Buiten blaft een hond.

‘Eén ding, hoe definieer jij liefde?’ vraag ik. ‘Je hebt er lang genoeg over na kunnen denken.’

Finn legt zijn hand nu op mijn wang.

‘Elk hart is gehavend, gaandeweg het leven vallen er gaten in die niet te helen zijn. De eerste reactie is om wat er nog van het hart over is te beschermen achter een muur, of te verstoppen, zodat een ander die gaten niet ziet. Je hoopt dat je hart weer heelt. Dat gebeurt niet, want het heeft je gemaakt tot wie je bent. En wanneer twee gehavende harten als een legpuzzel in elkaar passen en één sterk hart worden, is dat liefde.’

‘Jeetje, wat klinkt dat plechtig,’ zeg ik plagend. ‘Dit stond zeker op een tegeltje boven de wc bij Seamus. Jij bent veel te dom om dit zelf te verzinnen.’

Finn kust mijn wang en ik laat het toe.

Nog twee minuten.

De zenuwen gieren door mijn lijf, bang voor het onbekende dat komen gaat. Finn kan blijven of verdwijnen, ik kan blijven of verdwijnen.

Nog anderhalve minuut en mijn hart klopt aan de deur. Meer dan een kier doe ik niet open. Ik kijk Finn aan. 'Ik ben bang.'

'Ik ook,' geeft hij toe.

Nog een minuut.

Er gaan duizenden vragen door mijn hoofd. Miljoenen dingen die ik nog wil vragen. Miljarden dingen die ik nog wil zeggen. Er is slechts tijd voor één kus en zelfs die krijgt hij niet van me.

'Weet je,' zegt Finn.

'Zeg het eens.'

'Van de meeste films zijn de vervolgen slecht. In ons geval is Kismet deel 148 tot nu toe het beste deel. Ondanks het einde, dat bij nader inzien niet zo voorspelbaar is als je had gedacht.'

'Sorry hoor,' zeg ik dwars, 'maar ik vind het einde gewoon slecht.'

Nog dertig seconden.

Finn vervolgt: 'Voor dit soort verhalen gaan mensen naar de bioscoop, kopen ze boeken en luisteren ze liedjes. Omdat het echt is.'

'Ja,' geef ik bijna onhoorbaar toe.

'Ik hou van je,' zegt Finn, en dan is hij ineens weg.

Met mij gebeurt er niets, ik ben er nog. De afdrukken van zijn omhelzing verdwijnen onmerkbaar uit mijn huid, de plek op de bank waar hij zat veert langzaam terug. Ik zie op mijn telefoon dat het kwart over zes is.

Ik kijk om me heen wat er veranderd is. Zo te zien niets, mijn theemok van gisteravond staat nog op de tafel. Ik loop naar boven en verwacht half dat Finn weer in bed is beland, maar het bed is leeg en blijft leeg. Mijn jurk slingert op de grond tussen knoopjes. Dan zie ik een ekster brutaal tegen het raam tikken.

Als ik de deur open, vliegt hij verontwaardigd weg. Vanaf het balkon staar ik het park in en verwacht half dat ik mezelf zie lopen of dat er een ziekenauto langs scheurt, in dit stadium kan alles. Dat gebeurt niet. Dan valt mijn oog op een oudere man die zich aan de waterkant afdroogt. Zijn hond doet nog een laatste, tevergeefse poging een eend te vangen. Het moment is surrealistisch.

Nadat ik me heb aangekleed loop ik naar beneden en controleer ik de inhoud van de koelkast. De overgebleven sushi en tapas van gisteren staan er nog in.

Dan zie ik op de keukentafel de sleutelhanger van Alabama liggen. De leegte die ik ineens voel is overweldigend, maar daar moet ik later mee dealen. Ik neger mijn gevoelens en denk logisch na. Ik ga gewoon naar huis en doe alsof het een fantastisch weekend is geweest. Ik hoef niet eens te doen alsof, het wás een fantastisch weekend. Later vandaag zal ik – voor de vorm - Finn een SMS sturen, en hem weer iets later bellen. Morgen klop ik aan zijn deur. Overmorgen bel ik de politie en ben ik de bezorgde kennis slash vriendin. Ook dat hoef ik niet eens te acteren.

Bij de entree roep ik nog een keer zijn naam, hardop en mijn stem galmt door het huis. Het blijft stil. Dan open ik de voordeur en loop naar buiten. Ik laat de deur in het slot vallen. Als ik naar het hek loop stop ik even en laat ik mijn handen langs de rozen, die ik gisteren zo zorgvuldig heb gesnoeid, glijden. Over een paar weken zullen de nieuwe knoppen weer uitbloeien tot mooie, volwaardige bloemen. Ik kijk nog een keer omhoog, alsof ik verwacht dat Finn op het balkon staat en ‘gefopt’ roept, breed lachend en smekend of ik terug naar bed kom.

Natuurlijk staat hij daar niet. Ik ruik aan een roos die ik vervolgens met een paar knakken pluk en in mijn tas stop.

Dan zet ik er een streep onder en parkeer ik Finn op een veilige plek in mijn hoofd.

Hoofdstuk 18

Een wijkagent tuurt door het raam, hij hangt schuin met een voet op het bordes en houdt zich vast aan de deurpost.

‘Niets te zien,’ zegt hij.

Even later ligt hij op zijn knieën om door het raampje van het souterrain te kijken.

‘Hij reist regelmatig begreep ik, zit hij niet gewoon in het buitenland?’ vraagt hij afwezig.

‘Daar heeft hij het niet over gehad,’ zeg ik ongeduldig. ‘We zouden deze week wat gaan eten.’

‘Waar?’

Wat maakt dat nou uit, denk ik. Ik zeg: ‘Gewoon in de binnenstad.’

‘Oh.’

Hij belt nog een paar keer aan.

‘Dat doe ik al twee dagen, de burens worden er gek van.’ Ik sla mijn armen demonstratief over elkaar.

‘En u heeft geen sleutel?’

‘Waarom zou ik een sleutel hebben, ik ken hem pas twee dagen.’

‘Misschien wil hij u gewoon niet meer zien.’

Ik kijk hem vernietigend aan. ‘Hij is al drie dagen verdwenen, dat zeg ik al de hele tijd en niet voor niets.’

‘En u bent bezorgd?’

‘Is dat nog niet duidelijk?’

‘Een beetje wel ja,’ geeft hij toe. ‘Laten we nog even wachten met het trekken van conclusies. De naaste familie heeft ook nog niet gereageerd.’

Met behulp van social media achterhaal ik het telefoonnummer van Felicia. Als ik haar aan de lijn heb leg ik in het kort uit dat haar broer is verdwenen. Felicia reageert eerst laconiek en sceptisch tot ze vraagt hoe ik ook alweer heet en een half uur later staat ze voor de deur. Ze stelt zich vluchtig voor en opent de deur met een reservesleutel.

Het is drie dagen sinds ik hier voor het laatst ben geweest, alles is nog exact hetzelfde. Ik volg Felicia door het huis, eerst de keuken en de woonkamer, dan het

souterrain en vervolgens de zolder, douche en slaapkamer waar ik me een beetje schaam om het onopgemaakte bed.

In de koelkast is de sushi al aan het schimmelen en Felicia kiepert alles meteen in een vuilniszak.

‘Wil je koffie of thee?’ vraagt ze. Ik knik. ‘Thee graag.’

Als we even later aan de keukentafel zitten belt ze naar Finns mobiele telefoon die meteen overgaat naar de voicemail. Ze zegt: ‘Finley, bel me zodra je dit hoort. Ik zit in je keuken en maak me zorgen.’ Felicia kijkt naar mij en vervolgt dan: ‘Wij maken ons zorgen. Je weet wel wie ik met ‘ons’ bedoel.’

Ze hangt op en legt de telefoon weg. ‘Hij maakt wel vaker rare sprongen, je krijgt soms geen hoogte van hem. Jij hebt het afgelopen weekend met hem doorgebracht?’

‘We zijn samen op pad geweest,’ zeg ik, mijn woorden afwegend. ‘En hij heeft mijn zus en haar gezin ontmoet.’ Het laatste benadruk ik om aan te geven dat ik niet zomaar de eerste de beste scharrel ben.

‘Wanneer ben je precies naar huis gegaan?’ vraagt ze.

‘Maandagochtend, rond zes uur,’ zeg ik. ‘We kwamen laat terug uit het casino, hebben hier een paar uur geslapen en ik heb in de ochtend de deur achter me dicht getrokken, Finn lag nog in bed.’

‘Nog iets gewonnen?’

‘Vierenhalve ton,’ zeg ik trots.

‘Netjes,’ prijst Felicia. ‘Wonnen jullie dat met poker?’

‘Nee, met blackjack,’ antwoord ik snel. ‘En ik won, hij hielp me een beetje, we hebben alleen mijn geld ingezet.’

‘Goed gedaan,’ zegt Felicia. ‘Weet je, ik denk dat Finn vanzelf weer komt bovendrijven, dat doet hij immers altijd. Voor de zekerheid doe ik aangifte van zijn verdwijning. Ik wil wel jou als referentie opgeven, als je dat niet erg vindt.’

‘Dat snap ik, geen probleem.’ Ik kijk er koeltjes bij, al zit het me verre van lekker.

Terecht blijkt een paar dagen later. De politie nodigt me uit op het bureau waar ze me twee uur lang ondervragen. Finn is een rijke en dus prominente inwoner van de stad en ik ben al eens veroordeeld, alle rode vlaggen gaan omhoog. Finn is nu vijf dagen weg, zijn paspoort is nergens gebruikt en er is ook geen geld opgenomen.

Ik heb getuigen en alibi's, wat me genoeg lijkt om te bewijzen dat ik er niets mee te maken heb. Het casinoverhaal vindt de recherche erg interessant en ze gaan de beelden opvragen. Ik geef op elke vraag antwoord. Ze zullen nooit vragen naar de keren dat Finn terug in de tijd werd gegooid, dus daar hoef ik ook niet over te liegen.

Zaterdagochtend bel ik met het casino om te vragen wanneer ze mijn geld overmaken. Het is nu een week geleden, dat het zo lang duurt is ronduit belachelijk. Nadat ik eerst vier keer ben doorverbonden komt het hoge woord eruit: vanwege het politieonderzoek is het geld vooralsnog bevroren. Als er nieuws is word ik meteen teruggebeld, beloven ze.

Diezelfde middag word ik inderdaad gebeld, alleen niet door het casino. Het is Finns advocaat, die vraagt of ik langs kan komen.

Vanderbilt – hij noemt zijn voornaam niet - is een forse man met lang haar in een staartje en ziet er eerder uit als een acteur dan als advocaat. Hij is teatraal in zijn doen en laten en ik mag hem meteen. Hij verontschuldigt zich dat hij nu pas contact heeft opgenomen.

'Finn belde me maandagochtend, dat wil zeggen, hij sprak mijn voicemail in,' zegt hij terwijl hij een berg paperassen van de ene kant van zijn bureau naar de andere kant verplaatst zonder er een blik op te werpen. 'Ik ging maandagochtend toevallig een paar dagen naar het buitenland, geen bereik, blabla, niet meteen gehoord, enzovoort, enzovoort, excuses, excuses. Nou ja, je bent er nu.'

'Waarom belde hij?' vraag ik nieuwsgierig.

Vanderbilt gaat in zijn stoel zitten en gebaart mij in de stoel tegenover hem plaats te nemen. 'Hij zei dat je misschien in de problemen zou komen en dat ik je dan moest helpen. De factuur voor alles wat ik voor je doe moet naar hem, zo benadrukte hij. Zit je in de problemen?'

'Dat weet ik niet. Misschien.'

'Omdat Finn is verdwenen.' Het is geen vraag. 'Dat doet hij vaker,' vervolgt Vanderbilt. 'Zit hij ineens in Thailand, Colombia, Birma, IJsland.'

'Wanneer bezocht hij Birma?' informeer ik, al weet ik het antwoord al. Ik zoek alleen naar kruimeltjes bevestiging.

Hij denkt even na. 'Drie weken geleden, vier misschien. Hij neemt altijd een souvenir voor me mee, snuisterijen, zo kitscherig mogelijk. Mijn hele huis staat er vol mee, heerlijk.' Hij loopt naar het raam en pakt een houten beeldje dat een vogel

voorstelt uit de vensterbank. Hij geeft het aan mij. 'Lelijk ding he,' zegt Vanderbilt trots. 'Echte Birmaanse kunst uit een fabriekshal.'

Het beeldje vind ik eerlijk gezegd best mooi. Ik strijk er met mijn duim over en voel het ruwe hout. Dit komt niet op me over als massaproductie, eerder als een persoonlijk gemaakt kunstwerkje.

'Hoe laat belde Finn maandagochtend?' Ik heb het gevoel dat ik de vragen afvuur als een privédetective en als het mij al opvalt, dan moet het hem, als getrainde advocaat, helemaal opvallen. Hij geeft echter gewoon antwoord zonder een wedervraag te stellen en ik zoek in elk feitje houvast voor mijn gammele gemoedstoestand.

Vanderbilt pakt zijn telefoon en bladert door de berichten. 'Iets over half zes.'

Ik reken terug, terwijl ik speel met het beeldje. Dat was net voordat Finn me betrapte achter de computer in zijn kantoor.

'De politie neemt het serieus op,' zeg ik. 'Waarschijnlijk omdat ik een dubieus verleden heb. Veroordeeld voor fraude, ex-man verdwenen. Het zal vast niet lang duren voor ze in mijn tuin gaan graven naar het lijk.'

'Je hebt nu een advocaat,' zegt Vanderbilt bemoedigend. 'Als je mij als advocaat wil natuurlijk.'

'Graag zelfs,' zeg ik terwijl ik opsta en het beeldje terugzet in de vensterbank. 'Ik heb overigens ook een ander klein probleem.'

'Hoe klein?' Vanderbilt kijkt op van zijn telefoon.

'Ik heb geld gewonnen in het casino, maar ze betalen me niet uit.'

Op zondag nodigt Felicia me bij haar thuis uit. Het is een knus appartement, helemaal mijn smaak.

'Als je denkt "wat stinkt het hier", ik heb vorige week net de muren geverfd,' zegt ze verontschuldigend. 'Een vriend van me zei dat er ook geurloze verf bestaat, wist ik veel. Ik ben wel erg blij met de kleur.'

'Blauw is ook mijn favoriete kleur, het is prachtig,' bevestig ik. Terwijl Felicia thee zet, maak ik van de gelegenheid gebruik de kamer te bekijken. De inrichting is smaakvol, er staat een hoge bank, een fauteuil en een bijzettafeltje. Naast de bank staat een bak met tijdschriften. In de open keuken staat een kloostertafel met lichtblauw beklede stoelen. Op het fornuis staan opgestapelde pannen, afgewassen,

waarschijnlijk om kastruimte te sparen. Het is goed te zien dat ze net als ik – neem ik aan - van koken en bakken houdt.

‘Ga lekker zitten,’ zegt Felicia uitnodigend. Ze zet mijn kop thee op de bijzettafel.

‘Ik wil mijn excuses aanbieden,’ vervolgt ze. ‘De politie is er hard ingegaan begreep ik, dat was níet mijn bedoeling.’

‘Het is niet erg,’ zeg ik naar waarheid. ‘Ik bedoel dat je mijn naam opgaf. De politie doet zijn werk. En ik heb niets te verbergen.’

‘Ik moet iets bekennen. Je belde woensdag en ik dacht eerst dat een gedumpte vriendinnetje wilde uithuilen ofzo. Tot je naam bij me doordrong, Finn heeft het over je gehad moet je weten.’

‘Oh? Wanneer?’ Ik ga er goed voor zitten.

‘Twee of drie weken geleden. Hij kwam net terug uit Birma en vroeg of ik mee wilde om kunst voor aan de muur te kopen. Ik nam hem mee naar een galerie waar hij een gigantische ingelijste foto van een pretpark kocht. Hij vertelde me tussen neus en lippen door dat hij de vrouw van zijn dromen had ontmoet. Finn had het ineens over zielsliefde en ik heb hem nog nooit zo hard uitgelachen. Hij praat nooit met mij over zijn liefdesleven en dan klinkt een woord als “zielsliefde” nogal dramatisch. Niet lullig bedoeld naar jou overigens.’

‘Oh ik begrijp dat wel hoor,’ zeg ik, ‘Finn houdt er wel van dingen plechtiger te maken dan feitelijk nodig is. Het heeft zijn charmes.’

‘Hij stuurde me nog een foto van je.’

‘Huh, welke dan?’

‘Gemaakt op een feest. Wacht even, dan zoek ik hem even op.’

Felicia houdt het scherm voor mijn gezicht, de foto is inderdaad van het tuinfeest. Ik sta onder een paar gekleurde lantaarns en kijk dromerig. Ik weet nog wanneer dit was. Robert had me even daarvoor gevraagd of hij me moest voorstellen aan mijn toekomstige man.

Het is de eerste keer sinds maandagochtend dat ik iets voel, het gemis is diep weggestopt en ook nu stop ik het weer weg.

Felicia kijkt van de foto naar mij. ‘Je bent anders in het echt,’ zegt ze. ‘Ik bedoel dat positief. Zelfverzekerder. Of zeg ik nu iets stoms?’

‘Nee hoor,’ zeg ik. ‘Het is zelfs een compliment.’

Zelf kan ik niet oordelen of ik zelfverzekerder ben geworden. Misschien is het het 'niemandmaaktmewatmasker' dat ik op heb gezet wat me anders maakt. Zonder dat masker zou ik waarschijnlijk ontredde uitstralen.

De rest van de middag praten we over van alles en nog wat, met telkens kleine bruggetjes naar Finn, en als ik laat in de avond naar huis ga heb ik er een vriendin voor het leven bij.

Maandag, acht dagen na de verdwijning, is een drukke dag. De politie vraagt of ik kan langskomen, al komt het niet echt over als een vriendelijk verzoek maar als een sommatie, dus Vanderbilt gaat mee. Eef en Josh hebben inmiddels ook vragen beantwoord, waarbij ik meer het onderwerp was dan Finn. Er komt een Europees opsporingsbevel en ze willen wat aanvullende informatie.

De rechercheur kijkt ervan op dat ik een advocaat meebreng die ook nog eens Finn vertegenwoordigt. Vanderbilt vraagt of ze me verdenken. Dat is niet zo, of in ieder geval nu niet meer zo. De meest recente theorie is dat we na de winst in het casino gevolgd zijn en nu willen ze weten of ik iets verdachts heb gezien.

'Niet dat ik weet', zeg ik, de rechercheur recht in zijn ogen aankijkend. 'We waren in een euforische stemming.'

De volgende stop is het hoofdkantoor van het casino. We worden in een klein hokje gestopt maar Vanderbilt weigert daar te gaan zitten. 'Regel maar een echt kantoor,' zegt hij bars. We mogen met een medewerker meelopen naar het kantoor van de vestigingsmanager. Die kan geen goede verklaring bedenken voor het bevroren van mijn tegoed.

Vanderbilt pakt een vragenlijstje uit zijn koffer en vouwt hem tergend langzaam open.

'Heeft het casino de beelden bestudeerd?'

'Ja.'

'Is er fraude geconstateerd?'

'Nee.'

'Verdenken jullie mijn cliënt van fraude?'

'Nee.'

'Is het geld eerlijk gewonnen?'

'Zover wij kunnen zien wel.'

‘Dus? Is het geld eerlijk gewonnen?’

‘Ja.’

‘Heeft het casino behoefte aan media-aandacht waaruit blijkt dat ze slechte verliezers zijn?’

‘Eh, nee.’

‘Maakt het casino vandaag nog de winst over, inclusief een week rente en met vermelding van spelwinst?’

‘Daarvoor moet ik even een belletje plegen.’

‘Prima, we wachten wel.’

De manager verdwijnt vijf minuten en komt terug met goed nieuws. ‘Geregeld hoor, het wordt per ommegaande gestort. En mogen we mevrouw nog een voucher aanbieden voor het nuttigen van een diner in een van onze vestigingen?’

‘Dat mag u, maar ik adviseer mijn cliënt deze dan te gebruiken als wc-papier.’

Hoofdstuk 19

De recherche komt tien dagen na de verdwijning Finns huis een tweede keer uit, op zoek naar eerder gemiste aanknopingspunten. Ze halen alle ansichtkaarten die in het toilet hangen van de muur en leggen ze op volgorde van reizen, in de hoop zo een patroon te ontdekken.

Op zijn computer vinden ze niets bruikbaar. De meest recente internethistorie vermeldt alleen zoekopdrachten naar hotels in en vluchten naar Azië. Verder vinden ze een tekstdocument met enkele hoofdstukken van een reisverhaal naar Ghana.

De lokale CSI neemt vingerafdrukken en als ze met behulp van blacklight naar bloed en andere lichaamsstoffen zoeken, ontdekken ze de vlek op de bank. Diezelfde middag lig ik in een stoel om DNA af te staan zodat ze mij als verdachte kunnen uitsluiten. De vrouwelijke arts zegt niet veel maar ik zie gewoon aan haar meewarige blik dat ze me veroordeelt over het roekeloze avontuurtje op de bank.

Ik onderga deze weken als een professional, kan ik wel zeggen. Ik werk mee met wie mijn medewerking nodig heeft, tenzij Vanderbilt ingrijpt. Af en toe probeert Finn mijn hart te bereiken, of misschien is het andersom en is het mijn hart dat naar hem verlangt. Ik druk deze gevoelens vakkundig de kop in door tegen mezelf te zeggen dat het niet meer dan een leuk weekend was. Leuk voor zolang het duurde, nu is het klaar.

Finns ouders zijn aardig en innemend. Ze stellen me veel vragen, niet om me uit te horen, maar uit belangstelling en omdat ze alles willen weten over wat hun zoon dacht en voelde. Blijkbaar deelde hij zulke dingen zelden met ze en nu hangen ze aan mijn lippen. Finn is naar anderen net zo gesloten als ik, besef ik. Het is geen toeval dat we elkaar hebben gevonden. Bam, daar is dat hart weer en ik bonjour het meteen terug naar de kerkers waar het thuishoort.

Finns ouders logeren zolang in het huis aan het Plantsoen en ik zie dat ze niet alleen hun zoon missen, ook hun eigen huis. Dit pand lijkt niemand gelukkig te maken. Felicia peinst er niet over om hier tijdelijk te wonen om zolang op het huis te passen. Ze woont dichtbij genoeg om de planten water te geven, bij wijze van spreken.

Ze laat het overigens niet bij excuses aan mij naar aanleiding van het politieoptreden. Als het mediacircus losbarst zorgt ze er persoonlijk voor dat ik nergens genoemd word, het is alsof ik helemaal nooit in Finns leven ben geweest.

De weken na de verdwijning zoeken we elkaar regelmatig op. Soms komt ze bij mij langs en praten we met Eef en Josh tot diep in de nacht. Mijn zus heeft de vakantie gecancelld en hoe ik er ook voor pleit dat ze gewoon moet gaan, ze wijkt niet van mijn zijde.

Vanderbilt zit intussen ook niet stil. Hij duikt ook in mijn fraudedossier en ziet meteen tientallen steken die de rechtsbijstand liet vallen. De schuldeisers hebben ondertussen lucht gekregen van mijn plotselinge rijkdom en ze komen om hun geld. Ik stuur ze door naar Vanderbilt, die een plan heeft bedacht. Hij belegt een ontmoeting met de andere partij, die verwacht dat ze vandaag een cheque in handen krijgen.

‘We gaan in hoger beroep,’ zegt hij met een uitgestreken gezicht. Ik zit naast hem en heb geen idee wat hij van plan is. Ik moest plechtig beloven alleen instemmend te knikken, dus knik ik instemmend.

Aan de andere kant van de tafel wordt het even stil, daarna klinkt er verontwaardiging. Als iedereen zijn zegje heeft gedaan gaat Vanderbilt verder.

‘Mijn cliënt is net als u slachtoffer van de malafide praktijken van haar ex-man.’

Ik moet me inhouden niet te grinniken om het oubollig klinkende malafide praktijken.

‘Er is geen reden niet te betalen, de rechter heeft een uitspraak gedaan,’ meent een schuldeiser. ‘We laten gewoon beslag leggen.’

Vanderbilt is niet onder de indruk. ‘En ik kan vragen gedurende het hoger beroep het vonnis te schorsen. Het is aantoonbaar dat mijn cliënt nooit één voet in het kantoor van haar ex-man heeft gezet, zelfs niet om een broodtrommeltje te brengen. Het geld dat mijn cliënt nu bezit, gebruikt ze om haar naam te zuiveren. We huren een detectivebureau in dat op zoek gaat naar de schuldige. Met het overige geld gaat mijn cliënt een leger advocaten inhuren, nog duurder en beter dan ik. Dit kan jaren gaan duren en aan het eind van de rit is de pot leeg en valt er niets meer te halen.’

Hij laat de woorden even bezinken.

‘Tenzij...’

Het nieuws over de verdwijning van een professionele gokker brengt vele speculaties met zich mee. Meerdere keren strooien nieuwsprogramma's met termen als ontvoering en afrekening. Felicia is nuchter genoeg dit met een korrel zout te nemen. Haar ouders hebben het er zichtbaar moeilijker mee.

Als ik een avond bij Felicia blijf logeren overweeg ik te vertellen wat ik weet. Na veel twijfel doe ik het toch niet, waarom zou ze me geloven? Ik geloof het zelf ook steeds minder.

Hardlopen doe ik ook even niet meer. Ik wandel nu. De rustige, ritmische stappen maken mijn hoofd leeg en rustig.

De belangstelling in de media neemt snel af en de warme zomer maakt beetje bij beetje plaats voor koelere, regenachtige dagen. En met de hitte verdwijnt ook Finn langzaam uit mijn systeem, alsof hij niet meer is dan een vage kennis, een scharrel voor een weekend, een rebound om een vervelende periode te overbruggen.

Finns ouders gaan weer thuis wonen en Felicia biedt aan dat ik tijdelijk in het herenhuis kan wonen. Ik sla het aanbod af, ik heb er niets te zoeken.

Eef vraagt tot vervelens toe of het wel goed met me gaat en ik zeg elke keer 'jahaa.' Ze ziet op tegen de dag dat ik weer een eigen huis vind. Ze zegt het niet, maar ik voel het. Ze knuffelt me vaak, ze knuffelen me allemaal vaak. Marit vraagt regelmatig of ik meedoe aan een racespel op de computer en Tessa wil steeds taarten met me bakken.

Ze vragen nooit meer naar Finn en soms twijfel ik of hij wel bestaan heeft. Dat moet wel, ze hebben hem ook ontmoet en ik hoef er maar naar te vragen en ik krijg het antwoord. Ik vraag het echter nooit.

De dag is geruisloos overgegaan in de avond en zonder het te beseffen ben ik na een lange wandeling in het Plantsoen beland. Ik ben hier al tien dagen niet meer geweest en blijf staan op de plek waar Finn me vier weken geleden opraapte. Ik staar naar het huis in de schemering.

Dan steek ik het grasveldje en de weg over en sta ik op de stoep bij het hek. De rozenstruik is prachtig uitgebloeid, het bewijs dat ik vorige maand hier echt een weekend heb doorgebracht.

De herinneringen zijn prettiger als ze verder weg zijn en ik weet zeker dat wanneer ik ze de vrije loop laat, mijn hart dat niet aankan. Het is tevergeefs. Nu de accu van

mijn overlevingsmodus bijna leeg is, lukt het me niet meer om mijn gevoelens te beteugelen.

De herinneringen komen een voor een boven. Ik zie mezelf in gedachten gewond het bordes opstropelen. Ik zie mezelf zitten met een kop thee, wachtend tot de sloep klaar is. Ik zie mezelf met de fiets in mijn hand afscheid van hem nemen, zwaaiend met mijn arm boven mijn hoofd.

‘Doei.’

MICKEY!

Al die weken ben ik Mickey vergeten.

Ik graai in mijn tas en hou de sleutelbos met Mickey omhoog. Dan ren ik naar huis, zo hard als ik kan. Josh zit achter de laptop en doet een spelletje, ik vraag of ik hem mag lenen, maar wacht het antwoord niet af en verdwijnt ermee naar boven.

Ik ruk Mickey’s hoofd eraf en stop de USB-stick in de computer.

Mijn adem stukt als de buik begint te gloeien. Het blijft even stil, het lijkt een eeuwigheid. Dan ratelt de schijf en zie ik de Nieuwe Herinneringen-map staan. Ik klik erop en zie alles staan, de 147 mapjes en het tekstbestand met de memoires.

Mijn hoofd geeft zich gewonnen en mijn hart zegt triomfantelijk: ‘Zo, ga nu eerst maar eens een potje janken.’

En dat doe ik. Ik hou niet meer op, ook niet wanneer Eef de kamer inkomt en haar armen om me heen slaat.

Hoofdstuk 20

De krijtrotzen van Ha Long Bay zijn indrukwekkend en de baai is betoverend, hier vanaf de traditionele, houten junk. We liggen voor anker, vannacht slapen we op de boot. Het is dag vijf in Vietnam en ik zit op het dek. Naast me ligt Alice in Wonderland. Niet de zeldzame eerste druk van Finn, maar een goedkoop exemplaar dat ik vond in de boekhandel van Louise. De agenda vond ik, na wat zoeken, ook, onbezoedeld onder een stapel chicklits. Nadat ik er even in had gebladerd had ik hem op dezelfde plek teruggelegd, de komende periode heb ik geen agenda nodig.

Het reisgezelschap is prettig en ze zijn bijzonder meelevend. Ik heb ze verteld van Finn, zonder in details te treden, en de eerste dagen werd ik getroost alsof ik een weduwe ben. Zo voelt dat soms ook. Mijn hoofd vindt dat idioot alleen heeft die het niet meer in haar eentje voor het zeggen.

Het is twee weken geleden dat mijn hart de boel overnam en zes weken sinds het weekend met Finn. Ik geniet ervan dat tijdens deze reis alles georganiseerd is, ik hoef alleen maar in de bus te stappen en de anderen te volgen. Het voelt een beetje als ziek zijn en met een dekentje op de bank televisiekijken tot iemand je thee komt brengen, of een kus. In mijn dromen is die iemand natuurlijk Finn, al vind ik het nog moeilijk zijn naam hardop te noemen. Hier, waar niemand hem kent, hoeft dat gelukkig niet en het zal vanzelf wennen.

Nadat ik brak heb ik een dag lang gehuild. Ik huilde om Finn natuurlijk, en ook om tien jaar van opgekropt verdriet en woede om vroeger, om verkeerde beslissingen en gemiste kansen.

Daarna vond ik het genoeg. Niet dat ik niet meer verdrietig ben, ik sta mezelf echt wel verdriet toe, alleen gedoseerd. Mijn hart staat aan het roer, maar zonder mijn hoofd is het stuurloos en nu werken ze samen, in harmonie.

Vanderbilt sloot een deal met de schuldeisers. Hij gaf ze de keuze tussen jarenlang procederen of het accepteren van veertigduizend euro om onderling te verdelen. Na een paar dagen beraad accepteerde iedereen het aanbod en de claim op mij en daarbij horende veroordeling is ingetrokken.

Kortom, mijn naam is gezuiverd en er staat bijna vierhonderdduizend euro op mijn rekening. Ik heb voor volgend jaar alvast de vakantie voor Eef betaald, een

vierpersoonsrondreis van zes weken door Amerika, inclusief camper, een bezoek aan Disneyland en zakgeld.

Het is een luxe dat ik tijd én geld heb om te wennen aan dit nieuwe leven. Na deze reis zal ik niet naar huis gaan, ook omdat ik geen huis en thuis meer heb, al houdt Eef mijn kamer aan. Voor zolang het duurt, want Tessa is toe aan een eigen kamer en aast op de mijne. Gelijk heeft ze.

Ik blijf reizen en zal uiteindelijk ergens een thuis vinden, daar ben ik van overtuigd. Felicia gaf me alle ansichtkaarten die Finn aan zichzelf stuurde mee en die reizen ga ik ook maken, mijn eigen Eat-Pray-Love-trip, al heb ik het liefdesgedeelte al afgevinkt natuurlijk.

Finn is bij me, in dat hart vol gaten, en ik mis hem, meer dan ik aankan. De aanrakingen, zijn humor, de plechtige momenten, zijn lippen en zijn geduldige luisterend oor voor nutteloze feitjes die ik hem vertel, het is maar kaal zonder Finn.

Ik denk elke dag aan hem en voel dan zowel vertedering als jaloezie. Dat hij nu met een andere Moira is, daar kan ik niet aan wennen. Aan de andere kant heb ik medelijden met de 147 versies vóór mij, om de leegte en onzekerheid die hij bij sommigen van hen achterliet.

Gelukkig sta ikzelf niet met lege handen. Op de USB-stick stond een schat aan informatie, daar ben ik dankbaar voor. Ik heb een back-up gemaakt en de kopie versleuteld bij Vanderbilt in bewaring gegeven.

De andere kopie heb ik bij me, al heb ik nog lang niet alles bekeken, vooral de foto's en filmpjes waar ik zelf in voorkom zijn lastig om te zien. Het is onwerkelijk om mezelf te zien in situaties waar ik niet bij ben geweest. Er komt een dag dat ik deze herinneringen zal koesteren, dat weet ik zeker, ook al zijn ze niet echt van mij.

De filmpjes en foto's van Finn tijdens de dagen zonder 'mij' zijn beter te verdragen. Ik heb ze op mijn telefoon gezet en scroll er regelmatig doorheen. Als ik dan in Finns ogen kijk hoor ik hem in gedachten de Cheshire Kat citeren: 'Als je niet weet waar je heengaat, dan maakt het ook niet uit welke weg je neemt.' En zo is het!

Een reisgenote komt het dek op en brengt me een glas ijsthee, iedereen is zo zorgzaam. Als ik haar een selfie van Finn en mij laat zien zegt ze dat hij goed bij me past.

'Als het is voorbestemd komt het vanzelf weer goed,' zegt ze. 'Het lot wringt zich soms in rare bochten.'

'Ja,' zeg ik, en fluister 'je moest eens weten.'

De zon gaat langzaam onder en zet de baai in een roze gloed. Er is slechts één filmpje van mij uit een andere tijdlijn dat ik dagelijks bekijk. Het is een Moira die ik in dit leven nog nooit ben geweest. Ze straalt, is zelfverzekerd en gelukkig, je ziet geen spootje twijfel in haar ogen. De film is het bewijs dat ze bestaat. Finn heeft haar gevonden en naar boven gehaald en ik kan alleen maar hopen dat dat hem met al mijn toekomstige 'ikken' ook lukt.

Ikzelf ga ook op zoek naar deze Moira, ik graaf in mezelf met het filmpje als ijkpunt, al heeft dat geen haast. Zoals ik zei, ik heb de tijd en de mogelijkheden.

Als ik een slok neem en de koude thee naar beneden voel glijden gaat mijn hand automatisch mee naar mijn buik. Ik voel mijn maag borrelen, dat komt van de koude drank, uiteraard, waar anders van. Ik voel daar niet zomaar, ik ben drie weken over tijd. Ik heb zelfonderzoek gedaan, alle informatie die men nodig heeft staat tegenwoordig op het internet en mijn conclusie is dat stress en opgekropte emoties rare dingen doen met je lichaam.

De waarheid is dat ik geen zwangerschapstest durf te doen, want ik ben zowel bang het wél te zijn als het niét te zijn. Ik heb mijn hoofd deze angst laten overnemen en die zegt dat we het vanzelf gaan meemaken.

Nu de zon bijna achter de bergen is verdwenen wordt het koud op het dek. Over maximaal tien minuten ga ik naar binnen en zal ik nog wat kletsen met mijn reisgenoten. Uiterlijk om half tien kruip ik in bed, de indrukken en de buitenlucht zijn zo anders dan thuis dat ik extra slaap goed kan gebruiken.

Een paar vragen blijven hardnekkig door mijn hoofd malen. Bijvoorbeeld of de tijd dus verbroken zou zijn als ik ook had gezegd dat ik van hem hou. De afgelopen weken heb ik het voorzichtig gedacht, al telt dat niet, vind ik. Misschien is de tijd dus voor mij bedoeld en niet voor hem.

Een andere vraag waar ik geen antwoord op krijg is wie is er beter af is; ik, die een leven lang moet doen met oude herinneringen, of Finn, die allemaal nieuwe herinneringen kan maken met mij, maar alleen binnen achtenveertig, opnieuw en opnieuw en opnieuw.

Zodra de zon verdwenen is, sta ik op en neem het lege glas en het boek mee. Ik doe een paar stappen en kijk omhoog naar de hemel.

Morgen gaan we naar Hué en bezoeken we tempels, paleizen en lotusvijvers. Finn is daar nog nooit geweest, ik maak deze nieuwe herinneringen voor ons samen.

De horizon is donkerblauw, de eerste sterren komen al tevoorschijn.

Dan zeg ik voor het eerst hardop wat ik al drie maanden voel, al sinds het tuinfeest én misschien zelfs lang daarvoor al.

‘Ik hou van je, Finn.’

En op dat moment schuift mijn gehavende hart als een legpuzzel in de zijne.

Kismet

Voor Jenny

Epiloog

‘Loopt ie?’

Moira kijkt in de lens en maakt een paar schijnbewegingen met haar hoofd, alsof ze de camera test. Ze zit in een gondel van het reuzenrad op Coney Island en achter haar glinstert Lower Bay in de late middagzon.

‘Hij loopt, vandaar de duim,’ zegt Finn.

‘Oké.’ Moira gaat er goed voor zitten. ‘In de betere romcom, en ook in het betere romantische avontuur—’

‘RomAvs,’ onderbreekt Finn haar vanachter de camera.

Moira trekt een wenkbrauw omhoog. ‘Cameramannen houden doorgaans hun mond.’

‘Sorry.’

‘Take two. In de betere romantische comedy of drama—’

Het reuzenrad waarin ze zitten komt piepend tot stilstand.

Moira pakt de camera over. ‘Als jij nu uitstapt en een suikerspin voor me haalt, dan spreek ik de boodschap zelf wel in.’

Finn stapt uit de gondel en geeft de jongen die bij de attractie hoort tien dollar. ‘Mijn vriendin wil nog een rondje,’ zegt hij, en Moira kan een glimlach niet onderdrukken als ze het hoort.

Langzaam komt het rad weer in beweging. ‘Tot zo.’

Ze kijkt Finn na en richt zich dan tot de camera.

‘In de betere romantische comedy heb je een epiloog om nog eens te benadrukken dat het goed afloopt. Doorgaans zit het aan het einde, net voor de aftiteling begint, een andere keer zie je het tijdens of na de aftiteling.’

Dit is jouw epiloog: als je dit bekijkt zit je weer thuis in dat veel te grote huis van je en zit ik op mijn kamertje in het huis van mijn zus.

Ik zwijmel al mijn hele leven weg bij romantische films en liefdesliedjes, geschreven door ervaringsdeskundigen die hun verhalen ongetwijfeld hebben voorzien van een laagje fondant om het nóg mooier te maken. De boodschap is altijd hetzelfde: liefde is sterker dan tijd of afstand en overwint alle angst en twijfel.

Of dat realistisch is kan ik niet beoordelen, omdat ik het nog nooit heb meegemaakt. Jouw vraag of ik het zou herkennen was een terechte. Ik gebruik mijn

hart al negentwintig jaar louter om me in leven te houden, zeventig slagen per minuut, als ik hardloop iets meer. Ik moet zeggen, dat is best overzichtelijk. Maar ook eenzaam.

Natuurlijk ben ik verliefd geweest, ik leef niet onder een steen. Hartkloppingen, geen hap door je keel krijgen, dat is ook mij wel eens overkomen. Op de avond van het tuinfeest voelde ik het. En in de weken erna. En nu.

Het voelt als verliefdheid en dat is natuurlijk nog geen liefde, wetenschappelijk beschouwd is het een chemisch proces met hormonen en feromonen dat voorafgaat aan de liefde. Vaak dooft het gevoel en ebt het weg voor het überhaupt zover is.

En daar kwam jij met je kismet en ik verdiepte me in verhalen over voorbestemd zijn en het lot. Daar ben ik over na gaan denken, dat doe ik tenslotte het beste, nadenken. In het verleden legde mijn hoofd een verliefdheidje langs de meetlat van alle romantische films en liedjes die ik ken, met als uitkomst dat het geen liefde kon zijn.

Ik heb jou niet langs die lat gelegd, Finn. Gisteren deelde je je dromen, dat je wil gaan schrijven in dat witte huis met veranda en serre, uitkijkend op een rozentuin. En ik zag mezelf in die tuin, zorgvuldig de rozen verzorgend, af en toe naar elkaar kijkend en wetend dat het leven de moeite waard is.

Of die dromen uitkomen doet er nu niet toe, zover is het nog lang niet, we leven in het hier en nu. Morgenmiddag vliegen we terug naar ons leven, dat echter niet meer zo leeg en afgepast hoeft te zijn als het was. Als jij nu die reisverhalen schrijft en ze aan mij voorleest en jij mij overhoort zodra ik een studie heb gevonden, dan hebben we intussen tijd genoeg om elkaar te leren kennen. Rustig aan, stap voor stap.'

Het reuzenrad komt tot stilstand en Moira's gondel schommelt zacht op het hoogste punt. Ze kijkt even om naar de meeuwen die over het strand cirkelen op zoek naar etensresten die de badgasten hebben achtergelaten.

Dan richt Moira haar blik weer tot de camera en kijkt even in haar eigen ogen die net zo blauw zijn en net zo glinsteren als het water in de baai achter haar.

'Ik herken het Finn. En ik kan niet wachten om samen met jou de toekomst te ontdekken.'

Dankwoord

Ik schreef Kismet van 27 juli 2016 tot en met 4 juli 2018 in dertien versies. Een paar dingen heb ik geleend. De Gelukshoek is alleen verzonnen wat betreft de naam, het echte evenement heet De Geluksroute. Op een picknickfestival vond ik bij de 'Cartograaf' een sleutelhanger met de kaart van Alabama. Op dit festival ontmoette ik ook Barbara Smit: je werd onverwacht een belangrijk personage in Kismet.

Het fotomuseum staat in Den Haag en de expositie die Moira en Finn bezoeken is 'Just' van Arno Nollen. Ik hoop dat je hen hun meligheid kan vergeven. De dierentuin is Diergaarde Blijdorp in Rotterdam. Spoiler alert: er is in 2017 een neushoornbaby geboren! De quotes uit Alice in Wonderland parafraseer ik, maar uiteraard zijn ze verzonnen door Lewis Carroll.

Mijn goede vriendin Emily Scott-Wilson was er altijd voor advies, een luisterend oor of een oogrol als ik feit en fictie weer eens door elkaar haalde. Gelukkig was er voldoende koffie en sushi voorhanden om dat leed te verzachten. Ik bedank ook de Leidse Openbare Bibliotheek, hier kon ik in de openbare werkruimte alle versies schrijven.

Ik heb veel gehad aan Theo de With, Leontien van Engelen, Linda Tetelepta en Hester de With die in een vroeg stadium meelazen. Ook wil ik literair redactrice Ilse Bakker bedanken die mij, toen ik dacht dat het af was, wees op een paar zwakke plekken in Kismet.

Een aantal lezers gaf me na publicatie nuttige feedback of zorgde dat Kismet verder werd verspreid onder vrienden en kennissen, via sociale media, blogs en websites. In dit kader wil ik ook Petula Feijen, Tamara Haagmans, Jessica Duineveld de Vet, Nathalie Bakelandt, Saskia Boree, Anita Janssen en Ynn Baltas bedanken.

Tot slot: Kismet was nooit in deze vorm tot stand gekomen zonder Jeannette Bosch. Je was er vanaf het begin bij en dit is ook jouw debuut, als redactrice. Maar die functieomschrijving dekt de lading niet volledig. Je was inspiratie, je was een

'pain in the ass' en alles wat daar tussenin zit. Finn zou plechtig zeggen; "moeizame wegen leiden vaak naar de mooiste bestemmingen." Daar sluit ik me bij aan. Het was een avontuur.

Na de aftiteling - Finn

Ik ben nog nooit zo snel uit bed gesprongen om me te douchen, te scheren en mijn tanden te poetsen. Daarna sta ik een paar kostbare minuten voor de kledingkast, twijfelend over wat ik aan ga trekken. Ik heb nog nóóit getwijfeld over mijn kleding. Ik kies uiteindelijk voor een spijkerbroek, T-shirt en rode sneakers.

Om iets voor half zeven loop ik het park in.

Hoe sta je als je iemand opwacht? Ik heb geen idee en probeer een goede houding te vinden. Armen over elkaar, benen uit elkaar, nonchalant hangend tegen een boom, of toch de handen in mijn broekzakken. Ik neem een besluit en ga midden op het pad staan, voeten naast elkaar en mijn handen langszij.

Wachten is niet iets waar ik goed in ben, zelfs deze paar minuten zijn lastig. Pas bij het geluid van voetstappen op het grind ontspan ik.

Een paar seconden later komt Moira de bocht door rennen. Zodra ze me ziet mindert ze vaart en op een halve meter afstand blijft ze staan. Ze kijkt me aan, niet eens verbaasd, en doet haar oordopjes uit.

‘Zal ik je eens iets gek vertellen?’ vraag ik.

Moira houdt haar hoofd een beetje schuin en glimlacht.

‘Nou?’